GERİLİM ROMANI

KURUCUNUN
KIZI
ROMANININ YAZARINDAN

ROANOKE KIZLARI

AMY ENGEL

B&S

YABANCI

"ROANOKE KIZLARININ BURADA UZUN SÜRE KALDIKLARI GÖRÜLMEMİŞTİR. SONUNDA YA KAÇIYORUZ YA DA ÖLÜYORUZ."

15 YAŞINDAKİ LANE ROANOKE ANNESİ İNTİHAR EDİNCE büyükannesi, büyükbabası ve başına buyruk kuzeni Allegra'yla yaşamak üzere Kansas taşrasındaki büyük bir malikâneye taşınmıştı. Lane annesinin gizemli ailesi hakkında pek bir şey bilmiyordu ama kendisini çabucak Roanoke kızlarının zengin ve güzel hayatına kaptırmıştı. Ancak ailenin yüreğinde yatan karanlık gerçeği öğrendiğinde arkasına bakmadan kaçıp gitmişti.

On bir yıl sonra bir gece, Lane'i arayan büyükbabası ona kuzeni Allegra'nın kaybolduğunu söylemişti. Kaçmış mıydı yoksa başına daha kötü bir şey mi gelmişti? Lane aramaya yardım etmek ve Allegra'yı arkasında bırakması yüzünden duyduğu vicdan azabını dindirmek için geri dönmeye karar vermişti. Ancak bu, yıllar önce kaçmasına neden olan harap edici sırla da yüzleşmesi anlamına geliyordu. Peki Lane tekrar bu sırla başa çıkabilecek kadar güçlü müydü?

Lane'in ilk ve son Roanoke ziyareti arasında gidip gelen *Roanoke Kızları* bir yandan şoke ederken bir yandan da umut vadediyor, ardından da akıllara durgunluk veren bir keşifle aileleri birleştiren ve onları yıkıp parçalayan sırları irdeliyor.

"Kesinlikle okuması gereken bir gerilim..."

—*LITERARY HUB*

B&S

Çeviren: Pınar Polat

YABANCI

9 786059 585828

27 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
internet satış: ilknokta.com

"Ele geçirici... okurların hemen unutmayacağı keşiflerle bezenmiş heyecan verici gotik bir kitap."
—*PUBLISHERS WEEKLY*

"Bir paket kıvrık krakerden daha fazla iniş çıkışları olan bu baş döndürücü aile efsanesi, akrabalarınızı tanıyıp tanımadığınızı size sorgulatabilir." —*COSMOPOLITAN*

"Kışkırtıcı bir gizem." —*TELEGRAPH UK*

"İlk yetişkin kurgu denemesiyle Engel, unutulmaz bir dizi karakter ve okuru daha ilk sayfadan içine çeken çarpıcı bir konu yaratmayı başarıyor." —*LIBRARY JOURNAL*

"Daphne du Maurier'in yazar üzerindeki etkisi açık... ayrıca Tenessee Williams'ın abartılı aile anlatılarını anımsatıyor." —*SUNDAY TIMES*

"Duygusal olarak büyüleyici bir hikâye." —*BOOKLIST*

"Duygu yüklü, etkileyici bir kitap."
—WENDY WALKER, *Her Şey Unutulmadı*'nın yazarı

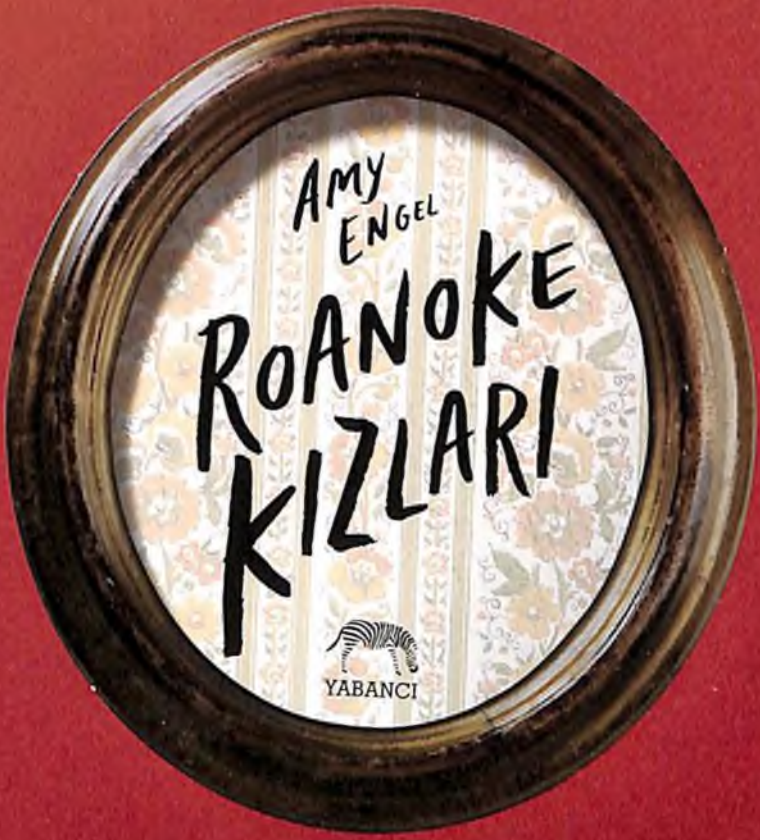
"Geçmişle ağırlaşmış aileler içindeki güç ve çürümüşlüğü anlatan çarpıcı bir hikâye... doruk noktasına ulaşan bir öykücülük." —*THE ASSOCIATED PRESS*

"Bu akıcı gizem, aile sırlarıyla ve ünlü *Roanoke Kızları*'nın yok oluşu, kayboluşu ve ölüm mirasıyla dolu başka bir dünyaya kaçmanıza izin verecek." —*BUSTLE*

"*Roanoke Kızları*, bu hünerli yazardan daha fazla büyüleyici hikâye istemenize neden olacak..."
—*MYSTERY TRIBUNE*

"Engel bu, saygın ve epey mesafeli Roanoke ailesinin hikâyesini anlattığı 'gotik gerilim romanı' ile tam bir başarı yakalıyor." —*PULSE MAGAZINE*

"Kendimi anında *Roanoke Kızları*'na kaptırdım, bir ailenin karmakarışık mirasına ürkütücü ve sürükleyici bir bakış. Roanoke'un şoke edici, en karanlık sırlarını çözene kadar okumayı bırakamayacaksınız."
—LAURA MCHUGH, *Kanın Ağırlığı*'nın ödül kazanan yazarı

AMY ENGEL
ROANOKE KIZLARI
YABANCI

"Geçmişle ağırlaşmış aileler
içindeki güç ve çürümüşlüğü
anlatan çarpıcı bir hikâye...
doruk noktasına ulaşan
bir öykücülük."

—*THE ASSOCIATED PRESS*

ROANOKE KIZLARI

Roanoke Kızları
Özgün Adı | *The Roanoke Girls*
Amy Engel

YABANCI

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Merve Özcan
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Kasım 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-82-8

Türkçe Çeviri © Pınar Polat, 2017
© Yabancı Yayınları, 2017
© Amy Engel, 2017

Sertifika No: 11407

Bu eserin yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

AMY ENGEL

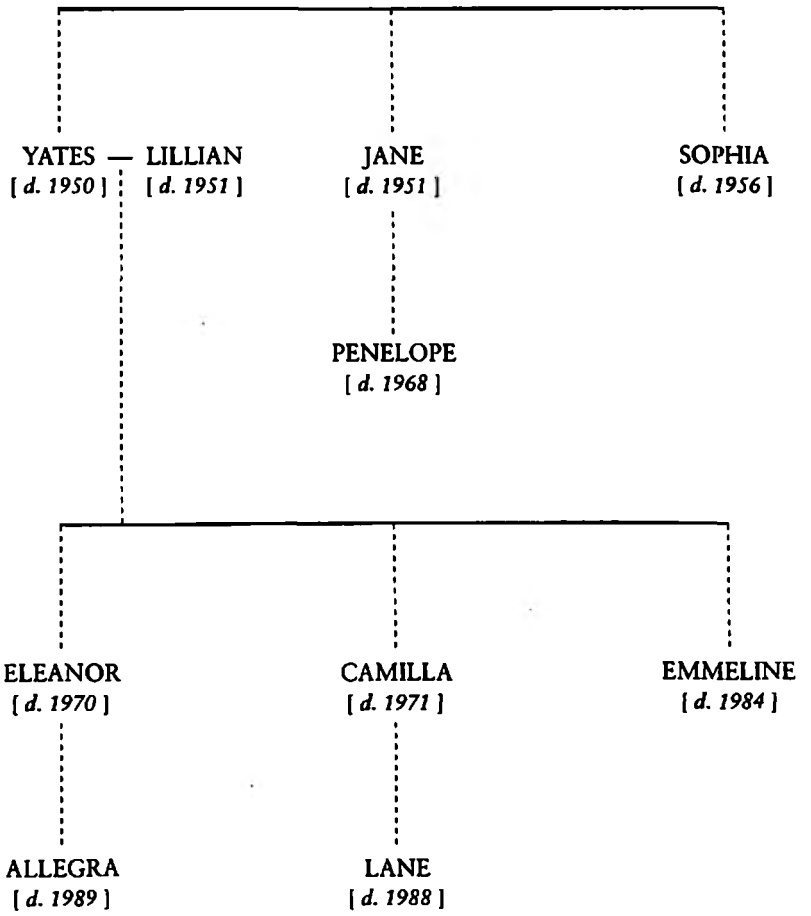
ROANOKE KIZLARI

Çeviren

Pınar Polat

Brian için, sen nedenini biliyorsun

Roanoke Aile Ağacı

Bir kez bakınız şu dikenlerden taca... *

– Vladimir Nabokov

* Çev. Fatih Özgüven, Lolita, İletişim Yayınları

GİRİŞ

Roanoke'u ilk kez rüyamda görmüştüm. Adı ve daha önce hiç gitmediğim Kansas'ta olması dışında, hakkında pek bir şey bilmiyordum. Annem sadece çok şarap içip, nefesi tatlı tatlı koktuğunda ve sözcükleri ağırlaşıp macun gibi birbirine yapışmaya başladığında oradan bahsederdi. O yüzden de geriye kalan boşlukları bilinçaltım doldururdu. Rüyamda yemyeşil ağaçlı bir ormanın ortasmda saklanan yüksek ve heybetli bir yapıydı. Kırmızı tuğlalı görünümünü siyah panjurlar, beyaz, ince ve narin ferforje balkonlar bozuyordu. Küçük bir kızın hayalindeki prenses şatosu gibiydi.

Uyandığımda anneme bundan bahsetmeye başladım. Bir yandan ağzıma hafif ekşimiş süte bulanmış, bayat Cheerios tıkıyordum. Sadece Roanoke ismini telaffuz edecek kadar ilerlemiştim ki beni durdurdu. Duygusuz bir tonda konuşarak, "Öyle değildi," dedi. Dizlerini, pamuklu geceliğinin içine çekmiş, pencerenin geniş denizliğinde oturuyordu. Sigarasının dumanı bir örtü gibi etrafını sarmıştı. Çatlamış ayak tırnaklarını pencerenin ahşap çerçevesine bastırıyordu.

"Daha sana anlatmama izin bile vermedin," diye mızmızlandım.

"Çığlık atarak uyandın mı?"

Çenemden aşağı bir damla süt aktı. "Hı?"

İşte o zaman dönüp bana baktı. Teni solmuş, gözleri kızarmıştı. Yüz ifadesi çıkık kemikleri yüzünden çarpıcı görünüyordu. "Gördüğün bir kâbus muydu?" diye sordu.

Şaşkınlıkla ve biraz da korkarak başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim.

Annem tekrar pencereden dışarı baktı. "O zaman o evle hiç alakası yoktu."

O YAZ

Roanoke'u ikinci kez, annem intihar ettikten bir ay sonra görmüştüm. Annem ben okuldayken kendisini yatak odasının kapı kulpuna asmıştı. Bornozunun kuşağından bir ilmik yapmış ve dua edercesine diz çökmüştü. Ölümü, ondan hayatı boyunca hiç görmediğim bir adanmışlık, amaç sergiliyordu. Yanında Sunday Times gazetesinin kenarına karaladığı bir not bırakmıştı: *Beklemeye çalıştım. Özür dilerim.* Polisler bana ne kastettiğini bilip bilmediğimi sordular ama hiçbir fikrim yoktu. Neyi beklemeye çalışmıştı? Sanki hayatını bitirmesi için doğru bir zaman gibi bir şey vardı da...

O öldükten sonraki ilk birkaç günü, yan dairede yaşayan travestiyle geçirdim. Annemin pek arkadaşı yoktu. Dürüst olmak gerekirse benim de yoktu. Bana sarılacak ya da yemek getirecek kimsem yoktu. Olası vasiler söz konusu olduğunda da Carl fena sayılmazdı. Makyaj malzemelerini ödünç almama izin veriyordu. İyi kalpliydi ve kendisinden önceki vasim olan annem gibi çocuk yetiştirmenin ince detaylarına fazla kafa yormuyordu. Fakat Carl bana bakmayı istese de devletin, onun beni yanına almasına izin vermeyeceğini biliyordum.

Bana verilen sosyal hizmetler görevlisi, rengi solmuş tişörtler, ekşi krema ve soğan aromalı cips seven kilolu, Karen adında bir kadındı. Ona, "Neden bir işe girip kendi başıma yaşayamadığımı anlamıyorum," dedim.

Ağzına bir avuç dolusu cips tıkıştırdıktan sonra, yağlı parmaklarını Axl Rose'un suratına sildi. "On altı yaşında bile değilsin."

"Az kaldı," diye hatırlattım ona. "Üç hafta var."

"Üç dakika olsa bile fark etmez. On sekiz yaşında olman gerek."

"Ben istemiyo..."

Karen elini kaldırarak beni susturdu. "Seni isteyen bir aile buldum."

"Ne ailesi?" Annemin Kansaslı olduğunu biliyordum tabii ki. Canlı bir varlık gibi, bir insanmış gibi kendi adı olan bir evde büyüdüğünü de. Fakat ailesinden kimseyle tanışmamıştım. Hiç ziyarete gelmemişler, telefon etmemişler, iki satır yazmamışlardı. Öldüklerini ya da bizim ölmüş olmamızı dilediklerini farz etmiştim.

Karen masasındaki kâğıtlara baktı. "Annenin babasıyla annesi, Yates ve Lillian Roanoke. Kansas'ta Osage Flats'in hemen dışında yaşıyorlar." Elini masaya vurarak sıçramama neden oldu. "Bence bugün şanslı gününmüş," deyip elini tekrar kaldırdı. Sonra bir parmağını kaldırarak, "Öncelikle zenginler," dedi. Bir parmağını daha kaldırdı. "İkincisi, zaten kuzenine de onlar bakıyorlarmış." Karen'ın gözleri tekrar masaya indi. "Adı Allegra. Senden altı ay kadar küçük. Anladığım kadarıyla doğduğundan beri onların yanındaymış. Üçüncüsü de, seni istiyorlar. Sadece seni almaya razı olmuyorlar. Seni istiyorlar." Bir kâğıdı bana doğru salladı. "Sana çoktan bir otobüs bileti aldım. Yarın gidiyorsun."

Otobüs yolculuğu tuhaftı. Tek yaşadığım, tek *bulunduğum* yer olan New York'tan uzaklaştıkça, nedense eve yaklaşıyormuşum gibi hissediyordum. Kalabalık şehirler yerini açık alanlara, alabildiğince uzanan düz arazilere ve sonsuz bir ufka bıraktıkça, içimde bir şeyler çözülür gibi oldu. Tuhaf bir şekilde heyecanlı değildim

ya da korkmuyordum. Annemle geçirdiğim bir ömür bana bazı şeyleri öngörememe konusunda bir sürü pratik imkânı sunmuştu. Annem beni hayatım boyunca, kendi tuhaf tarzıyla bu an için hazırlamıştı.

Wichita otobüs terminalinde, annemin benden önceki hayatına ait şeylerden biri olan Louis Vuitton valizinin üstüne oturmuş beklerken, yaşlı bir adam yanıma geldi.

"Lane Roanoke?" dedi ve ayağımın dibine iğrenç bir şey tükürecekmiş gibi boğazını temizledi.

"Evet."

"Ben Charlie. Büyükbaban için çalışıyorum. Seni almam için beni gönderdi," deyip bana kalkmamı işaret etti ve valizimle sırt çantamı, kendisinden çok daha genç bir erkeğe özgü bir atiklikle kaldırdı. "Hadi gel bakalım."

Peşinden giderek otobüs terminalinden çıktım. Gözlerimin küle dönüşeceğini düşünmeme neden olacak derecede yakıcı bir güneş vardı. Etrafta ışığı kesecek uzun binalar ya da arkasına saklanacağım insan kalabalıklarından eser yoktu. Sıcaklık da farklıydı; nemli ve yapışkandı, ciğerlerimi rutubetlendiriyor gibiydi.

Charlie çantalarımı paslanmış bir kamyonetin arkasına attı. Asıl parlak kırmızı rengi solmuş, kurumuş kan lekesi rengine dönmüştü. Yolcu kapısını işaret ederek, "Atla bakalım," dedi.

Pencereleri açık bırakmış olsa da içerisi korktuğum kadar sıcaktı. Bir köpek gibi kafamı dışarı sarkıtma isteğime karşı koymak zorunda kaldım. "Ne kadar uzakta? Roanoke yani," diye sordum.

"Birkaç saat." Boğazından yine o sesi çıkardı ama bu kez başını çevirip açık pencereden dışarı tükürdü.

Wichita, alışkın olduğumun aksine insanlardan arınmıştı ama kilometreler aktıkça arazi daha da ıssızlaşıyordu. Yanımızdan tek bir arabanın geçmediği uzun dakikalar oluyordu; sadece Charlie'nin mısır, buğday, soya fasulyesi gibi mahsulleri işaret ettiği, birbiri ardına uzanan tarlalar vardı. Ara sıra, uzakta bir tar-

layı süren biçerdöverler ya da tepede bir akbaba sürüsü karaltısı görüyordum. Dünyanın bu kadar sessiz olabileceğini hiç bilmezdim. Görünüşe göre Charlie konuşmayı pek sevmiyordu ki bu benim için sorun değildi. Bir daha konuştuğunda çift şeritli kasaba yolundan çıkıp çakıl taşlı bir garaj yoluna girmiş, ortasında ferforje demirden bir "R" harfinin olduğu kemerin altından geçiyorduk. "Annen için üzüldüm. Doğduğu gün oradaydım," dedi.

"Teşekkürler," dedim. Annem daha şimdiden başka bir ömürde yaşanmış, unutmaktan fazlasıyla memnuniyet duyduğum bir şey gibi geliyordu.

Ellerimle yırtık deriyi kavrayarak iki kişilik, birleşik ön koltukta biraz öne kaydım ve Roanoke'u ilk bakışımı atabilmek için boynumu uzattım. Bu yeri gördüğüm rüyamın aksine, görünürde neredeyse hiç ağaç yoktu. Onun yerine her yöne doğru alabildiğince uzanan bir sürü buğday tarlaları vardı. Rüzgâr mahsullerin arasından esiyordu. İşte karşımdaydı: Roanoke. Hayalimdekiyle hiçbir alakası yoktu; yüzlerce yıl hayal etmeyi deneyebileceğimle de.

Bir parça keyiflenip bir parça da korkarak, öksürükle karışık bir kahkaha attım. "Burası mı?"

Charlie kamyoneti, yarım daire şeklindeki garaj yolunda durdururken ses tonumu tasvip etmeyen bir ses çıkardı. Roanoke beyaz ahşap dış cephesi, etrafını saran verandası ve sivri tavan pencereleriyle, görünüşe göre geleneksel bir çiftlik evi olarak inşa edilmişti. Fakat yıllar geçtikçe birisi yapıya çılgınca eklemeler yapmıştı: yan tarafına tuğladan bir kule, arkadan çıkan yepyeni, taş eve benzeyen bir yapı, diğer tarafında da daha yeni ve daha yüksek, beyaz ahşap dış cephe kaplama. Sanki birkaç tane kocaman ev, estetik duruş ya da uygunluk göz önünde bulundurulmaksızın yan yana bitiştirilmişti. Hem korkutucu hem de büyüleyiciydi.

Kamyonetten aşağı indim. Bütün tuhaf açılar ve malzemelere bir anlam vermeye çalışırken hâlâ eve göz gezdiriyordum. Deli bir insanın ya da hiçbir şeyi umursamayan birinin inşa edeceği

türden bir şeye benziyordu. Ancak evin ön tarafındaki geniş verandaya ikinci kez baktığımda, orada sanki beni karşılamak için uçarak aşağıya inmek üzereymiş gibi parmak uçlarında dengede duran bir kız olduğunu fark ettim.

İki elini de heyecanla sallayarak, "Selam!" diye seslendi. Saçları iki uzun örgü yapılmış, uçları mavi-beyaz pötikareli kurdelelerle bağlanmıştı. Üstünde ucundan ipler sarkan kesik bir kot şort ve askılı bir bluz vardı ama yüksek, kırmızı, simli topuklu ayakkabıların üstünde sendeleyerek duruyordu. Kollarını kocaman açıp sallayarak, "Oz'a hoş geldin," diye bağırdı.

Nutkum tutulmuş bir halde ona bakakaldım. Kollarını aşağı indirdi. Yapmacık bir biçimde iç geçirerek, "Tanrı aşkına ya!" dedi. Tekmeleyerek çıkardığı ayakkabıları havaya uçtu ve valizimin yanındaki çimlerin üstüne düştü. "Şaka yapıyordum. Bir *şakaydı.*"

Veranda merdivenlerini koşarak indi ve hemen önümde durdu. Gözlerini yüzümde gezdirdi. Sonra arkamdaki bir şeye odaklandı. Sanki önüne bir böcek çıkmış gibi elini savurdu. "Sinsi sinsi beklemeyi kes. Git buradan seni yaşlı dazlak."

Benimle değil de Charlie'yle konuştuğunu anlamam bir saniyemi aldı. Charlie ona uzun uzun ve ölçülü bir bakış attı, sonra balgam çıkararak gitti. Kız yüzünü buruşturup dikkatini tekrar bana vererek, "İğrenç," dedi. Başını yana eğdi ve dikkatli dikkatli baktı. Sonunda, "Vay canına!" dedi. "Benden daha güzelsin." Ses tonundan bunun nadiren gerçekleşen bir şey olduğunu anladım.

"Öyle olduğunu sanmı..."

"Hayır, öylesin. İnkâr etme."

Dürüst olmak gerekirse aramızda pek bir fark göremiyordum. Benimkiyle aynı koyu renkli saçları vardı ve güneş, onun saçlarındaki bakırları da benimki gibi aydınlatıyordu. Aynı uzun, ince bacaklar, aynı narin vücut ve iri göğüslere sahiptik. Fakat kuzenim Allegra olduğunu tahmin ettiğim bu kız, önü oldukça açık askılı bluzuyla, benim düz beyaz tişörtüme kıyasla çok daha fazla dekolte veriyordu.

Allegra kırmızı ojeli tırnaklarından birini irisime sadece birkaç santim kalacak şekilde uzatarak gözlerimden birini işaret etti. "Roanoke gözlerini almışsın seni cadı," dedi ama bunu gülerek söyledi. Göz bebeklerimin etrafında biraz açık yeşil olan buz mavisi gözlerimi, annemden almıştım. Allegra'nın gözleri tepedeki bulutsuz gökyüzüyle tam olarak aynı tonda bir koyu maviydi.

Koluma girip beni eve doğru çekiştirirken, "Beri Allegra," dedi.

Beni çekiştirmesine izin vererek, "Lane," dedim.

Allegra yüksek sesli ve neşeli bir kahkaha attı. "Hadi canım!"

"Valizim ne olacak?"

"Charlie alır onu."

Dış kapıdan içeri girdiğimizde Allegra kolumu bırakıp elimi tuttu. "Buraya geldiğin için çok mutluyum. Annenin buraya bir daha asla geri taşınmayacağını biliyordum ama eskiden yatakta yatıp senin eve gelmen için *dua* ederdim," dedi kemiklerimi acıtana kadar elimi sıkarak. "Annenin kendisini öldürmesini istediğimden değil ama bilirsin işte... işlerin yoluna girdiğine sevindim."

Daha verecek bir cevap bile bulamadan beni karanlık bir koridor boyunca çekiştirerek evin daha da içlerine götürdü. Yaptığı yorum ve neredeyse çıldırmış bir insana özgü enerjisi karşısında, başka insanların aksine şoke olmamıştım. Bana annemi hatırlatıyordu. Onunla aynı dengesiz ruh haline sahipti. Sanki aydınlıkla karanlık, coşkuyla ıstırap arasındaki ince bir çizgide gidip geliyormuş da benim tek yapabileceğim o çizginin altında durmak ve kollarımı uzatarak onu yakalamayı ummaktı. Ya da en azından annem söz konusu olduğunda, küçükken öyle yapardım. Son yıllarda, sırf onun düşüşünü izlemek için aşağıya gerilmiş ağı çekip almaya daha meyilliydim.

Allegra önlerinden geçtiğimiz odaları birer birer işaret ediyordu. "Küçük oturma odası, oturma odası, resmi oturma odası, kütüphane, yemek odası, müzik odası, çalışma odası, güneşlen-

me odası, şu aşağıda camlı veranda var, şu yukarıda yatak odaları ve yataklı veranda var," dedi ama hızlı yürüdüğü için her odayı sadece göz ucuyla görebilmiştim. Bazı odalar gün ışığıyla doluyken, diğerleri öylesine loş ve karanlıktı ki dışarıda havanın kapkaranlık olduğuna yemin edebilirdim. Merdivenler yukarı ve aşağı doğru kıvrılıp kimbilir nerelere giderek tuhaf açılarda uzanıyordu. Sıcaklık odadan odaya göre değişiyordu. Klimanın yarattığı soğuk hava, Charlie'nin kamyonetinin içindeki sıcak gibi duvarlara vuruyordu.

"Şey nered..." Nasıl cümle kuracağımdan emin olamadığım için sözümü bitiremedim. "Büyükannemizle büyükbabamız nerede?"

Allegra, "Büyükannem buralarda bir yerde. Büyükbabam da muhtemelen tarlalardadır," dedi. Beni yamuk bir kapıdan geçirdi. Ayaklarımızın altındaki zemin hafif eğikti. "Burası mutfak," dedi. İçerisi evin geri kalanı gibi karmakarışıktı. Yepyeni paslanmaz çelik mutfak gereçleri, yıpranmış parke zeminlere eşlik ediyordu. Aydınlatma moderndi ama fayanslar eski ve çatlaktı. Onları bir arada tutan derzler de pislik içindeydi. Birisi evi yeniden dekore ederken sıkılıp yarıda bırakmıştı âdeta. Mutfağın en iyi yanı, camdan oluşan bir duvar ve önündeki, bir yanında minderli bank, diğer yanında sandalyelerin bulunduğu uzun, ahşap masalı köşeydi. Tezgâhta yaşlıca bir kadın durmuş sebze kesiyordu. İlk başta onun büyükannemiz olabileceğini düşündüm ama biz içeri girdiğimizde kafasını kaldırmadı. Allegra sanki kadın orada değilmiş gibi etrafından dolanarak bir raftan iki tane alüminyum su bardağı aldı.

Bana, "Mor mu istersin kırmızı mı?" diye sordu.

"Hı?"

Bardakları yüzüme doğru salladı. "Mor mu istersin kırmızı mı?"

"Fark etmez. Mor sanırım."

Allegra dans ederek musluğa doğru gidip iki bardağı da doldurdu ve mor olanı elime tutuşturdu. Bir yudum aldım. Su

buz gibiydi ama sonrasında sanki bir ağız dolusu bozuk paranın arasından içermiş gibi metal tadı geliyordu. Allegra bardağının tepesinden beni izledi. Gözlerinde sanki su yerine beni içmeye çalışıyormuş gibi açgözlü bir bakış vardı. Bardağımı tezgâha bıraktım.

Bir kadın uzun masanın yanından mutfağa girdi. İnce ve narindi. Sarı saçları ensesinde topuz yapılmıştı. "Allegra, dün ödünç aldığın o incileri nereye koydun?" diye sordu.

Allegra bir elini havada sallayarak, "Bilmiyorum. Buralarda bir yerdeler," dedi.

Kadın cık cık yaptı ama başka bir şey demedi. Gözleri bana kaydı. "Sen Lane olmalısın."

"Evet."

Başıyla onaylayarak yaklaştı. "Ben büyükannen Lillian. Bana Allegra gibi büyükanne diyebilirsin." Uzanarak iki elimi tuttu ve kollarımı iki yana açtı. Elleri soğuktu ama teni yumuşacık ve pürüzsüzdü. "Sana şöyle bir bakayım."

Bu öncesinde büyükanneme dair sadece iki gerçek biliyordum. East Coast'taki zengin bir aileden geliyordu ve güzeldi. Onu alkollü ve ruju bulaşmış bir halde günlerini ipek geceliğiyle ardında sigara küllerinden bir iz bırakarak ortalarda dolanan güneyli bir Blanche DuBois olarak hayal etmiştim hep. Bu kadının hayalimdekiyle alakası yoktu. Siyah kapri pantolon ve beyaz bir gömlek giyiyordu; kıvırdığı manşetlerinden porselene benzeyen kolları görünüyordu. Saçları parlıyordu, makyajı hafifti. New York'taki sınıf arkadaşlarımın annelerinden çok da yaşlı durmuyordu. Gözleri tam olarak soğuk değildi ama beni çağırmıyorlardı da. Çok yetenekli ve sakin görünüyordu. Beni yetiştiren kızının tam tersiydi.

Ellerimi bırakarak, "Sanırım seni beyaz yatak odasına yerleştireceğiz. Allegra, Lane'e odasını göster," dedi ve girdiği gibi çabucak mutfaktan çıktı. Ardında da sigara dumanı yerine pahalı bir parfümün hafif esintisini bıraktı. Küçücük bir yanım bana sarılmasını ya da sevgi sözcükleri sarf etmesini umut ettiyse eğer,

büyükannemin kendine hâkim duruşu karşısında duyduğum yoğun rahatlama hissi o umudu bastırdı. Anne şefkati konusunda hiçbir deneyimim yoktu ve bana gösterildiğinde ne yapacağımı bilemezdim.

Allegra mutfağın diğer ucunu işaret etti. "Orada arka bir merdiven var. Ama önce bu taraftan gel. Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. Tezgâhta çalışan kadının varlığının farkında olduğumuza dair hiçbir girişimde bulunmadan mutfaktan çıktık ama omzumdan geriye doğru baktığımda, kapkara gözleriyle beni izliyordu.

Ana holdeki üç alçak merdivenden inip başka bir koridora geçerken Allegra'ya, "O kimdi?" diye sordum.

"Kim?"

"Mutfaktaki o kadın. Sebze kesen."

Allegra, "Haa... O Sharon. Aslında hizmetçimiz. Çamaşırları yıkar, temizlik yapar, yemek yapar. Ama yemekleri berbat. Büyükbabama onu kovmasını söyleyip duruyorum ama kendimi bildim bileli burada." Bir dizi çerçeveli fotoğrafın önünde durdu. "Geldik," diyerek işaret etti, yanakları kızarmıştı. "Ta-da! İşte Roanoke kızları!" dedi.

Gözlerim onun parmağıyla işaret ettiği altın rengi, kenarları yaldızlı en büyük çerçeveye gitti. Birisi çerçevenin altına K K harflerini kazımıştı. Harfler kargacık burgacıktı. Koridor, fazla güneş ışığı almadığı için karanlıktı. O yüzden görmek için daha yaklaşmak zorunda kaldım. Çerçevenin içinde büyük, oval şeklinde kesilmiş bir dizi fotoğraf vardı. İki tanesi tepede, dört tanesi de aşağıda ve Allegra da en aşağıdaydı. Orta sıradaki annemi tanısam da diğerleri yabancı gelmişti. "Bunlar kim?"

Allegra tiz bir sesle, "Biziz!" diye bağırdı. Parmağıyla en üstteki iki fotoğrafa bastırdı. "Bunlar büyükbabamızın kız kardeşleri Jane ve Sophia. Sonra bu sıradakiler de büyükannemle büyükbabamın kızları. Penelope... O aslında Jane'in kızı ama büyükannemle büyükbabam onu büyütmüşler. Sonra da annem Eleanor ve senin annen Camilla geliyor. Laf arasında söyleye-

yim, kesinlikle en güzel adı o almış." Beni kemikli dirseğiyle dürttü. "Bir de bebek Emmeline var. Senin de bir fotoğrafını çekip tam şuraya koyabiliriz," dedi. Kendi fotoğrafının yanındaki boş alana dokundu ve doğum günü partisindeki küçük bir kız gibi el çırptı.

Hepsi yakından çekilmiş siyah-beyaz fotoğraflardı. Öyle olmaları da onlara eski bir görünüm kazandırıyordu. Ancak büyükbabamın kız kardeşlerine ait fotoğraflar bile otuz, kırk yıldan daha eski olamazdı. Hâlâ bir bebek olan Emmeline'inki hariç, bu durum hiç iyiye işaret değildi. Fotoğrafların hepsi onlar gençlerken çekilmişlerdi. Hepsinin birbirine, bana bu kadar çok benzeyişi ürkütücüydü. Sanki Roanoke kızlarının genleri öylesine güçlüydü ki diğer herkesin genlerini ezip geçmişlerdi.

"Şimdi neredeler?" diye sordum.

Allegra yine parmağıyla işaret etti. En üst sıradaki Jane'le başlayıp sıranın aşağısına indi. "Jane gitti. Sophia ve Penelope öldüler. Annem gitti." Durdu ve parmağını hafifçe annesinin yüzüne değdirdi. "Senin annen de öldü tabii. Emmeline sadece bir bebekken öldü. Ben de tam buradayım."

"Gitti derken ne demek istiyorsun?"

"Jane, Penelope doğduktan hemen sonra kaybolmuş. Muhtemelen annem gibi kaçmıştır. Annem buradan tüydüğünde ben sadece iki aylıkmışım." Allegra söyledikleri epey sıradan şeylermiş gibi konuşuyordu ama dudakları büzülmüştü ve gözleri yaşarmıştı. Eleanor'un suratına yumruğuyla sertçe vurdu.

"Peki ya ölenler?"

Allegra daha o andan ilgisini kaybederek omuz silkti. "Sophie ilkbahar selleri sırasında North Fork'ta boğulmuş. Yirmili yaşlarındaymış. Penelope ana merdivenlerden düşüp boynunu kırmış. Gece yarısı ayağı geceliğine takılmış. Bizim yaşlarımızda, belki de biraz daha küçükmüş. Çok üzücü bir durum. Emmeline beşiğinde ölmüş. Sharon sonrasında büyükannemin altı ay yataktan çıkmadığını söyledi. Hepsi onun eriyip gideceğini, ıstırabından öleceğini düşünmüşler."

Hikâyelerini duymak, önümdeki insanların yüzlerinin güzel olmaktan çıkıp trajik bir hal almasına neden oldu. Şimdi keder dolu gözlerle beni izliyorlardı. Geriye tek kalan Allegra'ydı... ve ben. Birdenbire duvarda bir yerim olmasını istemedim. "Vay be!" dedim, koridorun boğucu sıcaklığında bile ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. "Bir sürü kız ölmüş."

Allegra ayaklarının ucunda dönerek benden uzaklaştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Roanoke kızlarının burada uzun süre kaldıkları görülmemiştir," dedi. Sekerek koridor boyunca ilerledi. Uzaklaştıkça da sanki bir tünelin karşılık iki ucunda duruyormuşuz gibi sesi gittikçe azaldı. "Sonunda ya kaçıyoruz ya da ölüyoruz."

GÜNÜMÜZ

Telefon gece saat üçte, uykunun neredeyse ölüme benzediği o anda geldi. Rüyaların katmanları arasında yüzerken yüzeye çıkmam için telefonun en az beş kez çalması gerekti. "Alo?" dediğimde sesim pürüzlüydü. Yatmadan önce içtiğim votkanın tadı hâlâ boğazımdaydı.

"Lane? Lane sen misin?"

Yüzümden uzaklaştırdığım telefona, filmlerde yaptıkları gibi gözlerimi kısarak baktıktan sonra tekrar kulağıma götürdüm. "Kimsiniz?" diye sordum ama zaten biliyordum. Onun tok sesi karşısında içim bir fena oldu.

"Ben büyükbaban, Lane. Eve, Roanoke'a geri dönmene ihtiyacımız var."

O kelimeyi duyduğumda elektrik çarpmışa döndüm ve anında uyku sersemliğini üzerimden atarak kendime geldim. Aniden doğrularak avucumla saçlarımı yüzümden geriye aldım. "Numaramı nasıl buldun?"

Büyükbabam iç geçirdi. Bir sandalyenin yere sürtündüğünü duydum. "Eve dönmen gerek Lane," diye tekrar etti.

"Neden?"

"Çünkü Allegra kayıp."

Onun adını duyunca, Allegra'nın yıllar önce söylediği o sözcükler zihnimde uçuşmaya, kafatasıma çarparak sıçramaya baş-

ladılar... *Roanoke kızları... gitmiş... ölmüş... ölmüş... gitmiş.* "Ben bilmi... Ne... ne oldu?"

"Bir haftadır ortada yok. Polis araştırıyor ama hiç ipucu yok. Sana burada ihtiyacımız var." Arkadan sesler geliyordu. "Şimdi gitmem gerek. Lütfen eve gel Laney kızım," dedi ve telefonu suratıma kapattı.

Cep telefonumu yana atıp büktüğüm dizlerime başımı bastırdım. Leş gibi içki ve ter kokuyordum, ağzımda sanki gece kusmuşum gibi acı bir tat vardı ki bu bir ilk olmazdı. Roanoke'u terk ettiğimden beri büyükannem ve büyükbabamla konuşmadım. Bir kez bile. Allegra'yla çok nadir konuşuyordum. O da telefonda değildi. Hep ilk onun attığı bir e-posta aracılığıyla. Attığım telefonumu el yordamıyla aradım ve titreyen parmaklarla ekranı aşağı kaydırarak e-postalarıma baktım. Onu bulmak zor olmadı. Dokuz gün önce akşam 11.42'de gönderilmişti:

Lane, seni aramaya çalıştım ama telesekreterin dolu. Biliyorum yıllar oldu ama seninle gerçekten konuşmam gerekiyor. Muhtemelen önemli bir şey değil. Muhtemelen aklımı kaçırdım (Bilmediğin bir şey değil, ha?). Ama sen, bu konuda konuşabileceğim tek kişisin. Lütfen benimle iletişime geç.
Sevgiler, A

Ne onu aradım ne de ona bir şey yazdım.

Güneş batarken, bagajda valizim ve arka koltukta içi yiyeceklerle dolu bir soğutucuyla Los Angeles'tan ayrıldım. Param, Kansas'a ulaşmama ucu ucuna yetecekti; bir de yiyecek almayı karşılayamazdım.

Yol, uzun ve sorunsuz geçti. Göz dinlendirmek için arabamı dinlenme tesislerine çektim ama hiç birkaç saatten daha uzun süre kalmadım. Önümdeki kilometrenin ötesini düşünmemek için kendimi çok zorladım. Daha yeni öğleden sonra olmuştu.

Güneş gökyüzünde bir ateş topu gibi kavurucuydu. Kansas eyalet sınırını geçtiğimde, "Oz'a hoş geldin," dedim, boğazımda acı verici bir düğümlenmeyle.

Roanoke'a ulaştığımda bando kutlaması yoktu. Route 24'a dönüp garaj yolunun üstündeki kemerin altından geçerken gökyüzü delinmeli, trompetler son ses çalınmalıymış gibi hissediyordum. Asi torun yuvasına geri döndü. İlk defa giden kızlardan biri geri gelmişti ama ev, sessiz ve hareketsizdi; ne garaj yoluna ne de aşağıdaki ambarın yanına arabalar veya kamyonetler park edilmişti. Roanoke'u tekrar görmek tanıdık bir korkunun içimi sarmasına, ardından da bir adrenalin patlaması yaşamama neden oldu. Aklım bu yerin bana yaramayacağını biliyordu ama aptal, hain kalbim *evim* diyerek coşuyordu.

Boynumu uzattım ama durduğum yerden, eve herhangi yeni bir çılgınca ekleme yapılıp yapılmadığını kestiremedim. Sıcaklık beni hareket etmeye zorlayana kadar arabanın içinde oturdum. Sutyenimin içinde hafif bir ter birikintisi oluştu. Arabadan indiğimde etrafımı sesler ve kokular sardı: çimenler, buğdaylar, toz, rüzgâr, çekirge ve ağustosböceklerinin ötüşü. Hepsi suratıma bir tokat gibi çarpınca geriye doğru bir adım sendeledim ve sersemletici *déjà vu* hissi geçene kadar arabanın sıcak metaline yaslandım. Buradan ayrıldıktan sonra birkaç kez New York'a gitmiştim ama üzerimde hiç böyle bir etkisi olmamıştı. Nasıl olduysa Roanoke'da geçirdiğim bir uzun yaz, anılardan oluşan bir dövme misali damarlarıma kazınmıştı.

Valizimi ve soğutucumu arabada bırakıp geniş basamaklı ön merdivenlerden çıktım. Verandadaki salıncak hafif esen meltemin etkisiyle gıcırdıyordu. Dış kapıyı açıp içeri girince, "Büyükanne?" diye seslendim. "Büyükbaba?" Evin holündeki eski, ayaklı duvar saatinin sabit tik takları dışında hiçbir cevap gelmedi. Saatin doğru zamanı göstermekte hâlâ başarısız olduğunu fark ettim.

Geçtiğim her oda boştu. Mutfaktaki tezgâhın üstüne bir turta hamuru açılmıştı. Yanında da bir kâse dolusu iri kara kiraz

duruyordu ama Sharon görünürlerde yoktu. "Merhaba?" diye seslendikten sonra denemekten vazgeçip arkadaki merdivenlerden ikinci kata çıktım. Bütün yatak odası kapıları kapalıydı ve sahanlıktaki hava, ağır ve yapış yapıştı. Eski odamı es geçerek koridorun sonundaki, tuğla kuleye ve Allegra'nın yatak odasına çıkan gizli merdivenlere yöneldim. Yaz aylarında odası fırın gibi olsa ve klima bulunmasa da Allegra yüksekte olmayı hep sevmişti.

Odası, en son on yıl önce gördüğüm halinden pek farklı değildi. Çift kişilik antika karyolasının üstündeki yatak örtüsü, lavanta renginden açık yeşile dönmüştü ve duvarlar kirli beyazdan gümüşümsü bir griye boyanmıştı ama kıyafetleri her zamanki gibi yerlere saçılmıştı ve makyaj masasının üstü, makyaj malzemeleri ile karmakarışık mücevherlerle doluydu. Hindistancevizli vücut losyonu ve misk esanslı parfümünden oluşan kokusu ortama sinmişti. Polis henüz içeri girmediyse diye bir şeye dokunmaktan korktum. Kapının onun istediği gibi kapalı olduğundan emin olarak odadan yavaşça geri geri çıktım.

Döner merdivenden ikinci kata tırmanıp köşeyi döndüğümde, yatak odasından çıkan büyükannemle çarpıştım. "Lane?" dedi, bir elini boğazına götürerek. "*Lane?*"

"Evet, büyükanne. Benim." İlk andaki çarpışmamız dışında birbirimize dokunmadık. Samimi olmayan bir şekilde el bile sıkışmadık. Büyükannem, onu en son gördüğümden beri biraz yaşlanmıştı ama beklediğim kadar çok değildi. Saçları hâlâ sarıydı. Hâlâ incecik bir vücudu vardı. Çenesinde bir parça yumuşama, gözlerinin kenarlarında yeni bir dizi kırışıklık vardı ama yetişkin kadınların büyükannesi olamayacak kadar, inanılmaz genç duruyordu.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu. Bir saat erken gelen ve onun özenli akşam yemeği planlarını bozan bir misafirmişim gibi burada bulunmama biraz sinir olmuş gibi duruyordu.

Bir anlığa afalladım. Sonra ben de sinirlendim. "Büyükbabam beni gecenin köründe aradı. Eve dönmem gerektiğini söyledi."

Büyükannemin suratı bir saniyeliğine gerildi. "Ah! Büyükbaban... Her zaman aşırı tepki gösteriyor."

"Allegra'nın kaybolması konusunda endişelenmenin aşırı tepki göstermek olduğunu sanmıyorum. Ne oldu? Polise haber verdiğiniz, değil mi?"

Büyükannem eliyle kendisini yelleyerek, "Tabii ki de var ama bu tamamen gereksiz. Çıkıp gelecek. Muhtemelen Wichita'ya falan gitmiştir," dedi.

Ağzım açık kalmış bir halde ona baktım. "Bir haftalığına mı? Telefon etmeden mi?" Eve döneli daha bir saat olmamıştı ve daha şimdiden aklımı kaçırıyormuşum gibi hissediyordum. Fırtınanın ufak bir rüzgâr ya da kayıp bir kadının sadece eğlenmek için dışarı çıkmış sayıldığı Roanoke gerçekliği tekrar yerine oturmuştu.

"O bir yetişkin Lane. Tıpkı senin gibi. Biz onun bakıcıları değiliz."

"Ama yine de başına kötü bir şey gelmiş olabilir büyükanne. Yaralanmış olabilir ya da..."

"Abartma. Allegra'yı tanıyorsun. Eminim bir şeyi yoktur."

Yavaşça, "Aslında tanımıyorum. Onu hiç de iyi tanımıyorum. Burada sadece bir yaz kaldım. O da uzun bir zaman önceydi," dedim.

Büyükannem dudaklarını büzdü ve kaşlarını çattı. Yürüyerek yanımdan geçerken, "Saçmalama. İkiniz kardeş sayılırsınız," dedi.

Büyükannem böyleydi işte. İmalı cümlelerin hâlâ ustasıydı.

Hava kararınca alt kata indim ama mutfak boştu. Tart malzemeleri uçup gitmişti. Kafamı yemek odasına soktum ama sadece sessizlik ve gölgelerle karşılaştım. Tekrar mutfağa gidip buzdolabından bir elma ve bir şişe bira aldım, sonra verandadaki merdivenlerin en üst basamağına oturdum ve güneşin batışını seyrettim.

Yolda bir toz bulutu yükseldi ve bir devriye arabası göründü, yarım daire şeklindeki garaj yoluna girip park etti. Arabanın içindeki polisin pek acelesi varmış gibi durmuyordu. O yüzden Allegra'yla ilgili acil bir haber olmadığını düşündüm ama yine de ayağa kalkıp biramı ayağımın yanındaki merdiven basamağına bıraktım. Arabanın kapısı açılınca sadece Tommy dışarı çıktı. Ellerini ceplerine sokarak bana doğru yürüdü ve en alt basamakta durdu.

Kulaklarının üstünde hafifçe kıvrılan koyu kahve saçları ve ciddi bakan ela gözleriyle aynen hatırladığım gibi görünüyordu. Eskiden sahip olduğu yedek oyun kuruculara özgü kasları biraz yumuşamıştı. Beli hafif kalınlaşmış, yüzünde elmacık kemiklerinin çevresi hafif dolgunlaşmıştı. İyi görünüyordu; sağlam ve güçlü. Belindeki kelepçe ve sol göğsünün üstüne tutturulmuş gümüş bir isim plakasıyla tamamlanan polis üniforması ona yakışmıştı, bir gün polis olacağını hiç tahmin etmezdim.

Verandanın tırabzanına yaslanırken yüzümde ağır bir gülümseme belirdi. "Artık buralarda yasalar senden mi soruluyor Tommy Kenning?"

"Öyle görünüyor," dedi ayaklarının üzerinde kıpırdanırken.

"Vay be! Demek artık posta kutusu beysbolu oynayamayacağız."

Tommy her zamanki gibi bembeyaz dişleriyle gülümseyerek, "Öyle. Şehir merkezindeki mağazalardan bir şeyler yürütmek de yok," dedi. Ellerini ceplerinden çıkardı ve dört alçak basamağı hızla çıkıp beni bağrına bastı. Gömleğinden sıkıca tutarken gözyaşlarımı tutmaya çalıştığımı fark edince dehşete kapıldım. Kolalanmış pamuklu kumaş parmaklarımın altından kayınca tutunmakta zorlandım. Üç saniyeliğine kendimi ona bıraktıktan sonra geri çekildim.

Gözlerine bakmaktan kaçınarak, "Bira ister misin? Yoksa bu resmi bir ziyaret mi?" diye sordum.

"Hayır. Bir tane bira iyi olur. Görev başında değilim şu an. Kuşlar döndüğünü söylediler. Ben de bir uğrayayım dedim."

"Haberler çabuk yayılıyor."

Biralarımız ve arabamdan aldığım yarım burgu kraker paketiyle verandadaki salıncağın iki ucuna yerleştik. "Eee, Allegra'yla ilgili neler dönüyor?" diye sordum. Boş kalmamak için bira şişemin etiketini söküyordum, kendime zor hâkim oldum.

Tommy kafasıyla evi işaret etti. "Sana hiçbir şey anlatmadılar mı?"

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Buralarda işler nasıldır bilirsin. Herhangi birinden net bir cevap almak..." Biramdan koca bir yudum aldım. "Büyükbabamı henüz görmedim bile." Evde bir kargaşa, polisler, arama ekipleri bulmayı beklemiştim, büyükannemle büyükbabamı telaşlı ve kararlı görmeyi... Roanoke'da işlerin öyle yürümediğini bilmem gerekirdi. İnkâr etme konusunda hepimiz çok başarılıydık.

Tommy polislere özgü ciddi bir ses tonuyla, "Anlayabildiğimiz kadarıyla dokuz gün önce birden ortadan kaybolmuş," dedi. "Büyükannen ve büyükbabanla yemek yemiş. Büyükannen o akşam geç saatlerde yatmaya giderken görmüş onu. Allegra koltuğa yerleşmiş film izliyormuş. Ertesi sabah kahvaltıya inmemiş ama büyükannenle büyükbaban onun yattığını sanmışlar. Öğle yemeği zamanı geldiğinde de onu hâlâ göremeyince fark etmişler. Yatağının bozulmamış olduğunu görmüşler. Arabası da garajdaymış." Tommy iç geçirip bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Ne bir iz ne bir haber var. Sanki buhar olup uçtu."

"Ya telefonu?"

"Şifonyerinin üstünde bırakmış."

"Kontrol ettiniz mi? Peki ya bilgisayarı? Arkadaşları?"

Tommy bana bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "Bunların hepsini yaptık Lane. Endişelenme. Yapılacak her şeyi yaptık."

Kendimi, "Ortadan kaybolmadan önce beni aradı," derken buldum. Kelimeler ağzımdan telaşlı çıkıyordu. "E-posta da gönderdi."

Tommy başıyla onayladı. "Telefonunun arama kaydında gördüm. Ne istediğine dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Mesaj bırakmamış. E-postasında da sadece iletişime geçmemi istemiş."

Tommy hafif bir sessizliğin ardından, "Geçtin mi?" diye sordu.

Kafamı çevirerek, "Hayır," dedim. "Şu an bir teoriniz var mı? Ne olmuş olabileceğine dair?"

Tommy, "Çekip gitmiş olabilir diye düşünüyorum. Üstelik ailenizde bunu yapan ilk kişi de olmazdı," dedi.

O daha konuşmayı bitirmeden kafamı iki yana sallamaya başladım. "Çekip gitmedi Tommy. Roanoke'u seviyordu o."

"Haklı olabilirsin ama o her zaman öngörülebilir değildi. Allegra'nın ne yapacağını bilmek güç."

Ama ben biliyordum. Allegra, Roanoke'u asla terk etmezdi. Hele kendi rızasıyla hiç. "Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Bundan sonra ne olacak?"

Tommy, "Bu hâlâ bir kayıp kişi davası. Şu noktada başka birinin parmağı olduğundan şüphelenmek için herhangi bir nedenimiz yok. O yüzden de aramaya devam ediyoruz. İşin iç yüzünü araştırmaya ve sorular sormaya da," deyip elimi hafifçe sıktı.

"Bir şeyler ortaya çıkacak. Hep öyle olur."

Kahkaha attım. İstediğimden bir parça daha zalim, bir parça daha kötü bir kahkahaydı. "Osage Flats'te çok fazla kayıp kişi davasına bakıyorsunuz sanki!"

Tommy'nin boynu kızardı. "Şey... eminim Los Angeles'takiyle kıyaslanamaz ama ücra bir yerdeyiz diye de süzme salak değiliz."

"Öyle demek istemedim Tommy," dedi ama tabii ki de tam olarak öyle demek istemiştim.

Gelişigüzel özrümü elini sallayarak geçiştirdi. "Boş ver. Sana çıkışmamalıydım. Son zamanlarda tepem çabuk atıyor."

Bu da neredeyse beni güldürecekti. Tommy'nin tepesinin çabuk atmasından anladığı normal bir insanın sonsuz sabrı demekti. İndirdiğim ayağımı hafifçe iterek salıncağı salladım. "Ben gittiğimden beri Osage Flats'te işler nasıl?"

"I... bilirsin işte... pek bir şey değişmiyor. Her şey aynı eskisi gibi. Kasabada hâlâ doğru dürüst yemek yiyecek bir yer yok.

Della Ward üçüncü kocasıyla evlendi. Cooper da hâlâ motor ve radyatör tamir ediyor."

Göğsüme yumruk gibi oturan hisse rağmen nefes aldım ve biramdan bir yudum içtim, bir damla dudaklarımdan akınca ağzımı elimin tersiyle sildim. "Cooper burada mı? Kansas City'ye taşıdığını sanıyordum."

Kansas City, Osage Flats'in kuzeydoğusuna üç saat uzaklıktaydı ama burada yaşadığım süre boyunca oraya giden çok az çocuk görmüştüm. Orası onların bir gün ulaşacaklarından şüphe ettikleri kutsal bir yerdi âdeta. New York ya da Paris kadar egzotik ve ulaşılmazdı. Cooper'ın çoğunlukla sigara çalmak ve kızları yatağa atmak için kullandığı miskin zekâsıyla oraya ulaşacak hırsı bulan kişi olması beni hep şaşırtmıştır.

Tommy, "I-ıh. Döndü. Birkaç yıldır burada," diyerek bana göz ucuyla baktı. "Taşındığını nereden bildin? İletişim halinde miydiniz?"

"Hayır. Allegra bana bir keresinde kasaba kataloğunu göndermişti." Osage Flats'in bir gazetesi yoktu, bunun yerine sakinleri hakkında topladığı bilgileri altı ayda bir özet şeklinde yayımlıyordu ki yayımlamak sözcüğü biraz abartıya kaçmak olurdu. Yazıların büyük bir kısmında düğünler, doğumlar ve ölümler, arada nadiren de kasabada bir çiçekçinin açılışı ya da kasabadaki bir marketin kasiyer şefliğine terfisi gibi sonradan araya sıkıştırılmış bir başarı hikâyesi anlatılıyordu.

Tommy, "Aa, evet," dedi sırıtarak. "Hatırlıyorum. Bu kasaba her türlü şeyi basıp sonra ona da haber der."

"Misafir umduğunu değil bulduğunu yer," dedim. Tommy küçümseyici bir kahkahayla kabullendi.

Allegra'nın bana Cooper hakkında gönderdiği yazı kısaydı, sadece birkaç cümleydi. Kasabalı bir çocuk başarılı oldu der gibi lafını geçirmişti ama bir tamirhanede çalışmak için üç saat uzağa taşınmak Osage Flats'ten başka bir yerde bir başarı olarak görülmezdi. Allegra kırışık sayfanın tepesine şöyle yazmıştı: *Cooper Sullivan turnayı gözünden vurdu. Hahaha!*

Tommy kıpırdanınca kelepçeleri veranda salıncağının metaline çarptı. "Senin bir polis olduğuna inanamıyorum. Ben burada yaşarken, günde en az bir kere yasaları çiğnerdin," dedim.

Tommy dudaklarına götürdüğü bira şişesine doğru gülümsedi. "Gençliğimde içimden attım, kurtuldum."

"Memnun musun peki?"

Tommy omuz silkti. "Şu ana kadar tek yaptığım şey bu. O yüzden kıyaslayacağım pek bir şey yok. Çoğunlukla memnunum. Son zamanlarda biraz zorlaştı."

"Allegra yüzünden mi?" diye sordum ama bu aslında bir soru değildi.

Tommy, "Allegra yüzünden," diye onayladı.

"Sen hiç... Sanırım onunla evlenme fikrinden vazgeçmişsindir?"

Tommy neşeden pek eser olmayan bir kahkaha attı. "Yıllar boyunca bin kez evlenme teklif etmiş olmalıyım ama ona evet dedirtmeyi bir türlü başaramadım."

Benden tavsiye istemiş olsaydı eğer, ona nefesini tüketmemesini söylerdim. Tommy soruyu nasıl sorarsa sorsun Allegra onunla asla evlenmeyecekti. Yüzükparmağındaki kalın alyansa göz ucuyla bakıp, başparmağımla ona hafifçe vurdum. "Beklemekten yoruldun demek ha?"

"Evet." Tommy yüzüğü parmağında döndürdü. "Ben evlenecek türden bir adamım sanırım."

"Kim bu kız?"

"Sarah Fincher. Senden bir yaş kadar küçük ama burada yaşarken eminim onunla bir iki kez karşılaşmışsındır."

Zihnimde sadece ne zaman gülse bir eliyle ağzını kapatan minyon, açık kahverengi saçlı bir kız hayal meyal canlansa da, "Hatırlıyorum," dedim.

"Ya sen? Evlendin mi?"

"Evlenmiştim. Yürümedi." Tommy devam etmemi bekleyerek sessiz kaldı. "Bir pilot. Onunla LAX'te çalışırken tanıştım."

Tommy, büyük şehrin düşünceleriyle ufak kasabalı bir çocuk

misali etkilenmiş göründü, gürültüyü ve parlak ışıkları şaşalı bir hayat sanmıştı. Jeff'le garsonluk yaptığım barda tanıştığımızı bahsetmekten kaçındım. Üstümde öyle kısa bir üniforma vardı ki içki servisi yapmak için her eğilişimde popom gözüküyordu. Jeff eskiden şakayla o manzaranın ilk görüşte aşk olduğunu söylerdi.

"Ne oldu?"

Birden üstüme büyük bir bitkinlik çöktü ama veranda salıncağına yatıp gözlerimi kapatma isteğine karşı koydum. "Kimbilir? İnsanların arası açıldığında ne olur ki?" Biramın hepsini büyük bir yudumla mideme indirdim. Tommy'ye gerçeği, yani evliliğimin başka biriyle yattığım için bittiğini, Jeff'in beni yan komşumuzla anadan doğma halde yakalamasına izin verdiğimi söylememin imkânı yoktu. İyi ve tatlı Tommy, insanın bazen yaşadığını kanıtlamak için diğerlerini nasıl incitmek zorunda olduğunu asla anlamazdı.

◊ YAZ

Görünüşe göre Roanoke'da akşam yemekleri apaydınlık mutfaktaki, meşe ağacından yapılmış masada yenilmiyordu. Buradaki akşam yemekleri resmiydi. En azından düzen olarak öyleydi ve evin tam ortasındaki, dışarıya bakan tek penceresi olmayan kocaman odada servis ediliyordu. Eskiden bir pencere vardı sanki ama bir ek kısım öyle bir şekilde inşa edilmişti ki yemek odası toprak ve gökyüzü yerine, karanlık bir koridora bakıyordu artık. Bir mağarada yemek yemeye benziyordu bu. Sharon ceviz ağacı vitrinin üstüne çeşitli servis tabaklarını yerleştirdikten sonra tekrar mutfağa çekildi. On iki kişilik masa kristal kadehler, ipek mendiller ve İngiliz gümüşü çatal kaşıklarla tamamlanarak dört kişilik yer hazırlanmıştı. Ben nereye oturacağımı öğrenmek için Allegra tabağını doldurana kadar geride bekledim.

Büyükannem, "Hadi başla," dedi, çatalıyla bayılmış taze fasulyelerle balık kokulu bir köfte ve bir top da jelatinli tartar sosla dolu tabağımı işaret etti. "Büyükbaban hep geç kalır. Beklemeye gerek yok," dedi.

Allegra, "Öyle, ama beklemezse bunu *yemek* zorunda kalacak," dedi. Tabağına kusar gibi yaptı.

Büyükannem, "Şşş!" dedi ama sesinde kızgınlıktan eser yoktu.

"Bu ne?" diye sordum.

Büyükannem, "Somon köftesi," dedi.

Allegra, "*Konserve* Somon," diye ekledi. "Kılçıklara dikkat et." Masadan kendisini ittirip kapının ardında kayboldu ve bir dakika sonra bir şişe ketçapla geri döndü. "Bu tadını bastırmana yardımcı oluyor," dedi.

Allegra'nın ketçap şişesini tabağının üstünde sallayışını izledim. İri göğüsleri yazlık elbisesinden taşacak gibi görünüyordu. İki yıl önce olsa üstüne tam oturuyor olurdu. Öyle kısa ve öyle dardı ki ilk başta yine tuhaf bir kılık değiştirme oyunu oynadığını sandım.

Biri boğazını temizleyince hepimizin kafası kapının eşiğinde duran adama döndü. Bir bakışla bile o adamın büyükbabam Yates Roanoke olduğuna şüphe yoktu. Annem, büyükannemle ilgili anlattığı birkaç ayrıntı dışında bana ailesinden hiç bahsetmemişti. Ne beklediğimi bilmiyordum ama daha önce gördüğüm hiçbir büyükbabaya benzemiyordu. Aşırı yakışıklıydı. Şakaklarında çok hafif beyazlayan koyu renkli saçları ve güneşten bronzlaşmış teni, Roanoke gözlerdi vardı; upuzun boylu ve geniş omuzluydu. Böyle bir adamın bir ortama girip de içerideki herkesi etkisi altına aldığını hayal etmek zor değildi. Bütün erkekler konuşmayı keser, bütün kadınlar nefes almayı bırakırlardı. Ona bakarken, onun soyundan geldiğim için göğsüme tuhaf bir gurur doldu. Karizma bir güçse eğer, büyükbabam kraldı.

Allegra'ya dikkatlice baktı ve yüzünü sadece tek bir noktayla sınırlı kalmayan bir neşe kapladı. Yumuşak bir sesle, "Artık böyle mi giyiniliyor?" diye sordu. "Hepimiz yarı çıplak mı yemek yemeye başlayacağız?" Vitrine yığılmış tabaklardan birini alıp onu yemekle doldurmaya başladı. "Git, doğru dürüst bir şey giy."

Büyükbabamın arkası dönük olsa da Allegra çocukça bir tavırla alt dudağını sarkıttı. "Ama büyükbaba..."

Büyükbabam hâlâ yemeğine odaklanmış biçimde, "Kızım... sana dediğimi yapsan iyi olur," dedi.

Allegra ketçap şişesini masaya hiddetle vurunca beyaz masa örtüsüne birkaç kırmızı damla saçılmasına neden oldu.

Büyükannem, "Ah Allegra, şu rezalete bir bak," dedi.

Ancak Allegra çoktan bir hışımla yemek odasından çıkıp gitmişti. Koridorda yeri döve döve ilerlediğini duyabiliyordum. Büyükbabam dolu tabağını masanın kapıya en yakın ucuna koydu ve oradan oturduğum yere geldi.

Bana yukarıdan bakarak, "Sen Camilla'nın kızısın," dedi.

"Evet."

Çenemi başparmağı ve işaretparmağının arasına alarak hafifçe yüzümü yukarı doğru kaldırdı. "Tıpkı annene benziyorsun," dedi. Birbirimize dikkatlice baktık ve onu hayatım boyunca tanıdığıma yemin edebilirdim. Beş saniyede, annemin on beş senede olduğundan çok daha ailem gibi gelmişti. "Buraya gelmene çok sevindim," deyip çenemi bıraktı ve elini indirirken de bir tutam saçımı hafifçe çekti.

Allegra ayaklarını vura vura geri geldiğinde, "Mutlu musun şimdi?" dedi. Daha öncekine benzeyen bir askılı bluz ve şort giymişti. Yine açık saçıktı ama artık gülünç değildi.

Büyükbabam Allegra'nın öfkesinin buhar olup uçmasına neden olan bir ifadeyle gülümseyerek, "Çok daha iyi," dedi.

Allegra yan gözle büyükanneme bakarak, "Masa örtüsü için özür dilerim. Sence Sharon lekeyi çıkarabilir mi?" diye sordu.

Büyükannem, "Eminim çıkarabilir. Yoksa yeni bir tane alırız," dedi.

Sessizlik içinde yemek yedik. Allegra'yla ben tabaklarımızın üstünden birbirimize acı dolu bakışlar attık. Somonumu çatalımla evirip çevirdim ve ondan sadece küçücük bir lokma aldım. Kimse annem ya da çocukluğumla ilgili bir şey sormadı. Ben de onunla ilgili konuşmak zorunda olmamayı memnuniyetle karşıladım.

Yemek tabaklarımız toplanıp da büyükannem şeftalili tart servisi yaparken büyükbabama, "Bütün hayatın boyunca Roanoke'da mı yaşadın?" diye sordum.

"Tam burada, bu evde doğdum. Tabii ki de sonradan bazı eklemeler oldu," dedi ve büyükanneme göz kırptı. Büyükannem

de ona gülümsedi. Yanakları hafif kızardı. "Ne zaman bebek gelse büyükannen tadilat havasına girer."

Allegra, "Lane'e koridordaki fotoğrafları gösterdim. Bütün Roanoke kızlarını," dedi.

Büyükbabam bana gülümsedi. Dişlerinin alt tarafı hafif çarpıktı. "Oraya senin de bir fotoğrafını koymalıyız. Sen de oraya aitsin. Diğerlerine benziyorsun," dedi.

Allegra, "Emmeline hariç," dedi ve büyükannemin eli benim tart dilimimi keserken havada titredi. "O öldüğünde bebek olduğu için büyüdüğünde nasıl görüneceğini bilmiyoruz."

Büyükbabam, gözleri elindeki işe odaklanmış büyükanneme göz ucuyla baktı, sonra bakışları Allegra'ya kaydı. "Eminim güzel olurdu. Hepiniz gibi."

Allegra öne doğru eğilerek, vücudunun üst kısmını olabildiğince bana doğru yaklaştırdı, kırmızı tırnakları tabağımın kenarında dolaştı. "Annemin günlüğünün bazı kısımlarını buldum. Emmeline öldüğünde bütün kız kardeşlerin cenazede onu öpmek zorunda kaldıklarını söylüyor. Hem de dudaktan." Duyulsun diye yüksek sesle fısıldayarak, "Ağzında anne sütü ve formaldehit tadı varmış." Allegra bana bakarak kaşlarını imalı imalı indirip kaldırdı. Uzanıp turtamdaki şeftali dilimlerinden birini aldı ve dudaklarıyla emince çenesinden aşağı bir damla aktı.

Büyükannem gözlerini kocaman açarak, "Allegra!" dedi. Bir elini göğüs kemiğine bastırarak, "Sus bakalım. Bu berbat bir hikâye," dedi.

Büyükbabam kafasını iki yana salladı ve tartından koca bir lokma aldı. "Sana ne haller oluyor hiç bilmiyorum kızım."

Kimsenin bu hikâyenin doğru olduğunu inkâr etmediğini fark ettim.

Yeni bir ortamda, yeni bir evde, yeni bir yatakta uyumakta zorlanacağımı sanıyordum. Ancak çarşafı, yorganı bacaklarıma

yapıştıran sıcağa ve penceredeki fanın sürekli fır fır dönmesine rağmen çabucak uykuya daldım ve derin, ağır bir uyku çektim. Erken uyanmış ve yatakta güneşin yavaş yavaş ufukta belirişini izliyordum ki birisi kapımı çaldı.

Karnımın üstüne yuvarlanıp dirseklerime yaslanarak, "Efendim?" dedim.

Büyükbabam kafasını içeri sokarak bana neşeyle kocaman gülümsedi. "Selam Lane. Benimle ahıra gelmek isteyeceğini düşündüm. Hayvanları görmeye ne dersin?"

Asla hayvanları seven biri olmamıştım. New York'ta Japon balığımız bile yoktu ama zaten uyanık olduğuma göre, onunla gitsem de olur diye düşündüm. "Tamam. Bana beş dakika ver."

"Mutfakta görüşürüz," dedi ve kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Bir tane şort giydim ve biraz tereddüt ettikten sonra boş verip askılı bir tişört giymeye karar verdim. Hava zaten felaket sıcaktı ve Allegra, koca memeleriyle yakayı sıyırabiliyorsa ben de yapabilirdim. Mutfağa girdiğimde büyükbabam neşeyle güldü. Gözleri parmak arası terliklerime kaydı. "Sana bot almalıyız. Bunlar çiftlikte giyilecek türden ayakkabılar değil."

Bana bir kâğıt havluya sarılı kocaman bir tarçınlı açma verdi ve tezgâhtan bir kupa kahve aldı. Açmayı tereddütle kokladığımı görünce göz kırparak, "Kahvaltısı akşam yemeğinden daha iyidir," dedi.

Hava, günün ortasında olduğu kadar şafak vaktinde de boğucuydu. Azıcık rahatlatıcı tek detay güneşin doğrudan vurmamasıydı. Büyükbabam büyük, sineklikli ahır kapısını açtı ve ahırın loş ortamına girdik. İçeride hava toz tanecikleriyle bulanıklaşmıştı. Uzaktaki bir bölmeden bir at selam verircesine kişnedi ve ayaklarımın dibine birkaç kedi yavrusu yumağı geldi.

Büyükbabam dirseğimden hafifçe tutarak, "Nereye bastığına dikkat et. Her yerde bu lanet kedilerden var," dedi ve göstererek her hayvanın ismini saydı. Üç tane at, bir tane inek, sayılamayacak kadar çok kedi vardı. "Yarım düzine köpek de var buralarda

ama kar yağmadığı sürece ahıra pek gelmezler. Keçiler arkada ve şu aşağıda bir tavuk kümesi var."

Etrafa bakındım. Arkamdaki bölmedeki at burnunu omzuma değdiriyordu. "Bu kadar hayvan bir çiftliğe yeter mi? Sanırım ben daha çok olacağını hayal etmiştim."

Büyükbabam güldü. "Ah kızım, bütün bunlar Allegra'nın hayvanları. Çok istediği şeyler. Ben de hayır diyemeyecek kadar ahmağım." Yerdeki bir kovadan elma alıp arkamdaki ata uzattı. O da elmayı kocaman sarı dişleriyle ısırdı.

"Burası yıllardır gerçekten çalışan bir çiftlik değil."

"Ya buğdaylar?"

"O da sadece bir uğraş. Yapacak bir işim olması hoşuma gidiyor. Hâlâ ellerimi kirletmeyi seviyorum. Ama aslında buralarda çıkardığımız şey petrol."

"Petrol mü?" Bir ailenin arka bahçesinde petrol bulup sonunda zengin olduğu şu eski diziyi kafamda canlandırdım. Artık kulağa pek de imkânsız gelmiyordu.

"Tabii. Bu arazi babama miras kalmış ve yıllar boyunca eklemeler yapmış. Şimdi sekiz bin dönümden daha büyük. Neredeyse tamamı nadasa bırakılmış. Ben küçükken petrol bulmuş. İşte yazdıklarının hepsi de aşağı yukarı bu." At, atkuyruğu şeklinde toplanmış saçını ısırınca büyükbabam onu eliyle savuşturdu. "Annen sana bunların hiçbirinden bahsetmedi mi?"

"Hayır. Sizden pek bahsetmezdi."

Büyükbabam iç geçirdi. Sanki bir darbe almış gibi yüzü hafifçe düştü. "O kızı hâlâ her gün özlüyorum. Keşke gitmeseydi."

"Neden gitti?"

"Korktu sanırım. O kadar genç yaşta seni doğurmaktan. Buradan tüydüğünde on yedi yaşında bile değildi. Ama büyükannenle ben, asla onu seni evlatlık vermesi için zorlamaz ya da buradan atmazdık. Off! Hayat karmakarışık. Bunu biliyoruz. Kaçmayı gerektirecek bir neden değildi," deyip gülümsedi. "Şu tarçınlı açmayı yesen iyi olur. Sonra da bu hayvanlara bakmama yardım edersin."

İkimiz birlikte çalışırken ahırdaki hayvanların hepsini beslemek çok uzun sürmedi. Sonrasında da büyükbabam beni tavuk kümesine götürüp yumurtalarını almak için elimi şişko tavukların altına gizlice nasıl sokacağımı gösterdi. İlk seferinde çığlık attığımda güldü. Elime tüylerin sürtünmesine ve taze yumurtanın sıcak, pürüzsüz yuvarlağının bıraktığı hisse çok yabancıydım.

Charlie yumurta dolu sepeti benden aldı ve büyükbabam beni tekrar ahıra götürdü. Orada ellerimizi köşedeki çatlak lavaboda yıkadık. Büyükbabam daha şimdiden benimle iyi anlaşıyor, bu sanki ilk defa değil de daha önce bin kez yaptığımız bir şeymiş gibi davranıyordu. "New York'ta benden sorumlu sosyal hizmetler görevlisi..." dedim ve ne diyeceğimden tam olarak emin olamayarak sustum.

Büyükbabam bana bakmadan ellerini ovuşturmaya devam ederken, "Evet," dedi.

"Benim şanslı olduğumu söyledi. Büyükannemle senin beni istediğinizi, gelip burada yaşamamı istediğinizi."

Büyükbabam ıslak eliyle musluğu kapattı ve duvardaki çiviye astığım havluyu aldı. "Ah canım, tabii ki de seni istedik," dedi ve bana kısacık ama samimiyetle sarıldı. Kollarım yanlarımda kaskatı dururken nasıl karşılık vereceğimden emin olamadım.

Büyükbabam beni bırakırken, "Sanırım annen pek sarılmayı sevmezdi," dedi.

Omuz silktim. "Hiçbir şeyi pek sevmezdi."

Büyükbabam beni inceledi. Ben de onun bakışları altında huzursuzca kıpırdandım. "Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm. Daha iyisini ummuştum. İkiniz için de. Aramızda kalsın ama annen hep benim en sevdiğimdi," dedi ve atkuyruğumu salladı. "Ama Tanrım! Başımın belasıydı. Sen de mi öyle olacaksın?" Kaldırdığı kaşlarının altındaki gözleri parlıyordu.

Bir anlığına düşündüm. "Olabilir," deyip bir an durakladım. "Muhtemelen."

Bir öfke patlamasına hazırlandım ama öyle bir şey olmadı.

Büyükbabam sadece neşeyle güldü. "Tamam o zaman. Sanırım bu da dürüstçe yapılmış bir uyarı."

Küçük bir kız olarak memnun etmeye, annemin kulağıma çaresiz bir dua gibi tekrar tekrar söylediği o basit *iyi ol, iyi ol, iyi ol* sözlerine uygun olarak yaşamaya çalıştım. Ancak bunun işe yaramayacağını, içimdeki karanlık bir şeye ters düştüğünü o zaman bile biliyordum. Büyürken gittikçe daha sık ortaya çıkan tersliğime de. Roanoke'da kötülüğüm kimseyi incitmeyebilirdi. Allegra'nın dün akşam yemek masasında Emmeline'le ilgili söylediklerini, büyükbabamın bir dakika önce annemin başına belalar açtığını anlatırken ışıldayan gözlerini hatırladım. Belki de burası farklı bir ülke gibiydi; birazcık kötü olmanın sorun olmadığı bir yer.

GÜNÜMÜZ

Sabah büyükbabam mutfak masasındaki bankta, iki eliyle tuttuğu kahve kupasına doğru eğilmiş halde oturuyordu. Onu görünce kapının girişinde durakladım. Beni fark etmesi bir saniye aldı. Büyükannemden daha çok yaşlanmıştı. Şakaklarındaki beyazlıklar yukarı ve arkaya doğru yayılıyordu. Kahve kupasını tutan ellerinin kemikleri yumru yumru olmuştu ama formu yerindeydi. Göbeği çıkmamış ya da pazıları sarkmamıştı. Onu gördüğümde aklıma ilk gelen kelime hâlâ *yakışıklıydı*. Kafasını kaldırıp beni gördüğündeyse, yüzünde bir gülümseme belirdi ve yaşından çok daha genç bir adama dönüştü.

"Ah Laney kızım. Seni görünce insanın gözü, gönlü açılıyor," dedi.

Sesimi bulmam bir saniyemi aldı. "Merhaba büyükbaba," dedim. Karşısındaki sandalyeye otururken kalbim duracak gibi olmuştu.

"Büyükannen bana evine döndüğünü söyledi. Geldiğine çok sevindim. Dün akşam yanına uğramadığım için özür dilerim."

"Önemli değil," dedim ve masanın ortasındaki tabaktan bir kek alıp küçük bir parça böldüm. Parmaklarıma yabanmersini suyu bulaştı. "Tommy Kenning uğradı. Allegra'yla ilgili herhangi yeni bir şey bulmadıklarını söyledi."

Büyükbabam kafasını aşağı yukarı salladı. Gözaltları çök-

müştü ve tıraş olurken sol yanağında bir yeri gözden kaçırmıştı. "Tommy'nin bize çok iyiliği dokunuyor. Bizi sürekli bilgilendiriyor."

Ellerime bakarak, "Sence ne oldu?" diye sordum.

Bu soruya o kadar uzun süre cevap vermedi ki kafamı kaldırınca kirpiklerindeki gözyaşlarını görünce şaşırdım. Sonunda, "Bilmiyorum," dedi. "İyi görünüyordu. Anlayabildiğim kadarıyla her şey yolunda gidiyordu." Kafasını iki yana salladı. "Kayboluşundan önceki iki günün üzerinden bin kez geçmişimdir. Olağandışı hiçbir şey bulamıyorum. İyi görünüyordu," diye tekrar etti. Büyükbabam yaşlı bir adam değildi. Sadece altmışlı yaşlarının ortasındaydı ama şimdi boşluğa düşmüş ve kafası karışmışken yaşlı biri gibi konuşuyordu.

"Orasını sen iyi bilirsin tabii," dedim ve bir an duraklayarak gözlerinin içine baktım. "Yani onu hâlâ becerdiğin göz önünde bulundurulursa."

Ev üstümüze üstümüze gelir gibi oldu ve aramıza berbat, gergin bir sessizlik oturdu. Ciğerlerimdeki, mutfaktaki, dünyadaki bütün hava boşaldı. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibi atıyordu ve ellerimle koltuk altlarım terden ıslanmıştı. Asla dillendirilmeyen kuralı ihlal etmiştim. Bu evde lafı o kuralın etrafından dolandırırdık. Doğruca ondan bahsetmezdik ama artık numara yapamazdım. En azından büyükbabamla, bu duvarların arasında.

Büyükbabam kafasını yana eğerek bana baktı. Yüzü yavaşça toparlandı. Gözlerinde meraklı bir ifade vardı. Ele geçirmek, içini açmak, hevesli parmaklarla kurcalamak için sabırsızlandığı yeni bir hazineymişim gibi. "Sen başıma bela olacağını ta ilk baştan söylemiştin zaten," derken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve sırıttı.

Benim dudaklarım da ne olduğunu fark etmeden aynı şekli aldı ve kıpırdamalarına engel olmak için yanaklarımın içini ısırdım. Bu kadarı yetmişti. İki saniye ve bir gülümsemeyle beni işbirlikçisine dönüştürmeyi başarmıştı. Hem kilometreler hem

de yıllar anlamında aramıza koyduğum mesafenin hiçbir önemi olmadığını fark ettim. Çünkü sırlar ve o berbat gerçeğin ardında, utancın ve kalp gibi atan o öfkenin altında, hâlâ berbat türden bir sevgi yaşıyordu.

Ters bir tavır takınarak ona, "Allegra'dan bahsediyorduk," dedim.

Büyükbabamın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Onu seviyorum. Eğer kastettiğin buysa," dedi.

"Hayır," dedim. "Kastettiğim hiç de bu değildi." Ağzıma bir parça kek attım, ağzımda talaş tadı bıraktı.

Günün çoğunu ince pamuklu çarşafımın altında çıplak ve ter içinde uyuklayarak geçirdim. Pencerelerden sızan güneş duvarda hafif sarı gölgeler oluşturuyordu. Bu da insanda nemli, sıcak bir kozanın içine hapsolmuştuk hissi uyandırıyordu. Sonunda zorla yataktan kalktım, giyinirken kendimi uyuşuk ve sersem hissediyordum, uzuvlarım uykudan ağırlaşmıştı.

Banyoda yüzüme soğuk su çarptım ve tekrar odama dönüyordum ki koridordaki masanın üstündeki telefon çaldı. Yanıt verecek kimse olmadığı için baktım, Allegra'yla ilgili haberleri sabırsızlıkla bekliyordum.

"Roanoke Malikânesi."

"Selam Lane. Benim Tommy."

Aniden başını dönünce arkamdaki duvara yaslandım. "Allegra mı?" diye sordum.

"Ah, hayır... Hayır." Tommy boğazını temizledi. "Bildirilecek yeni bir şey yok. Affedersin."

Ağır bir nefes vererek, "Sorun değil," dedim. "Nasılsın?"

"Dinle. Sarah'yla ben bu akşam bir şeyler içmeye Ronnie Joe's'a gideceğiz. Bize katılmak ister misin? Sarah seni görmek için sabırsızlanıyor."

Bu yalanın dilinde kötü bir tat bırakıp bırakmadığını merak ettim. "Hâlâ yol yorgunuyum. Belki başka bir zaman," dedim.

"Hadi ama Lane. Bu, o evden çıkmanı sağlar. Kafanı meselelerden biraz uzaklaştırır." Söyleyeceklerini toparlamak için durdu. "Başka eski arkadaşlar da gelebilirler." Adı söylemese de ikimiz de kimden bahsettiğini biliyorduk.

"Bilmiyorum Tommy."

"Off, hadi ama. Sadece birkaç kadeh bir şey içeceğiz şurada."

Sadece itiraz edecek gücüm kalmadığı ve alkol sersemliğine çok ihtiyaç duyduğum için razı oldum. "Peki, tamam. Ne zaman?"

"Birkaç saat sonra. Sekiz gibi uygun mu?"

"Olur. Kulağa iyi geliyor. O zaman görüşürüz."

Ronnie Joe's'un içi beklediğim gibiydi aslında ama ucuz kontrplak bar, duvara yapıştırılmış eskimiş çıplak kadın takvimi, bira bardakları üzerine eğilmiş uyuşuk suratlar karşısında kapıldığım yoğun hayal kırıklığını bastıramadım. Gençliğimizde, tekmelenmeyi bekleyen bir sokak köpeği gibi ana caddenin sonundaki çökmüş bu eski tuğla binaya girebilecek kadar büyüyeceğimiz günü beklerdik. Hayattaki birçok şeyde olduğu gibi, hakikat beklemeye değmiyordu.

Ben içeri girdiğimde mekân sessizleşti falan sayılmaz ama ortama bir gerginlik çöktü. Varlığım yıllardır yeni bir yüzün uğramamasıyla oluşturulan hassas dengeyi bozuyordu. Erkekler bar taburelerinde daha dik oturarak kanlanmış gözleriyle yandan yandan beni izliyorlardı. Kadınlar burunlarından soluyorlardı. Sanki kedilermiş de sırtlarındaki tüyler diken diken olmuş gibiydi. Allegra bu tepkilerden çok hoşlanırdı. O hep bu tür bir ilgide canlanır, küçük bir göldeki en büyük balık olmanın verdiği nefes kesici tatmin duygusu için yanıp tutuşurdu.

Arkaya yakın bir masada, parlayan bir Bud Light tabelasının altında oturuyorlardı ve Tommy eliyle bana gelmemi işaret etti. Neon ışık tenine hastalıklı bir yeşil renk vererek gözlerinin altındaki morlukları belirginleştiriyordu. Tommy'nin karşısındaki

uzun boylu adam sırtı bana dönük biçimde oturuyordu. Tommy el salladığında bile arkasına dönmedi.

Sık yerleştirilmiş masaların arasından yavaşça ilerlerken fısıltılar beni takip ediyordu. Masaya ulaşınca kupkuru bir sesle, "Selam Cooper," dedim.

Cooper kendisini gevşek biçimde bıraktığı sandalyedeki rahat duruşunu bozma zahmetine girmeden bana baktı. Pürüzlü tok sesiyle, "Selam Lane. Uzun zaman oldu," dedi.

Saçları hâlâ bir gözüne düşüyordu ama rengi kış buğdaylarının rengini almıştı. Sadece birkaç tutamı o genç altın sarısı rengini koruyordu. Her zamanki gibi formdaydı ama kollarındaki kaslar daha sıkı, bronz teninde damarları daha belirgindi. Dudağının kenarından gelişigüzel bir biçimde bir sigara sallanıyordu. Onu ağzından aldığında, sarhoşken ettiği bir kavgadan hatıra olan ucu kırık ön dişini hiç yaptırmadığını fark ettim. Bal rengi gözlerinde biraz sıcaklık ama yoğun bir tutkuyla beni inceledi. Bunca yılın ardından hâlâ gördüğüm en güzel insandı.

Elindeki bira kadehini işaret ettim. "Geldiği yerde daha fazlası var mı?"

Cooper çapkınca sırıttı ve sağ yanağındaki gamzesi göründü. Eskiden o gamzeye sigorta poliçesi derdi. Hiçbir yol işe yaramadıysa gamzeyi göster. "Buralarda her daim içki vardır. Elimizde bol bol bulunan tek şey..." diye hatırlattı bana.

Tommy endişeli olduğu için mesafeli konuşarak, "Lane, gelebildiğine sevindim. Bu eşim Sarah," dedi.

"Selam," diyerek elimi uzattım. Sarah ona istemediği bir şey vermişim gibi elimi gevşek bir şekilde sıktı. İnce bir fiziği, beyaz kumaş bir saç bandıyla yatıştırmaya çalıştığı gür, açık kahverengi dalgalı saçları vardı. Daha sonradan asla hatırlanamayacak türden bir suratla sıradanla sevimli arasındaki kalabalık bölgede yaşıyordu. Yüzünün her hattı belirsizdi. "Kuzenine üzüldüm. Eminim sonunda her şey yoluna girecek," dedi.

Masanın sonundaki bir sandalyeyi çekerek, "Çok iç rahatlatıcı bir yorum," dedim. Sarah gözlerini kaçırdı. Yanakları kızardı.

Tommy bana, görmezden geldiğim uyarı dolu bir bakış attı.

Cooper içkisinden yavaşça bir yudum alıp, "Eee? Buradan kaçtığından beri neler yapıyordun?" diye sordu.

"Kaçmadım."

"Kaçmadın mı?" Cooper kaşlarını kaldırdı. "Neredeyse inanacaktım."

Bana cevap verme fırsatı vermedi, sandalyesini yere sürterek geriye ittirip bara yöneldi. Tommy, Sarah ve ben rahatsız bir sessizlik içinde bir süre oturduk, Cooper dakikalar sonra ellerinde şat bardakları ve yanında doksan altmış doksan bir kızılla geri döndü. Oturduklarında kız onun göğsüne sokuldu. Cooper'ın eli de kızın dolgun memelerinden birine aşırı yakındı. Bizi tanıştırmadı.

Kız, "Sen Kaliforniya'ya giden misin?" diye sordu. Leş gibi ucuz parfüm ve sakız kokuyordu.

"Evet, o benim," dedim, ardından suratsız bir kararlılıkla içkimi fondip yaptım. Viski boş mideme yumruk gibi inince saç diplerim terledi ve yanaklarım ısınarak kızardı.

"Nasıldı?"

Eşsiz mavi gökyüzünü, güneşli günleri ve mükemmel hava sıcaklığıyla Kaliforniya'yı düşündüm. Değişirken nasıl geçtiklerini belli etmeyecek şekilde birbirine karışan mevsimleri de. Kazanılmamış ödüller bir tür uyuşturucu olurdu ve bir sabah uyanıp on yılın geçip gittiğini ve ortada sergileyecek hiçbir şeyinin olmadığını fark ederdiniz. "Farklıydı."

"Güzel. Farklı." Kız bana çok derin bir şey söylemişim gibi baktı. Cooper gözlerini devirdi.

"O kadarını sana ben de anlatabilirdim," dedi. Ondan mı benden mi daha çok nefret ettiğini anlayamadım.

Konuşurken elini Tommy'nin elinin üstüne koyan Sarah, "Kaliforniya'da ne yapıyorsun?" diye sordu. Tommy'nin aslında istediği tek kişi olan Allegra'ya bu kadar benzediğim için onu tedirgin ediyor olmalıydım.

"Ne yapabilirsem. Sadece lise diplomasıyla iş bulmak biraz

zor," deyip omuz silktim. "Garson, kasiyer, resepsiyon görevlisi."

Cooper, "Bütün bunlar striptizci yerine kullanılan şifreli kelimeler değil mi?" diye sordu bana, dudakları yana doğru kıvrılmıştı. Ukala gülümsemesi kötü niyetle doluydu. İşte bu birçok insanın tanıdığı Cooper'dı. Aşağılayıcı yorumların ve sırıtışların ardına saklanıyordu. Ben bir zamanlar onun farklı bir yanını tanıyordum. Ancak bu akşam ortaya bu halinin çıkmasına şaşırmamıştım.

"Zekice," dedim ve ona karşılık olarak gergin bir ifadeyle gülümsedim. Sigara dumanını bana doğru üfledi. Ben de onu elimle savuşturdum. Ona, "Artık kimse sigara içmiyor," dedim.

Parmaklarının arasındaki yanan sigara aksini söylüyormuş gibi göz ucuyla ona baktı.

"Akıllı olan kimse yani," diye düzelttim.

"Bizim gibi ahmak köylüleri bilirsin işte," dedi sözcükleri vurgulayarak. "Hep zamanın gerisinde kalıyoruz. Neyse ki sen geri döndün. Böylece adapte olabileceğiz."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kızıl saçlı, gözleri üzerimde bir halde, masanın üzerinden Tommy'ye doğru eğilerek araya girdi. "Baksanıza. Birinin Lane'in kuzeninin Lone Tree Road'ta otostop çekerken gördüğünü düşündüğünü duydum."

Bütün masa donup kaldı. Tommy'nin gözleri bana kaydı. "Sadece dedikodu yayan bir avuç aptal çocukların işi Lane. Dikkat çekmeye çalışıyorlar. Ama kontrol ettik. Bir şey çıkmadı."

Cooper, "Otostop çekmeye ihtiyacı olmazdı ki. Kendi arabası vardı," dedi.

Ona, "Allegra yapmak zorunda olmadığı birçok şey yaptı," diye hatırlattım. "Sırf eğlenmek için."

Tommy başını salladı. "Hayır, o değildi. Beth Van Horn'u hatırlıyor musun?" diye sordu ama yanıtımı beklemedi. "Gördükleri onun en büyük kızıymış. Birisi uzun siyah saçlar görüp anlamadan çıkarım yapmış."

Kızıl saçlı kız samimiyetini kanıtlamak için çocuksu bir yüz ifadesi takınarak, "Bütün bu olay çok üzücü," dedi. Bir sigara

yakmak için duraklayınca Cooper'a bilmiş bir ifadeyle gülümsedim. "Alınma ama onun başına ne geldiğini henüz bilmiyoruz..." dedi ve bana bakmak için durdu. "Ya burada bir seri katil varsa?" Abartılı bir şekilde ürperdi. "Resmen bir korku filmi gibi. Yemin ederim geceleri zor uyuyorum."

Tommy'nin gözleri Cooper'la aramda dolaştı, sonra kaşlarını kaldırarak ona odaklanınca Cooper omuz silkti. Tommy, "Imm... Bir tane kayıp kadın bir seri katilin iş üstünde olduğunu göstermez," dedi.

Kız, "Kesinlikle gösterebilir," diyerek karşı çıktı. "Osage Flats'in kendi seri katili." Bu sanki turistlerin ilgi gösterebileceği bir unsurmuş gibi konuşuyordu. Kahretsin, ben ne biliyordum ki? Belki de gösterirlerdi.

Cooper, "Aslında *serinin* tanımı bu," diyerek ona bilgi verdi. "Birden fazla."

Kız kafası yana doğru eğik bir halde suratını astı. "Ne?"

Cooper, "Boş ver," dedi iç geçirerek ve sigarasını zaten dolu olan kül tablasına hafifçe vurdu.

"Bu kasaba tamamen kafayı yemiş," diye söylendim kısık bir sesle ve gözümün kenarından Cooper'ın dudağının seğirdiğini duydum. Bir elini saçına daldırarak boğazımın acımasına neden olan tanıdık bir hareketle saçlarını yüzünden geriye taradı. Elleri hatırladığımdan daha büyüktü ve gençliğimizde olduğunun aksine, tırnakları artık temizdi. Siyah hilallerden eser yoktu ama avuçlarının derin çizgilerinde hâlâ siyah yağ lekeleri vardı. Bir keresinde göğsüme bulaşmış yağ lekeleriyle kiliseye gitmiştim. İnce pamuklu sutyenimin altındaki tenim bütün gün mutlu mutlu şakımıştı.

"Hâlâ babanın tamirhanesinde mi çalışıyorsun?" diye sordum. Aptalca bir soruydu ama o an gerilim yaratmazdı.

"Artık benim tamirhanem," dedi.

"Baban emekli mi oldu?" Gözümün önünde Bay Sullivan belirdi; düşük omuzları ve sert koca göbeğiyle her zaman diğer babalardan daha yaşlı görünürdü.

"Hayır. Öldü. Geçen yıl."

"Nasıl?"

Cooper dilinden bir tütün parçası aldı. "Kalp krizi," dedi, havadan sudan bahsediyormuş gibi sakin bir sesle.

"Yaa. Üzüldüm." Duyguyu hissetmesem de söylenmesi gereken bir şeydi.

Cooper başıyla onayladı ve gece boyunca ilk kez, bir saniyeden daha uzun süreliğine gözlerimiz buluştu. Bütün o eski, karmaşık hisler birbirine karışarak karnımda yumruk gibi ağır bir acı oluşturdu.

"Kız kardeşin nasıl? Hâlâ burada mı?"

Cooper eğlenen bir tavırla masanın üstündeki pakete vurarak yeni bir sigara çıkardı. Bu tür havadan sudan konuşmalar hiçbir zaman bizim uzmanlık alanımız olmamıştı. "Hayır, Holly Kansas City'de. Dört yıldır orada," dedi.

"Senin de bir süre orada olduğunu duydum."

"Bir süreliğine. Kendim için değildi."

Kızıl saçlı kız sohbetimizin arasına girerek öne eğildi. "Ben bize bir tur içki daha alacağım. Dönünce belki bana Kaliforniya'yla ilgili daha çok şey anlatırsın," diyerek elini uzattı. Cooper ona neredeyse hiç bakmadan avucuna para koydu.

Kız duyamayacak mesafedeyken, "Görünüşe göre kız arkadaşın senden çok benimle ilgileniyor," dedim.

Cooper homurdandı. İçkisinin sonunu da mideye indirirken kolu koluma değdi. "Büyük kayıp değil. O yoldan zaten yeterince çok geçtim. Bütün önemli kıvrımlara saptım."

Sarah öne doğru eğilip Cooper'ın boştaki eline vurdu. "Edepsizlik etme."

Cooper, "Affedersin," dedi ama kastetmediğini anlayabiliyordum. Aşağı doğru baktım ve başparmağımla masanın üstünde gelişigüzel daireler çizdim. Kızıl saçlı kız elinde bir dizi şat bardağıyla geri döndüğünde, etrafımda sohbet yavaşça dönmeye başladı. Kendi şatımı viskiden uyuşmuş dudaklarla içtim. Yutkunurken Cooper'la göz göze geldim. Dudağının kenarı,

bana kanmadığını söyleyen küçük, gizli bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Gerçeği biliyordu. Küçük Lane Roanoke'un onun yaptığı edepsizliklerden gayet çok hoşlandığını biliyordu.

JANE

(1951'de doğdu. 1968'de Roanoke'dan ayrıldı.)

İkisi bir yıl arayla doğmuştu, erkek önce ve kız da sonra. İkiz değillerdi ama öyle sayılırlardı. Hep ikiz gibi muamele görmüşlerdi. Yates ve Jane. Jane ve Yates. Hep *biz*, hep *onlar* olmuşlardı. Hiçbir zaman iki ayrı kişi gibi görülmediler. Sophia, Jane'den beş yıl sonra doğdu ve hep ailesinin aklına sonradan gelen bir kişi olmuştu. Jane'in Sophia'nın çocukluğuna dair gerçekten tek hatırladığı şey, onun tiz ve yalvaran sesiyle, *"Beni bekleyin,"* deyişiydi. Asla beklemediler.

Jane bazen bu durumun ne zaman başladığını bulmaya çalışıyordu ama bakıp da, *İşte, işte tam şurası*, diyebildiği tek bir an bile yoktu. Yates onu öptüğünde her şey çoktan olup bitmişti. O öpücük bininci adımmış gibi gelmişti, birinci değil. Bunun belki de doğdukları anda başlamış olabileceğini düşündü. İkisi ve sekiz bin dönüm. Bütün o çocukluk merakı ve izole olmanın bir birleşimi. Oynayacakları, konuşacakları, takıntı haline getirecekleri başka kimse yoktu. Olsaydı da fark eder miydi? Başka herhangi bir çocuk Yates kadar yakışıklı olur muydu? Başka herhangi bir çocuk onun ağzından çıkan her kelimeye altın değerindeymiş, yaptığı her harekete Ayı gökyüzüne koyan oymuş gibi bakar mıydı?

Ahırdaki samanlıkta, ateşli ve terli bir halde ilk kez seviştiklerinde, Jane on dört yaşındaydı ve ikisi de hiç utanç duyma-

mışlardı. Daha önce yaptıkları her şeyin doğal bir ilerlemesi gibi gelmişti: kurbağa yakalamak ve ata binmek, hava kararınca yataklı verandada uyumak, yapış yapış yaz günlerinde dondurma paylaşmak, fısıldaşarak gelecek için gizli hayallerden konuşmak, ahırın arkasında öpüşmek, Jane'in bluzunun altındaki Yates'in sıcak eli. Yates ve Jane, her zaman birliktelerdi.

Jane onu sevdiğinden bile emin değildi, belki de sadece bütünleşmişlerdi. Yates sanki fazladan bir apandisit, onun asla koparılamayacak bir parçası gibiydi. Aralarında atan tek bir kalp vardı. İkisi de kendi yarattıkları bir dünyanın içinde yaşıyorlardı. Diğer insanlar karanlık kenarları görebilirlerdi ama onlar sadece yaldızlı merkezi görüyorlardı. Ancak sonra Jane hamile kaldı ve içindeki bebekle birlikte bir şey daha büyüdü. Bu çiftlikten, bu sonsuz mavi gökyüzünden ve dümdüz ufuktan daha fazlasını istediğine dair bir fikir. Belki burarın ötesinde bir şey olabileceği... Ancak Yates'in orayı asla terk etmeyeceğini bilmesi için sormasına bile gerek yoktu. Yates, Roanoke'u çok seviyordu. Jane, Yates'in kalbinin yarısına sahipse, Roanoke da diğer yarısına sahipti ve o yarısını asla geride bırakmazdı. Ancak Jane artık onun kalbinin yarısına sahip olduğunu da düşünmüyordu. Çünkü Yates şimdi Sophia'yı da seviyordu. Jane'i sevdiği gibi değildi. Henüz... Fakat Sophia bir ortama girdiğinde Jane, Yates'in gözlerinin parladığını, bakışlarındaki kıvılcımı görebiliyordu.

Ancak Jane, bebek doğana kadar orada kaldı. Büyüyen karnına ne zaman baksa çenesini sıkan annesine dayanmıştı. Babasının günah ve cehennem ateşiyle ilgili akşam yemeği masasmda verdiği vaazlara katlanmıştı. Yates doğum sırasında onun elini tutmuş, kızlarının küçük vücudunu ergen kollarına almıştı. Jane bebeğin ismini onun koymasına izin vermişti: Penelope. Bu, Jane'in seçeceği bir isim değildi ama uzun bir süre bebeğin annesi olmayacaktı. O yüzden de bunun bir önemi yoktu.

O gece hâlâ doğumdan dolayı kanar halde, bir not bırakmadan ya da veda etmeden oradan ayrıldı. Fırsat verilseydi, Yates muhtemelen onu kalmaya ikna ederdi. O yüzden de Jane temiz

bir sayfa açmış, garaj yolundan aşağı doğru koşup otostop çekerek güneye gitmişti. Artık Yates ve Jane yoktu. Sadece Jane vardı ve o özgürdü.

O YAZ

Roanoke'da kaldığım ilk günler büyükannem sağlam bir demirbaştan ziyade gelip geçici bir varlıktı. Koridorda yanımdan gelip geçiyor, ahırdaysam güneş kremi sürmem konusunda bana fırça atıyor, parmaklarını şaklatarak Allegra'ya mutfakta yarattığı dağınıklığı toplamasını hatırlatıyordu ki Allegra bunu duymazdan geliyordu. Bütün bu kısacık etkileşimlerin ve yemek odasındaki akşam yemeklerinin ötesinde, onu neredeyse hiç görmüyordum.

O yüzden onu yanında üst üste dizilmiş, yeni katlanmış çamaşırlarla yatağının üstünde otururken bulduğumda şaşırdım. Ben tereddütle kapının eşiğinde durunca kısacık bir gülümsemeyle, "İçeri gel Lane," dedi. Yatağa avucuyla hafifçe vurdu. Ben de ayaklarımı altıma alarak oturdum. Çamaşırlar aramızdaydı.

İstediği yere geldiğimde büyükannem pantolonunun bacağındaki dikişi düzelterek görünmez bir tüyü aldı. "Tanrım! Burası çok sıcak. Sana bir pencere kliması alabiliriz. Fanın pek faydası olmuyor."

"Önemli değil. Pencerelerin açık olması hoşuma gidiyor," dedim. New York'ta pencereleri açtığımızda egzoz dumanı ve altımızdaki Çin restoranından kekremsi kokular gelirdi. Burası yeşildi, havası temiz ve sıcaktı.

"Sen ve Allegra. Buna nasıl katlandığınızı bilmiyorum." Yüzünü hafifçe serinletmeye çalıştı. "Her neyse, sana anneni sormak istiyordum."

"Hıımm..." Bir noktada ikisinden birinin, annemle ve hayatımızla ilgili daha fazla ayrıntı öğrenmek isteyeceğini biliyordum ama o kişinin büyükbabam olacağını sanıyordum. Annem hakkında konuşmak benim için o kadar da zor değildi. Söyleyecek hiçbir şeyim olmamasından ziyade, aklı başında kimsenin duymak isteyeceği türden bir şey değildi bu.

Büyükannem, "Annen olduğu için sana muhtemelen imkânsız geldiğini biliyorum ama o bir zamanlar benim küçük kızımdı," dedi. Sesi sakin, gözleri kuru kaldı ki buna müteşekkirdim. "O doğduğunda ben sadece yirmi yaşındaydım. Ablası Eleanor geldiğindeyse on dokuz yaşındaydım. Camilla seni doğurduğunda olduğu kadar ufak değildim ama ben de çocuk sayılırdım."

"Sen ve büyükbabam genç yaşta evlenmişsiniz."

Büyükannem gülümsedi. "Çok genç. Ben on sekiz yaşındaydım. Büyükbaban benden sadece bir yaş büyüktü. Ah... ailem çılgına döndü." Vurgulamak için bir elini bacağına vurdu. "St. Louis'de annemin halasını ziyaret ediyorduk ve otelimizin lobisinde büyükbabanı karşıda gördüm. O an, orada ona sahip olmak zorunda olduğumu biliyordum," deyip kahkaha atarak kafasını bana doğru eğdi. "İnatçı bir şeydim. En azından Yates söz konusu olduğunda."

"Evlendikten hemen sonra buraya mı taşındınız?"

Büyükannem başıyla onayladı. "Biraz alışma süreci gerektirdi. Boston'dan sonra. Bunca araziye. Bunca... ıssızlığa." Sesi kısılırken gözleri de uzaklara daldı. Tekrar hikâyeye dönmesi birkaç saniye sürdü. "Ama Penelope'ye bakmak zorundaydım. Büyükbabanın yeğenine."

"Allegra bana ondan bahsetti. Büyükbabamla onu beraber büyüttüğünüzü."

"Evet, öyle. O kazayı geçirene kadar. Biz evlendiğimizde bir yaşında bile değildi. Sonra da kendi çocuklarımız olmaya başla-

dı. En azından büyükbabanın en küçük kız kardeşi Sophia bana yardım etmek için yanımdaydı. Ta ki..."

"Allegra onun boğulduğunu söyledi."

Büyükannem, "Allegra seni ailenin geçmişiyle ilgili bayağı bir bilgilendirmiş demek," dedi ve yüzüne düşen bir tutam saçı tekrar düzgün topuzuna soktu. "O zaman eminim annenin sen doğmadan önce kaçtığını da biliyorsundur. Ondan sonra ikinize neler oldu bilgimiz yoktu. Annen iletişim kurmamızı kolaylaştırmadı. Sonunda biz de denemeyi bıraktık." İç geçirdi. "Ama hayatını hep merak etmişimdir. İyi bir anne miydi?" Büyükannem manikürlü bir tırnağıyla elimin tersine dokundu.

"Hayır," dedim. "Pek öyle değildi."

Büyükannem bu sanki beklediği cevapmış gibi başıyla onayladı. "Yakın mıydınız?"

Bu sorusuna nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Benimle neredeyse hiç konuşmayan birisiyle nasıl yakın olabilirdim ki? Bana karşı sevgiden ziyade nefret duyduğunu düşündüğüm birisiyle? Ama aynı zamanda annem kanım ya da tenim gibi benim bir parçamdı. Bazen iliklerimde onu hissediyordum. Sonunda, "Bilmiyorum," dedim. "Annemdi işte."

Büyükannem bana doğru dönerek, "Bana onunla ilgili bir şey anlat," dedi. Geldiğimden beri bana en çok ilgi gösterdiği an buydu. "En net anını."

Annemle ilgili görüntüleri kafamda tarayarak geriye gittim. Neredeyse hepsinde gözü yaşlıydı. "Üzgündü. Çok ağlardı," dedim.

Büyükannem bir anlığına gözlerini kapatıp elimi hafifçe sıvazladıktan sonra gözlerini tekrar açtı. "Bana sormak istediğin herhangi bir şey var mı? Annenle ilgili?" Bu soruyu gönülsüzce sormuştu. Sanki bana nasıl ödeyeceğini bilmediği bir borcu vardı.

Yatakta ona yaklaştım. Büyükannem çamaşır devrilmesin diye ya da belki de aramıza bir engel koymak için elini destenin üstüne koydu. "Aslında babamı merak ediyordum."

"Neyi mesela?"

"Annem ondan hiç bahsetmezdi. Kim olduğunu biliyor musun? Hâlâ Osage Flats'te yaşayıp yaşamadığını? Annem sana adını hiç söyledi mi?" Büyükanneme doğru eğildim, sözcükler ağzımdan âdeta dökülüyordu.

Büyükannem iç geçirerek, "Lane, baban herkes olabilirdi. Herhangi biri. Annen pek de... seçici sayılmazdı."

"Yaa." Yumruklarımı yatağa indirme isteğine karşı koyarken omuzlarım düştü. Annem, babamı da yanında mezara sürüklemişti. Benden esirgediği uzun cevaplar listesine bir madde daha eklendi.

Büyükannem ayağa kalktı. "Sharon söylenmeden önce bu çamaşırları kaldırır mısın lütfen?"

O gittiğinde tekrar yatağa attım kendimi ve çamaşırlarımın etrafıma yayılmasına izin verdim. Büyükanneme yalan söylemiştim. Annemin her zaman ağladığı doğruydu ama anneme dair en net anım asla isteyerek paylaşacağım bir anı değildi. Etrafa yayılacak, karşısında duygulanılacak, hayranlık duyulacak türden bir anı değildi. Dairemizde, onun yatağında yüzlerimiz birbirimize dönük bir halde yan yatıyorduk. On yaşındaydım. Parmak uçlarıyla yüzüme dokunduğu için mutlu olduğumu hatırlıyordum. Gözyaşları ve kaygılar olmadan sadece bana tüm dikkatini bana verdiği için mutluydum.

"Şu anda... aynı babana benziyorsun. Onu çok sevdim," diye fısıldamıştı. Sonunda bana onunla ilgili bir ayrıntıdan bahsedeceğini sanmıştım ama ben ona tek bir soru bile soramadan elini boynuma indirmiş ve sıkmıştı. İlk başta yumuşaktı; böylece var gücümle kaçamayacaktım. Sonra tırnakları etime batacak kadar sertçe. "Bu da sana zarar vermek istememe neden oluyor," demişti sakin bir sesle, gözlerinde delilere özgü bir bakışla. Ondan kurtulduğumda, iki tırnağı tenimi kesmişti. Morluklardan oluşan bir kolyenin kanlı incileri gibiydiler. Daha sonra ağlayıp saçlarını çekerek kendini odasına kilitlediğinde, banyo aynasının önünde durup tekrar tekrar bana zarar verdiği anki yüz ifademi

yeniden canlandırmaya çalıştım. Ona babamı hatırlatan o ifadeyi bulmaya çalıştım ama mimiklerimle ne kadar oynarsam da sadece annemin yüzünü görüyordum.

Allegra bacaklarıma iki eliyle de vurarak, "Kaldır kıçını yataktan. Hem ne yapıyorsun ki sen?" diye bağırdı.

Yuvarlanıp sırtüstü yattım ve yüzümü bir yastıkla kapattım. "Şekerleme yapıyorum. Kansas'ta insanlar şekerleme yapmazlar mı?"

"Yapılacak işler varsa *hayır*," dedi Allegra ve yastığı üstümden çekip yere attı. Gözlerini yüzüme dikti. "Moralin falan mı bozuk? Annen yüzünden mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Pek sayılmaz." Bu doğruydu da. Annemi olması gerektiği gibi özlemiyordum. Onun ölümü ıstıraptan çok bir rahatlama hissi uyandırmıştı. Başından beri olmak istediği hiçlikte kaybolup gitmişti. Sonunda birbirimizden kurtulmuştuk.

"O zaman hadi," dedi. Beni bir kolumdan çekiştirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kasabaya." Allegra bana kaşlarını çatarak baktı. "Bunları mı giyeceksin?"

Paçalarından ipler sarkan kot şortuma ve düz tişörtüme baktım. "Evet. Osage Flats on beş kilometre falan ötede değil mi?" Berrak gökyüzüne baktım, tek bir tane bile bulut yoktu. "O kadar yürürsek güneş bizi çarpar."

Allegra, "Yürümeyeceğiz. Acele et," dedi.

Ayaklarıma parmak arası terlik geçirdim ve Allegra tişörtümün eteğini belimde düğüm yapıp uykuda karışmış saçlarıma ellerini daldırırken hareketsizce ayakta durdum. "Mükemmel. Az önce sevişmiş gibi görünüyorsun. Al bunu sür," deyip bana bir dudak parlatıcı uzattı. Dudaklarımda yapışkan ve çilekli bir tat bıraktı.

Ana merdivenlerden aşağı inerken, "Sana daha iyi kıyafetler

almamız gerek," dedi. "Sahip olduğun her şey indirim reyonundaki paçavralara benziyor."

Alınmadım. Kıyafetlerim gerçekten de berbat haldeydiler. "Hiç param yok," dedim ona. "Annemin de çok parası yoktu."

"Paraya ihtiyacın yok." Elimi tutarak beni ön koridor ve hâlâ yerlerini öğrenmeye çalıştığım bir dizi odada çekiştirerek götürdü. Kafasını arkasına çevirerek, "Hemen bir yere uğrayacağız," dedi. Çalışma odasında, büyükbabamızın vişne ağacından geniş masasının önünde durdu. Sol en üstteki çekmeceyi açtı ve siyah fermuarlı bir cüzdanı işaret etti. "Kredi kartları. Bilgisayarın başına geç. İstediğini satın al. Bunun için buradalar."

Tereddüt ettim. "Ama sadece acil durumlar için. Değil mi?"

Allegra alaylı bir şekilde kahkaha attı. "Tabii. Eğer bir düzine göbeği açık tişörte yönelik ihtiyacı acil bir durum olarak görürsen."

"Bir sınır var mı? Yani istediğim her şeyi sipariş edemem, değil mi?"

"Edememen için bir sebep göremiyorum. Ben ediyorum." Allegra kalçasıyla kalçama vurdu. "Gerçekten Lane. Büyükbabam bu yüzden bunları burada bırakıyor. Benim için. Bizim için." Telefonuna baktı. "Off kahretsin! Hadi gel. Geç kaldık."

Yoldan aşağıya doğru hızlı hızlı yürüdük. Allegra beni acele ettirip durdu. "Ama koşma. Ter içinde kalmak istemeyiz," dedi.

"Ne halt ediyoruz biz?" diye sordum. Uyarılarına rağmen, ter damlacıkları çoktan sırtımdan aşağı süzülüyordu. Bugün rüzgâr yoktu, hava nemli ve ağırdı.

"Arabaya biniyoruz!" dedi. Yolun, Route 24'le çakıştığı noktada durdu. "Birazdan burada olurlar," dedi ve saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yaptı. Bana döndüğünde kocaman altın küpeleri güneşte parladı. "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Ona dürüstçe, "Çok güzel," dedim ve gülümsedi. "Kimin arabasına bineceğiz?"

"Görürsün."

Arkamı dönerek Roanoke'a baktım. Yabancılar gelip geçer-

ken onu uzaktan gördüklerinde, muhtemelen bir akıl hastanesi olduğunu zannediyorlardı. Bu fikir gülümsememe neden oldu. Bana göre bir gemiye benziyordu. Güçlü ve batmaz, buğdaylardan oluşan çılgın bir denizde yüzüyordu.

Allegra kolumu çimdikledi. "İşte geliyorlar."

Gümüş rengi küçük bir araba kuzeye doğru çıkıyordu. Allegra el salladı ve şoför bir kez kornaya bastı. Araba yoluna girdi ve yanımızda durdu. Bir sürü tozu havalandırarak öksürmeme neden oldu.

Allegra şoför tarafındaki pencereye doğru eğilerek, "Selam yakışıklı," dedi.

Koyu kahve saçlı genç bir çocuk ona gülerek karşılık verdi. Geniş omuzları şoför koltuğunu kapladığı için arabanın içinde garip duruyordu. "Merhaba güzel kız. Gideceğin yere seni bırakabilir miyim?" dedi ve arabanın içinden birisi, "Off! Tanrı aşkına," diye söylendi. Gülümsememi gizlemek için kafamı çevirdim.

Allegra, "Lane, gel de Tommy Kenning'le tanış," dedi.

"Merhaba," diyerek ona hafifçe el salladım.

Bana neşeyle gülerken gözleri parlıyordu. "Merhaba. Seninle ilgili çok şey duydum," diyerek başparmağıyla yanındaki koltuğu işaret etti. "Bu Cooper Sullivan."

Arabanın içini görmek için bir parça eğildim. Yan koltuktaki çocuk göz ucuyla bana baktı. Sarı saçları tek gözünün önüne düşmüştü. Selam vermek için açık pencereden tek parmağını kaldırdı.

Allegra, "Arkaya geç Cooper. Öne ben oturmak istiyorum," diye talep etti.

Cooper, "Defol git. Arabaya ihtiyacı olan sendin. Arkaya sen geç," dedi.

Ben şoför tarafındaki yolcu koltuğunun kapısını açmayı denedim ama kıpırdamadı. Tommy boynunu bana doğru eğerek, "Affedersin. O kapı açılmıyor. Diğer tarafa dolanman gerek," dedi.

Arabanın arkasına doğru giderken Allegra'ya, "Tommy'yle çıkıyor musunuz?" diye sordum.

Yüzünde ukala bir gülümsemeyle, "Sayılır," dedi. "Bana sırılsıklam âşık."

Endişeden ziyade merakla, "Kaç yaşındalar?" diye sordum.

"On sekiz. Birkaç hafta önce mezun oldular." Kapıyı açtı ve dudaklarını ses çıkarmadan hareket ettirerek, "Olgun bir erkek," dedi, sonra kıkırdayarak kendini arka koltuğa bıraktı.

Ben de gülmeden edemedim. "Yana kay seni deli kız," diyerek onu dizimle ittim.

Yola çıktığımızda Tommy bana seslenerek, "Eee? Kasabaya indin mi hiç?" diye sordu.

"Hayır. Bu ilk ziyaretim," dedim.

Cooper, "Umarım hayal kırıklıkları hoşuna gidiyordur," dedi tane tane konuşarak. Dikiz aynasında onunla göz göze gelince yanaklarım kızardı. Ancak ilk önce, dudaklarında bilmiş bir gülümseme olan Cooper'ın bakışlarını kaçırmasını bekledim.

Ana caddenin sonuna park ettiğimizce, yolda Tommy'ninkinden başka araç tek tük görünüyordu. Arabadan inerken, "Herkes nerede?" diye sordum.

Cooper, "Kimbilir? Muhtemelen karavanlarında metamfetamin pişiriyorlardır," dedi.

"Kasaba merkezi burası mı yani?" diye sordum. Böylesine sessiz ve boş bir yerin kasaba merkezi olabileceğine inanamıyordum.

Allegra, "Yukarı! Biz yukarı diyoruz. Yukarıya gittiğinde bana bir süt al gibi," dedi.

Anladığım kadarıyla "yukarı" sadece bir dizi uyduruk mağazadan oluşuyordu: küçük bir market, asansörsüz bir hamburgerci ile bir tane ikinci el kıyafet dükkânı ve pencerelerinden rengi solmuş sinekliklerin sarktığı bir tuhafiyeci. Yanlarından geçtiğimiz mağazaların önlerinin çoğu boştu. Tozlanmış camlara "Kiralık" ilanları koyulmuştu.

Tommy biraz ilerisini göstererek, "Şu aşağıda Ronnie Joe's

var," dedi. Sonra da sorgulayan bakışlarıma yanıt olarak, "Yerel bar," diye açıkladı. "Onun karşısındaki da The Eat."

Cooper, "Bizim anlayışımıza göre kaliteli bir restoran. Hanımları gerçekten etkilemek istediğinde gittiğin bir yer," dedi. Nasıl olduysa ikişer ikişer yürüyorduk. Tommy'yle Allegra önde el ele tutuşuyorlardı. Cooper'la ben arkadaydık ve aramızda özenli bir mesafe vardı. Kaldırım, güneşin acımasız ışığı altında parlıyordu ve hepimiz mağaza brandalarının sunduğu incecik gölgelik alanlara yöneldik.

Allegra, "Şu The Eat'i geçince gördüğün de Cooper'ın babasının benzin dükkânı. Kasabadan çıkarken yanından en son geçtiğin şey," dedi ve Tommy'nin elini bırakıp arkasma dönerek geri geri yürüdü. "Belki bir gün gerçekten çok çok şanslıysan, orası senin olur Cooper," dedi.

Öfkelenmesini bekleyerek Cooper'a baktım ama o sadece arka cebinden çıkardığı bir pakete vurarak bir sigara çıkarmaya devam etti. "Belki," deyip sigarayı dudaklarının arasma aldı. "Hepimiz küçük zengin kızlar olamayız ya," dedi.

Allegra, "Off! Canın cehenneme!" dedi, sonra tekrar önüne döndü. Tommy'nin elini tutup hızla yürüyerek onu bizden uzağa götürdü. Cooper ağzındaki sigarayla sırıttı ve paketi bana uzattı. "İster misin bir tane?"

New York'tayken bazen asla arkadaş olmayan ama öyleymiş gibi yapan kızlarla ara sokağa doluşup sigara içerdim. "Olur," dedim. Ben sigarayı ağzıma alırken Cooper sigarayı yakmak için ellerini ucunda kavuşturdu. Elime değen eli kasığıma kıvılcımlar gönderiyordu ve çok hızlı nefes çekerek dumana boğuldum.

Cooper eğlenerek, "Yavaş ol," dedi. "Dumanı içine çekeceksin, sigaranın tamamım değil."

Ona sinirli sinirli baktım. Güldü. Sağ yanağında bir gamze belirdi. Parmağımın ucunu o gamzeye sokmanın nasıl hissettireceğini merak ettim.

Allegra köşeden, "Hadi ama sizi uyuşuklar. Sana bir şey göstermek istiyorum Lane," diye bağırdı.

Köşeyi dönüp Allegra ve Tommy'ye yetiştiğimizde yan tarafında tanıdık bir kule bulunan, köhne bir evin önünde duruyorlardı. Allegra, "Büyükannem tuğla eklemeyi buna dayanarak yaptı," dedi. Evi çevreleyen dikenli tele asılıyordu. Sandaletlerini kaldırıma bırakmış, el ve ayak parmaklarını tellerin arasına sokmuştu. Ev, kuvvetli bir rüzgârla devrilerek bir kibrit yığınına dönüşecekmiş gibi duruyordu. Allegra, "Çok havalı değil mi?" diye sordu.

Ne diyeceğimden emin olamayarak tahta çakılmış pencerelere, göçmüş ön verandaya, çürümüş ahşap parçalarına baktım. Roanoke bir akıl hastanesiyse, burası bütün gölgelerinde intikam peşindeki hayaletlerin olduğu perili bir evdi. "Yıllardır burada kimse yaşamıyor," diye anlatmaya devam etti. "1960'tan falan beri."

Cooper, "1970'ten," diyerek düzeltti.

Allegra gözlerini evden ayırmadan, "Her neyse. Zaten buranın sahibi kadının adı Madam Wright'tı. Tam bir kaçıktı," dedi. "Bodrum katında yasadışı kürtaj yapıyormuş."

Tommy, "Ben bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi.

Allegra, "Doğru ama. Büyükbabam bana o öldükten sonra bahçesinde bir sürü küçük bebek kemikleri bulduklarını anlattı," dedi. Bana bakıp gülümsedi. "Bu, senin annenin zamanından önceymiş ne yazık ki Lane. Erkek ve kız kardeşlerinin kemiklerini kazıp çıkartabilirdik."

Cooper, "Yüce Tanrım! Senin sorunun ne ya?" dedi.

Allegra'nın ne dediğini anlamam biraz zamanımı aldı. Beynim, sözcükler bir anlam ifade edene kadar onları evirip çevirdi. Sonunda, "Ben doğduğumda o daha on altı yaşındaymış," dedim.

Allegra, "Eee? Senin onun son çocuğu olman, ilk çocuğu da olduğun anlamına gelmez. Sen onun çıkarıp atmadığı tek çocuğuydun," dedi dönüp bana bakarak. Yüzü düştü. "Ah, üzülme Lane," diye yakardı. Dikenli tellerden aşağı atlayıp ellerimi ellerinin arasına aldı. "Benim annem de birkaç kez hamile kalmış

zaten. Roanoke kızları doğurganlar," dedi, heyecanlı ve neşeli biçimde gülerek. "Biz bacaklarımızı her açışımızda hamile kalıyoruz."

"Dikkatli olsan iyi edersin Tommy," dedi Cooper.

Utançtan boynu kıpkırmızı olan Tommy, "Kapat çeneni," diye çıkıştı.

GÜNÜMÜZ

Beynimi zonklatan bir baş ağrısı, viskiden şişmiş ve damağıma yapışmış bir dille uyandım. Farklı bir eyalette olabilirdim ama hayatımın detayları iç bunaltıcı derecede tanıdıktı. Daha öğlen bile olmasına çok vardı ama güneş perdelere öyle bir vuruyordu ki Kaliforniya güneşinin ne kadar da narin olduğunu fark ettim. Orada güneş insanı sarıp sarmalardı. Buradaysa suratına tokat gibi iniyordu. Boğuk bir inilтiyle güçlükle doğrulmaya çalıştım ve bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Zemin sol ayağımın altında yamuk gibi geldi ve göz ucuyla yere bakınca parkeye kazınmış ALLEGRA + LANE'i gördüm. Ayak başparmağım yazıya sürtüp Allegra'nın onu oraya kazıdığı sabahı hatırladım; üstünde geceliği ve boştaki elinde Sharon'ın çilekli keklerinden biri vardı. Bu anı bana bir fikir verince yatağa dönüp komodinin üstünden telefonumu aldım ve polis merkezinin numarasını buldum. Operatör beni hemen, telefona ağzı yemekle dolu bir halde cevap veren Tommy'ye bağladı.

Kendimi tanıttığımda, "Ah, selam Lane," dedi. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi olduğum zamanlar da oldu."

Neşeyle güldü. "Bir şat fazla mı kaçırdın yoksa?"

Belki de üç taneydi ama bu Tommy'yle paylaşmama gerek olmayan bir bilgiydi. "Dinle, Allegra'nın bir şeylere kelimeler

kazıdığını hatırlıyor musun? Bazen de küçük resimler falan?" diye sordum. Tommy cevap vermedi. Ben de konuşmaya devam ettim. "Mesela bir müzik grubunu seviyorsa, onların adını şifonyerinin üstüne kazırdı. Ya da keyfi yerindeyse, kapının çerçevesine bir tane kalp bırakırdı. Evde öyle bir şey aradınız mı? Ortadan kaybolmadan önce bir mesaj bırakmış olabilir mi?" Bu fikrin sesli olarak dile getirilişini duymak kafamda olduğundan daha çılgınca görünmesine neden oldu. Boş ver deyip vücudumda kalan suçu alkole atarak telefonu kapatmak üzereydim ki Tommy sessizliği böldü.

"Bir keresinde bana kızıp arabamın gösterge paneline 'piç' kazımıştı." Bunu anlatırken sesi kahkaha ve bir parça da hayranlık doluydu. "Kahretsin. Bunu nasıl unutabildim?"

"Ben de unuttum sayılır, belki arkasında bir tür ipucu bırakmıştır diye düşünüyorum."

Tommy iç geçirdi. "Bana çok uzak bir ihtimal gibi geliyor Lane. Gerçek bir not bırakmak çok daha kolay olurdu."

"Muhtemelen haklısın ama ben bakabilir miyim? Odasını karıştırmam sorun olur mu?"

Tommy, "Tabii ki de bakabilirsin. Orada işimiz bitti. Ama herhangi bir şey bulursan doğruca bana gel. Anladın mı?" dedi.

"Anladım."

Yuvarlanarak yataktan kalktım ve koşuşturarak Allegra'nın odasına çıktım. Roanoke'da yaşadığım yaz, Allegra'nın eserlerini evin her yanına kazınmış bir halde bulurdum. Fotoğraf çerçevesine kazınan RK birçoklarının ilkiydi. Annesinin odasının kapısı altına büyük harflerle SORTUK, benim karyolamın başlığına küçük bir güneş, samanlığa çıkan merdivenin sol tarafına TER, büyükbabamızın masasının köşesine AŞK kazımıştı. Bir keresinde ona neden yaptığını sormuştum ve sadece omuz silkmiş, bazen kafasından çıkarması gereken şeyler düşündüğünü söylemişti. Sanırım eylemin gizemini, ahşaba temas eden bıçağın verdiği doğal heyecanı, kelimelerden bir iz bırakarak evde dolaşan Allegra görüntüsünün aklımızda canlanışını seviyordu.

İşe komodinleriyle başlayıp yatağına geçtim ama günlük hayatın getirdiği yıpranmalar dışında hiçbir şey bulamadım. Şifonyer çekmecesinde bir avuç yıldız bulmuştum. Kendimi her geçen saniye daha aptal gibi hissederek gözlerimi ve ellerimi gardırop sövesinde gezdirdim. Askılı tişörtüm daha şimdiden terden sırılsıklam olmuştu. Pencere fanı sonuna kadar açık olmasına rağmen odadaki hiçbir kıpırtı yoktu. Makyaj masasının önündeki minderli tabureye çöktüm ve birbirine dolanmış mücevherlerle makyaj malzemeleri yığınına göz gezdirdim. Allegra belki de yokluğumdaki yıllarda tuhaf kazıma alışkanlığından vazgeçmişti ya da evin diğer taraflarıyla keşfedilmesi daha olası olan yerlerle sınırlandırmayı tercih etmişti.

Makyaj masasının üstündeki ıvır zıvırı diğer tarafa itmek için gelişigüzel bir şekilde kolumu kullandım. Yaptığım işe olan ilgimi çoktan kaybetmiştim ve sıcaklığın kaynatma değil de en azından pişirme seviyesine ayarlandığı aşağı kata inmek için sabırsızdım. Yeni ortaya çıkarılmış yüzey her türlü makyaj malzemesi lekesini gözler önüne sermişti; ahşabın üzerinde parfüm damlaları, yapış yapış saç spreyi lekeleri ve bulaşan ışıltılı, şampanya rengi far izi vardı. Parmaklarımı farın üstünde gezdirince altın simler tenime yapıştı ve kör alfabesi okuyan bir insan gibi parmaklarımın ucuyla harflerin girinti ve çıkıntılarını hissettim. Farın geri kalanını avucumla masanın üstünden silip daha yakından bakmak için tabureden kalktım.

KAÇ LANE

Nefesim göğsümde sıkıştı ve boğucu sıcaklığa rağmen ensemle kollarımın arkaları ürperdi. Dizlerimin bağı çözüldü ve sertçe tabureye düştüm. Düşüşün etkisiyle dişlerim birbirine çarptı. KAÇ LANE. Bu kelimelerin ne zaman yazılığını bilmek imkânsızdı. On yıl önce de olabilirdi, Allegra kaybolmadan günler önce de. Bir şekilde buraya dönersem, kalacak kadar aptal olmamamı umarak telaşlı ellerle bırakılmıştı bu mesaj.

Kafamı kaldırdım ve Allegra'nın aynasında kendi soluk tenli ve gözlerini kocaman açmış yansımam gözüme çarptı. *Kaç Lane.* Sanki Allegra'nın bunu bana söylemesine ihtiyacım vardı da.

Bir duş aldıktan sonra verandada, Sharon'ın buzdolabında bıraktığı bir tabaktaki bayat, ton balıklı sandviçten oluşan geç bir öğle yemeği yedim. Üstüne de birkaç tane bira içtim ve büyükbabamın Charlie'yle ahıra saman doldurmasını izledim. Charlie'nin beli yaşının etkisiyle öylesine bükülmüştü ki onun bir yerlerde bir huzurevinde yatıyor olmamasına şaşırdım. İkisi de ter dökü-yordu ve büyükbabam yolunda gitmeyen her şeyin sorumlusu samanmışçasına keskin bir hiddetle çalışıyordu.

Yemeğimi bitirince tabağımı ve boş bira kutularını tekrar mutfağa götürdüm ama Sharon'ı görünce kapının girişinde durakladım. Onun yaptığı yemeği yemiş, mutfakta ondan izler görmüştüm ama henüz onunla yüz yüze gelmemiştim.

Buzdolabının içine bakarken ona, "Akşam yemeğinde ne var?" diye sordum. Sesimi duyunca aniden geri çekildiğinde kafasını neredeyse buzluğun kapısına vuracaktı. "Umarım somon köftesi değildir," dedim.

"Beni korkuttun," dedi. Göbek çevresi daha da genişlemişti. Saçları artık tamamen bembeyazdı ve suratının etrafında çirkin bir küt modelde kesilmişti. Kopkoyu gözleri beni her türlü günahla suçluyordu. Bir poşet yeşil biberle bir hamburger köftesi paketini tezgâhın üstüne attı. *Eyvah, dolma biber,* diye düşündüm.

Kapının kenarına yaslandım ve onun bıçak standından aldığı bıçakla biberleri oymaya başlamasını seyrettim. "Eminim bu çok hoşuna gidiyordur, değil mi? Allegra da yok," dedim.

Sharon çenesini sıktı. "O küçük cadıyı özlüyormuşum gibi yapmayacağım."

"Güzel," dedim. "Belki de polis seninle konuşmalı." Lavaboya gittim ve tabağımla bira kutularını gürültü çıkararak içine bıraktım.

Sharon kafasını iki yana salladı. "Allegra ne tür bir belaya bulaştıysa, kendi kendine etti." Oymaya ara verip bana baktı. "Umarım büyükannene yardım etmek için buradasındır. Sorun çıkarmak için değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Siz kızlardan hiçbiriniz büyükannenize doğru düzgün davranmadığınız. O kadının her yaptığı sizler içindi. Katlandıkları..." deyip kafasını iki yana salladı. "Utanç verici."

Yanaklarım kızardı. Ancak neden azarlanmış gibi hissettiğim sorusu iyi bir terapistin üzerine konuşmak isteyeceği bir soruydu. Sharon yüzümü görünce çatallı bir sesle hafifçe kıkırdadı. "Ne? Duygularını mı incittim? Beni şikâyet mi edeceksin? Büyükbabana yetiştirip beni mi kovduracaksın?"

"Hayır. Ben ne söylesem söyleyeyim, ikimiz de senin bir yere gitmeyeceğini biliyoruz. Çok fazla şey biliyorsun, öyle değil mi?"

Sharon bana memnuniyetsizlikle *cık cık* yaparak tekrar biberlere döndü. Ben orada durdukça omuzları daha da kasıldı. Biraz oyalandıktan sonra yaklaşarak parmaklarımı buzdolabına mıknatıslarla yapıştırılmış çeşitli kâğıtların arasında gezdirdim. Sharon'ın alışveriş listeleri, büyükannemin gönüllülük takvimi, The Eat'ten bir sipariş menüsü. Menünün kenarından Allegra'nın el yazısının kıvrımlarıyla dolu bir kâğıt gözüme çarptı. Asıl el yazısı, sert yüzeylere kazınanlardan daha büyük ve yuvarlaktı ama yine de hemen tanımıştım.

Biraz daha yaklaşıp menüyü kenara çektim ve parmaklarımı, kırışık beyaz bir kâğıt parçasının üstüne mavi mürekkeple yazılmış kelimelerde gezdirdim. *Hindi, muz, tuzlu kraker, mısır gevreği.* Listenin sonunda da *votka* vardı. İki kez altı çizilmişti. Kalbim de dudaklarım da kasıldı. Ağlamamak için gözlerimi kırptım.

Sharon'a, "Allegra bu alışveriş listesini ne zaman bıraktı?" diye sordum.

Sharon bana göz ucuyla şöyle bir baktıktan sonra bıçağını havada savurarak, "Kaçmadan çok önce değil. Ortada onları yiyecek biri olmadığı için almanın pek bir gereğini göremedim," dedi.

Nedenini bilmeyerek tutturulduğu mıknatısın altından listeyi yavaşça çektim. Geri döndüğümden beri Allegra'ya en yakın olduğum an, şu an gibi geldi. Sanki ruhu bu unutulmuş kâğıt parçasının içine işlemiş gibiydi ve Sharon'ın onu saklayacağına güvenmiyordum. Belki kişisel bir mesaj daha bulurum diye umut ederek kâğıdın arkasını çevirdim. Ancak arkası Osage Flats'ten kırk beş dakika kadar uzakta daha büyük bir şehir olan Parsons'taki bir eczane fişiydi. Listeyi cebime sokmak üzereydim ki Allegra'nın kaybolmasından pek de önce olmayan tarihi fark ettim. Parsons'ta ne yapıyordu? Ne almıştı? Fişte ürünün adı yazmıyordu. Sadece fiyatı vardı: 14,99 dolar. Fişi özenle katlayıp cebime koydum.

Tommy'yi arayıp fişi polis merkezine bırakacağımı söyledim. Bu telaş, Osage Flats'e gitme arzusundan ziyade evden çıkmaya duyduğum ihtiyaçtan geliyordu. Ne var ki oraya ulaştığımda Tommy dışarı çıkmıştı. Fişi, üstünde adının ve büyük harflerle *ACİL* yazan bir zarfın içinde danışmaya bıraktım.

Dün gece sadece Ronnie Joe's'a kadar gitmiş, ana caddenin daha aşağısına inme riskine girmemiştim. O yüzden bugün ana yol boyunca çaktırmadan ilerledim. Neredeyse on bir yıldır buradan uzaktaydım. Işık hızıyla ilerleyen bu dünyada, bu süre başka yerde bir ömre bedeldi. Ancak Osage Flats en azından önemli konularda hiç değişmiyormuş gibi görünen o yerlerden biriydi. Ana caddenin aşağısına doğru ilerlerken gördüğüm her yüzü hâlâ tanıyordum, o sureti daha önce hayatımda hiç görmemiş olsam bile. Elleri tokat atmak için kıpraşan, çok fazla çocuğu ama yeterince parası olmayan, çalışmaktan bitkin anne. Bir yerlerde saatin akşam beş olduğunu farz ederek günün ilk içkisini içmek için Ronnie Joe's'a giden bar müdavimi. Aşırı kısa etekleri ve aşırı düşük beklentileriyle bela arayarak sallana sallana, şen şakrak yürüyen bir avuç kız. Burası Obama'nın hiç seçilmediğine kolaylıkla inanabileceğiniz türden bir yerdi. Kadınların seçme

hakkını hiç kazanmadığı, eşcinsellerin hâlâ gizlendikleri, hiçbir şeyin asla ileri gitmediği ve gitmeyeceği bir yerdi.

İkinci el kıyafet dükkânının önündeki bir park yerine girdim. Vitrindeki kıyafetler en az on yıl öncesine aitti ama Los Angeles'tan ayrılırken burada çok uzun süre kalmayacağımı umarak yanımda pek bir şey getirmemiştim ve fazladan kıyafetlere ihtiyacım vardı.

Kapıyı ittiğimde yukarıdaki zil küçük, zavallı bir ses çıkardı. Dünyanın her yerindeki ikinci el dükkânı gibi bu da insan teri kokuyordu. O koku ağır bir lavantalı oda parfümüyle bastırılmıştı ki bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Sarah Kenning'in sağıma asılmış kıyafetlere baktığını çok geç fark ettim. Beni fark ettiği için çaktırmadan kaçamadım. "Selam Lane," dedi. Gülümsemesi o kadar rahatsız edici derecede kibardı ki âdeta pasta süsüne kalıp olabilirdi.

"Selam Sarah. Kasaba merkezinde ne var ne yok bir bakayım dedim."

"Ne yazık ki pek bir şey yok. Mağazalar sağlı sollu kapanıyor."

"Hımm..." diyerek yarısı boş kıyafet askılarına bakındım. Her şey eskimiş ve yıpranmış görünüyordu. Herhangi birini giyme fikri içimi kararttı. Mağazadaki diğer tek kişi bana gözlüklerinin üstünden şüpheyle bakan yaşlı kadındı. Sanki bu paçavraları çalardım da.

Sarah, "Sanırım bunlar senin alışkın olduklarına benzemiyor," dedi. Elinde, ölsem giymeyeceğim çiçek desenli bir elbise tutuyordu. "Şey," deyip kızardı. "Roanoke ailesinden falan olduğun için."

Başımı iki yana salladım. "O uzun bir zaman önceydi."

"Aslında bu son dükkânlar büyükannen ve büyükbaban sayesinde ayakta duruyor."

"Nasıl yani?"

Sarah, "Çok cömertler. Hep ellerinden geleni yapıyorlar," diye açıkladı. "Bütün kasaba onlara güveniyor."

"Ah, evet," dedim gözlerimi devirerek. "Çok hayırseverdirler."

Sarah bu ifadem karşısında ne yapacağından emin olamadı. Gülümsemesi bir dizi bozuk süsleme ışıkları gibi belirip kayboldu, sonra tekrar belirdi. Mağazanın daha da içine yürüyerek gönülsüzce askıları karıştırdım. Ellerindeki ürünlere bakılırsa, Osage Flats'in kadın nüfusunun yüzde doksanı, yüz otuz beş kilodan fazlaymış gibi görünüyordu. Sarah'nın o kıyafeti görür görmez kapmasına şaşmamak gerekti.

"Çok tatlı değil mi?" diye sordu. Dönüp baktığımda elinde bir tane küçük, pembe bir tulum tuttuğunu gördüm.

İçim hızla ve aniden kasılarak beni şaşırttı. "Olabilir. Ben pek anaç bir tip değilim. Tommy'yle çocuğunuz var mı?" dedim. Tommy, onunla ilk tanıştığımdan beri hep bir ailesi olsun isterdi. Geleceğe dair hayalleri geleneksel görüntülerle doluydu: bir eş, bir ev, mutfak masasının etrafında gülen bir aile. Eskiden Cooper bu konuda ona takılır ve bir kızdan daha beter olduğunu söylerdi.

Sarah tulumu tekrar askıya koydu. "Hayır. Çocuğumuz yok. Henüz. Deniyoruz ama biraz sorun yaşıyoruz," dedi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa sorun birazdan daha fazlaydı. Allegra'yı, Roanoke kızlarının ne kadar doğurgan olduklarını düşünmeden edemedim. Tommy'nin karısı o olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar bir ev dolusu çocukları olurdu. Ben bunu düşündüysem, eminim Tommy de düşünmüştür.

Sarah gülümseyerek, "Eee? Eskiden Cooper'la çıkıyormuşsunuz, tam olarak ne zamandı?" dedi.

Boğuk ve sert bir kahkaha attım. "Ben ona tam olarak çıkmak demezdim. Birkaç yemek yemiş, çoğunlukla sonuca odaklanmıştık." Daha net açıklamak gerekirse mevcut her yüzeyde sevişip durmuştuk. İşin gerçeği aslında daha karmaşıktı ama kendi kendime hikâyenin bu versiyonunu anlatıyordum.

Sarah, "Hıı... evet. Tamam... Doğru," dedi. Muhabbete ayak uydurmaya çalışıyordu ama onu şoke ettiğimi görebiliyordum.

Masum biriyle karşılaşmayalı çok uzun bir zaman olmuştu. Tommy onunla ilk kez yattığında bakire olduğuna bahse girerdim. O da muhtemelen evlendikleri geceydi.

Birkaç dakika daha askıların arasında gezinmeye devam ettik. Sarah elbisesine ekleyecek bir kazak buldu ama ben askıdan kaldırmayı gerektirecek kadar ilgi çekici hiçbir şey göremedim.

Ben gitmek üzere dönerken Sarah, "Kuzeninden haber var mı?" diye sordu.

"Hayır. Pek bir şey yok. Tommy bu konuda konuşmuyor mu?" diye sordum.

Olumsuz anlamda başını salladı. "Pek sayılmaz. Her şeyi gizli saklı tutuyor." Bu hiç de benim hatırladığım Tommy'ye benzemiyordu. Sarah duraklayarak kafasını başka tarafa çevirdi. "En azından konu Allegra olduğunda."

"Demek öyle," dedim.

Sarah, duymak için beni yaklaşmak zorunda bırakan fısıltı kadar alçak bir sesle, "Onu hâlâ sevdiğini biliyorum. Onu her zaman beni sevdiğinden daha çok seveceğini de," dedi. Bana baktığında, yaşlarla parlayan gözleri çok üzgündü.

Karşısında daha iyi bir insan ona bu noktada nazikçe bir yalan söyler, *Hayır, onu artık sevmiyor... sen onun her şeyisin... Allegra çok uzun zaman öncesinde kaldı...* derdi. Ama söz konusu kişi bendim ve ben daha önce hiç daha iyi bir insan olmadım. Bir kez bile.

SOPHIA

(1956'da doğdu. 1976'da öldü.)

Su beklediğinden daha soğuktu. Gece olmasına rağmen hava ılıktı ve nehir kenarındaki otlarla kıyıda çürüyen şeylerin keskin kokusu hafif hafif geliyordu. Ancak çıplak ayaklarının üzerinden hızla akan su buz gibiydi. Suya yavaşça girmeyi planlamıştı ama şimdi direkt dalmak zorunda kalacağını düşünüyordu. Santim santim ilerleyerek soğuğa göğüs gerebileceğini hiç sanmıyordu.

Suyun aksine, dökülen gözyaşları dudaklarında sıcak ve tuzluydu. Yates henüz yokluğunu fark etmiş miydi acaba? Umarım endişelenirdi. Umarım bütün gece adını haykırarak tarlalarda dolaşır, sabaha sesinin çatallaşır ve kısılırdı. Onun soluk, sudan şişmiş bedeni üzerinde ağladığına dair romantik bir görüntüyü kafasında canlandırdı. Her şey olup bittiğinde umarım acı çekerdi.

Doğduğundan, hayatta olduğunu hatırlayabildiği ilk andan itibaren Yates vardı. O kadar uzun süre erkek çocuğunun tanımı olmuştu ki... *Hep onu yakalamaya çalışmıştı.* Anneleriyle babaları Sophia'nın Jane'i nasıl da idol olarak gördüğünden bahsedip gülerlerken, bütün o süre boyunca Sophia'nın asıl istediği Yates'di. Yates onu gülümsemesiyle, bakışıyla, yakışıklılığıyla büyülüyordu. Onun tüm ilgisini üstüne çektiği anlar için yaşıyordu.

Bir süre sonra Yates gerçekten onun olmuştu. Jane gitmişti.

Anneleriyle babaları bir trafik kazasında ölmüş, evin yanındaki araziye gömülmüşlerdi. Yates ve bebek Penelope onun güneşi ve ayıydı. Bu dünyadaki tek ailesiydi ve birbirlerine yetiyorlardı. Yetmekten de öteydiler. Yates de öyle düşünüyordu. En azından ilk başta. Sophia onun da öyle düşündüğünü biliyordu, soğuk kış sabahlarında bebeği koyunlarına sokulsun diye getirdiğinde onun yüzündeki ifadeyi, ellerini Penelope'nin uyuyan vücuduna dökülen saçlarına daldırışını çok net hatırlayabiliyordu.

Ama şimdi Yates'in gerçek bir karısı ve kendi gibi güzel, koyu kestane rengi saçları olan kızları vardı. Sophia'ya artık ihtiyacı yoktu. Ona tapan bir ev dolusu kız vardı. Sophia tabakları fırlatıp bağırarak belalar okurken, Yates'in onun genelde çok sevdiği sakin ve tok sesiyle konuştuğu, tek taraflı kavgalarından birinde ona böyle söylemişti. Yates inkâr etmiş, onu da Lillian'ı sevdiği kadar çok sevdiğini, Penelope, Eleanor ve Camilla'yı sevdiği kadar çok sevdiğini söylemişti. Jane'i sevdiği kadar. Bu doğru da olabilir ama Sophia paylaşmak istemiyordu. Onun küçük, zavallı bir kırıntısına sahip olacağına hiçbir şeyi olmamasını tercih ederdi. Kenarda yaşamayacaktı. En azından öldüğünde, yasını tutacak hep kurtarıp kurtaramayacağını merak edeceği kişi olacaktı. Sadece Sophia'nın kendisine özel bir yeri olacaktı.

Öne doğru giderek nehre daldı. Akıntı kuvvetliydi ve onu kollarını can havliyle sallayan, ayakları yerden kesilen ince bir dal gibi kolaylıkla çamur dolu derinliklerine çekmişti. Sadece bir anlığına gözünü kör edecek bir paniğe bakılmıştı. *Bekle... BEKLE!* Karanlık sular kafasının üstünü örtmeden önce Yates'in adı boğazında ıslak bir çığlıktı.

◊ YAZ

Büyükbabam gür bir sesle, "Kızım Laney! Hemen buraya in," diye seslendi. Kızmış gibi değildi ama yine de yanlış bir şey yaptım diye endişelendim. Belki de kredi kartı faturası gelmişti. Allegra bana kartlardan bahsettikten sonra onları kullanmak için cesaretimi toplamam bir hafta sürmüştü. Sonra da duramamıştım. Parmaklarımla, sürekli tıklayarak yeni bir doz alan bir kokain bağımlısı gibi alışveriş sepetimi doldurmuştum. Bir saatten kısa bir sürede kıyafetlere, makyaj malzemelerine, mücevherlere bin dolardan fazla harcamıştım. İstediğim ve sahip olamadığım her şeye. İlk kargo paketleri geldiğinde ve Charlie onları yatak odamın kapısının önünde üst üste koyduğunda, midem öylesine bulanmıştı ki gidip yatmak zorunda kalmıştım. Ancak büyükbabamın bir gün giydiğim bir tişörtü sevdiğini söylemesi ve beni yeni kıyafetlerle gören Allegra'nın gözlerini devirerek, "Eh! Sonunda yani," diye gevelemesi dışında kimse tek kelime bile etmemişti.

Ana merdivenlerden koşturarak aşağı inerken, "Efendim?" dedim. Midem çoktan bir kavgaya hazırdı. Zihnimde kendimi savunmak için kullanacağım ifadeler dönüp duruyordu.

Büyükbabam elinde tuttuğu, üstünde şık siyah bir kurdele olan parlak gümüş renkli kocaman bir hediye paketiyle merdivenlerin dibinde bekliyordu. Onun birkaç basamak üstünde

durduğumda bana kafasını kaldırıp gülümsedi. "Doğum gününe daha birkaç gün olduğunu biliyorum ama sana bunu almak istedim. Ben şımartma taraftarı biriyim," dedi. Ben kıpırdamayınca göz kırptı. "Hadi kızım. Gel buraya."

Birinin bana en son ne zaman hediye aldığını hatırlayamıyordum. Annemleyken doğum günleri genelde köşedeki büfeden alınan bir kart ve paramız yeterse bir kutu pizzadan ibaretti. Birkaç yılsa hiç hatırlamadı bile. En alt basamağa oturdum. Büyükbabam kutuyu kucağıma koydu. Piyango kazanmış gibi kocaman gülüyor, öyle keyifli görünüyordu ki benden önce kâğıdı parçalarsa diye endişelendim.

İpeksi kurdeleye parmağımla dokunarak, "Güzel kurdele," dedim.

Büyükbabam, "O kısmına büyükannen yardım etti. Ben kızlara göre şeylerden pek anlamam," deyip saçımı okşadı. Yumuşak bir tonda, "Hadi ama... aç tatlım," dedi.

Hediye paketini açarken ağlamak gibi aptalca bir şey yapacağımdan korka korka gözlerimi elimdeki işe diktim. Kurdeleyi çözüp dışındaki kâğıdı çıkardıktan sonra kutunun kapağını açtım. İçinde bir çift kovboy botu vardı. Pahalı, kahverengi deriden, kenarına elle deniz mavisi güller işlenmiş bir bottu. Bir tanesini elime alıp evirip çevirdim. Yeni deri kokusu burnumu gıdıkladı.

Büyükbabam, "Çiftlik botlarına ihtiyacın olduğunu söylemiştim sana. Bu deseni gördüm ve benim Laney kızıma benzediklerini düşündüm," deyip ikinci botu kutudan çıkardı. "Güzel ve biraz da sıradışı. Onlara çiçeklerin gözlerinle aynı renk olması gerektiğini tembih ettim."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bunları sen mi yaptırdın?"

Büyükbabam içtenlikle kahkaha attı. "Ee, tabii ki de ben yaptırdım. Roanoke kızlarının pazarda satılan botları giyecek halleri yok ya!" Botu tekrar kutuya koydu. Ben de elimdekini yerine koydum. Kutuyu kucağımdan bıraktım ve ayağa kalkıp ne yapacağımı bilemeden öylece dikildim. Büyükbabam beni öne doğru

çekerek sorunu çözdü ve tuhaf bir tereddüdün ardından kollarını onun boynuna doladım. Saman, ter ve bir parça da baharatlı bir parfüm kokuyordu.

"Teşekkürler. Onları çok sevdim," diye fısıldadım.

Bana sıkıca sarıldı. Geniş avuçları sırtımda sıcacıktı. Yanağımdan öptüğünde kirli sakalları yüzümü acıttı. "İyi ki doğdun kızım. Seni seviyorum."

Asıl doğum günüm cuma gününe denk geliyordu. Allegra parti yapacağımız için bunun mükemmel olduğunu ama öncesinde bir aile yemeğine katılmamız gerektiğini söylemişti. Sharon o haftanın başlarında bana hırsla ne yemek istediğimi sordu. Allegra da dana göğüs rosto ve patates püresi istemem konusunda bana sufle vermişti. Ona dana göğüs rostonun ne olduğunu bile bilmediğimi söylediğimde, ona güvenmemi, bunun Sharon'm çok berbat edemeyeceği tek yemek olduğunu açıklamıştı.

Somon köftesi ya da rulo köfte gibi Sharon'm geldiğimden beri beni maruz bıraktığı çeşitli felaketlerin aksine rostonun yenilebilir olduğu söylenebilirdi. Akşam yemeğinden sonra başka hediyeler de aldım: Büyükannemden bir şişe parfüm (Allegra onu koklayıp hemen yaşlı kadın parfümü olduğunu ilan etti.), büyükbabam bana direksiyon dersi ve sonunda hiçbir şeye çarpmamayı başarabilirsem kendi arabam olacağı sözü, "lanet yirmi birinci yüzyıla katılabileyim" diye Allegra'dan bir tane cep telefonu almıştım. Büyükbabam yemek masasmda küfür ettiği için onun eline vurdu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Allegra gittikçe daha da sessizleşti. Sıra çikolatalı pastaya ve "İyi ki Doğdun" şarkısına geldiğinde artık Allegra'nın dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Akşam yemeği sona erdiğinde Allegra üstüne dekolteli bir bluz giydi ve parmak arası terliklerini çıkararak yüksek topuklu ayakkabılar geçirdi ve ön verandada buluştuk.

Ona, "Bunlarla araba yolundan inmek zor olacak," dedim.

Önümden giderek, "Ben hallederim," dedi.

Ben durdum. O durmadı. Ardından, "Senin sorunun ne?" diye seslendim.

"Geliyorsan kıçını kaldırsan iyi olur," dedi.

Tekrar eve dönmeyi düşündüm ama doğum günümü odamda yalnız geçirmek istemiyordum. Büyükannemle büyükbabam evin bir yerine çekilmişlerdi. Allegra'yla eninde sonunda kavga etmemiz kaçınılmazdı ama bugünü seçmesine kızmıştım.

Tommy'nin gümüş renkli arabasının bizi bekleyeceğini düşünmüştüm ama onun yerine araba yolunun sonunda bebe mavisi bir minivan duruyordu. Arabadan tiz bir çığlık geldi ve şoför selektör yaktı. Allegra bir çığlık atıp arabaya doğru sallanarak koştu. Arabaya ulaştığında sürücü sendeleyerek arabadan indi ve birbirlerine sarılıp daire çizerek zıpladılar. Allegra'nın arkadaşı uzun boylu ve çöp gibiydi. Dipleri koyu renkli, cansız sarı saçları vardı. Gözlerinin üstüne siyah kalem çekilmiş, dudaklarına da göz alıcı bir kırmızı ruj sürülmüştü.

Allegra, "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Seni çok özledim."

Sarılmakta olduğu kız da bağırarak, "*Bilmez miyim!*" diye cevap verdi. İkisinin de şimdiden sağır olmaması şaşırtıcıydı. Kız beni fark edince, "O kim?" diye sordu, beni baştan ayağa inceleyerek.

Allegra elini benden tarafa sallayarak, "Ah, yabancı değil. Kuzenim Lane," dedi.

Sarışın kız bilmiş bir ifadeyle gülümseyerek, "Selam," dedi ve omzunu Allegra'nın omzuna vurdu. "Ben Kate."

Allegra bana, "Okulda yakın arkadaştık," dedi.

Kate, "Ta ki sen okulu bırakana kadar," diyerek onu suçladı.

"Okulu bırakmadım!"

Kate, "Bırakıp evde eğitim gördün. Aynı şey," dedi. Allegra kendisine el hareketi çekince kahkaha attı.

"Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" diye sordum.

Allegra bana bakmadan, "Arkaya geç," dedi, kendisi de yolcu

koltuğuna oturdu. Kate ve Allegra şehre inene kadar yol boyunca konuşup ben yokmuşum gibi davrandılar. Ben de yan camdan dışarı bakıp umursamamaya çalıştım. Onlara nereye gittiğimizi sormak istedim ama o zevki tattırmak istemedim.

Reşit olmayanların içki içmesini sağlayan gizli bir bar ya da birinin eski bir çiftlik evine gideceğimizi zannetmiştim ama doğruca Osage Flats'in içine doğru gittik ve ana caddeden sola dönüp kasaba merkezindeki çocuk parkının yanındaki otoparkta durduk. Kocaman metal kaydıraklar ve birkaç tane tekinsiz görünümlü salıncaktan oluşan oyun parkını hâlâ kullanan birkaç aile vardı. Gittikçe çöken karanlık, parkın diğer ucundaki ağaçların arasına gizlenmiş atlıkarıncayı ve onun etrafında toplanan bir grup insanı görebiliyordum.

Kate'le Allegra tek kelime etmeden arabadan indi ve kol kola çimlerin üzerinde yürümeye başladı. Ben de onları takip ettim, uzaktan Cooper'ın altın rengi saçlarını tanıyınca kalbim küt küt atmaya başladı. Tanıştığımızdan beri onu birkaç kez görmüştüm ve hep aynı şey oluyordu. Avuçlarım terliyor, kalbim küt küt atıyor, gözlerimiz buluşunca bakışlarımı kaçırıyor ve beş saniye sonra yine bakıyordum.

Atlıkarıncaya ulaştığımızda Tommy, "Selam! İyi ki doğdun," dedi. Bana bir bira uzatıp tek koluyla sarıldı. Arkasında küçük cansız saçlı bir kız duruyordu ama Tommy'nin onun varlığından haberi yok gibiydi. Bütün dikkati Allegra'nın üzerindeydi.

"Teşekkürler," dedim. Hâlâ beni görmezden gelen Allegra, Kate'in omzuna eğilmiş kıkırdıyor ve gözlerinin buluştuğu herkese davetkâr biçimde bakıyordu. Bira şişemin ucuyla işaret ederek, "Atlıkarınca çalışıyor mu?" diye sordum.

Birinin çimlerin üzerine serdiği battaniyede bir yer buldum ve etrafımda canlanan partiyi izlemekten memnun bir halde oturdum. Tanıdığım tek insanlar Tommy, Cooper ve Allegra'ydı. Yeni birileriyle tanışmakla da pek ilgilenmiyordum. Allegra'ya olan öfkem tenimi karıncalandırıyordu ve bana uzatılan eller ne verdiyse soru sormadan alarak içmem, gerektiğinden daha

fazlasını içtim. Roanoke'a ilk geldiğimden beri ilk kez kendimi yalnız hissetmiş ve evimi özlemiştim.

Gecenin büyük bir kısmında Cooper'la yirmi adım kadar bile yaklaşmamıştık ama onun nerede olduğunu her an biliyordum. Ona dair farkındalığım kontrol edebileceğim bir şey değildi. Kate'in onunla flört edişini, kolunu okşayışını, yüzlerini yaklaştırışını izledim. Rujunun bir kısmı ön dişlerine bulaşmıştı. Cooper kafasını ondan diğer tarafa çevirip, ardına bir kez bile bakmadan uzaklaşınca birama doğru gülümsedim.

Gece olmasına rağmen hava sıcaktı ve yaprak bile kıpırdamıyordu. Ateşböcekleri parkın üstünde küçük işaret fişekleri gibi uçuşuyorlardı. Kafamı kaldırıp yıldızlara baktım. New York'takinden çok daha fazlası vardı ve başım döndü. Sırtüstü uzanıp gözlerimi kapattım ve kendimi yeryüzüne demirlemeye çalıştım. Birisi yanıma oturunca gözlerimi açmadım. Koluma birisinin teni değdi. Motor yağı ve ter, sabun ferahlığı ve sigara kokusu burnumu yaktı.

Alkol ve arzunun etkisiyle kadifemsi bir sesle, "Selam Cooper," dedim.

Hafifçe gülerek, "Ne kadar sarhoşsun?" diye sordu.

"Bayağı çok sarhoş," dedim gülümseyerek.

"Artık on altı yaşındasın. Doğru dürüst içki içmeyi öğrenmen gerek."

"İdare edebilirim. Bebek değilim ben," dedim.

Dikkatlice ve yavaşça kafamı çevirip gözlerimi açtım. Cooper yanıma benim gibi sırtüstü yatmış, gökyüzüne bakıyordu. Profili kusursuzdu. Başka bir yerde, başka türden bir hayatın içine doğmuş olsaydı bir sinema ekranında olabilecek türden bir yüzü vardı. Bana bakmak için kafasını çevirdi Karanlıkta göz göze geldik. "Hayır. Kesinlikle bebek değilsin," dedi.

Eli elime değdi. Öyle belli belirsizdi ki yanılıyor olabilirdim. Kıpırdamadan durup aynı şeyi tekrar yapması için dua ettim. Parmakları gidip gelerek elimin üstünü, parmaklarımın arasını okşayıp durdu. Bu, olması gerektiğinden daha müstehcen ve

daha tehlikeli hissettirdi. İçimdeki her şey ısındı ve eridi. Gözlerim titreyerek kapandı. Kalbim boğazımda atıyordu.

Allegra'nın çığlığı ve kahkahası geceyi bıçak gibi kesince kolum irkildi. Cooper elini çekti ve doğrularak oturdu. Ben de aynısını yaptım ve dünya bulanık bir biçimde odaklandı. "Ne halt ediyor o?" diye sordum. Kelimeleri telaffuz etmem zordu. Dudaklarım uyuşuk, vücudum kendisinden geçmiş bir haldeydi.

Cooper normalden daha tok bir sesle, "Psikopat gibi davranıyor," dedi. Bir sigara yakıp filtreden derin bir nefes çekti.

Allegra atlıkarıncadaki, pembe yeleleri olan beyaz bir atın üzerine çıkmıştı, bir ayağı üstünde dengede duruyordu. Topuklu ayakkabılarını çoktan çıkarmıştı. Tommy onun aşağısında durmuş ellerini beline doğru kaldırmıştı. Düşmesine engel olmaya mı yoksa ona dokunmaya mı çalıştığından emin değildim. "Ben bütün bu kasabanın kraliçesiyim," diye bağırdı. "Ben herkesin en sevdiğiyim. En iyi benim." Kahkaha attı ama suratı ekşidi. Kayarak atın sırtına popo üstü düştü ve bacaklarını Tommy'nin beline doladı. Ellerini onun saçlarının arasına daldırdı. Hıçkırıklarını, Tommy'nin onu yavaşça sallayarak teselli eden sesini duyabiliyordum.

Cooper oflayıp sigarasına parmağıyla vurarak külü döktü. "Ailen rezalet bir halde. Biliyorsun değil mi? Yani cidden balataları sıyırmışlar."

Annemi düşündüm; donuk gözlerle banyonun zemininde çırılçıplak bir halde kıvrılıp yattığı günleri... "Evet, biliyorum," dedim.

Cooper bana dikkatlice baktı ve parmaklarının tersini yanağımda gezdirdi. Yanımdan gittiğinde onu hâlâ orada, tam bacaklarımın arasında hissedebiliyordum.

Ertesi gün Allegra kahvaltıdan önce odama gelip elinde bir bardak buzlu suyla yorganımın altına girdi. Çatlak bir sesle, "Al, bunu iç. Akşamdan kalma halini atlatmana yardım eder," dedi.

Elini ittim. "Muhtemelen senin buna benden daha çok ihtiyacın vardır," dedim. Geceyi Tommy'nin arka koltuğuna sızarak sonlandırmıştı. Tommy bizi eve bırakınca da onu üst kata zar zor götürmüştüm.

Saçımın bir tutamını parmağına doladı. "Özür dilerim Lane. Gerçekten," derken dudakları titredi ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Bazen aptallaşıyorum. Elimde değil. Tam bir sürtüğüm. Kate'i sevmiyorum bile. Tam bir ezik."

"Her neyse. Beni ilgilendirmez," deyip ona sırtımı dönmeye yeltendim ama omuzumdan tuttu.

"Hayır. Bekle. Dinle lütfen. Senin akşam yemeğinde... bütün ilgiyi üstüne toplamanı izlemek zordu." Ben konuşmaya başlamak için ağzımı açınca, "Biliyorum... biliyorum," dedi.

Hâlâ gergin bir sesle, "Sanırım bu da böylece açıklanmış oldu," dedim. Parmaklarımla komodinimin bacağına kazınmış İMRENİYORUM kelimesini işaret ettim.

Allegra, "Onu parka gitmeden önce yaptım," dedi. "Dün gece aptalca ve bencilce davrandığımı biliyorum. Burada sonsuza kadar yanımda olacak birini istemiştim hep ve senin o kişi olmana çok memnunum. Ama dün bir süreliğine gerçekten suratını dağıtmak istedim," dedi yüzünü buruşturarak. "Affedersin."

Ona dikkatlice baktım ve kahkahalara boğularak dizlerimi göğsüme doğru çekip biraz yana döndüm. "Sen tam anlamıyla aklını kaçırmışsın."

"Biliyorum ya. Öyleyim değil mi?" dedi kıkırdayarak. "Resmen kaçık." Ağzına bir buz parçasını alarak emdi ve bardağı kenara bıraktı. Buzu yanağında tutarak, "Beni affediyor musun?" diye sordu.

"Evet," derken bunu gerçekten kastettiğime şaşırdım. Daha şimdiden ona çok uzun süre kızgın kalamıyordum.

Allegra bana gülümsedi. Buzu ağzından bir parça çıkararak dişlerinin arasında tuttu ve eğilip onu dudaklarıma değdirdi. Ağzımı açtım ve buz bardağın soğukluğu, onun dilinin sıcaklığıyla kayıp ağzıma girdi.

Dudaklarıma parmaklarıyla dokunarak, "Al işte. Artık yeniden kız kardeş olduk," dedi.

Büyükbabam, "Hadi gel. Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. Henüz erkendi ve büyükannemle Allegra hâlâ evde uyuyorlardı. Charlie de benim kümesten getirdiğim yumurtalarla ilgileniyordu. Karnım gurulduyor, yeni botlarım da bir bileğimin arkasını vuruyordu ama oflayarak büyükbabamın peşinden, ahırın arkasına dolanarak dağınık otla kaplı bir alanı çevreleyen ferforje bir çite gittim. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Iıı... Evet. Bir mezarlık. Onu her gün görüyorum," dedim.

Büyükbabam alaycı tavrımdan etkilenmeyerek, "Bu sadece sıradan bir mezarlık değil," dedi. Demir kapının üstüne bir elini koydu ama açmadı. "Burada Roanoke'lar gömülü," dedi ve göz ucuyla bana bakarak diğer uçtaki köşedeki bir mezar taşını işaret etti. "Annen orada. Gidip saygılarını sunmak isteyebileceğini düşündüm."

Bir adım geriledim. "Öyle mi?" New York'ta bir cenaze olmamıştı ve annem branda kaplı bir sedye üzerinde apartman dairemizden götürüldükten sonra cesedine ne olduğunu kimse bana söylememişti. Sormak da hiç aklıma gelmemişti.

Büyükbabam, "Tabii ki de burada. Onun eve bu şekilde dönmesini istememiştim. Ama en azından sonunda tekrar Roanoke'da," dedi ve elini kapıdan çekerek yanağımı avucunun içine aldı. Parmaklarına demir kokusu sinmişti. "Şimdi de sen bizimlesin Laney kızım. Her sabah yüzünü görmek beni aşırı mutlu ediyor."

Aynı beni sevdiğini söylediğindeki gibi sözleri içimi ısıttı. Ancak bu, huzurlu bir sıcaklık değildi. Midemi ve boğazımı, dışarı çıkarmak zorunda olduğum bir asit gibi yaktı. Kafamı çekerek elinden uzaklaştım. "Annemin burada olmaktan hoşlanacağını sanmıyorum. Buradan nefret ediyordu."

Büyükbabam beni inceledi. Ben onun bakışları karşısında huzursuzca kıpırdanırken, "Beni incitmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu. Botumun sivri ucuyla toprağı tekmeleyerek omuz silktim. "Bu sana hiç yakışmıyor Lane. Sorun ne?"

Sonlara doğru anneme dediğim bütün o berbat şeyleri hatırlayarak kollarımı göğsümde kavuşturup kafamı eğdim. "Beni tanımıyorsun bile."

Büyükbabam yumuşak bir sesle, "Bence tanıyorum," dedi. Sıcak parmaklarıyla çenemi tutup göz göze gelene kadar kafamı kaldırdı. "Çok iyi tahmin etsem de annenle aranızın nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama yapacağın hiçbir şey seni sevmemize engel olmayacak," deyip elini çekti. "Anlıyor musun?"

Anlamıyordum. Bana söylediğini anlamak için başvuracağım bir bilgi birikimim, beni sevmeyi bırakmamak şöyle dursun, şu ana kadar birisinin beni sevdiğine dair gerçek bir inancım yoktu. "Ya size korkunç şeyler söyleyip dursaydım? Affedilemez şeyler?" diye sordum.

Büyükbabam olumsuz anlamda kafa salladı. "Öyle bir şey yok. Sen genç bir kızsın. Ağzından sık sık çirkin şeyler çıkacak. Eleanor teyzenin eskiden bana dediği şeyleri bir duymalıydın. Yüce Tanrım! O kızın ağzı amma bozuktu. Ama bugün şu yoldan çıkıp gelse..." Gözleri özlemle doldu. Bana buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Onu hiçbir şey olmamış gibi karşılardım."

Ona nasıl inanacağımı, inanmak isteyip istemediğimi bilmeyerek konuşmaya devam ettim. "Ya yasaları çiğneseydim?"

Büyükbabam artık eğleniyormuş gibi bakıyordu bana. Gözleri neşe doluydu. "Avukatlar öyle şeyler için varlar." Tek kalçasını demir kapıya yasladı. Ben konuşmayınca eliyle bir yuvarlama işaret yaptı. "Hadi. Hepsini duyalım."

Onu çileden çıkaracak bir şey bulmaya çalıştım. "Ya hamile kalsaydım?"

Büyükbabam güldü. "Buralarda bir genç kızın ilk kez hamile kalışı olmaz."

"Ya birini öldürseydim?"

Hiç tereddüt etmeden, "Cesedi gömmene yardım ederdim," dedi.

Aniden kıkırdadım. Diğer kızlardan bin kez duyduğum ama kendimde hiç hatırlayamadım bir sesti bu. "Ya kaçsaydım?"

"Eve dönmeye karar verdiğinde sana sıkıca sarılmak için tam burada bekliyor olurdum."

Kaşlarımı kaldırıp bilmiş bir ifadeyle gülümseyerek ondan tarafa baktım. "Ya kamyonetini mahvetseydim?" Kamyonetine gözü gibi bakışı, temiz tutuşu ve Charlie'nin sürmesine asla izin vermeyişi gözümden kaçmamıştı.

Büyükbabam kapıdan çekilip iki elini de havaya kaldırdı. "Bak şimdi. İşte bu işi bozar. O kamyoneti mahvedersen, her şey biter," deyip uzandı ve atkuyruğumun ucunu hafifçe çekiştirdi.

Yine birden kıkırdadım ve büyükbabam gülerek abartılı bir şekilde havayı kokladı. "Burnuma pastırma kokusu mu geliyor?" diye sordu. "Tanrı biliyor ya Sharon onu yakmadan önce acele edip içeri girmemiz gerek." Bana göz kırptı ve yan yana tekrar eve yürüdük. Kolunun omuzlarımda hoş bir ağırlığı vardı.

GÜNÜMÜZ

Kasabaya yakın, nadasa bırakılmış tarlalarda saat sabah 10'da düzenlenecek bir arama çalışması planlandı. O yer bana hiç mantıklı gelmiyordu. Sanki polis Osage Flats'in bir haritasını duvara yapıştırıp dikkat edilmesi gereken yerleri belirlemek için okları rasgele atmıştı. Bunun zaman kaybı olduğunu daha şimdiden biliyordum ama bu bana tekrar bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyordu. Beni Allegra'yı bulmaya bir adım daha yaklaştırmasa da, en azından ondan vazgeçmediğimi kanıtlıyordu.

Hava sıcaktı. Güneş bembeyazdı, kavurucu derecede sıcaktı ve yaprağın bile kıpırdamadığı havayı yakıp geçiyordu. Park edecek iyi bir yer olmadığından arabamı çalılıkların olduğu eğime bıraktım. Şoför tarafındaki tekerlekler yoldaydı. Tek ses, tarlalardaki sineklerin vızıltısı, çekirgelerin uğultusuydu. Bir kadına zarar vermek isterseniz burası çok müsaitti; tek şahit engin ve temiz bir gökyüzüydü.

Yirmi kadar insan geldi. Tommy bizi bir sıra halinde dizip, gözlerimizi yere dikerek omuz omuza yürümemizi söyledi. Onu en son gördüğüm zamandan daha yorgun görünüyordu. Gözlerini altındaki morluklar, lavanta renginden koyu mora dönmüştü. Ona, "Biraz dinlenmelisin. Berbat görünüyorsun," dedim.

Gergin bir gülümsemeyle, "Teşekkürler," dedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yürürken sarışın bir kadının yanına denk geldim. Vücudu genç görünüyordu ama yüzü, suçiçeği izleriyle dolu teni ve çökmüş gözleri, korkunçtu. Bana dikkatlice bakarak, "Selam. Sen Allegra'nın kuzeni değil misin?" dedi.

"Evet," dedim, ona daha yakından bakarak. Boyalı saçlarını, aşırı göz kalemi kullanımını, kırmızıdan açık pembeye dönmüş rujunu tanıdım. "Kate?"

"Evet, Kate Levins. Yıllar oldu ya!"

"Hı-hı," deyip gözlerimi tekrar yere çevirdim. "Allegra'yla hâlâ arkadaş mısınız?"

Bir sessizlik oldu. "Pek sayılmaz. Yıllardır değiliz," dedi. Bir elimi alnımda siper yapıp gözlerimi kısarak ona baktım ve bana birazcık gülümsedi. Dişlerinden birkaç tanesi yoktu. Gerisi de sararmıştı. "Bir şekilde aramız açıldı."

"Neden öyle oldu?"

"Ah, bilirsin işte. Hayat... Uzun bir süre bunun senin hatan olduğunu düşündüm. Sen Roanoke'a geldikten sonra Allegra geri kalanımızı pek umursamadı."

"Bu doğru değil," dedim ama yalan söylediğimi biliyordum. Allegra en başından beri üzerime yapışmış, aklını kaçırmış bir çıkıntı gibi yanımdan ayrılmamıştı. Onun bütün gençlik suçlarına ortak, diğer Roanoke kızı, anlama ihtimali olacak tek kişi olmuştum. Mazide kalan o yaza bunca yılın ardından baktığımda, çaresizce ipuçlarını görmeme ne kadar ihtiyacı olduğunu ve hepsini nasıl gözden kaçırdığımı ancak şimdi fark edebiliyordum.

Kate, "Kızgın değilim. Allegra'yla sonsuza kadar en yakın arkadaşlar olmayacağımızı hep biliyordum. Aptal değilim ben. Ama arkadaşlığımız devam ederken eğlenceliydi." Durdu ve plastik bir poşeti yerden alıp içinin boş olduğundan emin olmak için avucunda sıktıktan sonra, rüzgârın onu tekrar alıp götürmesine izin verdi. "Biliyor musun? Onun bir gün Tommy'yle evlenip şu dergi reklamlarında gördüğümüz güzel ailelerden birini kuracağını, benim de kendi çocuklarıma 'Baksanıza, ben onlarla

eskiden arkadaştım,' diyeceğimi düşünürdüm hep," dedi gülerek. "Aptalca, değil mi?"

Gözlerim önümüzde yürüyen Tommy'ye kaydı. Haki gömleğinin sırtı terden sırılsıklam olmuştu ve omuzları öne düşmüştü. Bugün yaşından çok daha büyük ve yenilgiye uğramış gibi duruyordu. "O kadar da aptalca değil," dedim. "Çocukların var mı?"

"Evet. Dört tane."

"Vay be! Dört demek. Kocan buralardan mı?"

Kate alaylı bir kahkaha attı. "Kocam yok."

Kate'in on altıncı doğum günümün akşamındaki halini, Cooper'a asılışını, onun ilgisini çekmek için çaresizliğini, ona karşı hoşnutsuzluğunu gizlemeyen bir çocuğun peşinden koşuşunu hatırladım. Dört çocuğu olduğunu öğrenmek beni şaşırtmadı. Hepsi, en azından birisinin bir geceliğine onu seçtiğinin canlı kanıtıydı.

"Allegra'nın Tommy'yle hiç evlenmemiş olmasına hâlâ inanamıyorum. Onun gibi bir erkek beni isteseydi..." deyip küçük bir ıslık çaldı. "Hemen atlardım. İyi bir işi var, yakışıklı, tatlı." Kafasını iki yana salladı. "Ayrıca Allegra'nın peşinden koşuşu var ya. Yüce Tanrım! Duyan da kız suyun üstünde yürüyor sanırdı. Asla yanlış bir şey yapamazdı. Onu aldattı, ona bir pislikmiş gibi davrandı ve zavallı çocuk daha fazlası için hep geri geliyordu."

"Allegra onu aldatmadı," dedim. En azından Kate'in kastettiği anlamda aldatmamıştı.

"Şey, o zaman bayağı yaklaştı. Her zaman ortadan kaybolup bir şeyler yaparak," dedi.

Onunla tartışarak nefesimi tüketmeyecektim. Benim burada yaşadığım yaz, Allegra birçok şey yapmıştı ama iki kişiyi idare etmek onlardan biri değildi. O her zaman tek eşli bir kadındı. Tanrı yardımcısı olsun. "Tommy onu sevdi," dedim.

"Evet." Kate'in bu kelimeyi söyleyişi aşkın faydasızlığına dair fikrini apaçık ortaya seriyordu. Birkaç adım boyunca sessizce yürüdük. "Ayrıca onda şu şey vardı... hani erkekleri uğruna

aptala çevirecek bir şey. Büyülenmiş gibi." Yandan onun bana baktığını görebiliyordum. "O şeyden sende de var," dedi.

"Cidden sanmıyorum," dedim. Ensemden akan terler tişörtümün üst kısmını ıslatıyordu.

"Hayır, var. Senin buraya tanıştığın zamanı hatırlıyorum. Cooper Sullivan benim teklif ettiğimi kabul etmekte daha önce hiç zorluk yaşamamıştı. Ama sen çıkıp geldiğinde diğer herkese ortadan kaybolmuş muamelesi yaptı. Bacaklarımın arasına 'Bedava Giriş' etiketi yapıştırsam bile yeltenmezdi."

Şoke olduğumdan tiz bir kahkaha attım. Tommy dönüp bana baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

Kate beni baştan ayağa kurnazca süzdü. "Tabii ki de biliyorsun."

Ondan sonra kavurucu güneşin altında kendimizden geçtiğimiz için konuşmayı bıraktık. Kate'e göre, Osage Flats'te haftalardır yağmur yağmamıştı. Ben dönmeden çok uzun zaman öncesinden beri... Kaldırdığımız tozlar boğazıma yapışıyordu. Dilimi ince bir toz tabakası kapladı. Ağzımda ölmüş bir şeyler gibi, çorak ve kuru bir tat vardı.

Saatlerce yürüdük ama Allegra'nın bu tarafa geldiğine dair hiçbir ipucu bulamadık. Arayan gözlerimiz ona ait tek bir iz bile keşfedemedi.

Verimsiz bir arama çalışmasının ardından arabama geri dönüyordum ki Tommy koşarak yanıma geldi. "Geç bir öğle yemeği yemeye ne dersin?" diye sordu. "The Eat'te Taco Salı'sı var. Normalde Cooper da gelir ama gelemeyecek. Bu öğleden sonraya tamirini yetiştirmek zorunda olduğu bir araba var."

Cooper'ın adı geçince içimde uyanan heyecanla karışık endişeyi göz ardı ettim. "Olur. Orada buluşuruz," dedim.

The Eat bira lekesi eksik olmayan masa örtüleri ve tozlu yapay çiçekleriyle her zamanki gibi görünüyordu. Vitrinde kabloya dizili, yarısı patlamış, küçük süs ışıkları vardı. Birinin zavallı

romantizm anlayışının bir sonucu... Bir zamanlar bu mekânın gerçek bir adı varmış ama o ismi artık kimse hatırlayamıyordu. Eminim kasabada adının eskiden ne olduğuna dair amaçsız bir tartışmaya girmeye razı birkaç insan vardır hâlâ. Diğer herkes içinse dışarıdaki neon ışıklı kocaman EAT yazısı oldukça yeterliydi.

Orada vardığımda Tommy duvar kenarındaki bir masada oturuyordu. Sırtı, girişi izleyebileceği şekilde salona dönüktü. Polis refleksinden mi yoksa kapıdan girdiğim an beni görmek mi istiyordu, bilmiyordum.

Sandalyemi parkesi yıpranmış zeminde geriye çekerek, "Taco mu? Bu kasaba gün geçtikçe modernleşiyor," dedim.

Tommy, "Osage Flats'i bilirsin. Son trendleri hep yakından takip eder," dedi.

Garson Tommy'ye gülümseyerek masamıza yaklaştı, cömertçe sürdüğü mürdüm rengi rujla ağzını daha da büyütmüştü. Kestane rengi saçlarıyla yaptığı gevşek topuzdan çıkan birkaç tutam saç boynuna yapışmıştı. Üniformasının gömleğine koyu yeşil iplikle dikilmiş isim etiketinde BRANDI yazıyordu. Bana merak ve hayal kırıklığına yakın bir ifadeyle baktı. "Her zamankinden mi?" diye sordu.

Tommy, "Evet. Bir tane de kola," dedi.

Brandi bana tekrar şöyle bir baktı. "Cooper nerede?"

"Bugün meşgul. Haftaya burada olacağını söyledi," dedi.

"Ona benden selam söyle o zaman."

Onun sormasını beklemeden araya girerek, "Ben de bir tane taco ve bira alacağım," dedim.

Kelimeleri, birkaç tahtam eksikmiş gibi tane tane söyleyerek, "Bugün Taco Salı'sı," dedi.

Bir açıklama yapması için Tommy'ye baktım. "Bir alana bir bedava."

"Aa, o zaman iki tane taco sanırım," dedim. İki bira alıp yemeği tamamen es geçmeyi tercih ederdim ama bu düşüncemi kendime saklamayı başardım.

Brandi masadan gittikten sonra Tommy, "Roanoke'da hayat nasıl gidiyor?" diye sordu.

"*Alacakaranlık Kuşağı*'nda olmak gibi. Sanki hiç gitmemişim gibi ki bu da çok korkunç," dedim.

Tommy masaya baktı. "Allegra'nın kasabaya taşınmasını sağlamaya çalıştım. O evde yaşamazsa onu benimle evlenmeye ikna etmek konusunda daha çok şansım olabileceğini düşünüyordum ama fikri gözden bile geçirmedi," dedi, kafasını kaldırıp bana baktı. "Roanoke'un kanında olduğunu söylüyor."

"Hepimizin kanında. Bir enfeksiyon gibi," dedim. Kahkaham bir hıçkırık gibi çıktı ve yüzüm kızarırken aşağı baktım.

İçeceklerimizle geri gelen Brandi onları masaya bırakırken sıçratınca, yıpranmış masa örtüsünde küçük bir kola birikintisi yaratmış oldu. Biram neredeyse hiç soğuk değildi ama şikâyet etmedim. Tommy pipetinin ambalajını bile çıkarmadan kolasının yarısını mideye indirdi. "Off be! Umarım bu kafein bir an önce etki eder," diye geveledi.

"Fazla mesai mi yapıyorsun?"

"Evet. Allegra'nın davası üzerinde. Dün de her şeyin üstüne, birkaç çocuğun velayetini alsınlar diye Sosyal Hizmetleri aramak zorunda kaldım. Anne yeni erkek arkadaşının onları yumruk torbası yerine kullanmasına izin vermiş," dedi, başparmağı ve ortaparmağını iyice açarak eliyle şakaklarını ovuşturdu. "Bir annenin bir adamı kendi çocuklarına nasıl tercih edebileceğini anlayamıyorum! Dün durumun en berbat olduğu gün bile değilmiş üstelik. Birkaç çürük ve morarmış bir göz. Ama gördüğüm rezaletlere inanmazdın Lane. Annelerin adamların çocuklarına yapmalarına izin verdiği şeylere, göz yumduğu şeylere..." Kafasını iki yana sallayarak derin bir of çekti.

Yüzümü ifadesiz, ses tonumu sakin tutmaya çalışmak çaba gerektirdi. "Ah, sen benim nelere inanacağıma bir bilsen."

Tommy iki avucuyla masaya vurarak, "Tamam. Yeter. Kendi moralimi bozuyorum," dedi. Pipetin kâğıdını soyarken, "Cooper'ı geçen geceden sonra tekrar gördün mü?" diye sordu.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Çok başarılı bir geçiş. Ayrıca hayır, görmedim."

"Onunla konuşmalısın Lane. Sen gittikten sonra o..."

"Bu işe karışma Tommy. Seni ilgilendirmez."

Tommy'nin gözleri doldu. "Nah ilgilendirmez. Beni bu işe karıştıran sensin. Eğer bilseydi..."

Öne doğru eğilerek sesimi alçalttım. "Ben ona anlatmayacağım. Ya sen?"

Tommy, "Tabii ki de hayır. En yakın arkadaşıma da yüzümün sağlam kalmasına da ihtiyacım var," dedi.

"O zaman karışma bu işe," diye tekrar ettim. "Ayrıca Cooper'la benim konuşacak ortak konularımız uzun bir zaman önce bitti."

Tommy, onu hayal kırıklığına uğratmış bir çocukmuşum gibi üzgün bir ifadeyle bana bakıyordu. "Buna gerçekten inanıyorsan Lane, kendini kandırıyorsun."

Gözlerimi tavana dikerek biramı yudumladım. Tommy kolasını pipetle karıştırınca buzlar bardağa çarptı. Konuyu değiştirmeyi çok istiyordum. "Sana getirdiğim fişle ilgili herhangi bir şey buldun mu?"

Tommy kafasını iki yana salladı. "Henüz değil. O gün çalışan tezgâhtar kızlardan biri Allegra'yı hatırlıyor olabileceğini söyledi ama hiçbir ayrıntı veremedi. Güvenlik kameraları var. O görüntüleri ayırıp bize gönderecekler. Biz de üzerinden geçip ne bulabileceğimize bir bakacağız."

Brandi tek kolunda dengede tuttuğu tabaklarımızla ikinci kez geldi. Böylece de yemeklerin mikrodalga fırından geldiğini çabucak anladım. Yanlarında çorbamsı cıvık fasulyelerle servis edilen dört taco Tommy için, iki tane benim için geldi. Tek bakışta onları yiyemeyeceğimi anladım. İştahla yemeye koyulan Tommy pek rahatsız olmuşa benzemiyordu. İlk ısırığıyla tabağına peynir ve mayışmış marullar düştü.

"Ama ben senin yerinde olsam fazla umutlanmazdım... yani fiş konusunda. Muhtemelen önemli bir şey değildir," dedi.

Taco'dan bir ısırık aldım. Dışı soğuk ve bayattı. Et, domates

salçası yüzünden lastik gibiydi. Öğürmeden yutmayı başarabilene kadar çiğneyip durdum. Sonunda, "Biliyorum ama denemeye değer. Bunu ona borçluyum. Kaliforniya'ya geri dönüp onu unutamam," dedim. Zaten bir kez öyle yapmıştım.

Tommy gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı. "Ona ne borçlusun?"

Ellerimi tutan Allegra'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüyle, *beni bırakma, beni bırakma,* diyen hali kafamda canlandı. Gözlerimi kapattım. Allegra'ya karşı hislerim hiçbir zaman karmaşık olmamıştı. Çılgınca davransa da, beni sinirlendirse ya da beni şefkate boğsa da fark etmezdi. Hayatım boyunca sevdiğim tek insandı ama yine de onu terk etmiştim.

"Her şey için," dedim. Yediğim taco lokması kırık bir cam parçası gibi mideme oturdu. Kaçıp kurtulan tek kişi olduğum için.

PENELOPE

(1968'de doğdu. 1982'de öldü.)

Elleri heyecandan titriyordu. Açık pembe ruju etrafa bulaştırmadan ancak üçüncü seferde sürmeyi başarmıştı. Titrek bir nefes verirken, saçlarını toplamakla omuzlarına uzun ve kopkoyu bir halde düşecek şekilde açık bırakmak arasında gidip geldi. Yüzde yüz emin olduğu tek şey gecelikti. Beyaz, şeffaf ve masum görünümlüydü. Çok uzundu. Yürüdüğünde yerde sürünüyordu ama bu onu sadece daha romantik gösteriyordu.

Geçen hafta boyunca cesaretini toplamaya çalışmıştı. O, güçlü elini ensesine koyarak kendisini mutfakta öptüğünden beri. Penelope şoke olmuştu. Kim ilk gerçek öpücüğünün otuz iki yaşındaki dayısından gelmesini beklerdi ki? Ama kasığındaki o sıcak kıpırtıyı hissettiğinde o da öpücüğe karşılık vermişti. Dayısının parmakları saçlarının arasına dalmıştı. Bu çok heyecan verici bir şeydi. Yasak ve seksi... Sharon'ın hep okuduğu aşk romanlarından çıkmış gibi. Okulun son günü John Perkins onu öptüğündeki gibi uyduruk öpücük müsveddesinden çok daha iyiydi.

İlk Yates dayı geri çekilmişti. Sesi hırıltılıydı ve nefes nefese kalmıştı. Dudakları boynunda kıpırdarken bile Penelope'ye bunu muhtemelen yapmamaları gerektiğini söylemişti. Ancak sonunda işaretparmağını onun elmacık kemiğinde gezdirerek kararın ona ait olduğunu söylemişti. Dayısı Penelope'nin dünyada en çok sevdiği insandı. Karar verecek ne vardı ki?

Ve bu gece o geceydi. Penelope onun aşağıdaki çalışma odasında olduğunu, Lillian yengesinin de migreni yüzünden erkenden yattığını biliyordu. Eleanor ve Camilla, kule odasında birbirlerine bakım yapmakla meşguldüler. Onu da davet etmişlerdi ama Penelope onlara öyle bebekçe şeyler için fazla büyük olduğunu söylemişti. Onları kızdırdığı için bu gece yanına uğramayacaklarını biliyordu. Ayrıca dediği doğruydu. Artık on dört yaşındaydı. Büyüme zamanı gelmişti.

Love's Baby Soft parfümünü Lillian yengesinin Chanel şişesiyle yaptığını gördüğü gibi kulaklarının arkasına dokundurmuştu. Son kez derin bir nefes alıp yatak odasından karanlık koridora çıktı. Işığı yakmadı. Pencereden içeri vuran ay ışığının saçlarının uçlarına vurarak kendini aydınlatışı hoşuna gidiyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Dudakları ve parmak uçları heyecandan neredeyse uyuşmuştu. Merdivenin basamaklarından aşağı inerken geceliğini kaldırmakla uğraşmadı ve beyaz pamuklu kumaş ayak parmaklarına dolandı.

◊ YAZ

Büyükbabam, "Fren kızım... Fren!" diye bağırınca ayağımla frene aniden bastım. Araba sarsılarak dururken, büyükbabam bir eliyle kamyonetinin gösterge kısmına tutunarak kendisini çarpmaktan kurtardı.

"Özür dilerim. Aman Tanrım! Bunu asla yapamayacağım," dedim.

Büyükbabam güldü ve abartılı bir şekilde alnını sildi. "Çok yaklaştın. Şu çitin sonunun geldiğini düşündüm," dedi. Uzanıp dizimi sıvazladı. "Pratik gerektiriyor. Sadece o kadar Laney kızım. Kapacaksın bu işi. Hadi bakalım, şimdi tekrar dene."

Büyükbabam manuel vitesli bir arabayı kullanmayı öğrenmem konusunda ısrar etmişti. Bunda ustalaşınca otomatik arabanın çocuk oyuncağı olacağını söylemişti. Ancak biz Roanoke'un arkasındaki sığırların kullandığı eski yolda aniden sarsılarak durduğumuzda, bu dediğine muhtemelen pişman olmuştu. Çalışmayı bitirdiğimizde boyunluk takmamız gerekecekti.

"Allegra da bu kadar zorlandı mı?" diye sordum. Allegra henüz on altı yaşında değildi ama görünüşe göre Kansas'ta herkes araba sürmeyi erkenden öğreniyordu. Yetişkin nüfusun yarısının araba kullanmayı doğru dürüst bilmediği New York City'nin aksine.

Büyükbabam kafasını iki yana sallayarak neşeyle boğazından güldü. "Bu kamyonetin yeni bir tamponu olmasının bir nedeni var diyelim sadece. O kız, kendi hayatını kurtarma pahasına bile araba süremiyor. Hep aklındaki yere gitmek için acele ediyor. Gözünün önündekine asla dikkat etmiyor. Ona bir kez daha denemeden önce birkaç ay beklemek zorunda olduğunu söyledim. Öbür türlü, ciddi bir kalp krizi geçirebilirim."

Kahkaha atınca gaza fazla bastım ve öne doğru sarsılmamıza neden oldum. Büyükbabam, "Yavaş ol kızım. Örümcek öldürmek için kullanmıyorsun ayağını. Hafifçe dokunman yeter," dedi.

Birinci vitesten ikiye, ikiden üçe, üçten dörde istop ettirmeden geçtim ve adım adım hızlanarak birkaç kilometre sürmeyi başardım. Karga gibi çatlak bir sesle, "İyi gidiyorum," dedim. Yüzümde beliren gülümseme bana yabancı geldi. Sanki tenim başka bir kıza aitti.

Büyükbabam kocaman gülümseyerek bana baktı. "Tabii ki de iyi gidiyorsun. Şimdi gözün yolda olsun seni hız canavarı."

Yolda bir kapıya ulaştığımızda büyükbabam bana durmamı söyledi. Birlikte arabadan inip kapıyı açmaya çalışırken, ayaklarımızın dibinde küçük bir toz bulutu oluştu. Büyükbabam, "Allegra'yla kasabaya çok sık inip duruyorsunuz," dedi.

Bir soru soruyormuş gibi gelmedi. O yüzden hiçbir şey demedim. "Başın dertte değil Lane. Burasının çok sıkıcı olabileceğini biliyorum. Siz kızların biraz heyecana ihtiyacınız var," derken beni işaret etti. "Ama çok fazla değil."

Başımla onaylayarak, "Tamam," dedim.

Kafasını gökyüzüne doğru kaldırarak, "Allegra şu Tommy Kenning'le hâlâ görüşüyor mu?" Hep bulutları izliyor, yağmuru bekliyor gibi görünüyordu ama yağmur neredeyse hiç yağmıyordu.

"Sanırım," dedim. "Evet."

Biz tekrar kamyonete binerken büyükbabam, "O gayet iyi bir çocuk. Allegra'yı idare edecek kadar güçlü mü bilmiyorum ama.

Allegra'nın saçmalıklarına göz yummayacak birine ihtiyacı var," dedi.

"Tommy ona gerçekten iyi davranıyor," dedim. Nedense Tommy'yi koruma ihtiyacı duydum. Belki de iyilikle bakan gözleri, hep beni dahil etmeye çalışması, küçük kasaba şüphesine biraz maruz kalacak yeni bir ekleme olmak yerine başından beri Roanoke'daymışım gibi davranışı yüzündendi.

Kafasını cama doğru çevirmiş, hâlâ gökyüzüne bakarak, "Eminim öyledir. Ya sen?" dedi büyükbabam.

Kamyonetle öne doğru gittim. Vites değiştirirken de takılmadığımda gururlandım. "Bana ne olmuş?"

"I-ıh. Böyle yapma. Uyanıklık yapma." Bana ilk kez sert bir sesle konuşmuştu ve kalbim göğsümden çıkacak gibi olsa da ufak bir başkaldırı isteği de duydum. "Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Ben kimseyle çıkmıyorum. Eğer kastettiğin buysa," dedim. Büyükbabam bekledi. İstemeye istemeye fısıldar gibi konuşarak, "Cooper Sullivan'dan biraz hoşlanıyorum," diye itiraf ettim. Boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık yayıldı. Hoşlanmak Cooper'ı gördüğümde hissettiğim şeyin yanında hafif kalırdı. Hem fazla çocukça hem de yeterince büyük değil. Cooper parktaki o geceden beri bana dokunmamıştı ama ben birçok gece sıcak yatak odamda kendi kaygan parmaklarım, onun parmaklarıymış gibi yaparak kendi kendime dokunmuştum.

Büyükbabam kahkaha attı. "O küçük keratayı mı? Off kızım! Amma da iyi seçiyormuşsun," deyip tekrar kahkaha attı.

"Cooper'ın nesi varmış?" derken ellerimle direksiyonu var gücümle kavradım. Çenemi sıkarak biraz daha dik oturdum.

Büyükbabam, "Hemen sinirlenme şimdi. O çocuğun kötü bir tarafı yok. Ama duyduğum kadarıyla yabaniymiş. Tabiibu tamamen onun hatası değil. Baba olarak gerçekten pislik bir herife rastlamış. Adam kendi karısı ve çocuklarını eşek sudan gelinceye kadar dövmekten başka bir şey bilmiyor. Ama Cooper'ın yeterince büyür büyümez onu benzettiğini duydum," dedi ve eve

dönmeye başlamamızı işaret ederek sol tarafı gösterdi. "Cesareti ve karakteri olduğunu gösteriyor bu. Bir erkekte olması gereken iki iyi özellik. Sanırım daha kötüsünü de seçebilirdin."

Yolun geri kalanı boyunca büyükbabamın dediklerini kafamda evirip çevirerek sessiz kaldım. Cooper arada küçük kız kardeşi Holly'den bahsetmek dışında ailesinden pek fazla konuşmamıştı. İnsanın dayak yeme korkusuyla parmak ucunda yürümek zorunda kaldığı bir evde büyümek nasıl bir histi acaba? Boğmaya çalışması dışında annem bana hiç zarar vermeye kalkışmamıştı. En azından fiziksel olarak. Onun nefreti harlı bir ateş gibi değildi. Tamamen kayıtsızdı. Büyürken, annem uzun zaman varlığımın farkında olduğuna dair bir belirti göstermediğinde, bir an paniğe kapılıp var olup olmadığımı merak ettiğim bazı günler olmuştu. Bana tek dikkatini verdiği zaman, yoldan çıktığı, birinin kendisini kurtarması için çırpındığı zamanlardı. Ama o tutku değil, sadece çaresizlikti. Bir yanım Cooper'ın yara berelerini kıskanıyor, maruz kaldığı sert tokatları ve öfke dolu yumrukları, öyle bir zarara yol açacak öfkeyi arzuluyordu.

Arabayı garajın önüne kusursuz bir şekilde park edince başarı karşısında memnuniyetle ufak bir çığlık attım. Büyükbabam, "Aferin Lane," dedi. Çıplak bacağıma hafifçe vurup dizimi sıcak eliyle hafifçe sıktı.

"Teşekkürler," dedim.

Biz eve doğru yürürken, havanın rengi değişerek akşamı vaat eden açık mora dönüştü. Göz ucuyla büyükbabama baktım ve bir anlığına büyükannemin onu otel lobisinde gördüğü ilk günü, onun kendisine ait olması gerektiğini bildiği anı gözümde canlandırmak için hayal gücüne bile duymadım. Batan güneş üzerine hafif gölge düşünüyordu. Gözleri ışıldıyor, koyu renkli saçları altın bir hale altında parlıyordu. Ona gülümsedim. Bana göz kırptı ve hemen neşeyle gülümsedi.

Atkuyruğumdan çekiştirerek, "Yüce Tanrım! Roanoke'ların amma da güzel kızları oluyor ya," dedi.

İçten içe memnun olarak kızardım. Üst kat penceresinde bir

hareketlilik gözüme çarptı ve boynumu uzatıp Allegra'nın yukarıdan bize baktığını gördüm. Hâlâ direksiyon dersimin verdiği mutluluğun etkisiyle sırıtarak ona el salladım. Bana boş gözlerle baktı ve el sallamadan arkasını dönüp gitti.

Akşam yemeğinden sonra camlı verandaya çıktığımda, Charlie arka basamaklarda oturuyordu. Av köpeklerinden biri de ayaklarının dibinde yatıyordu. Onun yanına oturarak, "Ne yapıyorsun?" dedim. Allegra'nın Charlie'yi sevmediğini biliyordum ama neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Charlie pek konuşkan değildi. Kimse ona arkadaş canlısı da diyemezdi ama şu ana kadar bana iyi davranmıştı.

Charlie uzanıp köpeğin karnından siyah bir şey çekip aldı ve parmağıyla fırlatıp attı. "Kene ayıklıyorum. Köpekler kenelerle kaplı," dedi ve başparmağıyla işaretparmağı arasına bir tane daha kene aldı. "İşin sırrı onları aşağıdan tutmak. Yoksa üstüne patlayabilirler." Bu sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki iri bir kuru üzüm kadar büyümüş kene, parmakları arasında patlayarak kan püskürttü.

"Aman Tanrım! İğrenç," diye homurdandım. "Bu çok mide bulandırıcı." Bir anlığına Sharon'ın mantar soslu dana bifteğini veranda basamaklarında ikinci kez görebileceğimizi düşündüm.

Charlie bana şöyle bir baktı. "Bir çiftlik kızına göre hassas bir miden var."

"Evet, ama daha bir aydır falan bir çiftlik kızıyım," diye ona hatırlattım. "Kenelere alışmam bundan çok daha uzun sürecek. Özellikle de patlayan kenelere."

Charlie homurdanarak kafasını benden diğer tarafa çevirdi ve tam büyükbabam evin köşesini dönerken tükürdü. Charlie'ye, "Geliyor musun?" diye sordu. "O at nalı kendi kendini tamir edemez."

Charlie büyükbabama dikkatlice baktı. "İşim bittiğinde gelirim," dedi.

Büyükbabamın Charlie'yle ilişkisine dair net bir izlenim edinemiyordum. Günün büyük bir kısmını birlikte geçiriyorlardı. Büyükbabam belli ki çiftliği ve ailesi konusunda ona güveniyordu ama birbirlerini çok seviyor gibi durmuyorlardı. Bütün etkileşimlerinin altında ince bir gerilim hattı vardı.

Büyükbabam ahıra girip gözden kaybolunca Charlie tekrar kenelerle uğraşmaya koyuldu. Ben de izlememeye çalıştım ama gözlerim o tarafa kayıp duruyordu. "Roanoke'da uzun süredir mi çalışıyorsun?" diye sordum.

Charlie, "Hı-hı. Büyükbaban küçükken, belki dört, beş aylıkken çalışmaya geldim. On altı yaşındaydım. Çaresizce bir iş arıyordum ve büyük büyükbaban beni işe aldı," dedi.

Yani Charlie neredeyse elli yıldır Roanoke'daydı. Kasabada yaşayan Sharon'ın aksine garajın üstünde küçük bir dairesi olduğunu biliyordum. Kendi ailesi yoktu. "Gitmeyi hiç düşünmedin mi?"

Charlie boğazını temizledi. "Pek değil." Kulaklarının uçları kıpkırmızı oldu ama yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Çok uzun zamandır buradayım. Başka bir yeri hayal edemiyorum."

"Annem doğduğunda hastanede olduğunu söylemiştin, değil mi?" dedim. Nedense Charlie'yi hastane koridorlarında volta atarken, büyükbabamın uzattığı elinden kutlama niyetine bir puro alırken hayal edemiyordum.

Charlie kafasını iki yana sallayarak bir tane kene daha attı. "Roanoke'lar hastanede doğmazlar. Yolunda gitmeyen bir şey olmadığı sürece evde doğumdan yanalar," dedi ve kafasıyla arkamızdaki evi işaret etti. "Hepsi tam burada doğdular."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Keneyi aldı, parmağıyla fırlattı ve tükürdü. "Annen muhtemelen hastaneye yetişemezdi zaten. Çok çabuk doğdu. Bir oluktan fırlayan yağlı bir domuz gibi. Büyükannenin neredeyse çığlık atmaya zamanı kalmadı."

Tasvir ettiği görüntü karşısında biraz güldüm. Charlie de puro lekeli dişlerini göstererek gülümsedi.

"Aslında ben anneni yakalamaya yardım etmek zorunda kaldım. Doktor zamanında yetişemedi," dedi ve ayağını hafifçe köpeğin karnına koydu. "Kıpırdama oğlum. Henüz işim bitmedi," dedi. Kafasını çevirip bana baktı. "Küçücük güzel bir şeydi. Neredeyse hiç ağlamadı."

Alaylı bir kahkaha attım. "Onu sonradan telafi etti," dedim.

Charlie bana sert bir bakış attı. "Bahsettiğin annen. Sen doğmadan önce ne tür sınavlardan geçtiğine dair hiçbir fikrin yok. Gözyaşlarının haklı bir nedeni olabilirdi. Ona biraz saygı göster," dedi.

Yanaklarım kızarırken kafamı eğdim. Çekip gitmeyi düşündüm ama Charlie konuşmaya devam etti. Sesi daha yumuşaktı. Bu belki de onun özür dileme şekliydi. Her halükârda anlatacağı hikâyeyi duymak istiyordum.

"Onu kucağıma aldığımı hatırlıyorum. Bir kolun dirseğine sığacak kadardı. Büyükannen 'Erkek mi? Erkek mi?' diye sorup duruyordu," dedi. Parmaklarının arasında bir kene daha patladı. Yukarı baktım.

"Erkek mi istiyordu?"

"Hı-hı. Eleanor'un erkek olacağını umuyordu. Annende de dua edip durdu. Emmeline doğduğunda çok çaresizdi. Kitaplarda konuştukları şu şeyleri bile denedi." Ses tonundan öyle şeylerin saçmalık olduğunu düşündüğü açıktı.

"Sanıyorum büyükbabam da hayal kırıklığına uğramıştı. Öyle mi?" Büyükbabamın bütün sevgisi ve gururuna karşın, içten içe en azından birimizin erkek olmamızı dilemesi fikri karşısında göğsüm bir parça sızladı.

Bir sessizlik oldu. "Hayır. Ben öyle demezdim. Büyükbaban siz kızlardan aşırı memnundu. Hiç erkek çocuğu olmaması birazcık bile umurunda değildi." Charlie köpeğe kış kış yaptı ve ayağa kalktı. "Aslında onun hiç erkek çocuğu istediğini sanmıyorum," dedi ve veranda merdivenlerinden aşağı indi. Giderken de kanlı parmaklarını kot pantolonuna sildi.

* * *

Ana caddedeki hamburgerci iki çeşit dondurma satıyordu: vanilya ve çikolata. İkisi de yumuşak bir halde servis ediliyordu ve erimeye o kadar meyillilerdi ki çabuk yemezseniz, dakikalar içinde elinizde bir kâse dondurma çorbasıyla kalakalırdınız. Nispeten daha iyi bir seçenek, meyveli buzdu. Dört çeşidi vardı: portakallı, vişneli, üzümlü ve misket limonlu. Allegra her zaman vişneliyi seçerdi çünkü dudaklarına kırmızı renk vermesinden hoşlanıyordu ama ben, dilimi yemyeşil yapsa da misket limonunu tercih ediyordum.

Tommy arka cebinden cüzdanını çıkararak Cooper'a, "Sen bir şey istiyor musun?" diye sordu.

Cooper, "I-ıh. Ben böyle iyiyim. Biralı buz satmaya başlamadılarsa tabii," dedi.

Hamburgercinin arkasındaki otoparkta eski, plastik piknik masası vardı ama hiç gölge düşmüyordu ve hava, saat altıda bile oturulamayacak kadar sıcaktı.

Tommy bir kolunu Allegra'nın omuzlarına dolayarak, "Parka yürümek ister misiniz?" diye sordu.

Cooper omuz silkerek, " Olur," dedi.

"Kulağa iyi geliyor," dedim

Park resmen bomboştu. Öğleden sonra çocuklarla, akşamları da yerlerinde duramayan gençlerle dolması arasında kalan boş saatlerdeydik. Birkaç kez atlıkarıncaya bindik, daireler çizerek dönüp durma isteğinden ziyade terli saçlarımızın arasından biraz rüzgâr essin diye. Atlıkarıncadan sonra Tommy ve Allegra ağaçların arasına giderek gözden kayboldu. Kahkaha sesleri de yeşil ağaç dallarının arasından gittikçe alçalarak uzaklaştı.

Ben ne yapacağımı bilemeyerek orada öylece durdum. Kesinlikle Cooper'la birlikte Allegra'yla Tommy'nin sevişmesini dinlemek istemiyordum. Ona, "Kaydıraklardan kaydın mı hiç?" diye sordum.

Cooper gülümsedi. "Uzun zamandır kaymadım. Eskiden,

küçükken yanımızda yağlı kâğıt getirir, bayağı bir hızlanırdık."

"Hadi gel," dedim ve üzerinde fazla düşünemeden elini tutup onu parkın diğer tarafına çektim.

Büyükbabam bana kaydırakların 1940'lı yıllardan kalan orijinal parçalar olduğunu anlatmıştı. Keskin uçları olan devasa metal yapılar yerden altı metre daha yüksekti. Yeni bir parkta onlara asla izin verilmezdi. Tek bir bakışla akla kırık uzuvlar, derin kesikler, tenin altına işleyen eski pas kırıntıları gelirdi.

Cooper sigarasıyla en uzun kaydırağı işaret ederek, "Şundan kaymam ben," dedi.

"Nedenmiş? Ondan kayamayacak kadar fazla havalı mısın?"

"Kesinlikle."

Kahkaha atarak ona meyveli buzumu verdim. "O zaman ben gidiyorum."

"Buyur."

Sendeleyerek merdivenleri tırmandım. Tepeye ulaşana kadar ne kadar yüksekte olduğumu fark etmedim. O noktada aşağı bakınca başım döndü. İki elimle metal tırabzanlardan tuttum. "Yüksekmiş," diye bağırdım.

Cooper'da, "Hadi canım!" diye bağırdı.

Yere diz çöktüm ve metale dokundum. Güneşten ısınmıştı ama beni yakacak kadar sıcak değildi. Bacaklarımı kaydırağın üstüne indirip, derin bir nefes aldım ve ellerimi kafamın üstünde tutarak kendimi ittirdim. İniş öyle dik ve hızlıydı ki kaydırağın ucundan fırlamadan önce kendimi yavaşlatacak zamanım olmadı. Kafamın arkası metale çarptı.

Cooper'ın, "Ah, kahretsin!" dediğini duydum. Yanımda tek dizinin üstüne çökerek elini kafamın arkasına koydu. "İyi misin? Lane?"

Nefes almaya çabaladım. Nefesim kesilmişti. Gözümün önünde gümüş rengi ışıklar patlıyordu. Sonunda dirseklerimden destek alıp doğruldum ve tiz bir sesle, "İyiyim," dedim.

Cooper kıpırdamadı. Kafamı hâlâ elinde tutuyordu. "Buyur derken git de kendini etkisiz hale getir demek istemedim," dedi.

Güldüm. Sonra yüzümü ekşittim. Kafam acıyordu. Şortumla bacaklarıma toprak bulaşmıştı ve sırtımın da bayağı çizildiğine emindim. Ona, "Bu hayatımdaki en iyi hallerimden biri değil," dedim.

Cooper başparmağını hafifçe enseme değdirerek, "Ah, bilemiyorum," dedi ve ensem zonkluyor olsa da okşayışını kesmesini istemedim. "Zarafet abartılı bir kavram olabiliyor."

Onu gönülsüzce ittim. "Beni güldürmeyi kes. Kafamı acıtıyor," dedim.

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Ya buna ne dersin?" dedi ve eğilerek dudaklarını köprücük kemiğime değdirdi, oradan da boynumla omzum arasındaki hassas noktaya götürdü ve kulağımın hemen altında durdu. "Bu da canını acıtıyor mu?" diye fısıldadı tenime.

Bana bakmak için kafasını kaldırırken, "Hayır," dedim nefes nefese. Ensem sanki jöleden yapılmıştı. Eliyle kafamın arkasından tutmasaydı, kafam yere düşüp yuvarlanabilirdi.

Gözleri altın gibi parlıyordu. Alnına düşen saç tutamını geriye doğru ittim ve onu kendime çekmek için elimi orada tuttum. İşte o zaman kaydırağın dibindeki toprağın üstünde beni gerçekten öptü. Aklım, açgözlü vücudumu geride bırakarak yüksekle-re uçtu ve yaz göğünde dönüp durdu. Daha sonra her saniyesini hatırlamaya çalıştığımda, parça parça geri gelmişlerdi: sigara ve misket limonu, diş ve dil, haz ve acı...

GÜNÜMÜZ

Garajdaki parlak siyah Range Rover'a bakılırsa, Allegra sonunda kendi arabasını almaya hak kazanacak kadar iyi araba sürmeyi öğrenmişti. Garajın gölgesinde bile, içerisi çok sıcaktı ve çıplak bacaklarım neredeyse anında deriye yapıştı. Odası dışında, Allegra'nın tamamen hâkim olduğu tek yer burasıydı. Yerine dair bir ipucu bıraktıysa belki de bu arabanın içindeydi. Aracın gösterge kısmından başlayıp kapılara geçtim. Oradan da koltukların arasındaki konsola. Sileceklere herhangi bir şey yazılmış mı diye baktım. Hiçbir şey yoktu. Şoför koltuğunu gidebileceği kadar geriye ittim ve pedalların olduğu yere eğildikten sonra yolcu tarafına doğru emekledim. Koltuğun altına bakmak için boynumu eğdim ama sadece birkaç tane büzüşük patates kızartması gördüm.

Büyükbabam açık şoför kapısından, "Neler karıştırıyorsun Lane?" diye sordu. Öyle hızlıca sıçradım ki kafamı arabanın gösterge paneline çarptım. Büyükbabam çenesini sıkarak nefesini verdi. "Dikkatli olman gerekiyor kızım," dedi.

Uzanıp saçımın bir tutamını parmaklarının arasına alınca çok uzaktan izliyormuşçasına olduğum yerde donup kaldım. Büyükbabam saçımı hafifçe çekerken kendime geldim ve irkilerek geri çekildim. Acıyan kafamı kaldırıp yukarı baktığımda, büyükbabamın elinde birkaç tane uzun, siyah saç teli gördüm. Parmaklarını açınca saç telleri nemli havada uçup gitti.

Ben şoför koltuğuna oturmak için yerden kalkarken tekrar, "Neler karıştırıyorsun?" diye sordu.

"Aslında hiçbir şey," diye lafı çevirmeye çalıştım ama ben gençken olduğu gibi, büyükbabam kollarını kafasının üstünde kavuşturarak arabanın içine doğru eğildi ve benim konuşmamı bekledi. "Allegra burada herhangi bir mesaj bırakmış mı diye bakıyorum. Bilirsin işte. O hep..."

Dudaklarında bir gülümsemeyle, "Mahvetmeye hakkı olmayan şeyleri oyar mı?" diyerek cümleyi benim yerime tamamladı.

"Evet," dedim. Tabii ki de bu tuhaf özelliğini ona hatırlatmaya gerek yoktu. Allegra'nın bütün hayatı boyunca onunla birlikte yaşamıştı. Muhtemelen şimdiye kadar onu ezberlemişti.

"Polis zaten arabasını inceledi Lane," dedi.

Omuz silktim. "İkinci kez bakmanın bir zararı dokunmaz."

"Bir şey buldun mu?"

"Henüz değil."

Yanımda birinin olmasını ister miyim diye sormadan şoför koltuğuna bindi. Direksiyonu iki eliyle şefkatli biçimde tuttu. "Bu arabayı çok seviyor. Ama şoförlüğü hâlâ beş para etmez."

"Ona kaç tane araba almak zorunda kaldın?" diye sordum ve büyükbabam kafasını iki yana salladı. "Bilmek istemezsin," dedi. Gülümsediğimi görmesin diye kafamı yana çevirdim.

İkimiz de konuşmadık ve sıcak, saçlarımın altına sinsice uzanarak terleri gözeneklerimden dışarı çıkmaya zorladı. Ben yolcu tarafındaki kapıyı açıp kaçmak için uzanırken, "Senin için endişelendim. Seni özledim... her saniye. Gittiğin her saniye," dedi.

Onun sıcak bakışlarının bir tuzak olduğunu, bana kendimi dünyadaki en özel kızmışım gibi hissetmek için tasarlandığını biliyordum ama yine de gözlerimi kaçırmam yine de imkânsızdı. "Endişelenmene gerek yoktu," dedim gergin bir sesle. "İdare ettim." Bu kapalı alanda nefes almakta güçlük çekiyordum, göğsüm çaba yüzünden acıyordu. Bu arabadan inmek, garajdan dışarı çıkarak temiz havayı solumak zorundaydım.

Büyükbabama tekrar şöyle bir baktığımda, hüzünlü bir ifadeyle kafasını aşağı yukarı salladı. "Görebiliyorum. Bana anlatmak ister misin?"

"Hayır," dedim. Aslında Roanoke'u terk etmemin hemen sonrasındaki zamana dair çok net anılarım yoktu. Bir Greyhound otobüsü, kilometrelerce otoban, düz, alabildiğince uzanan ve kirli mavi bir gökyüzüyle örtülü Los Angeles'ı ilk kez görüşüm. İlk iki geceyi, valizimi vücuduma siper edercesine sımsıkı tutmuş ve öylece sokakta uyumuştum. Kırk sekiz saat geçtiğinde, büyükbabamı arayıp Roanoke'a dönmek için yalvarmayı düşündüm. McDonald's'ta bir diyet kolanın üzerine eğilmiş halde oturmuş, büyükbabamı aramak için cesaretimi toplamaya çalışırken evsiz gençler için bir barınak işleten bir adam gelmişti. Adam beni barınağa bir fırsat vermeye ikna etti ve bir süre orada yaşadıktan sonra, tekrar çekip gittim. Bir yere bağlı kalmakta sıkıntı çekmiştim. Hâlâ da çekiyordum. Hep geçmişimin, büyükbabamın, Roanoke'un bir adım önüne geçmeye çalışıyordum.

Bakın, ne kadar da güzel işe yaradı.

Charlie'yle geri döndüğümden beri konuşmamıştım. O yüzden garaj tarafındaki uyduruk merdivenlerden çıkarak onun kapısını çaldım. Pencereye monte edilmiş klima yanımda uğulduyor, dar sahanlıktaki ayaklarımın dibindeki su birikintisine soğuk su damlatıyordu.

Charlie kapıyı açtığında, "Lane," dedi. Gülümsemesi kısa süreliydi ve puro lekeli dişlerini sadece bir anlığına gösterdi ama gözlerindeki ufak ışıltı, beni gördüğüne memnun olduğunu söylüyordu.

"Selam Charlie."

Geri çekilip kapıyı daha da açtı ve içeri girdim. Charlie'nin evine daha önce sadece bir kez gelmiştim. Temmuz kadar kavurucu bir eylül gününde. O saatlere dair, gözyaşlarım ve Charlie'nin onları silmem için arka cebinden aldığı bir mendili

bana vermesi dışında çok fazla bir şey hatırlamıyordum aslında. Salonunun ötesine geçmemiştim hiç.

Bana mutfağındaki küçük masayı işaret etti. Yerdeki karolar çatlaktı ve derzleri hiçbir ölçüde ovmanın geçirmeyeceği, yılların kiriyle kararmıştı. Eskimiş mutfak gereçleri ve soluk boyasıyla bütün ortam köhneydi. "Büyükbabama burayı tamir ettirmelisin," dedim.

Charlie elinde tuttuğu kupaya tükürdü. "Ben gayet memnunum," dedi ve karşımdaki sandalyeyi çekip hafifçe homurdanarak oturdu. Tulumuna dışarının tozları bulaşmıştı ve yüzünü mendiliyle şöyle bir sildi hemen. Onun, yıllar önce bana verdiği mendil olup olmadığını merak ettim.

Ona, "Sana borçlu olduğum para bende yok," dedim.

"O bir borç değildi. Bir hediyeydi."

"Kan parası mı?" diye sordum. Charlie yüzünü ekşitince ve rengi atınca kendimi bir pislik gibi hissettim. Sanki Charlie'yi yanlış yapmakla suçlamaya hakkım vardı da. Sanki ben daha iyiydim de. Başparmağımı masanın alüminyum kenarında gezdirdim. "O zamanlar bana para verdiğin için başın belaya girmemiştir umarım."

"I-ıh," deyip sandalyesinde arkaya yaslandı. "Ben sır tutmasını bilirim."

"Evet," dedim ve gözlerine baktım. "Ben de."

Charlie başparmaklarını tulumunun askılarından geçirdi. "Yalan söylemeyeceğim Lane. Seni bir daha asla görmemeyi umuyordum," dedi.

Öksürükle karışık bir kahkaha attım. "Kusura bakma Charlie ama ben de aynısını umuyordum."

"Allegra için buradasın sanıyorum. Öyle mi?"

Kafamı sallayarak onayladım. "Büyükbabam beni aradı."

Charlie bir parmağını askıdan çıkarıp çiğnediği tütünü tükürmek için bardağını aldı. "Seni kendi haline bırakmalıydı."

"Hayır," diyerek kendi kendimi şaşırttım. "Aradığına memnun oldum. Yapabilirsem Allegra'ya yardım etmek istiyorum."

Charlie iç geçirdi. "Allegra'ya yardım edilebileceğini sanmıyorum. Sadece kendini inciteceksin. Allegra da seninle birlikte gitmeliydi. Öylesi herkes için daha iyi olurdu. Özellikle de onun için."

"Nasıldı o? Ben gittikten sonra? Onca yıl boyunca? Biz pek konuşmadık da."

"Her zamanki Allegra'ydı işte," derken sesi içindeki bütün o karmaşık hisleri belli ediyordu. "Çenebaz, inatçı, üzgün. Tommy Kenning geçen yıl evlendiğinden beri biraz neşesi söndü. Sanki onu elden kaçırdığına pişmandı."

"Ama onunla asla evlenmezdi," dedim.

Charlie başıyla onayladı. "Evet. Ama belki seçeneğinin olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Küçük bir cankurtaran botu gibi. O evlenince, ihtimal de ortadan kalktı. Tommy'yi o kadar iyi tanımıyorum ama evliliği ciddiye alan türden birine benziyor."

Tommy'nin parmağındaki altın yüzüğü döndürüşünü hatırlayarak, "Evet, ciddiye alıyor," dedim. "Peki Allegra son birkaç haftadır nasıldı? Büyükannem ve büyükbabama göre, her zamanki gibiymiş."

Charlie uzaklara dalarak dediklerim üzerine biraz düşündü. "Dikkatimi çeken hiçbir şey yok," dedi sonunda. "Ama ben onun bu dünyada konuşacağı son kişiyim. O yüzden pek bir ayrıntıya hâkim değilim." Alaylı bir kahkaha attı. Sonra da boğazını temizleyerek bardağına tükürdü. "Allegra'ya iyilik etmek istediğini biliyorum ama kendine de iyilik ettiğinden emin ol. Bu yer sana göre değil. Kalmamalısın. En azından uzun süre kalmamalısın."

Ona dikkatlice baktım. Roanoke'un öyle kalıcı bir parçası olmuştu ki soyadını taşımasa bile burayı onsuz hayal etmek imkânsızdı. "Sen neden kalıyorsun?" diye sordum.

"Günahımın bedelini ödemek için," dedi. Konuşurken gözlerini bardağına dikti. "Uzun zaman önce birine yaptığım yanlış için. Kaldım ve siz kızlara yardım etmek için elimden geleni yaptım," dedi, bardağı daha sıkı tutarak. "Beni affetmeni bekle-

miyorum Lane. Öyle olsa çok fazla şey istemiş olurum. Ama ben elimden geleni yaptım. Yine de yetmedi ama denedim."

"Biliyorum Charlie ve eğer bir önemi varsa, ben de affedilmeyi beklemiyorum," dedim.

Roanoke'da akşam yemekleri benim burada olmadığım yıllar içinde mi, yoksa Allegra'nın kayboluşu nedeniyle yemek masası başında toplanılmadığı için mi daha az resmileşti, bilmiyordum. Nedeni her neyse, ben Roanoke'a döneli bir haftadan uzun bir süre geçmişti ki büyükannem beni üst kattaki koridorda köşeye sıkıştırıp akşam yemeğinin saat altıda servis edileceğini söyledi. Katılmamı beklediği açıktı. Hepimizin bir noktada toplanmasını istemesi beni bir parça şoke etti. Bundan hayırlı bir sonuç çıkacağını düşünemiyordum.

İlk gelen ben oldum ve Sharon mutfaktan servis tabaklarını getirirken kapının girişinde durdum. Beni görünce sırtı kasıldı ama gözlerime bakmadı. Onu birkaç kez gidip gelmekten kurtarmak için yardım etmeyi teklif edebilirdim ama etmedim. Ona, "Her zamanki gibi çok lezzetli görünüyor," dedim. Sonra bu kadar çocukça davrandığım için kendimden nefret ettim.

O gittikten sonra bir tabak alıp bol mayonezli patates salatası ve pörsümüş görünen tavuktan bir parça aldım. Rendelenmiş havuçlar ve ananasla süslenmiş portakal jöleli salatayı es geçtim. Bir keresinde Jeff'e, Midwest'te servis edilen sonsuz çeşidi olan jöleli salatalardan bahsetmiştim ama gülüşünden şaka yaptığımı sandığını anlamıştım. Konserve armut parçaları eklenmiş yeşil jöle Jeff'in dünya görüşlerinin bir parçası değildi.

Ben eski yerime otururken büyükannem geldi ve büyükbabam her zamanki gibi en son gelerek havalı bir giriş yaptı.

"Laney kızım, seni bu masada tekrar görmek kesinlikle beni çok memnun etti," dedi.

Gözlerimi tabağıma dikerek, tavuğumu küçük, kolay yenilebilir parçalar halinde kestim. "Tavuğu nasıl berbat edebildiğini

anlamıyorum. Sanki bilerek yapıyor. Ben bile tavuk pişirebilirim," dedim.

Kimse bana cevap vermedi. Allegra'nın yokluğu, gerçekten burada oturduğu zamanlardan daha çok yer kaplıyormuşçasına, âdeta tepemizde duruyormuşçasına üstümüze çöktü. Başımı her kaldırdığımda tek görebildiğim onun boş sandalyesiydi.

Büyükannem, "Bize Kaliforniya'dan bahset. Allegra senin orada yaşadığını söyledi," dedi. Görünüşe göre büyükbabam, Roanoke'dan uzakta geçirdiğim zamanlarla ilgili daha çok bilgi almaya çalışması için büyükanneme pas atmıştı. Büyükannem de bu görev karşısında, tam da benim göründüğümü düşündüğüm derece mutlu görünüyordu.

"Bahsedecek pek bir şey yok. Kaliforniya işte. Okyanus, güneş ışığı, trafik. Ünlülerle falan takılmıyordum."

Büyükbabam ve büyükannem birbirlerine baktılar. "Ve evli miydin?" diye sorduktan sonra patates salatasından ufak bir lokma aldı.

"Kısa bir süreliğine."

"Sanıyorum çocuğun yok."

İçim buruldu. "Hayır. Sanırım Allegra'yla ben Roanoke kızlarının sonuyuz."

Büyükbabam gözlerini kaçırdı. Büyükannem suyundan bir yudum aldı. Ortam çok sessizdi; öylesine sessizdi ki evin ön tarafındaki ayaklı duvar saatinin tik taklarını duyabiliyordum; buna fazla dayanamadım.

Çatalımı gürültülü bir şekilde bıraktım. Zaten mideme tek lokma girmeyecekti. "Ben gittikten sonra burada işler nasıl gitti? Üçünüz bir yatağı mı paylaştınız? Yoksa bir zaman çizelgesi mi vardı? Salı ve perşembeleri büyükannemle, pazartesi, çarşamba, cuma Allegra'yla mıydı? Yoksa rasgele miydi? Kura çektiniz mi?"

Büyükbabam, "Lane," dedi.

Yapmacık bir masumiyetle, "Ne?" dedim, fal taşı gibi açtığım gözlerimle. "Aile arasındayız şurada. Bu konuda konuşamayacak mıyız?" dedim.

Büyükannem her zamanki sakinliğiyle, "Akşam yemeğimi berbat ediyorsun Lane," dedi.

"Aa... Yani böyle bir şey olurken sorun yok; öyle mi? Ama bu konuda konuşmak, sınırı aşmak oluyor," dedim.

Tek cevap, porselene sürtülen çatal bıçak ile koridordaki şu lanet saatin sesiydi. Ellerim kucağımda titriyordu ve Allegra'nın dışarı taşmak isteyerek ağzıma doğru geldiğini hissediyordum. Kendisi adına konuşmak için burada olmadığında birinin onun için konuşmasını hak ediyordu. "Ya Allegra?" diye sordum. "O uygun bir konu mu? Sizce ona ne oldu?"

Büyükbabam başını kaldırıp gözlerime baktı. Ağzına götürmek üzere olduğu dolu çatal havada kaldı. "Hiçbir mantıklı fikrim yok."

Gözlerimi ondan büyükanneme çevirdim. "Ya sen? Herhangi bir teorin var mı?"

Büyükannem ağzının kenarını peçetesiyle silip onu özenle tabağının yanına koydu. "Bence kaçtı. Aynı annesi ve teyzesi gibi," derken soğuk mavi gözleriyle beni olduğum yere çiviledi. "Aynı senin gibi."

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Şey, öncelikle, benim yaptığımın gerçekten kaçmak sayılabileceğini düşünmüyorum çünkü hepiniz gittiğimi biliyordunuz. İkinci olarak, Allegra yirmi altı yaşında. 'Kaçma' noktasını geçti yani." Vurgulamak için ellerimle tırnak işareti yaptım. "Üçüncü olarak da yıllar boyunca kapıya koşan bir sürü kız olmuş burada," dedim ve tekrar büyükanneme baktım. "Bu seni hiç durup düşünmeye sevk etmiyor mu?"

Büyükannem, "Hepiniz kendi kararlarınızı veriyorsunuz. Bunun benimle bir alakası yok," dedi.

Kahkaha attım. Ses mağara gibi odada yankılandı. Kahkaham dinince, "Ah, bir dakika. Sen ciddi misin şu an?" diye sordum. "Affedersin. Ben kötü bir şaka yapmaya çalıştın sandım."

Büyükbabam, ben gençken ona kafa tuttuğumda kullandığı aynı sert ses tonuyla, "Kes şunu artık Lane," dedi. "Bu kadarı yeter."

Karnımda kaynayan yoğun bir öfke, boğazımdaki nefretle birleşti. Neredeyse avaz avaz bağırarak, "Yetmez!" dedim. Masadan kendimi geriye doğru iterek kalkınca sandalye yere sürtündü. Dizim masanın ayağına çarptı ve bardağım devrilince ahşap masanın üstüne su döküldü. "Allegra yok. Yok! İkiniz de her şey normalmiş gibi burada oturuyorsunuz. Bütün bu ev, lanet bir yer değilmiş gibi!"

Kalbim patlayacak gibi oldu. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Kendimi bir tür tepkiye, belki bir tokada ya da 'Defol git evimizden!' gibi bir cümleye hazırladım ama büyükannem sadece peçetesini tekrar kucağına koyup avucuyla onu düzeltti. "Kabalık etmeye gerek yok," dedi.

Büyükbabam dirseklerini masaya koyarak başını ellerinin arasına aldı. "O yokken burada hiçbir şey düzgün değil," dedi boğuk bir sesle. "Allegra yokken."

Ona, "Flaş haber! Burada hiçbir şey hiçbir zaman düzgün değildi," dedim.

Akşam yemeğinden sonra arabayla kasabaya inip küçük marketten altılı kutu bira aldım. Burası sanki Amerika'nın kalbindeki bir yer değil de bir üçüncü dünya ülkesiymiş gibi rafların çoğunun sadece yarısı doluydu. Fazla seçenek olmamasını nedense rahatlatıcı buldum. Titreyen floresan ışıklar tepede çıt çıt sesler çıkarıp cızırdıyor, ön taraftaki küçük bir radyoda çalan bir country şarkının cızırtılı boğuk sesiyle yarışıyordu.

Tek kasanın önündeki kasiyer, bana donuk ve aşırı bitkin gözlerle bakıyordu. Boyalı olduğu belli simsiyah saçlarının dibinde en az 5 santim kadar tuhaf kahverengi kökler görünüyordu. Saçlarının uçları ucuz saç spreyi yüzünden tiftik tiftikti. "Sen bir Roanoke musun?" diye sordu.

"Evet," dedim ve bunun doğu olmamasını diledim.

"Demek öyle," diyerek homurdandı. Bu konuda söyleyeceğinin sadece bu olduğunu fark edince rahatladım.

Marketten çıktığımda, güneş batmaya yakın olsa da arabamın içi çoktan ısınmıştı. Gösterge panelimdeki kırmızı benzin uyarısını görmezden gelmeye çalışıyordum ama o ışıkla (yani onunla) elbet yüzleşmek zorunda kalacaktım. Benzine ihtiyacınız varsa Osage Flats'te gidebileceğiniz tek bir benzin istasyonu vardı. Ana caddenin sonunda, County Road 7'a bağlanmadan hemen önceydi. Ön tarafındaki bir direkte, havalı tüfekle delik deşik edilmiş metal bir tabela sallanıyordu: SULLIVAN'S. Büyük garaj kapısı açıktı ve park halindeki arabaların parçaları sökülerek yere konulmuştu. Arabamı, muhtemelen Amerika'nın, yeni bir modelle değiştirilmemiş son iki paslı benzin pompasının yanına yaklaştırdım. İkisi de birbirlerini iten mıknatıslar gibi hafif yana yatıktılar. Ben depomu doldurdukça siyah üstüne beyaz numaralar çıt çıt diye sesler çıkararak değişiyordu.

Depom dolunca parçalanmış, engebeli beton zemin boyunca ilerledim. Her yarıktan gür otlar fışkırıyordu. İri, siyah bir Labrador cinsi köpek girişte yatmış, kıpırdamadan beni izliyordu. Kuyruğu rasgele bir selam niteliğinde yere çarpıyordu.

Köpeği geçerek garajın içine girdim. Gözlerimin loş ışığa alışması bir dakika sürdü. İki tane berbat olmuş araba dışında garaj boştu. Küçük, penceresiz ofise doğru gittim ve kafamı içeri soktum. Kafamı bir fırının içine sokmak gibiydi. Sıcaklık gözlerimin sulanmasına neden oldu ve burnumun hassas içini sızlattı. Bir dizi eski lastik yamuk yumuk bir şekilde duvara yaslanmıştı. Çeşitli araba parçaları, yağ lekeli zemine saçılmıştı. Tek ses, metal bir vantilatörden geliyordu, her biri tozlu olan pervaneleri köşede dönüp duruyordu. Sallanan ayaklarının birinin altına katlanmış bir gazetenin sıkıştırıldığı iskambil masasının üstünü, birinin uzun süre önce ettiği kahvaltıdan kalanlar, bir kısmı yenilmiş bir donut ve karton bardakta kahve işgal ediyordu.

Cooper arkamdan, "Selam Lane," dedi. Yüzümü ona döndüğümde girişteki tezgâha yaslanmış, ellerini pis bir beze siliyordu. Birbirimize baktık ve yıllar uçup gitti. O tekrar on sekiz

yaşında, kot pantolonu ve kirli beyaz tişörtünü giymiş, eskiden tanıdığım çocuk olabilirdi.

Boğazımı temizledim ve kırış kırış kâğıt paralarımı kaldırdım. "Benzin için sana borcum var," dedim.

Başıyla onayladı ve yüzümü işaret etti. "Güneşte nasıl yandın?"

Parmak uçlarımla burnuma dokundum. Hassas tenim acıdan zonklayınca yüzümü ekşittim. "Ah... Birkaç gün önce Allegra'yı aramaya gittim," dedim.

Cooper dilini dişlerinin arasına alarak cık cık yaptı. "Zaman kaybı," dedi.

"Bir zararı dokunamaz."

"Bir yararı da dokunamaz."

Daha şimdiden tansiyonumun yükseldiğini hissederek, "Neden dokunamayacağını anlamıyorum," dedim. Keşke biten benzinle deneseydim şansımı. "Boş boş oturmaktan daha iyidir."

"Şüpheliyim. Nesin sen şimdi? Bir tür çakma Nancy Drew mu?"

"Bilgin olsun diye söylüyorum ama oradaki tek kişi ben değildim. Eski arkadaşın Kate Levins'le de karşılaştım," derken ona bilmiş bir ifadeyle gülümsedim. "Seninle ilgili bazı ilginç şeyler söyledi."

Cooper bezi arka cebine sokup vurdumduymaz bir tavırla üfledi. "Met piposu ağzındayken konuşabilmesine şaşırdım," dedi.

"Öyle mi? Kate'in dediğine göre, bir dönemler siz ikiniz çok yakınmışsınız."

"Çocukken bir, iki kez birlikte olduk. Kastettiğin bu mu?" dedi.

"Hiçbir şey kastetmiyorum. Zavallı Kate de koleksiyonun bir parçasıydı demek, öyle mi?"

Cooper gülümsedi ama çenesini sıkmıştı. "Ben hiçbir zaman senin istediğin gibi önüne gelenle yatan bir erkek olmadım Lane. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

Kalbim göğsümde duracak gibi oldu. "Artık saptırmalı tarih mi işliyoruz?"

Cooper gözlerini başka tarafa çevirerek saçlarını alnından geriye doğru aldı. "Hayır. Sadece pislik olsaydım her şeyin senin için daha kolay olacağını, o yüzden de beni bir pisliğe dönüştürdüğünü söylüyorum."

"Bence sen adi bir herif olma konusunda kendi kendine oldukça iyi bir iş çıkardın. Benden yardım almaya ihtiyacın yoktu."

Cooper, "Bu şekilde mi oynamak istiyorsun?" diyerek kafasını iki yana salladı. "İkimiz de benim tam olarak senin istediğin şekilde davrandığımı biliyoruz. Ben hep sana ayak uyduruyordum."

Paramı tezgâha bırakıp çıktım ve arabama patinaj yaptırarak oradan uzaklaştım. Kasabanın birkaç kilometre dışında aniden durdum. Ellerimi direksiyona vurdum ve öyle yüksek sesle çığlık attım ki sustuğumda boğazım sanki içerinden bir şey pençeleriyle dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi acıdı. Acıyı bir, sonra iki, sonra üç birayla dindirdim. Hırsım yüzünden de içerken biraz boğulur gibi oldum. Avucumla gözyaşlarımı yanaklarımdan silerken kim olduğumu, nereden geldiğimi ve ben olmanın ne demek olduğunu unutmaya çalıştım.

Tekrar Roanoke'a döndüğümde uykuya daldım. Düşüncelerim kapkara ve karmakarışıktı. Rüyamda yolunu şaşırmış ve kanadı kırık Roanoke kızlarını gördüm. Donuk gözlü ve iki büklüm bedenleriyle... Jane, Sophia, Eleanor, Camilla, Emmeline, Allegra. Beni çağırıyorlar, kendilerine yardım etmem için bana yalvarıyorlardı. Arayıp durdum ama bir tanesini bile bulamadım.

ELEANOR

(1970'te doğdu. 1989'da Roanoke'u terk etti.)

Charlie'yi vücudundan temizlemek için sıcak suyla bir kalıp sabunun tamamını ve bir saatini harcamıştı. Üstelik en kötü yanı, göğüslerinde gezdirdiği elleri, hırıltılı iniltileri, göbeğinin üstüne boşaldığında aptal, yamuk yumuk suratını hatırlamak da değildi. En kötü yanı onun çabucak teslim olmasıydı. Eleanor ona öylesine inanmıştı ki. Ona at nalı takmayı ve gölde taş sektirmeyi öğreten Charlie'ye. Bütün öğleden sonra yanında oturup traktörü sürmesine izin veren ve asla tek bir soru bile sormayan, uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğunda bunu her zaman bir şekilde anlayan Charlie'ye. Babasına bunun asla yürümeyeceğini, Charlie'nin bunu asla yapmayacağını söylediğinde kendisinden aşırı emindi. Ancak babası parmaklarını çıplak sırtında yavaşça gezdirmiş ve ağır biçimde sırıtarak, "Yapacak," demişti. "Çünkü sen ne düşünürsen düşün, o mükemmel değil. O sadece bir erkek ve sen karşı konulmazsın." Sonra da ona aynen on dört yaşından beri yaptığı şekilde bunu kanıtlamıştı.

Görünüşe göre haklıydı. Tabii ki de öyleydi. Babasının iyi bildiği tek bir şey varsa o da erkeklerin temel arzularıydı. Eleanor üstündekini kafasından çıkardığında Charlie ilk başta ona sanki alev almış gibi bakmış, geri çekilmiş, ahırın duvarına sırtını iyice yaslamıştı ve Eleanor'un kalbi sevgiyle dolup taşmıştı. Charlie farklıydı. Onu daha önce güvendiği herkes gibi yüzüstü bırak-

mayacaktı. Fakat saniyeler içinde gözlerinde arzu dolu bir ifadenin belirdiğini, itirazlarının ona uzanan elleri kadar güçlü olmadığını fark etti. Ağzı, *Hayır Eleanor, tatlım hayır*, diyordu ama kemerinin altındaki bambaşka bir şey diyordu ve Eleanor'un kalbi kırıldı. Göğsünden fırlayıp çıkarak binlerce parçaya bölündü. Çünkü Charlie de diğer herkes gibiydi. Zayıf karakterli ve pislik. Acı ve zalim bir hayal kırıklığı...

Böylece Charlie'nin ağzını asla açmayacağını, Roanoke'da olup bitenlerle ilgili tek bir kelime bile etmeyeceğini garanti altına almış oldular. Çünkü Eleanor çıplak ten, öne doğru ittirdiği kalçaları ve bir daha asla geri alamayacağı on dakikayla Charlie'yi bunun bir parçası haline getirmişti. Charlie artık mahvolmuştu. Eleanor da öyle.

◊ YAZ

Allegra'yla ben çiftlik işlerinden çoğunlukla uzak durabiliyorduk. Ben yine erken kalkıp büyükbabama hayvanların bakımında yardım ediyordum ama sonrasında tekrar yatağa girip Allegra saat on gibi, elinde kahve fincanları ve Sharon'ın yapmayı başardığı nadir düzgün şeylerden biriyle odama dalana kadar uyuyordum.

Ama bugün büyükbabam bize ahıra saman yığmaya yardım etmek zorunda olduğumuzu söyledi. Allegra, "Aman Tanrım! Bu resmen işkence diye söylenerek," kendini koltuğa bıraktı.

Büyükbabam, "Şu abartılı hareketlerine bir son ver kızım," dedi ama gülümsüyordu. Beni işaret ederek, "Siz kızlar gidip üzerinize kirlenmesini sorun etmeyeceğiniz bir şey giyin ve benimle dışarıda buluşun," dedi.

Ayak sürüye sürüye yukarı çıkarken Allegra bana, "Kirli, ter ve hayvan pisliği demek," diye açıkladı. Hava zaten 32 derecenin üstünde, bulutsuz ve kavurucuydu.

Büyükbabam ahırın iki tarafını da açmıştı ama hiç cereyan yapmıyordu. Hava hareketsiz ve ağırdı. Dakikalar içinde, terden sırılsıklam oldum. Tenimizin açıkta kalan her bir noktasına saman yapıştı. Bir ritim tutturmaya başladık. Allegra saman balyasını büyükbabama doğru itiyor, o da balyayı bana, merdivende durduğum yere atıyordu. Ben de onu yukarıdaki samanlığın ke-

narından içeri doğru itiyordum. "Hepsini oraya taşıdıktan sonra, siz kızlar onları duvara yaslayarak destelemelisiniz. Düzgün bir biçimde. Geçen seferki gibi tepetaklak değil. Duyuyor musunuz?" derken Allegra'ya baktı.

"Duyuyorum," derken iç geçirdi. "En azından artık bana yardım etmek için Lane yanımda." Durup eldivenli eliyle yüzündeki teri sildi. "Hem Charlie hangi cehennemde ki? Bu onun işi sayılmıyor mu?"

Büyükbabam, "Bugün izinli," diye bana bir saman balyası atarken homurdandı. Balyayı yakaladım ama dengemi sarsınca kalçamı merdivene yaslayarak yeniden toparlamak zorunda kaldım. Büyükbabam, "Hoop! Laney kızım," deyip beni dizimin arkasından tuttu. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

Allegra, "Bana kalırsa Charlie'nin burada olmalıydı. Ortadan kaybolmak için tam da gününü seçmiş," diyerek konuşmaya devam etti.

"Ortadan kaybolmadı. Adamın, kırk yılın başında bir gün izinli olmak hakkı."

Allegra, "Neden anlamıyorum. Bütün hayatını biz karşılıyoruz resmen," dedi.

Büyükbabam onun bu saçmalığıyla daha fazla uğraşmayacağı anlamına gelen bir sesle, "Kendi işine bak kızım. En son baktığımda, buralardan sen sorumlu değildin," dedi.

Allegra ofladı ama ağzını kapattı.

Ona, "Neden Charlie'yi sevmiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü o bir ucube," deyip abartılı bir şekilde ürperdi. "Hem de her şeye burnunu sokuyor."

Büyükbabam gülerek, "Ucubenin ne olduğunu bile bilmiyorum ama Charlie'nin öyle olmadığından oldukça eminim," dedi.

Ben arkama dönüp saman balyasını ahırın içine ittim. Büyükbabama, "Sen de ondan pek hoşlanıyor gibi durmuyorsun," dedim. Tekrar arkama döndüğümde büyükbabam Allegra'ya bakıyordu. Aralarında hızlı ve ne olduğu anlaşılmayan bir ifade geçti.

Büyükbabam sakince konuşarak, "Bu doğru değil," dedi. Bu tavrı, o bakışı hayal ettiğimi düşünmeme neredeyse yeterdi.

Bir konuda, Roanoke'un parçası olmadığım geçmişine dair bir şeyden dışlandığım için gıcık olarak, "Doğru gibi görünüyor," diye geveledim.

"Yani ben onun patronuyum. O benim çalışanım. Arkadaş olmak gerçekten zor. Dediğimi yapması, sıkı çalışması yeterli. Bundan daha fazlası olmasma gerek yok." Allegra başını eğmiş, bir saman balyasını büyükbabama doğru çekiştirmekle meşguldü. Büyükbabam, "Siz kızlar burada durmaya ne dersiniz? Bugün yeterince iş yaptınız," dedi.

Ona, "Bunları samanlıkta destelememiz gerektiğini sanıyordum," diye hatırlattım.

"I-ıh," deyip Allegra'ya, "Lane'e yüzme deliğini gösterdin mi?" diye sordu.

Allegra, "Hayır," derken ikimize de bakmadı.

"Ne bekliyorsun kızım? Hadi bakalım. İkiniz de gidin buradan. Gidip biraz eğlenin."

Görünüşe göre yüzme deliği mantıklı bir yürüme mesafesinde değilmiş; çitlerin bittiği ve hektarlarca nadasa bırakılmış tarlaların başladığı yere gelmeden hemen önce, büyükbabamın "Roanoke mülkü" olarak gördüğü yerin arka tarafında gizliymiş. Büyükbabamın kamyonetiyle engebelerin üzerinde zıplaya zıplaya ilerliyorduk. Kamyoneti, tıpkı aldığım gibi dönmesi gerektiğine dair uyarısı hâlâ kulağımda çınlıyordu.

Sert bir tümseğin üzerinden geçtiğimde dişlerim yine birbirine çarptı. "Arabayı mahvedersem sence ne yapar?" diye sordum.

Allegra, "Seni öldürür," dedi. "Yüce Tanrım! Her tümseğe çarpmak zorunda mısın?"

"Onları göremiyorum ki. Otlar çok uzun."

"Şurada. Tam şurada!" diye çığlık attı. "Dur!"

Kamyonetten inip arkadan havlularla minik soğutucuyu alıp

yanımızda götürdük. Sharon suratında ekşimiş bir ifadeyle bize öğle yemeği hazırlamayı teklif etmişti ama Allegra gözlerini devirip bizim halledeceğimizi söylemişti. Duyulmasını umduğu bir ses tonunda, "En azından o zaman yenilebilir olur," demişti.

Yüzme deliğinin adına yakın bir şey olmasını beklemiştim. Yani yerde küçük, çamurlu bir delik. Ancak büyüktü ve su şaşırtıcı derecede berrak görünüyordu. Arazi o kadar sessizdi ki çimenlerin güneşte piştiğini duyar gibi oldum.

Roanoke'dayken Allegra'ya mayom olmadığını söyledim. Buraya taşındığımdan beri aldığım şeyler arasında yoktu. "Mayo giymiyoruz ki şapşal. Niye o zahmete girelim?" dedi. Şimdi burada, sadece rüzgâr, güneş ve kilometrelerce gökyüzüyle yalnız kalınca onun demek istediğini anlamıştım.

Allegra şortumu ve askılı tişörtümü işaret ederek, "Soyun. Suya gireceğiz," dedi.

Askılı tişörtümü kafamdan çıkardım. Sutyenimin kopçasını açtım ve kenara attım. "Su soğuk mu?" diye sordum.

"Umarım öyledir," deyip şortunu ve iç çamaşırlarını çıkarıp suya koştu.

Ben de onun hemen peşinden gidip zıplarken çığlık attım. Su soğuktan ziyade ılıktı ama terli, kaşınan tenime harika geldi. Su püskürterek yüzeye çıktım. Allegra yarımdaki suda yavaş yavaş hareket ediyordu. Büyük sayıldığımız bir yaşa gelmemize rağmen çocuklar gibi oynadık. Kimse bizi izlemediği için de özgürdük. Çamurda iri bir boğa kurbağası bulduk ve onun zıplayışını izlemek için taşlar attık. Birbirimizi suya batırdık ve bitmek bilmeyen Marco Polo oyunları oynadık. Sonra da önceden yanımıza aldığımız fıstık ezmeli, reçelli tostlar ve kıvrık krakerlerden yedik. Üstlerine de Sharon'ın arkası dönükken buzdolabından yürüttüğümüz birkaç tane birayı mideye indirdik.

Allegra parmaklarını omzuna bastırarak, "Kıpkırmızı olacağım," dedi.

"Ben de," dedim.

Allegra göz ucuyla bana bakıp birasını çimenlerin üstüne

bıraktı ve omuzlarını geri ittirerek göğüslerini ortaya çıkardı. "Bence benim memelerim seninkilerden büyük. Birazcık," dedi.

Aşağı baktım. Sonra ona baktım. "Olabilir," dedim.

"Ama gerçekten birbirimize bu kadar benzememiz tuhaf değil mi? Yani baştan ayağa. Tommy ve Cooper'ın gözlerini bağlasak ve çıplakken bize dokundursak, bizi ayırt edemezlerdi."

Biram boğazımda kaldı. Köpüğü burnumu yaktı. "Cooper'la sadece öpüştük. O yüzden bu, onun için adaletsiz bir test olurdu."

Allegra, "Ama eminim keyif alacağı bir test olurdu," deyip kaşlarını kaldırıp indirdi.

Geriye doğru giderek, çıplak vücudunu gözler önüne sermekten hiç de utanmadan dirseklerine yaslandı. "Seni öptüğünde için kıpır kıpır oldu mu?" diye sordu.

"Aşağı yukarı," derken sırıtmamaya çalıştım ve başarısız oldum.

"Aman Tanrım! O hissi çok seviyorum. Kalbin göğsünden çıkacak gibi oluyor ve onun soyunmasını ve vücudunu vücuduna yapıştırmasını istiyorsun," deyip oflayarak ve kendisini yere bırakıp kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı.

Kafamı çevirerek rüzgârın suyun yüzeyini kıpırdatışını izledim. Bahsettiği hissin ne olduğunu çok iyi biliyordum; Cooper bana dokunduğunda duyduğum, kontrolün aslında vücudumda olduğu, onun benden talep edeceği her şeyi yapacağımı fark etmemi sağlayan histi.

Allegra hafif hafif esen yelden sadece azıcık yüksek bir fısıltıyla, "Sana bir sır vereyim mi?" diye sordu. Hâlâ gözleri kapalı bir halde yerde yatıyordu.

"Olur."

"Dünyadaki en kötü sır olsa da mı? Korkunç olsa da mı?" Gözlerini açıp aramızdaki kısa mesafeden gözlerimin içine baktı.

"Ne? Aslında Sharon'ın yemeklerini seviyor musun?"

Allegra gülümsemedi. Dudakları birazcık bile kıvrılmadı. "Aslında bu hem en iyi hem de en kötü sır. Aynı anda ikisi de."

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

Allegra başıyla onayladı. Gözleri üzgün ve çok ihtiyar görünüyordu. Büyükannemden daha yaşlı, dünyadan daha yaşlı. "Bu, bütün Roanoke kızlarının sırrı," dedi. "Bu, bizi özel kılan şey." Kendini çimdiklediğini fark ettim. Kolunun narin derisi tırnakları arasında feda oluyordu.

Uzanıp eline dokundum ve parmaklarının arasını açtım. Mümkün olduğunca nazikçe, "Dur," dedim. Sanki ürkek davrandıklarında atlardan biriyle konuşuyormuşum gibi. "Anlat bana."

Allegra bana baktı. Ben de bekledim, nefes almamaya çalıştım. Kanın kafamda uğuldadığını, nabzımın hızlı atışını duyabiliyordum.

Allegra ağzını açınca gerildim. Doğrulunca elim kolundan düştü. Bana aniden ve kocaman gülümsedi ama o gülümseme gözlerine hiç ulaşmadı. "Sona kalan dona kalır!" diye tam yüzüme bağırıp beni sıçrattı. Onun kaçarak benden uzaklaşmasını, havada bisiklete biner gibi dönen bacaklarını ve suya dalışını izledim.

Ayağa kalkıp yüzme deliğinin kenarında durdum. "Bu da neydi?" diye seslendim. "Bir sırrın olduğunu sanıyordum."

Allegra kahkaha attı. "Var. Sen dona kalansın. Hadi gel buraya," dedi.

"Allegra..."

Suya daldı. Vücudu yüzeyin altında soluk renkli bir yay gibiydi. Tereddüt ettim. Sonra onun peşinden suya daldım. Su kapalı gözlerimin ardında yeşil ve parlaktı. Neredeyse akşam yemeğine kadar ortada kaldık ve günü suda sırtüstü durarak, tek tük bulutların gökyüzünden geçişini izleyerek bitirdik.

İyi de olsa kötü de olsa Roanoke, içinde kaybolabileceğiniz türden bir evdi. Allegra'yı ya da büyükbabamı ya da büyükannemi tek seferde saatler boyunca kaybettiğim günler oluyordu. Sanki ev onları yutmuş da tekrar tükürüp çıkarana kadar bir daha on-

ları göremeyecekmişim gibi hissederdim. Ancak yalnız kalmak istediğimde bu benim işime de geliyordu. Sessizliğin rahatlığına ihtiyaç duyduğumda her zaman çekilebileceğim kuytu bir köşe ya da gözden uzak kocaman bir oda vardı. Bazen Allegra geceleri yok oluyor, Tommy'yle çekip gidiyor ya da akşam yemeğinden kalktıktan sonra sabaha kadar ortalıkta görünmüyordu. Ona nerede olduğunu sorunca da omuz silkerek sorularımı geçiştiriyordu. O gecelerde, bir kâse patlamış mısırla salondaki bir koltuğa kıvrılır, film ya da camlı verandada oturup ateşböceklerinin çıkışını izler, ağustosböceği ve çakallar, baykuşlar ve uzaktan gelen tren sirenlerinden oluşan kasaba seslerini dinlerdim. O geceleri yalnız geçirmeyi sorun etmiyordum. Büyükannem ve büyükbabam koca evin bir yerinde bir köşeye çekilmiş oluyorlardı. Hatta bazen camlı verandadaki eski hasır koltukta uyuyup, sabah tutulmuş bir boyun ve uyuşmuş bacaklarla uyanıyordum.

Bu gece karanlık çöktükten sonra alt kata indim. Allegra Tanrı bilir ne yapmak için nereye gitmişti. Film izleyemeyecek kadar huzursuzdum ve yatak odam uyuyamayacağım kadar sıcaktı. Camlı verandadaki koltuğa kuruldum ve sıcaktan biraz kurtulabilmek umuduyla saçımı tepede topladım. Karanlık arka bahçedeki ay gökyüzünde sadece incecik bir çizgiydi. Bir kıpırtı, daha karanlık arka planda siyah bir karaltı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Cooper karanlığın arasından, "Selam Lane," dedi. Nedense onu göremediğimde, kelimeleri daha yayarak konuşuyordu. "Yanına birini ister misin?"

Bir nefes aldım. Ayağa kalkıp camlı verandanın kapısını iterek açtım. "Burada ne işin var?" diye sordum.

Cooper verandanın merdivenlerinden çıktı. Yanımdan geçerken elini belime değdirdi. "Seni birkaç gündür görmemiştim. Bir ziyaret edeyim dedim."

"Tommy geceleri çok çalışıyor," diyerek ona koltuğa oturmasını işaret ettim. Bu, normal bir durummuş ve kalbim göğsümün

içinde ağa takılmış bir balık gibi çırpınmıyormuş gibi davranmak için var gücümle çabaladım. "Büyükbabam da henüz kamyonetle kasabaya inmeme izin vermiyor. Bir nevi mahsur kalmış olduk."

"Allegra nerede?"

"Kimbilir? Tommy'yle olabilir mi?"

Cooper olumsuz anlamda kafa salladı. "O bu gece çalışıyor."

"Hımm... O zaman bilmiyorum," dedim ve koltuğa yüzüm ona dönük gelecek şekilde yan oturdum. Bana gülümsedi ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına aldı. Beni öpmesini bekledim ama arkasına uzanıp arka cebinden bir matara çıkardı. "İster misin biraz?"

"O ne?"

"Votka."

"Olur." Matarayı bana uzattı. Kapağını açtım ve bir yudum aldım. Aşağı inerken yaktı. Alkol hedef noktasına ulaşınca midem yandı. Cooper da bir yudum alıp matarayı ayaklarımızın dibine koydu.

Bana, "Neler yaptın? Başın nasıl oldu?" diye sordu.

Kızardım. Neyse ki hava karanlıktı. "İyi. Günler önceydi zaten."

"Biliyorum ama çok kötü vurdun."

Dişlerini sergileyerek güldüğünü görünce, "Komik değil," dedim.

"Geçip gittiğine ve iyi olduğuna göre birazcık komik," dedi. Ben ona vurmak için öne doğru eğilince ellerini koruma amaçlı kaldırdı.

"Dün Allegra'yla yüzme deliğine gittik. Sen oraya hiç gittin mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Bir ya da iki kez. Ama birkaç yıldır gitmiyorum. Yüzerken hâlâ yosunlar ayak bileklerine dolanıyor mu?"

Güldüm. "Biraz ama beni rahatsız etmedi," dedim. Zihnim istemsiz bir şekilde Allegra'ya ve bana neredeyse söyleyeceği, daha sonradan sadece bir şaka olduğuna yemin ettiği sırra gitti.

Cooper bacağının üst kısmına yasladığım ayak başparmağımı bükerek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey. Ben sadece..." Uzanıp votkayı aldım ve kocaman bir yudum daha içtim. "Bizim ailenin balataları sıyırdığını söylemiştin."

Cooper bir elini saçında gezdirdi. "Şey evet, bütün aileler öyle," dedi.

"Ama neden? Bizi böyle berbat kılan şey ne?"

Cooper kafasını iki yana salladı. "Sana bu cevabı ben veremem Lane. Bilmiyorum. Ama Allegra'nın... Senin onu sevdiğini biliyorum ama o normal değil."

"Ben bu ailenin bir parçasıyım," diye fısıldadım. "Annem de öyleydi ki bu benim de muhtemelen diğer herkes gibi balataları sıyırmış olduğum anlamına geliyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Öyle uzundu ki onun hiç konuşmayabileceğini düşündüm. "Babam eskiden beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Annemle kız kardeşimi de. Her şey yüzünden, hiçbir şey yüzünden." Yana doğru eğildi ve tişörtünün eteğini kaldırıp elimi alarak sıcak teninde gezdirdi. "Şunu hissediyor musun?"

Parmaklarımın altındaki yumuşak yara lekesi dokusu karşısında nefesim kesilerek, "Evet," dedim.

"Sigara yanıkları. Bu herhangi birimize son dokunuşu oldu. Bir yıl kadar önce. Bir daha denediğinde, onu ayağa kalkamayana kadar dövdüm. Her yer kan revan içindeydi." Tişörtünü bıraktı ama elimi çekmedi. "Annemle kız kardeşim sonunda beni onun üstünden çektiler ama ben devam etmek istedim." Gözleri hafif ay ışığında parlıyordu. "Onu öldürmek istedim."

"Cooper..."

"Hepimiz balataları sıyırmışız Lane. Öyle ya da böyle. Sadece derecesi farklı."

Tereddüt etmedim. Eğilip onu üstüme çektim. Ellerimi tişörtünün altına sokarak onu kaldırıp çıkardım. Dudağı dudağımda sıcak ve ıslaktı. Dilinde alkolün acı tadı vardı. Bacaklarımı açа-

rak arada onun vücudunu sığabileceği kadar yer açtım. Ağırlığı beni koltuğa bastırdı. Birbirimize sürtünürken iniltilerimi bastırmak için yüzümü boynuna gömdüm.

Hayatım boyunca seksle ilgili aldığım tavsiye basitti: *Yapma. Bir erkeğin senden faydalanmasına izin verme. Sana dokunmasına izin verme. Verme. Bir sürtük olma. Yapma. Yapma. Yapma.* New York'tayken, okuldan sonra birkaç kez takıldığım bir çocuk vardı. Önemli bir şey değildi. Sadece öpüşüp tişörtümün içine elini sokmasından falandan ibaretti. Kendi cüretkârlığımın sınırlarını zorlamaktan. Ama biz fazla ileri gidemeden, olacaklardan benden çok korkarak hep geri çekilirdi.

Ama o diğer çocuğun aksine, zamanı geldiğinde Cooper duraklamadı ya da geri çekilmedi. Başından beri ona aitmiş gibi sormadan aldı. Ben de onu verdiğime, sonunda ne tür bir kız olacağıma karar vermenin yükünden kurtulduğuma memnun olmuştum.

GÜNÜMÜZ

Kaliforniya'dan ayrılırken içimde Kansas'a geldiğimde Allegra'nın birkaç gün sonra, herkesin endişesine gülerek ortaya çıkacağına dair bir umut vardı. Hepimiz ona fırça atardık, o da uyduruk bir özür dilerdi ve ben bir haftadan kısa bir süre sonra Los Angeles'a geri dönerdim. Tabii ki de işler bu şekilde gitmedi. Şimdi de ona ne olduğunu öğrenene kadar geri dönemezdim. Kaliforniya saatine göre cumartesi sabahı telefon etmek için uygun bir saat olan dokuza kadar bekledim.

Telefon üç kez çaldıktan sonra açıldı. Hattın diğer ucunda Jeff'in yeni hoppa karısı vardı.

"Selam Maggie. Ben Lane. Jeff'le konuşabilir miyim?" dedim.

Durakladı. Telefonu küt diye bıraktı. Boğuk seslerini duyabiliyordum. Jeff'le en son bir yıl önce, daha küçük ve ucuz bir daireye taşınırken, berjerini istiyor mu diye aradığımda konuşmuştuk. İstemiyordu.

Jeff telefona gelince, "Selam Lane. Ne oldu?" diye sordu sert bir sesle. Ne kaba ne de sıcaktı. Bir zamanlar aynı yatakta yattığımızı, birbirimizi çıplak gördüğümüzü, karanlıkta fısıldaştığımızı idrak etmem zordu. Şimdi sesini duymak sadece bitkin bir üzüntüyü beraberinde getiriyordu. Jeff'le ilk tanıştığımda, benden on yaş daha büyük, güvenli, saygıdeğerdi. Bir kurtuluş, berbat bir işten, köhne bir daireden diğerine koşuşturmayı kesmeye

yönelik bir araç gibi gelmişti. Ancak onunla evlenmek başka tür bir kaçıştı. Çok geç olana kadar fark edemeyecek kadar aptal olduğum bir gerçek.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Maggie'ye özrümü ilet," dedim. Maggie'yle sadece bir kez karşılaşmıştım. İyi görünüşünü, gerçek güzellikten ziyade para ve makyaja borçlu olan, koyu renk saçlı modern bir kızdı. Ama Jeff'e daha uygun olduğu inkâr edilemezdi. Hatta herhangi biri daha iyi olurdu.

Jeff, "Tamam, olur. Ne oldu?" dedi.

"Dinle. Los Angeles'tan acele ayrılmam gerekti. Şimdiye kadar geri dönerim sanmıştım ama burada takılıp kaldım gibi."

"Orası neresi?"

Derin bir nefes aldım. Jeff Kansas'ta geçen zamanıma, annemin ailesine dair sadece belli belirsiz detaylarını biliyordu. Ona Roanoke ya da Allegra isimlerini hiç telaffuz ettiğimi sanmıyordum. "Kansas. Başı biraz belada olan bir kuzenim var," dedim.

Jeff'in bu bilgiyi hazmedişini, muhtemelen sakladığım bütün o sırlarla ilgili kötü bir şey demesine değip değmeyeceğine karar vermeye çalışmasını duydum. Sonunda onun yerinde olsaydım benden daha olgun davranarak "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Gelecek ay kiramı ödemem gerek. Sen halledebilir misin? Los Angeles'a geri döndüğümde sana geri öderim."

Jeff güldü. "Gerçekten mi? Onlara bir çek gönderemez misin?"

"Hesabımda para olsaydı gönderebilirdim," diye çıkıştım. "Şu an bir işim falan yok."

"O zaman bana nasıl geri ödemeyi planlıyorsun?"

Gözlerimi kapatıp dişlerimi gıcırdattım. "Bir yolunu bulacağım. Bana bu iyiliği yapar mısın lütfen?"

"Arayacağın başka kimsen yok mu?"

"Hayır." Jeff sonunda bizi yakalayana kadar on, on beş kez yattığım eski komşumuzu düşündüğünü biliyordum.

"Tam bir baş belasısın. Biliyorsun, değil mi?" dedi. Bana za-

ten bilmediğim bir şeyi söylediğini mi sanıyor diye merak ettim. Bir çekmecenin çarpıldığını, kalemlerin şıngırtısını duydum. "Peki. Bana adresi ve kira miktarını söyle."

"Teşekkürler," dedim.

"Bir kez Lane. Bunu bir kez yapacağım."

"Kıymetini biliyorum. Başka seçeneğim olsa sormazdım."

Jeff bitkin bir halde, "Senin her zaman seçeneklerin var Lane. Sadece yanlış olanları seçip duruyorsun," dedi.

Öğleden sonrayı, ön verandadaki salıncağa yayılmış, sıcaktan sersemlemiş bir halde geçiriyordum ki Tommy arabasıyla bir toz bulutu kaldırarak evin önüne geldi.

Devriye arabasından indiğinde, "Selam Tommy," diye seslendim.

"Lane," derken sesi mesafeliydi ve hemen sıçrayıp kalktım. Onu daha iyi görebilmek için elimi gözlerimin üstüne siper ettim. Kalbim birden üç kat hızlı atarken, "Allegra mı?" diye sordum. Aniden doğrulduğum için gözümün önünde noktalar belirdi. "Onu buldunuz mu?"

Tommy, "Hayır," dedi. Beni sakinleştirmeye çalışır gibi bir elini uzatarak veranda merdivenlerini çıktı. "Ama bazı haberler var," deyip dış kapıya doğru baktı. "Büyükannenle büyükbaban buradalar mı?"

"Evet. Gidip onları çağırayım. Ya da içeri girmek ister misin?"

"Burada iyiyim."

Sendeleyerek eve girdim ve büyükannemle büyükbabama seslendim. Tekrar ön verandaya çıktığımda nefes nefeseydim. Büyükannemle büyükbabam peşimden geldiler. Onlara, "Tommy burada. Allegra'yla ilgili haberi olduğunu söylüyor," dedim.

Büyükbabam gür bir sesle, "Neymiş?" dedi. Tommy bana bir bakış attı.

"Fazla umutlanmayın. Büyük bir haber değil," dedi.

Büyükannem, "Eee? Hadi anlat," dedi.

"Parsons'taki eczanenin güvenlik kamerası görüntülerini aldık ve Allegra kaybolmadan birkaç hafta önce oradaymış."

Büyükbabam ona bulduğum fişten bahsettiğimden beri bozuk plak gibi sorduğu aynı soruyu sordu: "Ne demeye ta Parsons'a kadar gitmiş olabilir ki?"

"Şey... videoya bakarak Allegra'yla hangi tezgâhtarın ilgilendiğini belirleyebilirdik ve kamera görüntüleri o kızın hafızasını tazeledi." Tommy, terden ince bir çizgi halinde koyu bir renk alan üniforma yakasını çekiştirdi.

"Eee?" diye sordum.

Tommy bana baktı. Sonra gözlerini arkamda duran büyükannemle büyükbabama çevirdi. "Bir hamilelik testi almış," dedi. Bu sözcükler bir süre öylece sallantıda kaldıktan sonra âdeta küt diye yere indi.

Büyükbabam, "Ah, yüce Tanrım!" dedi. Dönüp baktığımda veranda salıncağına çökmüş, kafasını eğmişti.

Büyükannem alçak sesle, "Bir bebek mi?" diye sordu. Yüzünün rengi atmıştı.

Tommy, "Kesin bilmiyoruz. Test sonucunun ne olduğunu bilmeye imkân yok ama bu da yapbozun başka bir parçası. Peşinden gitmemiz gereken bir ipucu daha," dedi.

"Tezgâhtar başka bir şey söyledi mi?" diye sordum.

"Sadece Allegra'nın cana yakın olduğunu ama pek konuşmadığını söyledi."

"Şimdi ne olacak?" diye sorarken sesim vücudumun dışından bir yerden geliyormuş gibiydi. Belki de Allegra'yla ben son Roanoke kızları değildik.

Tommy, "Yaptığımız şeyi yapmaya devam edeceğiz. Sorular soracağız, arayacağız. Belki bu bilgi bir şeyi açığa çıkarır," dedi ve büyükbabamın yanına giderek hareketsiz duran elini sıktı. Büyükannemin omzuna hafifçe dokundu. "İletişim halinde olacağım."

Onun peşinden veranda basamaklarını inip arabasına kadar gittim. "Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Henüz bilmiyorum," dedi. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Kirli sakalları eline sürtündü. Aramanın olduğu günden daha beter görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve rengi solmuştu. "Ama bebekler bu civarlardaki kızların kaçmasına neden oluyor. Büyük teyzen, teyzen, ann..."

Listeyi tamamlayamadan onu durdurdum. "Sana Allegra'nın Roanoke'u terk etmeyeceğini söyledim ya," dedim. Allegra'yı Florida'da bir plajda güneşlenirken ya da kalabalık Chicago kaldırımlarında yürürken hayal etmek isterdim ama o Roanoke'a belki geri kalanımızdan daha sıkı bağlıydı. Onu buradan başka bir yerde hayal etmem imkânsızdı. Özellikle de bir bebek bekliyorsa.

Tommy, "Bu sadece bir teori Lane," dedi. Arabasının kapısını açıp bir ayağını içeri sokup kolunu arabanın tepesine bıraktı. Omzunun üstünden bana baktı. Tam gözlerimin içine bakmadan, "Hamileyse keşke bilseydim," dedi. Yakasının altından yukarı doğru kızardı.

Kalbim duracak gibi oldu, sonra yerinden fırlayacak gibi hızlı çarptı. "Neden ki? Bu senin için neden önemli olurdu ki?"

Cevap vermedi. Devriye arabasına binip marşa bastı. "Tommy..." Sanki onu orada tutup konuşmaya zorlayabilirmişim gibi, iki elimi açık camının kenarına koydum.

Tommy göz ucuyla bana baktı ve gözlerinde bir ifade belirdi: üzüntü, panik, utanç, vicdan azabı. Gözlerini kaçırmadan önce beliren hissi tam seçemedim. Tommy arabayı sürmeye başlasa bile parmaklarımla camı daha sıkı tuttum.

"Gitmem gerek Lane," dedi.

Ellerimi kaldırarak onun uzaklaşmasını izledim.

Osage Flats'te sadece bir tane benzin istasyonu olduğu gibi, araba tamiri için de gidilecek tek bir yer vardı. O da Sullivan's'tı. O yüzden arabam çalışmayınca ve büyükbabamla Charlie'nin onu çalıştırma girişimlerine cevap vermeyince, kimi aramak zorunda olduğumu biliyordum.

Cooper donuk bir sesle telefona cevap verdiğinde, "Arabam çalışmıyor," dedim.

"İşten sonra uğrayıp neyi olduğuna bir bakarım," dedi.

"Senin gelmene gerek yok. Başka birini de gönderebilirsin."

"Şu an burada bir tek ben varım. Yarına kadar beklemek mi istiyorsun?"

Ofladım. "Oraya çektiremez miyim?"

"Tabii eğer çekiciye elli dolar ödemek istersen." Kesinlikle bundan zevk alıyordu.

"Peki. Uğrayabildiğinde uğra."

Geldiğinde saat yediyi geçiyordu ama hava hâlâ oldukça aydınlıktı. Ön verandada oturmuş onu bekliyordum.

"Amma uzun sürdü gelmen," dedim aşağıya indiğinde. Kamyonetini, yarım daire şeklindeki garaj yolunda duran, eski Honda'mın arkasına park etmişti.

"Sanıların aksine, senin etrafında dönmeyen bir hayatım var benim Lane," dedi. "Anahtarlar..."

Anahtarları ona attım. Tek eliyle havada yakaladı. "Çalışmadığını söyledim ya."

Sesim fark ettiğimden daha öfkeli çıkmış olmalı ki iki elini havaya kaldırarak, "Yavaş ol Kaplan. Sadece kontrol edeceğim. Bu yüzden buradayım. Unuttun mu?" dedi.

Arabamdan indiğinde ona ukala bir ifadeyle gülümsedim. "Söyledim sana."

Arabanın önüne ilerlerken bana bakarak kafasını iki yana salladı ve kaputu kaldırdı. "Muhtemelen akündendir."

"Büyükbabamla Charlie onu da ateşlemeye çalıştılar."

Bana tek gözünün önüne düşen buğday sarısı saçların arasından bakıp, "Görünüşe bakılırsa yeni bir taneye ihtiyacın var," dedi. İçimdeki bir asansörün yere çakılışına benzer o hissi göz ardı ettim. "Şanslısın ki yanımda bir tane getirdim," deyip eski aküyü arabamdan çıkartıp garaj yoluna bıraktı. "Yiyecek bir şeyin var mı?"

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

"Buraya gelmek için akşam yemeğini es geçtim. Bana bir sandviç yapsan ölür müsün?"

"Ölebilirim," dedim ama ayağa kalktım.

Dış kapıdan geçtiğimde arkamdan, "Bir tane de bira," diye seslendi.

Acele etmeden iki tane jambonlu sandviç hazırladım. Cooper'ın sandviçini hardallı ve fazladan peynirli ama mayonezsiz sevdiğini hatırlıyordum. Unutmayı tercih etiğinde bile insanın aklında kalan şeyler ne kadar da tuhaftı. Ona sandviç hazırladığıma dair uzak bir anı kafamda canlandı. O anıyı kafamdan uzaklaştırmaya, bizi ailesinin yeşil duvarlı, beyaz perdeli mutfağında hayal etmemeye çok uğraştım. Ev sessiz ve boştu. Tezgâhta arkamdan gelip ensemden aşağı doğru öpmüş, sıcak elini karnıma koyarak beni kendisine çekmişti.

Tabaklar bir kolumda, parmaklarımın arasında da sıkıca tuttuğum iki birayla sineklikli veranda kapısından çıktığımda, Cooper kaputu açık haldeki arabama yaslanıyordu.

Tabağını ve birasını benden alarak, "En son ne zaman yağını değiştirttin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Epey oldu. Neden ki?"

"Şimdi onu da halledeceğim," dedi.

Tekrar basamaklara çekilip aramıza biraz mesafe koyarak oturdum. "Yapmana gerek yok," dedim.

Cooper sandviçinden kocaman bir ısırık aldı. Geri kalanını elinde tutarak, "Teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil," dedim. Soğuk biranın tadı güzeldi. Karanlık çökmeye başlasa da hava hâlâ sıcak ve rutubetliydi. Tişörtüm sırtıma yapışıyor, tenim nemden ağırlaşıyordu. Sanki birisi ortaya görünmez ve geçilmemesi gereken bir çizgi çizmiş gibi, ikimiz de bahçede kendi tarafımızda kalarak sessizce yemeklerimizi yedik. Her zaman olduğu gibi ona karşı aşırı duyarlıydım. Görmeme gerek kalmadan vücudunun her hareketini hissedebiliyordum.

"Büyükannenle büyükbaban neredeler?" diye sordu. "Burası aşırı sessiz."

"Her zaman öyle değil mi zaten? Ama bu akşam kasabadalar. The Eat'de akşam yemeği yiyorlar."

Cooper anladığını gösterecek şekilde başını salladı. "Büyükbaban geçen hafta benzin almaya geldi. Allegra yüzünden bayağı üzgündü."

Biramdan temkinli bir yudum aldım. "Ee, sonuçta onun torunu ve kayıp," dedim.

Cooper'ın bana bakarken takındığı ifadeyi çözemedim. "Öyle mi? Sen pılını pırtını toplayıp ansızın gidince bu kadar endişeli görünmemişti."

"O farklıydı. Ben ortadan kaybolmadım, gideceğimi biliyorlardı. Veda ettim." Aklımı iki elimin arasına alarak onu o sabahtan, en azından bu verandadaki o son dakikalardan uzaklaştırdım.

Cooper, "Herkese etmedin," diye belirtti.

"Evet," diye kabul ettim. "Herkese etmedim."

Cooper konuşmadan önce benim kendisine bakmamı bekledi. "Ben mükemmel bir erkek değildim belki Lane ama muameleden daha iyisini hak ediyordum."

Sesimin sakin çıkması için mücadele vererek, "Ne dememi bekliyorsun Cooper?" dedim omuz silkerek. "Gittim. Sana söylemedim. Artık bu durumu değiştiremem."

Cooper bana uzun uzun baktıktan sonra iç geçirdi ve boş tabağını yere koyup kamyonetinin arkasından bir tavayla eski bir bez aldı.

"Gerçekten, yağımı değiştirmene gerek yok. Arabayı bu hafta bir gün getirebilirim," diye karşı çıktım.

"Sorun değil. Zaten buradayım."

"Ne yani? Şu kızıl saçlı kızla seksi bir randevun yok mu?" Ona takılmayı hedefledim ama tam başaramadım. "Ya da Brandi'yle?"

"Hayır," dedi ve arabamın altına girdi. "Bu akşam değil."

Verandaya oturup elimde biramla onun çalışmasını izledim. Cooper malzemelerini tekrar kamyonetine yükleyip kaputumun kapağını kuvvetlice kapattığında hava tamamen kararmak üze-

reydi. "Her şey tamam," dedi. Bahçede yürüdü ve basamaklarda ayakta durduğum yere birkaç adım kala durdu.

"İçeri gelmek, bir tane bira daha içmek ister misin?" diye sordum. Tam olarak ne sorduğumu ben de bilmiyordum. Sadece onun henüz gitmesini istemiyordum. Arabasıyla uzaklaşmasını izlemeye hazır değildim.

"Bir tane daha bira içebilirim," deyip yaklaştı. Gözleri Roanoke'a kaydı. "Ama burada ya da arka tarafta içmeye ne dersin? Burası karnavallardaki lanet bir eğlence gibi."

"Roanoke'un içine çok girdin mi?"

Cooper kaşlarını çattı. "Iı... evet, seninle. Hafıza problemleri mi yaşıyorsun?"

Çıplak ayağımla baldırımı kaşımak için bacağımı kaldırdım. "Ben gittiğimden beri girmedin mi?"

Cooper omuz silkti. "Belki Allegra'yla birkaç kez."

Birden ağzımdan, "Onunla yatıyor muydun?" sorusu çıktı. Yatmadığını bilsem de. Ben gittiğimden beri ne yaptığının umurumda olmaması gerekse de.

Cooper'm başı aniden bir parça geriye sıçradı. "Yuh Lane! Hayır," dedi. Yavaşça uzanıp parmaklarının tersini yanağımdan aşağı doğru indirdi. Bu kez daha yumuşak bir tonda, "Hayır," dedi.

"Peki. Özür dilerim," dedim. Sendeleyerek ondan uzaklaşıp eve doğru döndüm. "Ben biraları alayım. Seninle camlı verandada buluşalım," dedim. İçeride mutfak tezgâhına yaslanıp kendi kendime aklımı başıma toplamamı söyledim. Şişelerden birini yanağımdaki yangını dindirmek için yüzüme bastırdım.

Camlı verandaya çıktığımda, Cooper eski hasır koltukta oturuyordu. Pembe desenli kumaşı artık renksiz görünecek şekilde solmuştu. Ona birasını verip yanına oturdum. Kedilerden biri bir tarla faresi yakalamış, tozlu ahırın girişinde onunla oynuyor, kaçmasına neredeyse izin verir gibi yaptıktan sonra jilet gibi tırnaklarıyla onu tekrar yakalıyordu.

"Tommy bana boşandığını söyledi."

Dönüp gözler kadar ona baktım. "Evet. Bundan sana ne ki?"

Birasından bir yudum aldı. "Muhabbet açıyorum sadece," dedi. Bir an bekledi. Sonra etrafımızdaki hava âdeta elektrik yüklü bir hal aldı. Şimşek çarpmadan önceki o sıcak an gibi. "Gerçek aşk mıydı?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Cooper güldü. "Zavallı herife neredeyse acıyacağım. Muhtemelen neden çarpıldığını anlamamıştır bile. Tanrı biliyor ya ben anlamamıştım."

"Kes şunu. Bunu yapmayalım."

Cooper birasını eski ahşap masaya sertçe çarpınca biranın ağzından köpükler aktı. "O zaman ne yapmalıyım Lane? Lütfen söyle bana. Buraya tekrar süzüle süzüle geliyorsun ve başımı döndürüyorsun. Aynen yıllar önce yaptığın gibi. Ne halt etmem gerekiyor benim? Hiçbir şey olmamış gibi yapmamı mı? Her şey yolunda gibi yapmamı mı?" Bir elini saçında gezdirdi. Dişlerini sıkmıştı. Gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

"Ben senin başını mı döndürüyorum?" diye sordum. Cooper'la birçok şey yaşamıştık ama bir kez olsun birbirimize karşı neler hissettiğimizi konuşmamıştık.

Dirseklerini dizlerine yaslamış, kafasını eğmişti. Dönüp bana baktı. Yüzünde dediği her şeyin arasından seçtiğim şeyin bu olduğuna inanamıyormuş gibi buruk bir gülümseme vardı. "Tabii ki de döndürdün. Tabii ki de döndürüyorsun," dedi ve durakladı. "Bunu nasıl bilmezsin ki?"

Konuşmaya çalıştığımda dudağım titredi. Sözcükleri ağzımdan çıkarabilmek için bir nefes almak zorunda kaldım. "Ben birçok şeyi bilmiyorum sanırım," dedim.

Arabamın yağından kirlenmiş, güneşten bronzlaşmış, onca yılın ardından hâlâ tanıdık gelen bir elini uzattı. Elini tuttum ve beni kendisine çekti. Ben de başından beri bu anı bekliyormuşum gibi memnuniyetle gittim. Tadı aynen genç bir erkekken olduğu gibiydi. Sigara, nane ve diş macunu... Dilinde alkolün yakıcı tadı vardı. Bir elimi kaldırdım, ışıl ışıl saçlarının arasına

daldırıp yüzünden aşağı doğru götürdüm. Kirli sakalının sertliği parmak uçlarımı gıdıkladı. Bencilce ne kadar küçük olsa da bir yanının hâlâ bana ait olmasını umdum.

Önünde ayağa kalktım. Soyunmamı izledi. Utanmanın, çekinmenin bir anlamı yoktu. Cooper zaten vücudumu görülebilecek her şekilde görmüştü. Tamamen soyunduğumda onun yanına gidip titreyen bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturdum. Tişörtü yukarı doğru sıyrılmıştı ve üst bacaklarımın içi onun çıplak teniyle buluşunca âdeta alev aldı. Bir eliyle öne doğru uzanarak parmaklarını göğüs kafesimden yukarı doğru götürdü. Sanki her bir narin kemiği sayıyormuş gibi. Eli vücudumda gezinmeye devam etti ve göğsümü avuçladığında kalbim sersemleyerek tekledi. Yüzümü tutmak için diğer elini boynumdan yukarı götürdü. Başparmağı bir kez alt dudağıma değdi. Çatallı ve ateşli bir sesle, "Hâlâ çok güzelsin," diye fısıldadı. Bu, kulağa bir iltifat gibi gelmedi. Beni tekrar öptü ve birlikte hareket ettik. Vücutlarımız hiç zorlanmadan o ritmi buldu. Sanki hiç ayrılmamışız gibi. Şaşırmadım. Bu, bizim aramızda her zaman çok doğal olmuştu. Asıl zor olan diğer her haltı.

0 YAZ

"Güneş burada farklı."

Uyuya kalmak üzeri olan Allegra, "Hıı?" dedi dili dolaşarak, sıcaktan mayışmıştı.

"Güneş diyorum. Sanki daha ağır gibi. Bir ağırlığı var." Konuşurken bile güneşin bir tuğla gibi kürek kemiklerimin ortasına çöktüğünü, sırtımdan aşağı akarak sıvı bir battaniye gibi yanlarımı sardığını hissedebiliyordum.

Allegra bana güneş gözlüklerinin tepesinden bakarak, "Sarhoş musun sen? Çünkü sarhoş gibi konuşuyorsun."

Onun sorusuna cevap verme zahmetine girmedim. Buzdolabına bira için bakıp boş bulduğumuzda yarımdaydı. Büyükannem bize karşı akıllılık mı ediyordu yoksa Sharon'ın markete gitme zamanı mı gelmişti, bilmiyordum.

Allegra, "Belki de haklısındır. Çünkü sarırım eriyorum," dedi, bir elini sallayarak kendini serinletmeye çalıştı.

"Öyle yapınca daha da ısınıyorsun sadece."

"Her neyse." Açık bikini üstünü umursamadan sırtüstü döndü. Göğüsleri vücudunun geri kalanından daha açık renkliydi. Güneş kremini ondan tarafa attım.

"Bundan biraz sürmek isteyebilirsin," dedim.

"Bir dakika sonra tekrar sırtımı döneceğim."

Camlı verandanın düz çatısında havluların üstüne uzanmıştık, bir misafir odasının penceresinden tırmanılarak ulaşılan bir noktaydı. Yüzme deliği ziyaretimizden sonra sipariş verdiğim kırmızı bikini bugün gelmişti ve Allegra onu hemen kullanmam konusunda ısrar etmişti. Altımızdaki camlı verandanın kapısı açıldı ve yere attığı artıkları yemesi için köpekleri çağıran Sharon'ın sesini duyduk.

Kapı tekrar kapanınca, "Sence Sharon bize gazoz gibi bir şeyler getirir mi?" diye sordum. "Şöyle bol buzlu." Allegra'yla sessizce kıkırdadık. Sharon'ın bizim için en azdan bir tık fazlasını yapacağı düşüncesi bile hep eğlence kaynağı olmuştu.

Allegra, "Büyükannem söyleseydi getirirdi. Eğer büyükannem güneyi gösterirse yemin ederim Sharon onun kukusunu yerdi," dedi.

Ani bir kahkaha attım. "Aman Tanrım! Bu şu ana kadar söylediğin en iğrenç şey olabilir."

Allegra muzip bir ifadeyle sırıttı. "İğrenç ama doğru."

Dirseklerimden destek alarak doğruldum, hâlâ yarı çıplak ihtişamıyla yayılmış bir halde yatan Allegra'ya baktım. "Sharon'ın derdi ne cidden? Neden büyükanneme bu kadar düşkün?" diye sordum.

Allegra beni görebilmek için yan döndü. "Boston'da büyükannemin ailesi için çalışıyormuş. Büyükbabam bana büyükannemin ailesinin Sharon'ı kovmak üzere olduğunu, o nedenle de buraya gelme fırsatına balıklama atladığını söyledi."

"Bir iş için amma uzun yol gelmiş."

Allegra dudaklarını büzdü. "Boston'daki insanlar onu işe almak için sıraya girecek değiller ya. Yemek yapamıyor. Çirkinlikten ölüyor. Ayrıca tam bir cadı."

"Peki büyükannem neden onu yanında tutuyor o zaman?"

Allegra tekrar eski haline döndü. Memeleri gökyüzünü işaret ediyordu. "Bence Boston'ı hatırlatan bir şeye sahip olmak hoşuna gidiyor. Buraya ilk taşındığında Sharon sayesinde çok fazla ev hasreti çekmemiş. Dediğim gibi Sharon'ı parmağında oyna-

tıyor. Büyükannem herhangi bir şeyi yönetmekten keyif alıyor çünkü Roanoke'u yönetmediği kesin."

Charlie, "Hoop!" diye seslenince korktum ve çıplak göğsümü göremesin diye eğildim. "Üstüne bir şeyler giy Lane. Ört üstünü."

Verandanın kenarından bakmak için kafamı kaldırdım. Charlie elini gözlerine siper yapmış, aşağıda duruyordu. Ona seslenerek, "Güneşleniyoruz. Yüzüstü yatıyorum. Kimse bizi göremez," dedim.

Charlie, "Ama ben sizi gördüm," diye bağırdı. "Tanrı aşkına mayonu giy!"

Birdenbire kıkırdayacak gibi oldum. Kafamı çevirip, elimi ağzıma kapatarak kendime engel olmaya çalıştım. "Allegra da üstünü çıkardı," demeyi başardım. "Neden ona bağırmıyorsun?"

Ben konuşurken Allegra doğrularak Charlie'ye bütün manzarayı sundu. Melodik bir sesle, "Evet Charlie, benim memelerimi gösterip göstermediğimi neden umursamıyorsun?" dedi.

Charlie kafasını eğip elini bize doğru elini sallayarak, "Üstüne bir şey giy Lane," diyerek yürüyüp gitti. Sesi bana hiç mantıklı gelmeyen bir şekilde üzgün geliyordu.

"Bu da neyin nesiydi?" diye sordum.

Allegra, gözlerini uzaklaşan Charlie'nin sırtından ayırmadı. "Muhtemelen seni korumaya, ölümsüz ruhunu kurtarmaya çalışıyor," dedi.

Onun çıplaklığını işaret ederek güldüm. "Ya sen?"

Allegra hâlâ bana bakmıyordu. "Ah, eminim hakkında endişelendiği kişi ben değilimdir. Benim için artık çok geç olduğunu biliyor."

Bir ağlama sesiyle uyanınca nerede olduğumu unutup bir anlığına tekrar New York'taki dairemizde olduğumu ve annemin krizlerinden birini geçirdiğini sandım. Ben büyüdükçe o krizler daha da sıklaşmıştı. Bu yüzden öldüğü yıl annemin hayatı uzun

bir hıçkırıktan ibaretti. Ancak burnuma sıcak gece havasıyla tarladaki otların kokusu gelince hatırladım. Roanoke'daydım. Hareketsiz biçimde sırtüstü yatıp dinledim.

Birkaç saniye sonra yine alçak sesli bir inilti ve ardından boğuk sesler geldi. Yataktan kalkıp kapımı aralayarak loş ışıklı koridora baktım. Sesler uzun koridorun diğer ucundan, büyükannemle büyükbabamın odasından, ağlama sesi de yukarıdan, Allegra'dan geliyordu.

Odamdan çıkıp çaktırmadan koridor boyunca ilerledim ve kuleye giden girintiden geçtim. Koşarak merdivenleri çıktım. Kalbim küt küt atıyordu. Allegra'nın kapısı kapalıydı. Kapının altından ince çizgi halinde bir ışık geliyordu.

"Allegra?" diye seslendim. "Benim. İyi misin?"

Elimi koyduğum kristal kapı kolu parmaklarımın altında döndü. Kapı birden açıldı. Sharon orada durmuş odayı görmeme engel oluyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu bana.

"Ağlama sesi duydum."

Sharon cık cık yaptı ve elinde tuttuğu leğeni beline yasladı ama ben bir avuç lekeli bezi görüp belirgin ve keskin kan kokusunu almıştım. "Kötü bir karın ağrısı var. Hepsi bu. Belki de biraz ateşi. Acele acele buraya koşuşturmana neden olacak bir şey değil."

"Onu görebilir miyim?"

Sharon'ın boştaki eli kapı kolunu tutmak için arkasına doğru gitti ve kapıyı sırtına doğru çekti. "Onun dinlenmesine izin verip sabah tekrar gelmek muhtemelen daha iyi olur."

"Lane?" Allegra'nın sesi tiz ve zayıf çıktı. "Lane mi o?"

Sharon kafasını çevirdi. "Büyükannenin dediğini duydun. Dinlenmen gerek."

Allegra her zamanki huysuzluğunu sesine bir parça yansıtarak, "Lane'i görmek istiyorum," dedi.

Sharon derin bir of çekti ve bana odaya girmemi işaret etti. "Hadi gir ama fazla uzun süre kalma," dedi.

"Kalmam," diye söz verdim.

Oda, Allegra'nın şifonyerinin üstünde parlayan bir abajur dışında karanlıktı. Üstünde teninden çok da soluk olmayan beyaz bir gecelikle yatakta oturuyordu. Gözlerinin altındaki morluklar derin ve koyu renkliydi. Onu öğle yemeğinden sonra görmeme ve o zaman iyi olmasına rağmen şu an nasıl bu kadar hasta göründüğünü anlamadım. Alnında ince bir ter tabakası vardı ve bana gülümserken canı acıyor gibiydi. Sanki dudaklarını yukarı doğru hareket ettirmek ondan bir şeyler götürüyordu. Yatakta yanındaki bir yeri eliyle işaret etti. Ben de oturdum. Diğer kolunu organlarını dışarı taşmasına engel olmaya çalışıyormuş gibi karnına doladığını fark ettim.

"İyi misin? Ne oldu?"

Alçak sesle, "Sadece hastayım," dedi. Gözleri yeni ağladığı için şişmişti. İçeride kan kokusu daha yoğundu ve birdenbire lavanta rengi yatak örtüsünün altında kana bulanmış bir yatak görüntüsü kafamda canlandı.

"Sharon karın ağrısı olduğunu söyledi," dedim.

Allegra kollarıyla karnını daha sıkı tuttu ve başıyla onayladı. Vücudundan sıcaklık yayılıyordu ama elimi hafifçe alnına koyduğumda, teni nemli ve soğuktu. "Sana ilaç falan verdiler mi?"

"Evet. Ağrı için bir şey." Islak gözleriyle gözlerimin içine baktı. Gözünden bir yaş akarak yanağından aşağı süzüldü ve düşerek ipek yatak örtüsünde koyu bir leke bıraktı.

Tekrar, "İyi misin Allegra?" diye sordum. Bir yanım onun adına korkuyor, yanında kalıp elini tutmak, diğer yanım buradan kaçıp tekrar odama dönmek ve hiç uyanmamışım gibi yapmak istiyordu. Çocukluğumun ilk yıllarını birini rahatlatmaya çalışarak geçirmiştim. Bunun ne kadar faydasız olduğunu biliyordum.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Sen hiç gerçekten çok üzgün oldun mu?"

"Bazen. Genelde üzgünden çok kızgın oluyorum," dedim. Bu da onun hafifçe gülümsemesini sağladı. "Ama annem hep üzgündü." Küçükken annem yatakta büzüşmüş halde yatar ve

yastığın diğer tarafına geçecek kadar ağlardı, hâlâ ona yardım etmek için bir şey yapabileceğimi düşündüğüm, ona daha çok acı çektirmek yerine acısını dindirmek için yanıp tutuştuğum zamanlarda ne yaptığımı hatırladım. "Yat," dedim. "Dümdüz."

Allegra yatakta aşağı doğru kaydı ama yüzünü buruşturdu. "Acıyor," diyerek elimi öyle sıkı tuttu ki kemiklerim âdeta çığlık attı.

"Sırtüstü kalmak ister misin?"

Allegra, "Hayır," dedi ve bana arkasını dönerek dizlerini göğsüne çekti. Yatak örtüsünün altında çok küçük görünüyordu.

"Burası çok sıcak," derken yatak örtüsünü çekiştirdim. "Bunu kaldırmamı ister misin?"

Allegra onu yumruğuyla sıkıca tutarak, "Hayır!" dedi.

"Peki," diyerek yanına uzandım. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Şakağından başlayarak aşağı indim. Bu, annemin ağlamasını hiçbir zaman dindirmezdi ama bazen ağlarken uykuya dalardı.

Allegra'nın yüzünü izleyebilmek için tek dirseğimden destek alarak doğruldum. Göz kapakları aşağı doğru inerken kirpikleri titreşti. "İyi geliyor," diye fısıldadı.

Nefesi düzene girip yüzü rahatlayana kadar parmaklarımla saçlarını taradım. Yatağı hâlâ kan kokuyordu. Bir cevap beklemeyerek, "Ne oldu Allegra?" diye sordum. "Birisi seni incitti mi?"

Lavanta rengi dantel perdeler açık pencerenin önünde hafifçe dalgalandı ama boğucu sıcaklığa neredeyse hiç rahatlatmıyordu.

Allegra beni şaşırtan yumuşak bir tonda, "Biz Roanoke kızlarıyız," dedi. Uykuya daldığını sanmıştım. "İncinmek de bunun bir parçası."

Üç gün sonra Allegra, hâlâ solgun ve yavaş yavaş hareket etmesine rağmen 4 Temmuz geçit töreni ve havai fişek gösterisi için kasabaya inmemiz konusunda ısrar etti.

Ona, "Emin misin?" diye sordum. Saçını tepede topuz yapıp saks mavisi bir sutyenin üstüne, askılı, kırmızı-beyaz bir bluz giyerken, ben de yatağının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordum. "Çok iyi görünmüyorsun."

Allegra gözlerini devirdi. "İyiyim ben. Bunu kaç kez daha söylemem gerekiyor ya?" dedi ve makyaj masasının üstündeki karışıklığın arasından bir ruj alıp dudaklarına sürdü. Kıpkırmızı rengi iyice oturtmak için dudaklarını birbirine sürterek şapırdattı. "Ayrıca 4 Temmuz Osage Flats'te yaşanan en heyecanlı olay. O nedenle kaçırmamıza imkân yok. Endişelenmeyi kes. Sadece grip olmuştum."

Aynada onunla göz göze eldim. "Grip değildi. Grip olduğunda kanaman olmaz."

Elleri durdu ve gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Kanamam yoktu. Bence sıcak senin hayal görmene neden olmuş."

Ama öyle olmadığını biliyordum. O kanlı bezleri görmüştüm ve odasında hepimizi içine alan, soluk kırmızı bir buluta benzeyen hafif kan kokusunu almıştım.

Ona, "Roanoke kızlarının incindiğini söyledin," diye hatırlattım. "Ne demek istedin?"

Allegra gümüş halka küpelerini kulaklarına geçirdi. "Hiçbir şey demek istemedim. Aptallık ediyordum," dedi, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu konuşma gibi aptal."

Israrla, "Seni biri mi incitti?" diye sordum. "Büyükannem miydi? Ya da büyükbabam mı?" Sanmıyorum ama ben şehirli bir kızdım. Kaçırılma, cinsel taciz, bodrum kafeslerine kilitlenen çocuklara dair hikâyelerle büyümüştüm. Birçok hayatın dehşet verici arka plan müziği olan o mide bulandırıcı detaylarla. Her gün hayal bile edilemeyecek şeylerin yaşandığını biliyordum.

Allegra'nın ağzı açık kaldı. "Sen bana ne soruyorsun ki? Büyükbabam mı? Deli misin sen? O bana asla zarar vermez. Ya da sana. O bizi gerçekten seven tek kişi."

"Peki. Biliyorum ama bazen bizi seven insanlar yine de bize zarar verebilirler," dedim. Abartılı göz devirişi için onu suçlamıyor-

dum. Bu sözcükler ağzımdan çıkarken bile öylesine basmakalıp gelmişlerdi ki... Sanki özellikle uyduruk bir kamu spotu seçmelerine katılmıştım.

Allegra yanıma gelip yumruğuyla başımın yanına tık tık yaptı. "Alo? Kuzenim Lane hâlâ orada mı? Yoksa vücudu yabancıların teşkil ettiği tehlikelere karşı bana nutuk çekmek isteyen orta yaşlı bir rehberlik öğretmeni tarafından mı ele geçirildi?"

Gülerek kafamı geri çektim. "Kapat çeneni Allegra."

Bana neşeyle gülümseyerek kollarını kocaman açtı. "Geri döndün. O zaman hadi. Gidelim buradan."

Tommy de Cooper da akşam geç saatlere kadar çalışmak zorunda olduğu için, Charlie bizi geçit törenine bırakmayı kabul etti. Charlie'nin birleşik ön koltuğunda, onunla Allegra arasma oturduğum, Charlie pencereden dışarı her tükürdüğünde Allegra'nın tiksinerek ofladığı kasabaya yolculuğumuz, âdeta yüzyıllar sürmüştü. Kimse konuşmadı. Charlie ana caddenin yakınında durup Allegra'ya bakmak için kafasını benim diğer tarafıma doğru eğdi. Allegra gözlerini kararlılıkla yolcu tarafındaki cama dikmişti. "Kendini iyi hissediyor musun? Belki de biraz daha dinlenmelisin."

Allegra kapıyı açıp arabadan indi ve cevap vermeden uzaklaştı.

Ben de koltukta kapıya doğru kayarak, "Bıraktığın için teşekkürler Charlie. Ben ona göz kulak olurum," dedim.

Charlie sadece başıyla onayladı. Arabadan indim ve arkasından el salladım. Ana caddenin ortasındaki tuhafiyecinin önünde Allegra'ya yetişmiştim. Kaldırımdaki boş bir noktayı işaret ederek, "Şuraya oturabiliriz. Ben hemen geleceğim," dedi.

Ben kaldırıma çöktüm. Daha şimdiden sıcaktan kurtulmayı diliyordum. Ana caddenin iki yanı da çimlerdeki sandalyelerde oturan ya da kaldırıma çökmüş insanlarla doluydu. Birkaç çocuk, güneş vurduğunda göz kamaştırarak parlayan kırmızı, beyaz, mavi rüzgârgülleri tutuyordu. Herkes terli ve sıkılmış görünüyordu, kavurucu sıcak seslerini bile bastırıyordu.

Allegra birkaç dakika sonra iki soğuk kutu gazoz ve bir avuç dolusu kırmızı-mavi plastik kolyelerle geri geldi. "Al," diyerek onları bana verdi. "Bunları tak. Bu beyaz, yazlık elbise aşırı sıkıcı."

Talimatına uyarak kolyeleri taktım ve kutu gazozumu aldım. Allegra kendininkini açmış ve yudumluyordu ama ben tenekeyi alnımda ve ensemde gezdirdim. İçmekten ziyade tenimi soğutmakla ilgileniyordum. "Ne zaman başlayacak bu şey?" diye sordum.

Allegra ana caddenin diğer ucunu işaret ederek, "Şimdi geliyorlar," dedi.

Bakmak için öne doğru eğildim ve aniden attığım kahkahaya engel olamadım. Macy's Şükran Günü Geçit Töreni gibi bir şey beklememiştim ama bu öylesine acınasıydı ki niye zahmete girdiklerini merak ettim.

Allegra, "Hiç sorma. Çok uyduruk, değil mi? Ama burada olup olacağının en iyisi. Büyükbabam bazen geçidin başında yer alıyor ama bu yıl katılmadı."

Onun yerine geçide, direksiyonlarında küçük bayraklar dalgalanan, bisiklet ve üçtekerlekli bisikletler üzerindeki bir dizi çocuk öncülük ediyordu. Onların arkalarında da gelişigüzel süslenmiş birkaç tane kamyonet vardı. Geçerlerken birkaç insan tezahüratta bulundu ama çoğu sıcağın altında gönülsüzce ellerini salladı. Sanki kollarını kaldırmak onlardan bir şeyler götürüyordu. Araçlar, ana caddenin bizim olduğumuz tarafının sonundan dönüp gözden kayboldular. Etkinliğin tamamı on dakikadan kısa sürdü.

Telefonuma bakarak, "Şimdi ne yapacağız? Tommy ve Cooper bizimle parkta buluşana kadar iki saatimiz falan var," dedim.

Allegra cevap vermedi. Ona baktım. Yüzünden terler akıyordu ve benzi soluktu. "Belki de Charlie'yi arayıp ondan geri gelip bizi almasını istemeliyiz. Ne dersin?" dedim.

Allegra gözlerini açmadan, "Hayır," diyerek kafasını iki yana salladı. "Sadece güneşin altından çekilmem gerek."

"Sanırım The Eat'e yürüyebiliriz."

Allegra, "Bence parka gidelim. Ağaçlardan birinin altında oturabilirim," dedi.

Yavaşça yürüdük. Allegra desteğe ihtiyaç duyan yaşlı bir kadın gibi kolumdan tutuyordu. Park şimdiden havai fişek gösterisi için yer kapma telaşı içindeki insanlarla dolmaya başlamıştı ama biz, büyük meşe ağaçlarının altında çimenlik bir alan bulduk. Allegra yere uzanarak iki elini de karnına kapattı. Ellerinin derisi altında atan mosmor damarları görebiliyordum. Onun yanına oturarak sırtımı ağacın gövdesine yasladım. İki saati bu şekilde geçirdik. Allegra uyurken, ben gazozumdan yudumlayıp küçük çocukların kaydıraklardan kayışını izledim. Çocuklardan hiçbirinin kafalarını vurmadığını dikkatimden kaçmamıştı.

Can sıkıntısı ve sıcaklık aleyhime işlediği için uyukluyordum ki Tommy'nin bize seslendiğini duydum. Gözlerimi açınca onun bir kolunu sallayarak, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru geldiğini gördüm. Cooper da onun peşinden geliyordu. Gülümsemiyordu ama gözleri üzerime kilitlenmişti. Şimdiye kadar beş, altı kez birlikte olmuştuk ve onu görmek, kasığımda bir sıcaklık oluşmasına, vücudumun farkındalıkla uyanmasına, ellerinin bana tekrar dokunacağı anı dört gözle beklememe neden oluyordu.

Tommy, "Selam Lane," dedi ve gözlerini yavaşça açan Allegra'ya baktı. Yine kocaman gülümseyip onun yanına otururak, "Mutlu 4 Temmuz'lar uykucu," dedi. Allegra yattığı yerden ona gülümsedi ve yan dönerek kafasını onun kucağına koydu.

Cooper, "Merhaba," dedi. Yanıma oturup bana hafifçe gülümseyerek terli saçlarımı ensemden yana aldı.

"Sana da merhaba," dedim. Şimdiden ensemdeki parmak uçlarından çok daha fazlasına ihtiyaç duyarak gerilmiştim. Düşüncelerimi okuyabiliyormuşçasına bana göz kırptı ve elbisemin eteğini tuttu. Uzun parmaklarından biri elbisenin altına girerek bacağımı okşadı. "Güzel elbise."

"Teşekkürler," dedim. Beni tam oracıkta, Tanrı'nın ve Osage

Flats halkının yarısının önünde çimlere yatırmaya kalkışsaydı, karşı çıkmazdım. Kendimi o kadar kaybetmiştim.

Parmaklarını hâlâ bacağımda gezdirerek, "Bizim 4 Temmuz'umuza hazır mısın?" diye sordu.

"Neymiş o?"

"Bütün küçük kasabalarda olduğu gibi. Bayraklar, yumruk yumruğa kavgalar ve havai fişekler."

Allegra, "Kavga etmek yok. Geçen yıl siz iki pislik bütün geceyi mahvettiniz," dedi.

Cooper, "Ben hiçbir şeyi mahvetmedim. Pislik başına geleni hak etti," dedi.

"Ne yüzünden kavga çıktı?" diye sordum ama tek umurumda olan bacağımdaki parmağıydı.

Cooper, "Aslında pek önemli bir şey değildi," dedi ve gözlerini vücudumda gezdirerek yüzüme getirdi. "Bazen bir şeye vurmaya ihtiyacım oluyor." Bana babasıyla ilgili anlattıklarını, çocukken maruz kaldığı bütün o dayakları hatırladım. Belki de bu, insanın kopamayacağı bir şeydi. Babasından yediği bütün o yumruklar içinde de iz bırakmış, vurarak karşılık verme isteği olarak içine işlemişti. Annem bana ne tür berbat özellikler geçirmişti acaba?

Allegra kafasını çevirip bana baktı. "Onu oyala. Bu şeylerde hep kavga çıkarıyor. Sanırım havai fişekler onu çıldırtıyor," dedi.

Cooper parmağını bacaklarımın arasında gezdirdikten sonra elini geri çekerken, "Deneyeceğim," dedim.

Park insanlarla dolarken Tommy'nin evden getirdiği sandviçleri yedik. Cooper, "Anneciği bunları bizim için yapmış," diye ona takıldı. Tommy kafasına vurmaya çalıştığında da başını eğerek kurtuldu. Cooper'ın küçük akşam yemeği pikniğimize katkısı sırayla içtiğimiz bir şişe tekilaydı.

Ona, "Bu şey iğrenç," dedim.

Gülerek, "Ama bu sana engel olmuyor, değil mi?" dedi.

Havai fişekler başladığında hava kapkaranlıktı ve çimenlerin üstündeki bütün boş yerler dolmuştu. Güneş batınca ve alkol

etkisini gösterince Allegra biraz canlandı. Tommy'nin yanında oturmuş kafasını onun omzuna yaslamıştı. El tutuşuyorlardı. Tommy'nin onun "hasta" olduğunu bilip bilmediğinden emin değildim ama ona her zamankinden daha özenli, sanki incecik bir cammış gibi davranıyordu.

Tommy hâlâ ağaca yaslanarak durduğumuz yerde bize bakarak, "Buraya gelmek ister misiniz? Aşağıdan görebilecek misiniz?" diye sordu.

Cooper, "Evet. Gayet iyi görüyoruz," dedi. Aslında göremiyorduk ama umurumda değildi. Cooper huzursuz bir enerji yayıyordu. Vücudumda onu tanıyor ve bir nevi karşılık veriyordu.

Uyduruk geçit töreninden sonra havai fişeklerden pek bir şey beklemiyordum ama görünüşe göre Osage Flats parasını patlayıcılara harcamıştı. Öne doğru eğilip gür yeşil yaprakların arasından beyaz ve mavi havai fişeklerin gökyüzünü aydınlatışını görmek için boynumu uzattım. Cooper ensemi öptü ve "Hadi gel," diye fısıldayarak elimden tuttu.

Soru sormadım. Sadece ayağa kalkıp onun peşinden gittim. Yerde oturan insanlar seyrekleşip sonunda yalnız kalana kadar aralardan zikzak çizerek geçtik. Cooper yürümeye devam ederek beni atlıkarıncanın diğer tarafına doğru dolandırdı.

Tel örgünün gevşek bir kısmını işaret ederek, "Tel örgüde bir delik var," dedi.

Gülerek, "Atlıkarıncaya mı binmek istiyorsun?" diye sordum.

Derinden gelen ve alçak bir sesle, "Hayır," dedi ve kahkaham boğazımda kaldı.

Kimseye çaktırmadan tel örgünün arasından geçip atlıkarıncaya çıktık. Yüzümü ona döndüm. Beni iterek atlardan birine yasladı. Beni sert ve ateşli bir şekilde öptü. Elleriyle elbisemi çekiştirip belime kadar kaldırdı. Beni o an oracıkta becereceğini düşünmüştüm ama diz çöküp bacaklarımı araladı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. Bildiğimden oldukça emindim ama şu ana kadar hiç böyle bir şey yapmamıştık. Ellerimi saçlarına dolamıştım ve güçlükle nefes alabiliyordum.

Külotumu yana doğru çekerek, "Şşş... İzin ver bana," dedi. Kaygan ağzı oraya temas etti ve belim gerideki bir atın üstüne doğru bükülürken soru sormayı bıraktım. Hızla ve sarsılarak boşaldım. Çığlık atmamak için kendi elimi ısırdım. Cooper bana kendime gelmem için zaman tanımadan vücudumu döndürdü ve bir eli kalçamda, diğeri saçlarıma dolanmış bir halde içime girdi.

Bitirdiğimizde içimden çıkmadı ya da geri çekilmedi. Sadece alnını terli omzuma yasladı. Uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Gökyüzü kıpkırmızı ışıklarla aydınlandı. Cooper çatallı ve boğuk bir sesle, "Kendi havai fişeklerimizi patlatmamızla ilgili bir şey desem aptalca olur muydu?" diye sordu.

Gülümsedim. "Çok aptalca olurdu. Böyle bir laf duyulursa, şöhretin yerle bir olabilir."

Cooper ensemi hafifçe ısırarak tenime, "Çokbilmiş seni," diye fısıldadı. Kollarıyla belimi daha sıkıca sardı ve birlikte gökyüzünün alev alışını izledik.

O akşamın ilerleyen saatlerinde yatağımda oturmuş ayak parmaklarıma oje sürüyordum ki Allegra geldi. Kapalı kapıma yaslanarak, "Havai fişeklerden sonra sizi bekledik," dedi. Daha şimdiden yatmak üzere iç çamaşırlarının yarısını gözler önüne seren saçma kısa ve açık bir gecelik giymişti.

Tekrar ayak parmaklarıma baktım. "Kalabalıkta sizi bulamadık," dedim.

"Seni eve Cooper mı bıraktı?"

Kenara bulaşan bir parça ojeyi silmek için el tırnağımı kullanarak, "Evet," dedim.

Allegra yaklaşıp yanıma diz çöktü ve topukları üzerine oturdu. Yanaklarındaki iki kırmızılık dışında rengi soluktu. Gözleri ağlamak üzereymiş gibi parlıyordu. Çok iyi tanıdığım o çılgın enerjiyle dolup taşıyordu. Elimden tutarak eklemlerime parmaklarını bastırdı. "Senle Cooper'ı gördüm," derken alçak sesle ve deli gibi telaşlı konuşuyordu. "Atlıkarıncadan gelirken."

Elimi sertçe geri çektim. "Ne olmuş yani?"

"Onunla yatıyor musun?"

Birden kahkaha attım. "Gerçekten mi?"

Allegra *evet* dercesine kafa salladı. Kafası şu araba süsleri gibi inip kalkıyordu.

Ojenin fırçasını tekrar şişenin içine sokarak, "Neden paniğe kapıldın?" diye sordum. "Sanki Tommy'yle sen kasabanın her yerinde sevişmiyorsunuz da."

Allegra'nın yanaklarındaki kızarıklık yoğunlaştı. Hızlı ve derin nefes almaktan kendinden geçmesine az kaldığına yemin edebilirdim. Bunun iması bile tamamen çılgıncaymış, sanki uzaylıların çimlere indiklerini iddia etmişim gibi, "Ben Tommy'yle hiç sevişmedim," dedi.

Ona dikkatlice baktım. "Ama... ama sen hiç ağzından düşmüyorlar... seks ve... öyle şeyler." Kekeleyerek konuşuyordum. Beynim onun bana söylediğiyle gerçek olduğunu sandığım şey arasmda bir bağlantı kurmaya çalışıyordu.

Allegra iki elini de bayrak gibi salladı. "Öylece gidip Cooper'la yatamazsın!" dedi.

"Nedenmiş o? Başımıza birdenbire seks polisi mi kesildin sen?"

Öne doğru eğilerek yanaklarımı ellerinin arasma aldı. "Bunun özel olması gerekiyor Lane. Bir anlamı olmalı."

Kafamı sertçe geri çektim. "Kim demiş onu?"

Allegra ben aptal bir çocukmuşum, kendisi de bütün cevapları bilen bir yetişkinmiş gibi iç geçirdi. Şimdi de kirpiklerinde gerçek gözyaşları ışıldıyordu. Ellerini avuçları yukarıya dönük biçimde bacaklarının üstüne koydu. Sanki bana yalvarıyordu. "Herkes öyle diyor Lane. Bunun bir anlamı var. Önemli bir anlamı."

Terslenerek, "Ne gibi?" diye sordum. İçten içe belki de bana Cooper'ı düşündüğümde göğsümde beliren can yakıcı sıcaklığı anlatabileceğini, açıklayabileceğini umdum. Bana o sıcaklığa nasıl engel olacağımı söyleyebileceğini.

Allegra tüy kadar yumuşak bir sesle, "Senin özel olman gibi. Dünyadaki en özel kız senmişsin, o da sensiz yaşayamıyormuş gibi," dedi. Uzanıp elimi tuttu ve dudağına götürerek yumruk çıkıntılarımı öptü. "En sevdiği kişi olduğun anlamına gelmeli."

GÜNÜMÜZ

Cooper gece yarısı gibi gitmişti. Vücutlarımız dolunayın soğuk, beyaz ışığına boyanmıştı, bacaklarımız fazlasıyla kısa hasır koltukta birbirine karışmıştı ve yanağımın altındaki kalbinin düzenli ritmiyle mayışmıştım. O gittikten sonra sendeleyerek üst kata çıkıp çıplak ve sızlayan vücudumu yatağıma bıraktım.

Ben kendimi hazır hissedemeden sabah oldu. Uykum bir kez olsun derin ve rüyasızdı. Uyuşukluğu arkamda bırakmak için sabırsız değildim ama güneş göz kapaklarımı fazlaca aydınlatıyor, dizlerimin arkasında ve saçlarımın dibinde yavaşça terler birikiyordu. Yatakta döndüğümde, tenimden yeni kazılmış toprak gibi yoğun ve ağır bir seks kokusu geliyordu. Yıkanmak için hiç acelem yoktu.

Merdivenlerden aşağı indiğimde kahvaltı çoktan bitmişti. O yüzden bir demlik kahve yaptım. Kafein, maruz kaldığım ekstra sıcaklığa değdi. Hafif rüzgârdan bir parça olsun yararlanma umuduyla, kahve kupamı dün geceden kalma bira şişelerimizin nöbet tuttuğu camlı verandaya götürdüm. Gülümsememi bastırarak telefonu almak için tekrar içeri girdim.

Telefona cevap verdiğinde, "Selam," dedim. Sesim alçak ve boğuk çıktı. Sesim de aynı kokum gibiydi.

"Sana da selam."

"Arabamı tamir ettiğin için sana ödeme yapmayı unuttum."

Cooper güldü. "Aklımda başka şeyler vardı."

Vücudum elektriklendi. "Evet, hatırlıyorum," dedim.

İkimiz de sessizliği doldurmaya çalışmayınca, "Beni arayabilirsin. Bir bahaneye ihtiyacın yok," dedi.

"Peki," dedim ama birdenbire rahatsız oldum. Tenim kaşındı ve kemiklerimin üzerinde fazla gergin geldi.

Bir çakmak sesi ve Cooper'ın ciğerlerine hava çekişini duydum. "Bu akşam yemek için buluşmak ister misin?" diye sordu. Cevap vermedim ve üfledi. Dumanın ondan süzülerek uzaklaştığını, nemli havaya karıştığını gözümde canlandırdım. "Çin yemeği olur mu?" diye sordu. O da benim kadar tuhaf hissediyordu.

"Osage Flats'te bir Çin restoranı mı var?"

"En genel anlamda. Bence lo mein onların çıkarıp çıkarabilecekleri en egzotik yiyecek ama o bile vasat."

"Demek öyle."

Cooper iç geçirdi. "Tanrım! Bu işi gerçekten hiç beceremiyoruz, değil mi?"

"Hem de hiç," diyerek onu onayladım.

"Saat altı uyar mı? Gelip seni alırım."

"Cooper... bu romantik bir randevu değil, değil mi?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Ne olmasını istersen o Lane. Eski iki arkadaşın yemek yemesi olmasına ne dersin?"

"Evet, bu olur," dedim ama oldurabileceğimden emin değildim.

"Senin için daha kolay olacaksa bunu asıl eğlenceden önceki bir besin desteği olarak düşün."

Bu da durumu iyileştirme yönünde kocaman bir adım atmıştı. En azından gülebildim. Panik hissi geçmedi ama daha idare edilebilir bir şeye dönüştü. Hırlayan canavar kafesine geri döndü.

Cooper geç kaldı. Bense acele bir duş aldıktan sonra giyecek bir şey seçmek konusunda kabul etmek istediğimden çok daha

uzun bir süre harcamıştım. Yatak odası kapımın arkasında boy aynasındaki yansımama bakarken kendimi aptal gibi hissederek şort ve yazlık elbise arasında gidip geldim. Ne fark ederdi ki? Bu romantik bir randevu değildi. Ne giyersem giyeyim uzun süre üstümde kalmayacaktı.

Saat altıyı çeyrek geçe Cooper hâlâ gelememişti. Dışarı çıkıp beklemek için veranda salıncağına oturdum. Evin önündeki meşe ağaçlarında yaşayan ağustosböcekleri, neredeyse Cooper'ın araba yolundan inen kamyonetinin çıkardığı gürültüyü bile bastıracak bir sesle ötüyorlardı. Onu karşılamak için ayağa kalktım. O arabayı durdururken, saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

Cooper gözlerini bana dikmiş veranda merdivenlerini çıkarken, "Vay be! Elbise giymişsin. Bir buket çiçek getirmeli miydim?" dedi.

"Çok komik."

Gülümseyerek bana doğru geldi. Beni, vücuduyla duvara doğru götürerek uzattığı kolları arasına hapsetti. "Selam," diye fısıldadı. Kafasını eğip beni öptü. Önce çenemden, sonra dudağımdan.

Dudaklarına doğru, "Önce akşam yemeği dediğini sanıyordum," diye mırıldadım.

"Ne kadar da aptalım," diyerek ofladı. "Önceliklerimi bir düzene koymayı öğrenmem gerek." Kendisini çekerek uzaklaştı. "Hazır mısın?"

"Evet. Osage Flats'in Çin yemeği uyarlamasını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bir lokma bu heyecanını değiştirebilir."

Cooper arabasının yolcu kapısını benim için açtı, ben de bindim. "Bu yer nerede?"

"Kasabanın batı ucunda, eskiden çamaşırhanenin olduğu yerde."

Hiçbir fikrim olmadığını ilk kez fark edince, "Nerede yaşıyorsun?" diye sordum. Zihnimde Cooper hâlâ ailesinin evinde yaşıyordu ama durumun öyle olmayacağını biliyordum.

"Stevenson'ların eski evinde. Birkaç yıldır orada kiracıyım. Bir sürü tadilat yapmam gerekti ama daha iyi bir hale geliyor. Bir gün satın alabileceğimi de umuyorum."

"Kasabada yaşamak istemedin mi?"

Cooper güldü. "Hayır. Gözden uzak olmayı seviyorum."

"Aya doğru uluyabilesin diye mi?" diye sordum. Roanoke'un arkasındaki tarlalarda, yıldızların altında uzandığımız ve Cooper'ın karanlık gökyüzüne doğru uluduğunu zamanları hatırlayarak gülümsedim.

"Seni de birkaç kez aya doğru uluttuğumu hatırlıyor gibiyim," diyerek takıldı ve yanaklarım kızarınca neşeyle güldü.

İki pencere de açıktı ve saçlarım yüzüme çarparak görmeme engel oluyordu. Sağ elimle onları tutarak dirseğimi cama koydum. "Klima mı bozuk?" diye sordum.

"Camlar kapalıyken insan hiçbir koku alamıyor." Cooper'ın bu acayipliğini unutmuştum. Fakat haklıydı. Yüzüme vuran sıcak rüzgârda koca bir dünyanın kokusunu alıyordum: buğdaylar, hafif bir duman, bir kokarcanın hafif kekremsi kokusu, Cooper'ın teninin sıcaklığı. Konuşmadan ilerledik ve Cooper uzanarak sol elimin üstüne elini koydu. Nasırlı başparmağıyla tenimde daireler çizdi. Nefesim kesildi ve Cooper gözlerini yoldan hiç ayırmadan gülümsedi.

"Şaka yapıyor olmalısın." Arabayı kasabanın dışındaki, gri cüruf briketinden küçük bir binanın önündeki kaldırıma çekince güldüm. "China Boy mu? Bu ismi nereden bulmuşlar? Irkçı olduğunun farkında değiller mi?"

"Osage Flats'in henüz bunu algıladığını sanmıyorum."

Restoran neredeyse boştu ve Cooper beni arkadaki suni kırmızı deri koltukların ve pürüzlü suni ahşap masaların olduğu bölmelerden birine götürdü. Havada yoğun bir yağ kokusu vardı. Dekor, ucuz kâğıt yelpazeler ve daha çok bornoza benzeyen bir kimonodan oluşuyordu. Koltuğa otururken, "Çin'le Japonya'nın farklı ülkeler olduğunu biliyorlar, değil mi?" diye sordum.

Cooper karşıma otururken, "Ben olsam buna pek güvenmezdim," dedi.

"Başlangıcı senin yapmana izin vereceğim," diyerek parmak izleriyle dolu menüyü görmezden geldim. Saçı sarıya boyalı yaşlıca bir kadın bize sormadan iki bira getirdi ve Cooper'a gülümseyip yanağını okşayarak siparişimizi aldı.

"Kadınlara karşı hâlâ sihrini konuşturuyorsun," dedim ve Cooper güldü. Plastik bir yemek çubuğunun ucuyla kolunu dürttüm. "Eee? Bana Kansas City'yi anlat. Nasıl oldu da oraya gittin?"

Kaşlarını kaldırarak bana, "Bu hikâyeler hep nasıl başlar?" diye sordu. "Bir kadın yüzünden."

"Aaa... Onun peşinden Kansas City'ye mi gittin?" Tanımadığım birinden bahsediyormuş, Cooper'ı, yatakta eğlenceli vakit geçirmekten fazlası için istediği bir kızla hayal etmek canımı acıtmıyormuş gibi davrandım.

"Aşağı yukarı öyle. Onunla bir düğünde tanıştım. Mike Tucker'ı hatırlıyor musun?" Onaylarcasına kafa salladığımda konuşmaya devam etti. "Kansas City'de evlendi. Ben de düğüne gittim. O da bir nedimeydi."

"Bu nedimenin bir adı var mı?"

"Kim. Kimberly." Ondan bahsetmek Cooper'ı üzüyormuş gibi görünmüyordu ama öyle olsa da bana göstereceğinden şüpheliydim. "Her neyse işin içine tekila da karıştı ve çılgınca bir hafta sonunun ardından benim oraya taşınıp kendi işimi kurmama dair yarım yamalak bir plan yaptık."

"Ne oldu?"

"Birkaç ay her şey yolundaydı. Sonra işler gerçek hayatta yerlerine oturmaya başladı. O bir hemşireydi, uzun saatler çalışıyordu. Çoğu zaman birbirimizi zar zor görüyorduk. Ben onun oradaki hayatına uyum sağlamayı başaramadım. Bir iş kurmak için kredi çekmek, onun evine tanışmak konusunda ayak sürüyüp durdum. Tam benim eve dönmeye hazır hissettiğim zaman, o da iyi kalpliliği yüzünden hak ettiğinden daha aşağılarda takıldığını fark etti."

Son kısmı kendine hiç acımadan söyledi. Ben de onun bu değerlendirmesine karşı çıkmayarak ikimize de iyilik yaptım. Kişisel deneyimlere dayanarak bunun muhtemelen doğru olduğunu biliyordum. Jeff'in lise diploması ve onuncu sınıf eğitimi olan evden kaçmış biriyle evlendiğini asla itiraf etmek istemeyerek, partilerde muhabbeti benim geçmişimden nasıl da hep uzaklaştırmaya çalıştığını hatırladım. Onun ilk başta benden etkilenmesine neden olan şeyler, yani gençliğim, hiçbir hak talep etmeyişim, yeniden yazmayı umduğu beyaz bir sayfa gibi hayatım, ilişkinin sonunda sadece daha fazla utanç kaynağı olmuştu.

Yemek geldiğinde aşırı tuzlu sosun içindeki pörsümüş erişteleri yemeye koyulduk. İçindeki et parçaları tavuk olabilirdi ya da başka bir şey... Sharon'ın buranın mutfağında yarı zamanlı işe girebilirdi.

"Haklısın. Bu berbat," dedim.

Cooper tabağıma bakarak, "Yemeye devam et. Besin desteği. Unuttun mu?" dedi. Muzip gülümsemesi cinsellik imasıyla dolup taşıyordu.

Kasığımda aniden biriken sıcaklığı takmamaya çalıştım ve ona gözlerimi devirerek baktım. Bana bunu yapmayı hep başarmıştı. Tek kelime, tek bakış yetiyordu. Muhtemelen karşısına çıkan tek garanti şeydim. Gözlerimi restoranın içinde gezdirdim. Bakışlarımı tekrar masamıza çevirdiğimde bira şişesini ağzına doğru götüren Cooper beni izliyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Yok bir şey." Kafasını hafifçe salladı. "Sadece seni bir daha asla görmeyeceğimi sanıyordum."

"Evet, ben de." Ama eskiden uyuyamadığım gecelerde, yalnız hissettiğimde ve yaşamaktan bıktığımda bazen onu düşünürdüm. Dokunuşunun beni bir şekilde hem parçalarıma ayırıp hem de bir araya getirdiğini hatırlardım. Hatırlar ve tekrar unutmaya çalışırdım.

Cooper çatalıyla bir tavuk parçasını alıp yemeden onu bı-

raktı. "Allegra'yı ne zaman görsem hep senden bahsederdi. Hep senin ne yaptığını, nereye gittiğini merak ederdi. Kaliforniya'da olduğunu öğrendiğinde, seni bir gün bir dergi kapağında ya da bir filmde görebileceğini düşünmüştü."

Alaylı bir kahkaha attım. "Bir keresinde bir adam garajında porno çekmem için bana bin dolar teklif etti. Film yıldızı hayatına en çok yaklaştığım an oydu."

Cooper sırıtarak, "Teklifini kabul ettin mi?" diye sordu.

"Hayır. Bazı standartlarım var benim."

Cooper'ın yüz ifadesi tekrar ciddileşti. "Bence Allegra hep senin geri dönüp onunla birlikte sonsuza kadar Roanoke'da yaşayacağına dair zavallı, küçük bir hayale takılıp kaldı."

Boğazım yandı ve tırnaklarını çıplak üst bacağıma bastırarak kalbimdeki acı yerine bacağımdakine odaklandım. "Tommy geçen gün Roanoke'a geldi. Allegra için. Onun hamile olabileceğini söyledi."

Cooper birasından kocaman bir yudum aldı. Sonunda, "Bebek Tommy'nin miymiş?" diye sordu.

Tommy'nin arabasıyla uzaklaşırken bana bakışını hatırlayarak, "Bilmiyorum," dedim. Cooper Tommy'ye sonuna kadar sadık olduğu için, birbiriyle çakışan iki sadakat arasında kalırsa ne yapardı acaba? "Olabilir ama ben evliliğin Tommy için bir anlam ifade ettiğini düşünürdüm hep. En azından çoğu insandan çok."

"Evet, ediyor ama en son baktığımda evli olmak aletinin çalışmayı bırakması anlamına gelmiyordu. Bak... Sarah iyi bir kadın ama hayatımın geri kalanı boyunca her sabah onun yanında uyanmak isteseydim, kendi beynimi dağıtırdım. Allegra Tommy'ye pençelerini geçirmek istediyse bunun çantada keklik olduğunu düşünüyorum."

"Pençelerini geçirmek mi?"

Cooper, "Sakin ol," diyerek çatalını elimin arkasına dokundurdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Allegra, Tommy'nin parmağının ucunda olmasından hoşlanıyordu." Göstermek için başparmağını masaya sürttü.

"Evet, tamam," diyerek razı oldum. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Tommy dışında başka baba adayları var mı?" Cooper konuşurken gözlerini yüzümden hiç ayırmadı. Ne kadarını bildiğini merak ettim. Üstelik bunu ilk kez merak etmiyordum. O hep iyi bir gözlemci olmuştu. Bakışlarıyla insanların açık etmek istediğinden daha fazlasını yakalıyordu. Ayrıca karanlıkta büyümüştü ve göz önünde saklanmak nasıldır biliyordu. Birçok insanın aksine Cooper gölgelerden korkmuyordu.

"Ben de senin bildiğin kadarını biliyorum," dedim ve yemek çubuğunu çatlak masanın yüzeyinde döndürdüm. Cooper uzanıp elini elimin üstüne koyup bir an beni durdurdu. "Tommy onun bebeği öğrenince gitmiş olabileceğini düşünüyor. Kaçmış olabileceğini."

"Ama sen öyle düşünmüyor musun?"

"Hayır." Şimdi bira yudumlama sırası bendeydi. "Hamileyse, bunun ilk kez olmadığına oldukça eminim. O yaz..." dedim ama cümlemi tamamlayamadım.

"Eee?"

"Bence 4 Temmuz'dan önce düşük yaptı. Bunu hiç kabul etmedi ama her yerde kan vardı. Ayrıca anlattığı hikâye çok saçmaydı." Ona 4 Temmuz'dan birkaç gün sonra Allegra'nın odasının zeminine, BEBEK kelimesinin oyduğunu gördüğümü söylemedim. Harfler, aynı Allegra'nın kaybettiği *bebek* gibi ufacık ve belirsizdi.

Cooper iç geçirerek, "Tanrım!" dedi.

"Evet," diyerek tabağımı ittim. Cooper'ın eli hâlâ elimin üstündeydi. Başparmağı tenimi okşuyordu. "Roanoke'un onun sahip olduğu tek ev olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, gitmesi hiç mantıklı değil. On beş yaşında ve korkuyorken kaçmadıysa, neden şimdi, yetişkin bir kadınken kaçsın ki?" Derin bir nefes aldım. Sözcüklerin kulağa nasıl geleceğini, onları duymaya katlanıp katlanamayacağımı test etmek için, "Belki de intihar etmiştir," dedim.

Cooper, "Ben de en başında öyle düşündüm. Ama cesedi nerede? Ayrıca Allegra bana hep ardında bir not bırakacak biri gibi geldi. Neden yaptığını herkesin bildiğinden emin olurdu. Hatta hepimize son kez 'canınız cehenneme' demek için gökyüzüne yazı yazan bir helikopter bile kiralardı," dedi.

Gözlerim dolu dolu bir kahkaha attım. "Sence ona ne olduğunu öğrenebilecek miyiz hiç?"

Cooper insanı yalandan rahatlatan, tutulamayacak sözler veren türden biri değildi. Ben gözlerine bakana kadar elimi sıktı. "Bilmiyorum ama geri dönerse seni gördüğüne çok mutlu olacağını biliyorum. Bana bir keresinde sen kalsaydın bütün hayatının farklı olabileceğini söyledi."

"Bu, bana kendimi pek de iyi hissettirmiyor. Sen ne yanıt verdin peki?"

Cooper elimi bırakıp birasının geri kalanını içti ve bana bakmadan masanın ucundaki hesap fişini aldı. "Ona benim hayatımın da farklı olabileceğini söyledim."

Cooper'la ben akşamı, eski günlerdeki gibi kamyonetinde sonlandırdık. Evine gitmeyi teklif etti ama onun dış kapısından içeri girmenin ifade edeceği anlamdan korktuğumu söylemekten ziyade dayanamayacakmışım gibi yaptım. Gülümseyerek ve parmaklarını yanağımdan aşağı doğru hafifçe gezdirerek beni eve bıraktıktan sonra gitti.

Roanoke karanlık ve sessizdi. Nedenini bilmediğim bir şekilde yerimde duramayarak amaçsızca içeride dolandım. Mutfağın yanındaki gizli koridordan hafif bir ışık geliyordu ve geri döndüğümden beri o koridordan geçmediğimi fark ettim. Sanki beni çağırıyormuş gibi, Roanoke kızlarının fotoğraflarının olduğu çerçevenin üstünde loş bir tavan ışığı vardı. Çerçevenin önünde durup onların güzel yüzlerini inceledim.

Fotoğrafına bakarak, "Nereye gittin Allegra? Sana ne oldu?" diye sordum. Genç yüzünde parmaklarımız gezdirerek benim

burada olmadığım yıllar boyunca ne kadar değiştiğini merak ettim. Siyah-beyaz fotoğrafta bile gözlerindeki muzip parıltıyı fark etmemek imkânsızdı. Fotoğrafının yanındaki, hâlâ boş olan yer benimle alay eder gibiydi ve o kısmın boşluğu karşısında, iç rahatlığı mı yoksa pişmanlık mı hissettiğimi kestiremedim. O boşluğu avucumla kapattım.

Büyükannem koridorun ucundan, "Allegra oraya senin bir fotoğrafını koymak istedi," deyince sıçradım ve geriye bir adım attım. "Ama elindekiler sadece renkli fotoğraflar vardı. Ona renkli bir fotoğrafın kompozisyonu bozacağını söyledim." Büyükannem kocaman incilerden oluşan bir kolye takmıştı ve yürürken onları parmaklarıyla okşuyordu. Açık pembe tırnakları her bir inciye tık tık değiyordu. Parfümünün hafif kokusunu alabileceğim kadar yaklaştığında durdu.

Büyükanneme baktım ama onun gözleri fotoğraflardaydı. "Tommy bize Allegra'nın sana ulaşmaya çalıştığını söyledi. Ortadan kaybolmadan hemen önce." Kafasını yavaşça çevirerek gözlerini yüzümde gezdirdi.

Sertçe yutkunarak, "Evet ama onu geri aramadım," dedim.

"Zor olmalı. Seninle konuşmak istediğini bilmek ve iletişim kurmaya zaman ayıramaman." Büyükannemin tırnakları incilere sürtünmeye devam etti. *Tık, tık, tık.*

Sözcükleri göğsüme cam kırıkları gibi saplandı. İlk kez sakin mavi gözlerinin tam olarak ne gizlediğinin farkına vararak ona dikkatlice baktım. Bunu anlamamın neden bu kadar uzun sürdüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. "Benden nefret ediyorsun sen. Benden hep nefret ettin," dedim. Keşke sesim bu kadar üzgün çıkmasaydı.

Büyükannem incilerini bıraktı. "Ah Lane," dedi sempatik bir ifadeyle, şu ana kadar en anaç haline bürünerek gülümsedi. "Ben *hepinizden* nefret ediyorum."

Birdenbire koridor çok daralmıştı. Duvarlar üstüme üstüme gelir gibi olunca zor nefes alabildim. Yanımdaki Roanoke kızla-

rı bizi izliyorlardı. "Ona sen mi zarar verdin? Allegra'ya bir şey yaptın mı?"

Büyükannem yüzünü ekşiterek olumsuz anlamda kafasını iki yana salladı. "Hayatımın yarısından uzun bir süre boyunca bu evde yaşadım. Onun siz kızlara tekrar tekrar âşık oluşunu izledim. Buna nasıl *dayanabileceğimi* biliyorum." Büyükannem elini havada gezdirdikten sonra tekrar incilerine götürdü. "Ayrıca Allegra'yı nasıl idare edeceğimi de biliyorum. O benim için bir tehdit değil."

"Anlamıyorum... bunun olmasına nasıl izin verebildiğini. Onlar senin kızlarındı. Torunundu," dedim.

Ama büyükannem çoktan arkasına dönüyordu. "Bu konuşma çok yorucu Lane. Akşam yemeğinde bize katılmayı planlamıyorsan bir dahaki sefere Sharon'a haber ver."

Büyükannem gidince duvara yaslandım. Midem yağlı Çin yemeğinin ağırlığıyla bulandı ve titremelere engel olmak için ellerimi üst bacaklarımın arasına soktum. Charlie haklıydı. Burası bana iyi gelmiyordu. Roanoke daha şimdiden içime işleyerek kirli parmaklarını derimin altına sokmuştu. Geri dönme nedenim vicdan azabı olabilirdi ama burada kalmamı sağlayan şey Allegra'nın başına nelerin geldiğini öğrenme ihtiyacıydı. Onun hayatı küçüktü, bu evle ve büyükbabam, büyükannem, Sharon, Charlie, Tommy ve Cooper gibi bir avuç insanla sınırlıydı. Ama o insanlar onun bazı yanlarını biliyorlardı, tamamını değil. Onun hayatını oluşturan yapbozun tamamını bir tek ben görmüştüm. Bu oyuna dahil olan kişilerden gerçekleri bir tek ben öğrenebilirdim. Yapılması gerekeni yapacak kadar güçlü ya da kararlı olup olmadığımı bilmiyordum ama denemek zorundaydım. *Bu konuyu konuşabileceğim tek kişi sensin.* Allegra'nın istediği de buydu.

Ertesi gün, ben polis karakolunun dışında beklerken Tommy akşamüzeri sıcağına adım attı. Beni arabamın kaputunun kenarına oturmuş bir halde gördüğünde adımları sadece birazcık tekledi.

"Selam... Arabayla biraz gezmek, bana eski yerleri falan göstermek isteyebileceğini düşündüm. Ne dersin?" dedim.

Tommy saatine baktı. "Olur. Biraz zamanım var. Senin arabayla mı benimkiyle mi?"

Kafamı omzumdan geriye çevirerek arabama şüphe dolu bir bakış attım. "Seninkine ne dersin? Cooper benimkini tekrar çalıştırdı ama hâlâ beş para etmez," deyip kaputtan aşağı indim. "Sahip olduğum neredeyse diğer her şey gibi."

Tommy gülümseyerek bana küçük polis karakolu otoparkının arkasındaki mavi Sedan'ı işaret etti. Kapıları açınca, "Biraz havalansın," dedi. Arabanın içinden dalga dalga yayılan sıcaklık bir duvar gibi vücuduma çarptı. Tommy'nin dediğini yaptım ve arabaya binmeden önce onun klimayı çalıştırmasını bekledim. Sırtım koltuğa değdiği an terlemeye başladım. "Tanrım! Buranın nasıl olduğunu unutmuşum."

Tommy, "Üstelik henüz ağustos bile gelmedi," dedi. Üniformasının boynundaki düğmeleri açıp bir tane aynalı güneş gözlüğü taktı.

Ona bilmiş bir ifadeyle gülümsedim. "Cops-R-Us'tan mı alışveriş yaptın?"

Tommy hiç duraklamadan, "Anlaşıldı," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Neresi olursa," dedim ve öne doğru eğilerek boşa bir çabayla sırtıma yapışan terli tişörtümü tenimden ayırdım.

"Eski ambara gidip oradan dolaşmaya ne dersin?"

"Bana uyar." Osage Flats'in dışında bir düzine kadar tahıl ambarı vardı ama Tommy'nin tam olarak hangisinden bahsettiğini biliyordum. Yıllar önce terk edilmişti, çatısı çökmüştü ve taştan dış cephesi yavaş yavaş dökülüyordu. Burada yaşadığım yaz boyunca gençler için bir parti mekânı olarak kullanılan, bir ovanın üstündeki ürkütücü bir gözcü kulesine benziyordu.

Kasabanın terk edilmiş merkezinden County Road 7 isimli yola çıkana kadar bir süre sessizce ilerledik. Sadece asfaltta ilerleyen tekerleklerin sesi duyuluyordu. Tommy göz ucuyla bana,

sonra tekrar yola baktı. "Senle benim en son ne zaman birlikte bir arabada olduğumuzu hatırlıyor musun?" derken parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu.

"Hiç o konuya girmeyelim." Cama dönerek gün batımı öncesi renklerin vurduğu mahsullerin yanımızdan geçişini izledim.

"O zaman Cooper'la konuşmayı tekrar gözden geçirmedin sanıyorum. Öyle mi?"

"Hayır."

Tommy ambara giden çakıl taşlı yola girdi. Emekler gibi bir hıza yavaşlayarak derin çukurları ve yolun ortasında bitmiş uzun çalılıkları geçti. "Ben hâlâ ona karşı dürüst davranman gerektiğini düşünüyorum Lane. Bu, ikiniz için de iyi olur."

"Dürüstlük en iyi prensip mi?" Yoldaki gizlenmiş bir çukura düştüğümüzde bir elimi cama yaslayarak destek aldım. "Hayat felsefen bu mu Tommy?"

"Öyle olmasına çalışıyorum," dedi ve direksiyonu elleriyle daha sıkı kavrayışı gözümden kaçmadı. Sıradaki konuyu biliyordu. Muhtemelen beni polis karakolunun dışında gördüğünden beri biliyordu. Geçiştirmeye çalışmadığı için ona hakkını vermeliydim.

Kıpırdanarak bir bacağımı koltuğun üzerine çıkardım ve ona doğru döndüm. "O zaman neden bana Allegra'yla yattığını söylemedin?"

Tommy ambarın önüne park etti ve arabayı durdurdu. Aşağı doğru uzandı ve camlar *pırr* diye bir sesle açıldı. İçeri giren sıcak hava saçlarımı yüzüme vurdu. Tommy doğruca önüne baktı. Sonra alnını direksiyona yasladı. Ben yıkılmak üzere olan ambara baktım. Hatırladıklarımdan yola çıkarsak, zemin bira kutuları, buruşuk hazır yemek ambalajları, muhtemelen bol miktarda kullanılmış prezervatifle doluydu. Her şey, on yıldan uzun bir süre önce buraya en son geldiğim zamankiyle aynı görünüyordu. Cooper'la kamyonetinin içinde neredeyse tam olarak bu noktada seks yapmıştık. Öndeki birleşik tek koltuğun dizlerimin altında gıcırdayışını, Cooper'ın parmaklarının sırtıma sürtünüşünü hâlâ

hatırlıyordum. Bu akşam ambarın duvarlarındaki kocaman deliklerden ıslık çalarak esen rüzgâr, arabanın iki yanındaki uzun buğdayları öyle hışırdatıyordu ki sanki otların arasında sürünen bir şeyin bize doğru geldiği etkisini yaratıyordu.

Tommy sessizliği bölerek, "Bir kez oldu," dedi. Sesi ağlıyormuş gibi boğuk ve alçaktı ama bana bakmak için kafasını kaldırdığında gözleri kuruydu. "Sadece bir kez oldu."

Kaşlarımı kaldırarak, "Hiçbir anlamı olmadığını söylediğin noktaya mı geldik şimdi?" diye sordum.

Tommy olumsuz anlamda kafasını iki yana salladı. "Bir anlamı vardı. En azından benim için. Allegra içinse... bir tahmin yürütme riskini almazdım." Onun Allegra'nın adını ağzında acı bir tat bırakıyormuş gibi söylediğini ilk kez duyuşumdu bu.

"Nasıl oldu?"

Tommy gözlerini kapatıp kafasını arkaya, koltuğun arkalığına yasladı. "Birkaç ay önceydi. Ben The Eat'de akşam yemeği yiyordum. Sarah düğün öncesi bir parti için Wichita'daydı ve Allegra içeri girdi. Sanki en son bir yıldan uzun bir süre önce konuşmayan biz değilmişiz gibi doğruca benim masama oturdu. Tatlıydı, komikti ve gülüyordu. Koluma dokunup durdu. İstediğinde nasıl olabileceğini biliyorsun."

Tommy beni göremese de başımla onayladım. Allegra'nın numarası buydu. Ruh halleri dengesizdi ve iyi hali sadece kendi şartlarında ortaya çıkıyordu.

"Benden kendisini eve bırakmamı istedi. Büyükannenin de kendisiyle birlikte çarşıya indiğini ama Roanoke'a erken döndüğünü, kendisini alması için de Charlie'yi aramak istemediğini söyledi ve bir anda oldu Lane." Kafasını koltuktan kaldırmadan yüzünü bana dönüp gözlerini açtı. "Bütün hayatım boyunca hep istediğim şey. Sonunda ona sonuna kadar dokunmama izin verdi. Sonunda evet dedi." Titrek bir nefes verdi. "Sarah'yı düşünmedim bile. Kendi karım aklımdan bile geçmedi."

"Neden o gece? Neden onca yıldan sonra?" diye sordum ama sanırım cevabı biliyordum. Cooper'ın başparmağını masaya

sürtüşü gözümde canlandı. Allegra'ya göre Tommy kendisinin olmalıydı. Gerekirse diye yedeği olmalıydı. Tommy'ye gitmeye çalışabileceğini ama çok fazla uzaklaşamayacağını kanıtlamak istedi. Belki de haksızlık ediyordum. Belki de onu gerçekten seviyordu ve bunu ancak onu kaybedince anladı. Ya da sadece her zamanki Allegra, yani en çok sevilen kişi olmaktan daha azını hiç öğrenmemiş bir kız gibi davranıyordu.

Tommy güldü ama bu, daha önce ondan hiç duymadığım kadar sert ve keskin bir sesti. Kalbim göğüs kafesime çarparak attı. "Hiçbir lanet fikrim yok. Bana bin kez sahip olabilirdi ama ben evlenene kadar bekledi. Birine yemin edene kadar bekledi." Öne doğru atılarak beni korkuttu. "Bunu kim yapar?" diye sordu. Ellerini direksiyona arabayı sallayacak kadar sertçe vurdu.

Tommy'yi daha önce hiç böyle, bu kadar öfkeli, ne yapacağı kestirilemez bir halde görmemiştim ama bu beni şaşırtmamalıydı. Şimdiye kadar hayatın bizden bir şeyler alıp götürdüğünü, bizi hiç beklemediğimiz köşelere sıkıştırdığını, hiç dönüşeceğimizi sanmadığımız insanlara dönüştürdüğünü şimdiye kadar öğrenmiştim.

"Sarah ne dedi?"

Tommy kafasını öyle hızlıca bana doğru çevirdi ki boynunu incitmemesine şaşırdım. "Sarah bilmiyor."

"Tommy... hadi ama."

"Ne? Tabii ki de ona söylemedim. Allegra ve benim dışımda kimse bilmiyordu bunu."

Sarah saf olabilir ama aptal değildi. Bilmiyorsa bile, bilmek istemediği içindi sadece. Burnunun ucundakini kendi isteğiyle görmüyordu.

"Neden daha önce bir şey demedin? Sarah'yı aldatmış olman umurumda mı sanıyorsun?" diye sordum.

Tommy yine direksiyona yumruğuyla vurarak, "Benim umurumda Lane!" diye bağırdı. "Ben öyle bir adam değilim. Öyle bir adam olmak istemiyorum."

"Ama görünüşe göre öylesin."

Tommy kafasını iki yana sallayarak iki gözünü de avuçlarıyla kapattı. "Lanet olsun Lane. Sen insanı bir an olsun bile rahat bırakmaz mısın hiç? Yani... Yüce Tanrım!"

"Elini tutmamı umduysan, sırrını yanlış kişiye açtın." Kollarını indirip bana bakana kadar omzumla onu dürttüm. "Ama seni yargılamıyorum Tommy. Tanrı biliyor ya, bunu yapacak son kişiyim."

Derin bir of çekip torpido gözünü işaret etti. "Bana şu sigaraları verebilir misin? Orada bir çakmak da olacak."

El yordamıyla aranırken, "Sen ne zamandan beri sigara içiyorsun?" diye sordum. Sonunda buruşuk bir paket Marlboro ve çizikler içinde bir plastik çakmak buldum. Bugün benim Tommy'yle ilgili yeni şeyler öğrenme günüm olmalıydı.

"Aslında hiçbir zamandan beri," diyerek bir sigara yaktı. "Onları Cooper bıraktı ve arada sırada, gerçekten berbat günlerde, canım içmek istiyor," diyerek bir nefes çekti ve dumanı o kadar uzun süre içinde tuttu ki yuttuğunu düşündüm. Sonra kafasını çevirerek camdan dışarı üfledi.

"Eğer paketi hâlâ bitirmediysen çok fazla berbat günün olmamalı," dedim.

Tommy buruk bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. "Sandığından daha çok."

Ona bir dakika verdim. Konuyu irdelemeye başlamadan önce kendisini nikotinle ve bu ağız alışkanlığıyla sakinleştirmesine izin verdim. Tommy'nin bir yanının bu konuda konuşmak istediğini, konuşmaya ihtiyacı olduğunu fark ettim. Öbür türlü bu konuda konuşmama hiç izin vermezdi. Ne de olsa bir polisti o.

Sigaradan birkaç nefes çektikten sonra, "Eee? Sonra ne oldu?" diye sordum. "Yani Allegra'yla?"

"Sonra... hiçbir şey," derken Tommy'nin sesi bir parça çatladı ve boğazını temizledi. "Onu haftalar boyunca günde iki, üç kez aradım. Onu görmek için yalvaran mesajlar bıraktım. İşte aynı yaşayan bir ölü gibiydim. Evde de daha iyi bir durumda değildim. Sonunda ona sahip olabileceğim anlamına geliyorsa eğer,

bütün hayatımı uğruna feda etmeye, bütün kasabanın benim aldatan, yalancı bir şerefsiz olduğumu öğrenmesine izin vermeye hazırdım. Her şeyden vazgeçmeye razıydım. Ama o telefonlarıma bile cevap vermedi. Telefonu açmaya zahmet etmedi."

Tommy samimi konuşuyor gibiydi ama içimden bir ses için öyle olmadığını söylüyordu. İnsanların kendisi hakkında ne düşündüğü Tommy için önemliydi. Hep öyle olmuştu. İyi biri olarak görülmekten hoşlanıyordu. Sırf Allegra'yla yatmayı başardığı için bunun değişeceğini sanmıyordum. "Gidip onu görmeyi denedin mi?" diye sordum.

Tommy yine tanımadığım o sert kahkahayı attı. "Denemek mi? Hayal bile edemezsin. Tam bir hafta boyunca resmen Roanoke'un dışındaki yolda yaşadım ama evden asla çıkmadı. Sonunda gidip kapıyı çaldım ama büyükbaban onun beni görmek istemediğini söyleyip beni küçük bir çocuk, dayak yemiş, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir köpek gibi geri çevirdi." Çenesi hafif seğirdi. Parmakları bacağında titredi. "Hayatımda hiç o kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. Aşırı sinirli. Ben evlenene, yoluma devam edene kadar bekledi. Sonra da benimle birlikte oldu. Sonrasında da hiç yaşanmamış gibi yapmak istedi. Yemin ederim ki... onu öldürebilirdim."

Korku dolu biçimde iç çektim. Tommy'nin gözleri hemen gözlerimle buluştu ve elleri. "Hayır Lane. Hayır," dedi, sözcükler çıkmak için öyle acele ediyorlardı ki resmen ağzına dolanmışlardı. "Öyle demek istemedim. Ben asla..." Sigarasından silindir şeklinde uzun bir kül dökülüp çıplak bacağıma düştü. Yüzümü ekşiterek onu silkeledim. Tommy'nin elleri benimkilerin önüne geçti. "Kahretsin! Özür dilerim. İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Sorun yok." Onunla göz göze gelmemek için başparmağımı ıslatıp tenimdeki kül lekesini ovdum. İyi, tatlı Tommy artık bir anıydı sadece. Yerine, geri kalanımız gibi muhtemelen her şeyi yapabilecek kapasitede olan kusurlu ve insan Tommy geçmişti.

Tommy sigarasını yan aynasında söndürüp camdan dışa-

rı attı. "Tam bir rezalet," dedi. Kararan hava yüzünü gölgelere boyuyordu. Nefesinden bana doğru sigara kokusu geldi. "Hayatım, Allegra'nın gidişi," deyip durakladı. "Ya gerçekten hamileyse? Ya çocuk benimse?" Bana bitkin ve yenilgiye uğramış gözlerle baktı. "Bütün her şey nasıl bu kadar berbat oldu?"

Bu soruya asla iyi bir yanıt verememiştim. O yüzden de deneme zahmetine bile girmedim.

CAMILLA

(1971'de doğdu. 2004'de öldü.)

Kafasının içindeki savaş keşke bitseydi. Her gün zorlu bir mücadele, sonsuz, yorucu bir çaba. Yanlış olduğunu, eskiden yaptıklarının yanlış olduğunu biliyordu. *O* ne dese de Camilla bunu biliyordu. Kanıtını da çöküк elmacık kemikleri ve dibine kadar kemirilmiş tırnaklarında taşıyordu. Ama Camilla onu seviyordu. Kelebekler ve gün ışığıyla ilişkilendirilen türden kolay bir sevgi, bir peri masalı değildi. Karanlık, dolambaçlı bir korku gösterisinden oluşan bir sevgi. Vücudunda zehir gibi yayılarak mürekkepli dokunaçlar gibi kıvrılıyor ve bütün ışığı yavaşça sıkıp alıyordu.

Bazen kasabaya inip kendisine azıcık ilgi gösteren kim olursa onunla yatardı. Kabul edelim ki güzel bir kızdı. Bir sürü ilgilenen vardı. Diğer geceler de alkol, küçük bir poşetteki haplar, birinin kirli elinin arkasından buruna çekilen beyaz bir toz teselli oluyordu. Belki bir yabancı onu şiddetlice becerirse, midesi boğazından paramparça olarak çıkana dek kusarsa, kendisini ondan kurtarabilirdi. İçinde yaşayan ve teslim olmayı reddeden yapışkan sarmaşıktan, bitmek bilmeyen *arzudan* kurtarabilirdi.

Keşke Eleanor gibi olsaydı, o hiçbir şey hissetmiyormuş gibi durur, dünyaya sert bakar, gözlerini her zaman uzak ufuklara dilerdi. Eleanor kaçacaktı. Artık kendisiyle konuşmasa da Camilla bundan emindi. Aslında Eleanor hiçbiriyle konuşmuyordu.

Uygun zamanı kolluyordu. Babaları çağırdığında onun çalışma odasına girip kapıyı kapatıyor, Sharon'ın alışveriş parasından çalıyor ve doğru anın gelmesini bekliyordu.

Camilla Roanoke'dan uzakta bir yaşam hayal etmeye çalıştı. Onun yüzünün, vücudundaki ellerinin, adını söyleyen sesinin olmadığı bir hayat hayal etmeye çalıştı. Bu düşünce nefes almakta zorlanmasına neden oldu. Özgürlük gibi geldi. Ölüm gibi geldi.

Son zamanlarda babaları ona ne zaman dokunsa, Camilla zevkten dört köşe olmasına rağmen organlarının kararıp çürüdüğünü hayal ediyordu. İkisinde de ne tür bir hastalık varsa teninin, kemiklerinin, dokularının en içine işliyordu. Camilla'nın sevgisi çok yoğun bir karanlıkla örülüydü. Birbirine dolaşan bütün o düğümleri asla çözemeyecekti. Ve nefret etmeden de kimseyi sevemeyecekti.

◊ YAZ

New York'ta yıldızları neredeyse hiç göremezdiniz ki orada yaşadığım süre boyunca bunu oturup hiç düşünmemiştim. Apartman dairemiz çatı katı sayılmazdı. O yüzden de görülecek bir şey olsa da yıldızlara çok bakamazdım. Kitaplarda insanlar yıldızların altında yatmanın onlara kendilerini küçük hissettirdiği yazardı hep. Ancak Cooper'ın kamyonetinin kasasındaki bir battaniyeye uzanmışken, inci gibi dizilmiş yıldızların benim üzerimde öyle bir etkisi yoktu. Orada yatmış muhteşem ışık noktalarıyla dolu simsiyah gökyüzüne bakınca, sanki bütün evren kadar büyükmüşüm gibi bütün vücudum genişledi.

"Daha önce yıldızları hiç görmemiştim. Tam olarak değil," dedim.

Cooper yanımda kıpırdandı. Çıplak bacağı bacağıma sürtündü. "Çok fazla ışıktan mı?"

"Evet," dedim. Ilık akşam havası üstüme yapış yapış bir el gibi çöküyordu. Boynumdan aşağı bir damla ter aktı. Kafamı çevirip ona baktım. "Bana New York'la ilgili tek soru sormayan bir sen varsın, bunu biliyor musun? Diğer herkes milyonlarca aptal soru soruyor ama sen hiç öyle yapmıyorsun."

Cooper ellerini kullanmadan dişlerinin arasında tuttuğu kürdanı ağzının kenarlarında dolaştırdı. "Aynı saçmalıklar, farklı manzara olduğunu sanıyorum," dedi. "Öyle değil mi?"

Gülümsedim. "Evet, aşağı yukarı öyle." Yan dönüp onun çıplak omzunu, kürek kemiğinin kıvrımını öptüm. Sigara ve yaz gibi kokuyordu. Burada, Roanoke'un arkasındaki nadasa bırakılmış arazide, sonrasında kıyafetlerimizi tekrar giymek ya da Cooper beni becerdiğinde yüksek sesle inledim diye endişe etmek zorunda değildik. Sıcak ve altımızdaki kaşındıran battaniye mahremiyet için ödenecek çok küçük bir bedeldi. Parmaklarımı kolunun üst tarafındaki küçük bir yara izinde gezdirerek, âdeta parmak uçlarımla bir soru soruyordum.

"Kemer tokası. Sırtımdakiler gibi," dedi.

"Onu bu kadar öfkelendiren, kötüleştiren neydi? Babası da mı öyleymiş?"

Cooper kürdanı ağzından çekip kamyonetin yan tarafına attı. "Bilmiyorum. Umurumda değil. Her neyse o, bir bahane değil. Bence öfkeli doğmuş olabilir." Yıldızlara bakarak bir elini saçlarında gezdirdi. "Asla aklımın almadığıysa annemin nasıl onunla kaldığı. Ona bakıp o tür saçmalıklara katlanacak türden biri olmadığını düşünürsün."

Cooper haklıydı. Annesiyle tanıştığım ilk ve tek seferinde beni şaşırtmıştı. Ürkek ve ezik birini, güçlü bir rüzgârda korkacak türden birini beklemiştim ama Bayan Sullivan çiftlikteki büyükbaş bir hayvan gibi güçlü kuvvetli, uzun boylu, geniş kalçalıydı ve akıllı bir gülümsemesi vardı. Dünyaya Cooper'ın altın kahvesi gözleriyle bakıyordu. Elimi kuvvetlice ve sertçe sıktı. Onun korkudan bir köşeye sindiğini hayal etmek güçtü ama evlilik hayatının büyük bir kısmını orada geçirdiğini biliyordum.

"Ben çocukken tek istediğim onu korumak, dayak yemesine engel olmaktı. Ama büyüdükçe babam harekete geçtiğinde bize siper olacak kadar hızlı davranmadığını fark ettim... bu da ondan bazen nefret etmeme neden oldu. Babamın ona sağlam birkaç yumruk atmasına izin verdikten sonra araya girdiğim zamanlar oldu." Gerçekçi bir tonda konuşuyordu ama altta yatan utancını duymaya yetecek kadar iyi tanıyordum onu.

"Ben de annemden nefret ediyordum," dedim ona. "Ayrıca sadece bazen değil. Ondan her günün her saniyesinde nefret ediyordum."

"Neden?"

Omuz silktim. "Çünkü onu sevmeme izin vermiyordu."

İkimiz de bir anlığına sessizdik ve gökyüzü öylesine engin, yıldızlar öylesine parlaktı ki alev alev yandıklarını duyduğunuza inanmak neredeyse mümkündü.

Cooper, "Sana babamı nasıl dövdüğümü anlattığımı hatırlıyor musun? Hani camlı verandanızdaki o gece?" diye sordu.

"Evet."

"Kendine geldiğinde ilk yaptığı şey gülmek oldu. Öyle çok güldü ki burnundan kanlar akıyordu. Sonumun aynen onun gibi olacağını söyledi." Uzanıp beni üstüne çekti. Sert ve yumuşak yerlerimiz yapboz parçaları gibi birbirine oturuyordu. Yüzünü görebilmek için dirseğimi göğsüne yaslayarak doğruldum.

"Sence öyle olacak mısın? Yani onun gibi?" diye sordum. Kimse bize, tüm çabalarımıza rağmen çocukluklarımızın üzerimizdeki etkisini açıklamak zorunda değildi. Ben Cooper'ın parmaklarını şaklatıp, babasının onu dönüştürmeye çalıştığından farklı bir adam olacağını sanacak kadar aptal değildim. Doymak bilmeyen yumrukları ve acıya yönelik bir açlığı olan bir adam tarafından yetiştirilen bir erkek çocuğu, kanındaki şiddetten kaçabilir miydi acaba?

Cooper'ın vücudu altımda kasıldı. Kalp atışları göğüs kafesime temas ediyordu. Sonunda, "Umarım olmam. Ama o pislik herif her zaman yanımda, kulağıma saçma sapan şeyler fısıldıyor," dedi.

Tam olarak neden bahsettiğini anlayarak kafa salladım. Ben de annemin sesinin, ağlayışının, korkularının kendi zihnimde yankılandığını duyabiliyordum. Cooper beni kollarıyla daha sıkıca sardı ve vücudumu yukarı çekti. Memelerim göğsüne sürtündü. "Ama teslim olmamaya çalışıyorum. Birine yumruk atmaya yönelik o dürtüye. Çünkü ne zaman teslim olsam, onun

beni dövdüğü bütün o zamanlardan daha kötü hissettiriyor. Sanki ona dönüşüyormuşum gibi... Aynı onun dediği gibi. Kendi kendime, birine yumruk atmadan geçirdiğim her günün durumu daha kolaylaştırdığını söylüyorum; ona gittikçe daha az benzememi sağladığını."

"İşe yarıyor mu bu?"

Cooper kafasını gökyüzüne doğru kaldırdı. "Biliyorsam ne olayım. Ama sadece bu geliyor elimden."

Göğsünde bir sekiz çizince dokunuşumla ürperdi. "Bazen anneme gidip kendisini öldürmesini söylerdim. Öldürmek istediğini biliyordum. O yüzden de onu kışkırtıyordum. Gerçekten yapabilecek cesareti olduğunu hiç düşünmezdim. Çok fazla kâbus da görüyordu. Onu uyandırmayı, ona soğuk ıslak bezler götürüp tekrar uyumasına yardım etmeyi bıraktım. Çığlık atıp ağlamasına izin verdim. Sonlara doğru artık umurumda değildi."

Yukarı doğru, Cooper'ın gözlerinin içine baktım. Saçlarımı geriye doğru alarak kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bunun sorun olmadığını ya da gerçekten öyle yapmak istemediğimden emin olduğunu söylemedi.

Onun yerine kısık bir sesle, "Hepsi bu mu? Yaptığın en kötü şeyler bunlar mı?" diye sordu.

Değildi. Fakat benim kadar yaralı bir çocuk olan Cooper'a bile asla söyleyemeyeceğim şeyler vardı. Bazen anneme o korkunç kelimeleri fısıldadığımda, boynundaki damarlar patlayacak gibi kabarır, tırnakları yüzünde kıpkırmızı çizikler bırakır, sözcüklerimin en derin hasar verdiği, neşter gibi hızlı ve ölümcül kesikler açtığı gecelerde gözleri resmen yuvalarından fırlardı. En azından bana baktığı için, sonunda, en sonunda beni gördüğü için, içim korkunç, şeytani bir coşkuyla dolardı. Bazen, "Kes şunu," diye çığlık atar, bana parmaklarından yüzüne yaptığı parmaklıklar ardından bakardı. "Kes şunu seni küçük lanet cadı! Kes şunu! Kes şunu."

Benim için bu bir aşk şarkısı sayılırdı.

* * *

Allegra kendisini odasına kilitlemiş telefonda konuşuyordu. Böylelikle ben de kendimi, büyükbabamın kolunu çevirdiği ahşap dondurma buzdolabının kenarına oturur halde buldum. Dışarıdaydık. Camlı veranda çatısının tentesi bizi öğleden sonra güneşinden koruyordu ama büyükbabam çalıştıkça yüzünden terler akıyordu. Alnını silmek için kısa bir ara verdiğinde, bizi ambarın kapısından izleyen Charlie'yi fark etti.

Sesinde hafif bir sertlikle, "Bugün ahırdaki o deliği tamir ettirmek istiyorum," diye seslendi. O ambarın içine girene kadar gözlerini onun üzerinden ayırmadı. Sonra dikkatini bana verdi. "Dikkat et bakalım. Battaniyenin üzerine oturduğundan emin ol. Yoksa bacakların metale yapışır."

Kıpırdandım. Büyükbabamın fıçının üstüne serdiği ince battaniyeden tenime soğuk geçiyordu. "Dondurmayı neden satın almıyorsun ki?" diye sordum.

Bu mantıklı bir soru gibi geldi ama büyükbabam bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Bunun tadına bakana kadar bir bekle kızım. Sonra o soruyu bir daha asla sormayacaksın."

"Ne aromalı?"

"Babamın ürettiği bir aroma. Ananas, şeftali ve muz," deyip göz ucuyla bana baktı ve güldü. "Hiç öyle surat yapma."

"Ben meyveli dondurmaları sevmem."

"Bunu seveceksin."

Arkamızdaki sineklikli kapı açıldı ve Allegra elinde cep telefonunu sıkıca tutarak dışarı çıktı. "Kiminle konuşuyordun?" diye sordum.

Allegra gözlerini devirip abartılı bir şekilde ofladı, "Kate'le. Cooper yüzünden iyice gerilmiş."

Onun adını duyunca karnıma sıcak bir damga basılmış gibi oldu ama ilgisiz konuşmaya çalıştım. "Neden ki? Cooper'la onun arasında ne var?"

Allegra, "Hiçbir şey. Sorun da bu," deyip omzumu dürttü. "Ayrıca hiç şişinme."

"Şişinmiyorum ben," dedim ama suratımdaki kocaman gülümsemeye engel olamadım. "Ona ne dedin?"

Allegra kollarını kavuşturarak bana dikkatlice baktı. "Ona Cooper Sullivan'dan çok daha iyisini bulabileceğini söyledim. Onun yaşındaki erkekler sadece tek bir şey isterler. Aklın ya da kalbin umurlarında değildir."

Kahkaha attım. Allegra'nın atmadığını fark edene kadar. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Büyükbabam, "Sence bu doğru değil mi?" diye sordu ve kafamı ona doğru çevirdim.

Cooper'ın bana her zaman, sanki doyamıyormuş gibi dokunuşunu düşünerek, "Bilmiyorum," diye geveledim ama ben de en az onun kadar kötüydüm. Dokunma mesafesine geldiğinde onu resmen çırılçıplak soyuyordum.

Büyükbabam bana gülümseyip çıplak üst bacağıma elini koydu. "Bunda yanlış bir şey yok Lane. O yaştaki çocukların hamurunda var bu. Bütün o hormonlar falan. Kendilerine hâkim olamıyorlar."

Allegra, "Ama biz özeliz. Bize daha iyi davranacak birini hak ediyoruz. Kalplerimizi kırmayacak birini," diye araya girdi.

Büyükbabam şimdi Allegra'ya gülümseyerek, "Doğru. Cooper gibi çocuklar siz kızların nasıl bir armağan, bir ödül olduğunuzu anlamazlar," dedi. Konuşurken üst bacağını hafifçe sıktı. "Sana ne söylediğimi unutma Laney kızım. O çocuk seni incitirse, kıçını bir güzel tekmelemekten çekinmem."

Nedensiz yere sinirlenerek, "Cooper'ın da kendi çapında bir, iki kız tekmelemişliği var," dedim.

Büyükbabam dudaklarını büzerek yavaşça bir nefes verdi. "Ben o çocuk doğmadan yumruk atıyordum. Ayrıca sana söyleyeyim, eğer kızlarımdan birinin canını yakarsa, buna üzülecek bir adi şerefsiz olacak."

"Allegra'nın ya da benim hoşuma gitmeyen bir şey yaptıklarında gidip onları dövemezsin."

"Sen öyle san."

Ellerimi havaya kaldırarak, "Çok aptalca bu. Cooper bana bir şey yapmadı bile," dedim.

Büyükbabam ciddi bir sesle konuşarak, "Ben de bu durumu korumaya çalışıyorum," dedi. Kendi kendime güvendiğim bir ömrün ardından, başka birine inanmak neredeyse imkânsız geliyordu. Ancak büyükbabam bana, hayatında gördüğü en değerli şeymişim gibi bakınca bunu denemeye çalışmak, biraz taviz verip beni hayal kırıklığına uğratmayacağına güvenmek istedim.

Kısık sesle, "Peki," dedim ve büyükbabam gözlerini benden ayırmadan gülümsedi. Dondurma buzluğundan gelen soğuk tenime işlese de vücudumu bir sıcaklık sardı.

Allegra, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Onun orada olduğunu neredeyse unutuyordum. Dikkatimi çekmek için tekrar omzumu dürttü.

Büyükbabam yumuşak bir tonda, "Dondurma yapmama yardım ediyor," dedi.

"Bu benim işim!"

"Sen meşguldün. O yüzden Lane'den rica ettim."

Allegra, "Şimdi buradayım ya. Kalk," dedi.

Kalkmaya yeltendim ama büyükbabam üst bacağımı daha sıkı tuttu. Serçe parmağı kot şortumun ucundan içine girdi. Kafasını kaldırıp Allegra'ya bakarak, "Hayır. Sen bir dahaki sefere yardım edebilirsin. Bu sefer sıra Lane'de."

Allegra bir büyükbabama bir bana bakarak bir dakika orada öylece durdu. Dudaklarını büzerek somurttu ama gözlerinde çakan kıvılcımları görebiliyordum. "Peki. Zaten aptal dondurmana yardım etmek istemiyordum," dedi. Bir hışımla içeri girdi ve sineklikli kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Büyükbabam hiçbir şey olmamış gibi, hâlâ üst bacağımdaki elini destek almak için kullanarak dondurmayı karıştırmaya geri döndü. Oflayarak, "Şimdi benden nefret edecek," dedim.

Büyükbabam güldü. "Nefret edecek ama uzun bir süre değil. Allegra huysuzluk yapıyor ama bu hiç uzun sürmüyor. Kişisel olarak algılayamazsın. Geçip gidene kadar katlanmalısın."

Allegra'nın, büyükbabamla ambarda çalıştıktan sonra ya da büyükannem saçımı örmeyi teklif ettiğinde bana attığı bakışı düşündüm. "Bence yaşamak için buraya gelmemiş olmamı dilediği zamanlar oluyor."

Büyükbabam, "Hayır. Bu doğru değil. Senin buraya kalmaya geleceğini öğrendiğimizde heyecanlandığı kadar hiçbir şey heyecanlandırmadı onu. Seni beklemekten çatlayacaktı neredeyse." Büyükbabam kolu döndürmeyi bırakıp bacağımdaki elini çekerek geriye, topuklarının üstüne oturdu. "Ama Allegra hayatı boyunca evrenin merkezinde oldu. İlgi odağını paylaşmak onun için doğal bir durum değil ama öğrenecek," dedi. Ayağa kalkıp tutmam için elini uzattı. "Şimdi kalk oradan bakalım. Bir ödül seni bekliyor."

Buzluğun üstünden yere atladım ve büyükbabamın metal tüpü kırık buz ve kaya tuzu yatağından kaldırışını izledim. Kapağı açarken bana göz kırptı ve yemeye koyulmamı işaret etti.

Güldüm. "Kaşığım yok ki."

"Ah kızım, kaşığa ihtiyacın yok. Özellikle de ilk lokma için." İşaretparmağını dondurmaya batırıp kocaman bir parça dondurmayı ağzıma doğru götürdü. Sadece bir anlığına tereddüt ettikten sonra dondurmayı parmağından yaladım. Lezzetliydi; aynen söz verdiği gibi. Yoğun ve buz gibi. Aromalar dilime yayıldı. Tadının marketteki kartonda satılan dondurmalarla alakası yoktu.

Büyükbabam gözlerinin içi parlayarak, "Gördün mü? Sana ne dedim?" deyip saçımın bir tutamını başparmağıyla işaretparmağının arasına alıp hafifçe çekti. Bu onun bana sürekli yaptığı bir hareket olmuştu. Yani yüzüme düşen ya da atkuyruğumun ucundaki bir tutam saçı çekiştirmek. Allegra söz konusu olduğundaysa işaretparmağıyla kaşını düzeltiyordu. Bu kadar basit bir hareketin bana kendimi bu kadar özel hissettirecek gücü olması çok tuhaftı. Bazen anneme de benzer bir şey yapıp yapma-

dığını merak ediyordum ama şimdiye kadar sormamıştım. Aynı olup olmadığını öğrenmek istemedim. Sadece bana ait olan bir alışkanlık istiyordum.

Son on dakikadır Cooper'ın vücuduna kendimi bırakmış yatıyordum. Çıplak, terli tenlerimiz birbirine yapışmıştı ama kıpırdamak istemedim. Elinin sırtımda inip çıkışı, burnumun altındaki teninin kokusu hoşuma gidiyordu. "Ağır geliyor muyum?" diye fısıldadım.

"Hayır," diye fısıldayarak cevap verdi ve suratını boynuma gömerek gülümsememe neden oldu.

Onun yatak odasındaydık. İlk kez gerçek bir yatakta sevişmiştik. Babası bütün gün tamirhanede işteydi ve Holly'yle annesi de biraz alışveriş yapmak için Parsons'a gitmişti. Yuvarlanarak üzerinden kalktım. Aşırı ısınmış göğsüme ve karnıma soğuk hava vurunca iç geçirdim.

"Ağır olmayabilirim ama terden boğulmak üzereyiz," dedim. Döndüm ve ona bakmak için kafamı elime yaslayarak doğruldum. Ara sıra ona bakmak bir gün etkisini yitirecek mi diye merak ediyordum. Sırıtarak, "Baban eve erken gelse ne yapardık?" diye sordum.

Cooper gözlerini vücudumda önce aşağı sonra yukarı doğru gezdirdi. "Üstümüzü giymek ilk adım olurdu," deyip bana doğru yuvarlandı, kafasını eğip ağzını açarak mememi öptü.

Nefesim kesilerek, "Cooper... Tommy ve Allegra'yla bir saat önce havuzda buluşmamız gerekiyordu," dedim.

"Eee?" Ağzını daha da aşağı indirdi. "Bütün öğleden sonrayı gerçekten havuzda mı geçirmek istiyorsun?"

İstemiyordum. Havuzdan nefret ediyordum. Haftanın herhangi günü yüzme deliğini ona tercih ederdim. Kasaba havuzu küçük ve her zaman kalabalıktı. Nispeten temiz suyla doldurulmuş, betonun üstünde birbirine bitişik vücutlar, birbirinin üstüne denk gelen havlulardan ibaretti. O kadar çok insan vardı ki suda

bile serinleyemiyordu insan ve her yer leş gibi ter ve öldürücü dozda klor kokuyordu. Ben oraya sadece iki kez gitmiştim ama iki keresinde de bir çocuk suya kustuktan sonra erkenden kapanmıştı. Allegra'nın da pek hoşlandığını sanmıyordum ama yeni bir bikini sipariş etmişti ve onu kendisine hayranlıkla bakacak mümkün olduğunca çok kişiye göstermek istiyordu.

"Pek değil," diye itiraf ettim. "Yemin ederim geçen hafta Mike Tucker'la bir kızın derin tarafta mercimeği fırına verdiklerini gördüm. Yanlarında küçük çocuklar falan yüzüyordu."

Cooper kıkırdadı. Ağzı bedenimde hâlâ istikrarlı bir şekilde aşağı doğru iniyordu. "Bu suda gördüğüm yüzen şeyi açıklıyor. Mike'ın..."

"Lıh... İğrenç," deyip kahkaha attım. "Artık kesinleşti. O havuza bir daha asla girmeyeceğim."

Cooper bacaklarımın arasma girerek kafasını karnıma koydu. "Gerçekten istiyorsan gidebiliriz. Hiç gitmezsek Allegra muhtemelen aklını kaçırır."

Elimi onun saçlarının arasında gezdirdim. "Umurumda değil. Boş ver onu." Allegra büyükbabama dondurma yapmasında yardım ettiğim için bana hâlâ kızgındı. O nedenle onu memnun etmek konuşunda çok endişeli değildim. Ayrıca Cooper'la yalnız kalmak, yumuşak yatağın içinde birbirimize karışmamız hoşuma gidiyordu.

"Gerçekten mi?"

Kıpırdanarak, "Gerçekten. Hadi burada kalalım," dedim.

Cooper homurdanarak bana katıldığını belirtti ve kafasını tekrar karnıma koydu. Gözlerimi odada gezdirerek her şeyi hazmetmeye çalıştım. Daha önce Cooper beni kapıdan içeri sokup sırtüstü yatağına ittiğinde pek bakamamıştım. Gördüğüm kadarıyla, küçük, köhne evi beklediğim gibiydi ama odası beni şaşırttı. Tam çözemediğim bir şekilde dağınıklıktan uzak ve olgundu. Duvarlarda çıplak kız ya da hız arabalarının posterleri, kirli kıyafet yığınları ya da boş bira kutuları yoktu. Çift kişilik yatağın üstünde sadece siyah beyaz bir orman resmi, temiz, beyaz perdeler

ve duvara tutturulmuş kırmızı bir alet kutusu vardı. Gözümün kenarında Cooper'ın benim baktığım yerlere baktığını gördüm.

"Onu arabada bırakamıyorum. Eşek herifler aletleri çalmaya çalışıyorlar," dedi.

Kafamı salladım. "Araba tamircisi mi olmak istiyorsun? Baban gibi."

Cooper işaretparmağıyla göbek deliğimin etrafına daireler çizerken yukarı doğru baktı. "Pek değil ama o konuda iyiyim. Düzenli bir iş. Herkesin arabası zaman zaman bozuluyor, değil mi? Başka ne halt edeceğim ki?"

İlk kez Cooper'ın babasının ayak izlerini takip etmeyi göründüğü kadar kabullenmiş olmadığını fark ettim. Belki de Allegra'nın onun tamirhaneyi devralmasına yönelik sürekli sataşmaları, tam da istediği şekilde Cooper'ın hassas bir noktasına dokunmuştu.

Ellerimi kollarında, omuzlarında gezdirerek vücudumu daha aşağı indirdim. "Doğru ama bu senin öyle yapmak zorunda olduğun anlamına gelm..."

Cooper ben cümlemi tamamlayamadan kafasını iki yana sallıyordu. "Herkesin senin gibi seçme şansı yok Lane. Hepimiz Roanoke soyadını taşımıyoruz," dedi. Sesi Allegra'yla bu konuda konuştuğu zamanlar gibi zalim ya da sıkılmış gibi çıkmadı. Sadece teslim olmuş gibiydi.

"Ama belki de iki senelik üniversiteye falan gidebilirsin?" dedim. Bunun kulağa ne kadar aptalca ve anlamsız geldiğini onun yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Annem ölmeden ve ben Roanoke'a gelmeden önce, liseden sonra herhangi bir şey yapma ihtimalim Cooper'ınkinden farklı değildi. Alabileceğinden daha fazlasına uzanmanın ne kadar acı verici derecede fuzuli olduğunu, sadece dünyanın sınırlarını kabullenmenin nasıl daha kolay olduğunu iyi biliyordum.

Cooper, "Holly yapacak. Yani üniversiteye gidecek. Dört yılı daha var ve buradan gidecek. Gidebilmesi için daha şimdiden para biriktiriyorum," dedi.

"Onun için bunu yapıyor musun gerçekten?" diye sordum. Sigara içen, çok içki içen, kavga çıkaran ve hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranan Cooper kendi geleceğini küçük kız kardeşi için feda ediyordu. İçim parçalandı.

Cooper başıyla onayladı ve tırmanarak vücudumun yukarısına çıktı. "Şimdi konuşmayı bırak. Mükemmel derecede güzel bir yatağı boşuna harcıyoruz."

Beni uyarmadan içime girdi. Dişlerimin arasından nefes alarak belimi büktüm.

Kasığını öne doğru iterken bile, "Çok mu fazla geldi?" diye sordu.

Hayır anlamında kafamı iki yana sallayıp kollarımla onu daha sıkı sardım. Aşağı, bana doğru baktı ve birdenbire gerçekten de çok *fazla* geldi. Kaçmak için yanıp tutuştuğum için çıkışmak, tırnaklarımı batırıp ısırmak geldi içimden. İçimi saran büyük korku, hazzın peşinden koşarak onu yakalamaya çalıştı. Gözlerimi kapatıp yüzümü diğer tarafa çevirdim.

GÜNÜMÜZ

Geç bir öğle yemeği için Cooper'a yetişmek üzere kasabaya gidecektim ki Sharon camlı verandadan bana seslendi. Arkadaki basamakta durmuş, elinde bir şey tutuyordu.

"Efendim?" dedim.

"Kasabaya iniyorsan bunu bırakabilir misin?" Elindeki nesneyi işaret etti ama basamaktan kıpırdamadı. Benim yanıma gitmemi bekledi. Her zamanki haliydi bu.

"Neyi bırakıyorum?"

Sharon iç geçirdi. "Şu gözlüğü. Tommy'nin şu karısı Allegra'yı görmeye geldiğinde onları ön verandada unutmuş. Geri vereyim diyorum ama unutup duruyorum."

Adımlarım tekledi ve durdum. "Ne? Sarah ne zaman buraya geldi?"

"Off! Tanrı aşkına ya!" Sharon tozlu bahçeyi ayaklarını yere vura vura geçerek gözlüğü elime yapıştırdı. Uyduruk, beyaz ve ucuz gözlük, muhtemelen ikinci el dükkândaki döner askıdan satın alınmıştı. "Allegra kaybolmadan birkaç gün önceydi sanırım."

"Ne istiyormuş?"

Sharon, "Hiçbir fikrim yok. Uzun süre kalmadı ve evin içine de girmedi bildiğim kadarıyla," dedi, başını eğerek bana bakarken. "Götürecek misin, götürmeyecek misin?"

Daha yeni uyanıyormuşum gibi ağır ağır konuşarak, "Evet, götüreceğim," dedim.

Tommy'nin dış kapısı aynen beklediğim türden bir çiçek halkasıyla süslenmişti; elde boyanmış ahşap bir 'Hoş geldiniz' tabelasını saran yapay çiçeklerle. Beni görünce yüzünün düşüşüne bakılırsa Sarah kendi kapısındaki mesajı unutmuştu.

Sanki beni içeri davet etmek zorunda kalmaktan onu kurtaracakmış gibi arkasındaki boş eve bakarak, "Ah! Selam Lane. Burada ne işin var?" dedi.

"Bir uğrayayım dedim," diyerek ona en sıcakkanlı ifademle gülümsedim. "Roanoke'da biraz yalnız hissediyorum." Onun sormasını beklemeden sineklikli kapıyı açtım ve Sarah geri çekildi, beni evine kabul etmekten başka bir şey yapamayacak kadar nazikti.

Dış kapı doğruca küçük salona açılıyordu. Bir sürü küçük süs eşyası, ucuz kırlentler vardı ve duvarlar boş, toplu üretim "sanat" eserleriyle aşırı doldurulmuştu. Bej halıda elektrik süpürgesi izleri vardı. Görünürde tek bir toz zerresi yoktu. İçeriye fırında etle karışık bir koku hâkimdi ve parlak camlardan içeri ikindi güneşi vuruyordu. Bütün bu tablo aşırı çabalamanın bir göstergesiydi. Sarah'nın, Tommy'nin çöpte kullanılmış bir tampon görmesine izin vermektense ölmeyi tercih edecek, onun arabasını evin önünde gördüğünde dişlerini fırçalamaya koşan, o eve gelmeden bir saat önce üstünü değiştiren türden bir kadın olduğunu tahmin ediyordum. Çok yoruluyor olmalıydı. En üzücü yanıysa şuydu: Tommy'yi gerçekten tanısaydı, onun bunların hiçbirini umursamadığını bilirdi. Allegra kelimenin tam anlamıyla darmadağınıktı ve Tommy ona tapıyordu. Sarah mükemmel olmanın onunla yarışabilmesinin tek yolu olduğunu düşünüyordu muhtemelen. Ancak bu hiçbir zaman yeterli olmayacaktı.

"Sana içecek bir şey getireyim mi? Limonata mesela? Ya da gazlı bir içecek?" Üstünde ikimizin de ikinci el dükkânında kar-

şılaştığımız gün bulduğu, çiçek desenli o korkunç elbise vardı ve üstüne tam oturmamıştı. Göğüs kısmı fazla bol, popo kısmı fazla dardı ki bu çok tehlikeli bir kombinasyondu. Yürürken tek eliyle elbiseyi çekiştiriyordu.

"Limonata olur," diyerek peşinden mutfağa gittim. Tezgâhta buharı tüten bir elektrikli düdüklünün yanında soğumaya bırakılmış bir tart vardı. Tommy dikkat etmezse şişmanlayacaktı. Sarah raftan pembe bir bardak aldı ve limonata dolu sürahiyi çıkarmak için buzdolabına uzandı.

Arkası dönükken, "Aa... Evet, gözlüğün de bende. Roanoke'da unuttuğun," dedim.

Sarah'nın bütün vücudu kaskatı kesildi ama hakkını vermeliydim. Tek bir damla bile damlatmadan limonatayı doldurmaya devam ediyordu. Bana bardağını uzattığında, ben de gözlüğü uzattım. Gözlerime bakmadan, "Teşekkürler. Bunu arıyordum," deyip elimden aldı ve dikkatlice tezgâhın üstüne koydu.

"Allegra'yla Tommy'nin yattığını ne zaman öğrendin? Allegra kaybolmadan hemen önce mi?" diye sorarak limonatadan bir yudum alıp bardağı Sarah'ya doğru eğdim. "Güzelmiş."

Sarah boynundan yanaklarına doğru hafif kızardı. İki elini de avuçlarını kurutmaya çalışıyormuş gibi elbisesinin yanlarına sürttü. "Sana söyledi mi?" diye sordu. Ufak bir kahkaha attı. "Bana bile söylemedi."

"Bildiğini düşünmüyor."

Sarah, "Tabii ki de biliyorum," dedi. Arkasındaki tezgâha bıraktı kendisini. "Nasıl bilmeyebilirdim ki? Tam bir ay boyunca bana neredeyse hiç bakmadı. Yemek yemedi. Sürekli uyanıktı. Banyoya gittiğinde bile telefonunu yanında götürüyordu." Kafasını iki yana salladı. "Aptal değilim ben."

"Ben de ona öyle dedim." Bardağımı küçük mutfak masasına bıraktım. "Peki bu konuda Tommy'yle konuşmak yerine neden Allegra'yla konuştun?"

Sarah gözlerini kaçırdı. "Onu belki Tommy'yi bırakmaya ikna edebileceğimi düşündüm."

"Edebildin mi peki?" diye sordum ama sadece formalite olarak. Allegra'nın Tommy'yi istememesinin bir önemi olmazdı. Sarah dedi diye onu asla bırakmazdı.

Sarah, "Hayır," dedi ve kollarını karnının üstünde kavuşturarak bana sırtını döndü. "Sinirleneceğini sanıyordum ama sinirlenmedi. Sanki postacıyla ya da ne bileyim, bir pazarlamacıyla konuşuyor gibiydi. Hayatımı, evliliğimi mahvediyor olması umurunda bile değildi. Bunların hiçbirinin bir önemi yokmuş gibi davrandı. Özellikle de benim bir önemim yokmuş gibi. Kulağa çılgınca geliyor ama bence sinirlense daha iyi olurdu."

"Allegra bencil olabiliyor," diye itiraf ettim ve kendisine bir müttefik bulmuş olabileceğini düşündüğünden Sarah'nın yüzü aydınlandı. "Ama Allegra ne yaptıysa yapsın, nasıl davrandıysa davransın, asla onun yerine senin tarafını tutmayacağım," diye onu anında reddederek konuşmaya devam ettim. Ona acımalıydım. Burada gerçekten incinen tek taraf oydu ama benim sadakatim Allegra'yaydı; hep de öyle olacaktı.

Sarah sesinde hafif bir öfke belirtisiyle, "Bunu biliyorum. Ne olursa olsun Allegra hep kazanıyor," dedi.

"Roanoke'a gittiğinde sana bebekten bahsetti mi?" diye sordum ve Sarah'nın bütün yüzü düştü ki bu da yeterli bir cevaptı. "Bebeğin Tommy'den olup olmadığını söyledi mi?"

"Hayır. Ama Tommy'yi isterse ona sahip olabileceğini söyledi. Tek yapması gerekenin parmaklarını şaklatması olduğu ve Tommy'nin koşarak geleceğini söyledi." Bu Tommy için pek de onurlandırıcı bir tablo değildi ama doğruluğuna karşı çıkamazdım. Sarah, "Ona Tommy'nin artık evli olduğunu hatırlattım," diye konuşmaya devam etti. "Allegra'ysa güldü. İşte o zaman bana hamile olduğunu söyledi. Dedi ki..." Sarah'nın sesi titredi ve yanaklarından iki kocaman gözyaşı süzüldü. Onları silme zahmetine girmedi.

"Ne dedi?"

Sarah ellerini burnunun üstünde birleştirerek derin bir nefes

aldı. "Tommy'ye benim veremediğim bir şey verebileceğini söyledi. Onu baba yapabileceğini."

Ah Allegra ah! Doğrudan en can alıcı noktayı hedef alıyordu. "Tommy'ye onu görmeye gittiğini hiç söylemedin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Onunla yüzleşirsem, bunun onu zor durumda bırakacağını düşündüm ve ikimiz de onun kimi seçeceğini biliyoruz. Alyansı olsun ya da olmasın. Bunu görmezden gelirsem, Allegra'nın ilgisini tekrar kaybedeceğini ve Tommy'nin aklını başına toplayacağını düşündüm."

"Vay be! Harika bir evliliğin sırrı tam da buymuş gibi duruyor," dedim.

Sarah bana ondan daha önce hiç görmediğim bir hışımla, "Sen nereden bileceksin ki?" diye çıkıştı. "Sen boşanmadın mı?" Kendi cüretinden şoke olmuş gibiydi. Gözleri kocaman açıldı ve ellerini yine elbisesine sürtmeye başladı.

"Evet ve yakında sen de bana katılacak gibi duruyorsun derdim ben, ama olaylar tam da senin istediğin şekilde gelişmiş," dedim.

Elleri durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun Sarah. Aptal ayağına yatma. Aptal olmadığını söyledin zaten. Allegra gitti. Senin için her şeyi mahvedebilecek bebekle birlikte. Artık Tommy tamamen sana kaldı."

Sarah, "Hayır, kalmadı. Allegra'yı asla bulamasalar da bir önemi yok. Ben onun aklında hep en iyi ikinci olacağım."

Sarah'yla ilk tanıştığımda, Allegra'ya zarar vermesinin imkânsız olduğunu, bunu yapacak kadar cesareti ya da hiddeti olmadığını söyleyebilirdim ama Tommy, bu ev, onun kendini mükemmel bir eş olarak görmesi... Bunlar onun tüm dünyasıydı. Birçok insan da dünyalarını korumak için ne gerekirse yapardı. Ona, "Bu muhtemelen doğru ama aynı zamanda ilk seçenek

asla geri dönmeyecekse ikinci en iyi olarak yaşamak çok daha kolay olur," dedim.

Zoraki akıcı konuşmam onu etkilemiş olmalı ki Sarah ellerini yanlarında yumruk yaptı. Dudakları titreyerek, "Sen ve Allegra gibi kızlar için hayat kolay. Geri kalanımız için nasıl olduğunu anlamıyorsunuz. Biz en ufak şey, en ufak bir ilgi kırıntısı için bile çabalamak zorundayız. Siz de dünyaya balıklama dalıyorsunuz. Size ait olmayan şeyleri alıyorsunuz. Biz hiç önemli değilmişiz, siz de çok önemliymişsiniz gibi bizi ezip geçiyorsunuz," dedi. Şimdi nefes nefeseydi. Sesini, ciğerlerinden havayı sömüren ıstıraplarına vererek onları dile getiriyordu. "Allegra hep istediğini aldı ama Tommy'yi almadı. Bu kez değil."

Elektrikli düdüklüden gelen et kokusu birdenbire aşırı yoğun geldi ve midemi kaldırdı, boğazımın gerisinde bir sıcaklık birikmesine neden oldu. Saldırgan bir tavır ve keskin bir dille, "Neden bahsettiğinden haberin yok senin," dedim. Ona tokat atma, elektriklenmiş saçlarının olduğu kafasını arkasındaki dolaba yapıştırma isteğine karşı koydum. Sarah için Allegra sadece bir sürtüktü, şımarık bir erkek avcısıydı ama Allegra'nın hayatının tek bir saniyesi bile kolay değildi. Her gün yaşadığı ıstırabı ben biliyordum. Bazen dayanabilmek için acıyı başkalarına vermek zorunda kalmayı anlıyordum. Allegra hangi yanlışları yapmış olursa olsun, Sarah onu yargılayamazdı. Üstelik Allegra'nın yerinde olsaydı bir gün bile dayanamayacakken.

Sarah'ya sürtünerek yanından geçtim. Geri alamayacağım bir şey yapmadan ya da söylemeden mutfaktan ve dış kapıdan çıktım. Peşimden gelerek arkamda durdu. "Tommy'ye söyleyecek misin?" diye sorma cüretini gösterdi. "Bildiğimi, Allegra'yla konuştuğumu? Lütfen söyleme," diye yalvardı. "Onu kaybedemem Lane. O benim hayatımda istediğim her şey."

Durup arkama dönerek ona baktım. Sırf irkildiğini görmek için, "Aslında hiçbir zaman sahip olmadığın bir şeyi kaybetmek zor," dedim.

* * *

Başarısız aile yemeği girişimimizin ardından, benim yemek odasında bulunmama yönelik başka resmi davet gelmedi. Bildiğim kadarıyla Sharon hâlâ ne olduğu belli olmayan şeyler yapıyordu ama ben akşam yemeğinden sonra ya mutfağı karıştırarak bir şeyler buluyor ya da büyük bir sıklıkla Cooper'la kasabada buluşuyordum ama bu akşam Cooper geç saatlere kadar çalışmak zorundaydı. Ben de elimden gelirse Sharon'ın ton balıklı güvecinde boğulmak istemediğimden buzdolabını karıştırıyordum. Çabucak bir sandviç yapıp onu ön verandaya çıkardım. Büyükbabamın veranda salıncağını çoktan işgal ettiğini görünce adımlarım yavaşladı. Onu beklemiyordum. Veranda salıncağı genelde büyükannemin sıcak yaz gecelerinde kuluçkaya yattığı bir yerdi ama o da ancak geç saatlerde.

Büyükbabam kafasını kaldırıp bana baktı ve gülümseyerek "Yer var," dedi.

Vücudumun ona doğru gitmeyi, yanına oturup kafamı omzuna yaslamayı çok istemesi beni kaygılandırdı. "Burada iyiyim," dedim ve sırtımı verandanın kolonuna yaslayarak yere oturdum. Haziran böcekleri çoktan harekete geçmişti, patlamış mısır gibi sesler çıkararak kendilerini pencerenin sineklikelerine doğru atıyorlardı. Birkaç tanesini elimi sallayarak kafamdan uzaklaştırdım. Sert kabukları parmaklarıma çarpıp sıçradı.

"Sharon akşam bayağı çok yemek yapmıştı. Bizimle birlikte gerçek bir akşam yemeği yiyebilirdin."

"Sıcak bir şey istemedi canım." Ayrıca masanın etrafında oturup büyükannemle büyükbabama ve Allegra'nın boş sandalyesine bakmayı da. "Sandviç yeterli."

Büyükbabam, "Kasabada çok sık yiyorsun bu aralar," dedi.

Sandviçimden bir ısırık aldım. "Evet," dedim.

"Cooper Sullivan'la mı?"

"Evet."

Güneş batarak yerini karanlığa bırakıyordu ve Charlie'nin arkadan köpeklere seslenişini, onların da coşkuyla havlayışını duydum. Büyükbabam veranda salıncağında geriye yaslandı. Dizinin üstünde bir bira şişesi tutuyordu. "Hiç şaşırmadım aslında," derken hafif gülümsedi. "Cooper'la yeniden başlanmanıza."

"Yeniden başlamıyoruz."

Büyükbabam bana kaşlarını kaldırarak baktı. "O çocuk seni hiç unutamadı," deyip durakladı. "Gittiğinde ardında bir dizi kırık kalp bıraktığın kesin."

Sandviçimi indirdim. Artık acelem yoktu. Gözlerine bakarak, "Kes şunu," dedim sert ve haşin bir sesle. Büyükbabamın yüz ifadesi değişmedi.

"Cooper, Allegra," deyip birasından çabuk bir yudum aldı. "Ben."

Kahkaha attım. "Nasıl oluyor da kimse benim kırılan kalbimle ilgilenmiyor?"

Büyükbabam kısık bir sesle, "Kalbin kırılmış mıydı?" diye sordu.

Boğazım yandı ve yutarken boğazımda kalmasın diye akşam yemeğimi çoktan bir kenara bıraktığıma sevindim. "Kırıldığını biliyorsun. Hâlâ kırık," dedim.

Büyükbabam, "Özür dilerim," dedi. Üstelik bunu gerçekten kastediyor gibi konuşuyordu ki bu da özrünü daha da katlanılmaz kılıyordu. "Çok özür dilerim Laney kızım."

"Bana öyle deme!" Derin bir nefes aldım. "Biliyor musun, buradan kaçtığımı sandım. Sadece ufak bir hasarla buradan kaçan tek kişi olduğumu. Korktuğumda ya da yalnız olduğumda ki çoğu zaman öyleydim... Kendimi bununla rahatlatıyordum."

Büyükbabam ayağa kalkıp yanıma gelecekmiş gibi duruyordu ama tek bir bakışla onu durdurdum. "Ama sonunda bunların hiçbirinin bir önemi kalmadı çünkü yine buradayım ve hiç gitmemişim gibi. Burası benim yakamı asla bırakmıyor. Bunu onca yıl boyunca bir hastalık, bir tümör gibi taşıdım." Sesim çatladı ve

gözlerimi yere yönelttim. "Bu beni öldürüyor," deyip tekrar ona baktım. "Allegra'yı da öldürdü mü?"

Büyükbabam kafasını iki yana salladı. Çenesindeki bir kas seğirdi.

Titreyen bir parmağımı ona doğrulttum. "İstediğin kadar kafanı salla. Ama ben ona ne olduğunu öğreneceğim. Senin ne yaptığını öğreneceğim. Öğreneceğim."

Bu konuşmadan bıktığını gösteren bir ses tonuyla, "Onun saçının bir teline dokunmadım. Ben onu asla incitmem," dedi.

"Sen onu hayatının her günü incittin," diye karşılık verdim.

Büyükbabam oflayarak bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Beni bir canavara dönüştürmek mi istiyorsun? Benden nefret ediyormuş gibi mi davranmak istiyorsun Lane? Buyur o zaman... Öylesi senin için her şeyi daha kolaylaştıracaksa."

Sesimi yükselterek, "Ben gerçekten senden nefret ediyorum," dedim.

Büyükbabam elini indirdi ve doğruca gözlerimin içine baktı. "Hayır, etmiyorsun."

Gözlerine bakmaya çalıştım ama önce ben gözlerimi kaçırdım. Ambardaki kedilerden biri merdivenlerin altından çaktırmadan çıktı ve hayranlıkla bıraktığım sandviçimi izledi. İçinden bir parça hindi alıp ona attım.

"Bebeği biliyor muydun?" diye sordum. Kedi hindiyi yerden aldı ve verandanın altına dönerek gözden kayboldu.

"Hayır. Hamileyse eğer, henüz bana söylememişti."

"Hamile kalmayı planladığını sana düşündüren ne?" Ona tekrar baktım. "Bebeğin senden olduğunu nereden biliyorsun ki? Tommy'den olabilir ya da rasgele bir heriften bile. Dışarıdan gelecek spermin daha çok mücadele fırsatı olur. Sence de öyle değil mi?"

Büyükbabam hafifçe omuz silkmek dışında bu dediğime gözle görülür bir tepki vermedi. "Benim için fark etmezdi. Kendi çocuğum gibi yetiştirirdim."

"Ya Allegra istemediyse? Ya Tommy'yi istediyse?" İçten içe

bunun doğru olmadığını biliyordum. Allegra Tommy'yi asla büyükbabama tercih etmezdi ama açık verecek mi diye onu sıkıştırmak istedim.

"Bebeği de alıp beni terk etmesine engel olmak için onu öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" diyerek kıkırdadı. Öfkelenmekten ziyade eğlenmişe benziyordu. "Annenin bir zamanlar gittiğini ve benim onu durdurmadığımı unutuyor musun?"

"O farklıydı. Eleanor hâlâ yanındaydı. Ama Allegra, Roanoke kızlarının sonuncusuydu. O gitseydi, bu son olurdu."

"Mantığın seni yanıltıyor Lane. Allegra'yı öldürseydim ben de onunla aynı gemide batardım. Roanoke kızlarından geriye hiç kimse kalmazdı," deyip tereddüt etti ve bira şişesini bana doğrultarak, "Sen hariç," dedi.

Sözcükleri vücuduma yumruklar kadar şiddetlice çarpmıştı ve hızlanan kalp atışlarımın arasından nefes almak için çabaladım. Ben hariç. Bunu neden daha önce görmedim ki? Bir Roanoke kızı gitti ve diğer kusursuzca onun yerini doldurdu. Dehşete kapıldım. "Yani Allegra kayıp ve ben buradayım," demeyi başardım. "İstediğin gibi eve geldim."

Büyükbabam, "Eve geldin," diyerek onayladı. Ağır ve rahat bir ifadeyle gülümsedi. "Tam da ait olduğun yere."

Rüzgâr esti ve onun parfümünün bir esintisini burnuma getirdi. Bir anda onunla birlikte hayvanları beslemekle uğraştığımız ambardaki bütün o sabahlara gitti aklım. Muhtemelen hayatımda sevildiğimi hissettiğim tek zamana. Çığlık atmamak için dudağımı ısırdım. Dilime sıcakkan tadı geldi.

Kaç Lane. Kaç

Akşamın erken saatlerini tek bir amaca odaklanarak verandada sarhoş halde geçiriyordum. Her yudum beni farkındalıktan daha da uzaklaştıran bir merhamet kırıntısı gibiydi. Her yudum unutmayı daha da kolaylaştırıyordu. Mutfaktaki bir dolapta bulduğum bir şişe şarabı mideye indirdim. Ardından da bir bardak

votka şatını, üstüne çeşit olsun diye birkaç bira içtim. Sonunu da midemde hepsini bastırsın diye bayat ekmekle getirdim.

O yüzden hava karardıktan çok sonra Ronnie Joe's'un kapısından içeri girdiğimde en iyi halimde değildim. Küçük dans pistinde yoğun bir insan kalabalığı vardı. Köşedeki bir müzik kutusundan gelen burundan kelimeler sündürüle sündürüle söylenen şarkının ritminde sallanıyorlardı. Havaya yoğun bir duman ve leş gibi koltuk altı kokusu hâkimdi.

Barda oturan Cooper içeceğinin üstüne eğilmişti. Yağ lekesi olmuş parmaklarında neredeyse filtresine kadar içilmiş sigara vardı. Dirseğimi yana açarak kapının yanındaki insan güruhunun arasından geçtim ve onun yanındaki boş tabureye oturdum.

Dönüp yanına oturanın ben olduğumu görünce gülümseyerek, "Selam, burada ne işin var?" dedi.

Omuz silktim. "Dışarı çıkmam gerekiyordu." Barmene Cooper'ın önünde ne varsa onu işaret ettim. Sek viski olabilirdi. "Bu akşamın ne özelliği var? Salı gününe göre biraz kalabalık değil mi?"

Cooper gözlerini yüzümde gezdirdi. "Salı günleri dolar çekilişi var."

"Salı güleri buralarda büyük gün. Taco ve bira... Osage Flats, şişman ve sarhoşların evi," deyip uyduruk, gargara yapar gibi bir sesle kahkaha attım. "Tam yerinde bir slogana benziyor bu."

Barmen bana içkimi getirdi. Onu hemen bitirmeye koyuldum. Ucuz viski aşağı doğru inerken yaktı. Boğazımın yaralarla dolduğunu hayal edebiliyordum.

Cooper gözlerini tekrar içkisine döndürerek, "Ne kadar içtin?" diye sordu.

"Yeteri kadar olmaktan çok uzak," dedim. "Ama endişelenme. Arabayla gelmedim. Beni Charlie bıraktı."

Cooper sigarasını suçiçeği çıkarmış gibi lekeli barda söndürerek dizini dizime dokundurdu. "Biraz yavaşlamaya ne dersin?"

"Hayır."

Peki anlamında kafa salladı ve kendi yarı dolu kadehini ellerinin arasına aldı. "Bu konuda konuşmak ister misin? Bana gidebiliriz. İstersen viskim de var."

Kafamı iki yana salladım. Bana iyi davranmasma katlanamıyordum. Onun yanında olunca göğsüme yayılan sızıya dayanamıyordum. Ben deli gibi unutmaya çabalarken bana hatırlattığı bütün o şeylere katlanamıyordum. Bu da ona zarar vermek istememe neden oluyordu. Sırf zarar verebileceğim için.

Omzuma sert bir şey çarpınca taburede öne doğru savruldum, kendimi tutmak için kolumu uzatarak bardan destek aldım.

Arkamdaki adam beni eliyle dengede tutarak, "Ahh! Off, özür dilerim," dedi. Ona daha iyi bakmak için kafamı çevirdim. Benim yaşlarımdaydı. Üstünde kot pantolon ve açık yeşil bir tişört, kafasında Kansas City Royals beysbol takımının şapkası vardı. Boynu tıraş kesiğiyle kıpkırmızı olmuştu.

"Ben David," dedi. Hepsi erkeklerden oluşan küçük arkadaş grubu, biralarının üstünden pis pis bakarak etkileşimimizi aç gözlerle izliyorlardı.

"Lane," dedim.

Bana dişlerini göstererek gülümsedi. Gözleri buğuluydu. Teninden buram buram bira kokusu yayılıyordu. "Dans etmek ister misin?"

Bar taburemde dönerken hafif bir cilveyle, "Olabilir," dedim Göz ucuyla Cooper'a baktım. Beni izliyor, ne yapacağımı görmeyi bekliyordu.

David, Cooper'la aramızda duracak şekilde yer değiştirdi ve göz temasımızı kesti. Parmakları koluma daha da bastırdı. "Ne dersin? Bir dans."

"Tamam. Bir dans." Onun beni tabureden kaldırıp dans pistine götürmesine izin verdim. Arkamı dönüp Cooper'a bakmadım. Müzik kutusundan yavaş bir şarkı çalmıyordu ama David yine de beni kollarının arasına alarak vücuduna yaklaştırdı. Nefesini yanağıma vererek, "Off! Çok güzelsin. Buralardaki kızların hepsinden daha ateşli," dedi.

Gözlerimi onun omzunun ardındaki bir yere odakladım. Yavaş daireler halinde dönerken midemin bulanmasına engel olmak için yoğunlaşmak zorundaydım. Barın arkasındaki ayna her geçtiğimizde kızarmış suratımı, kocaman açılmış ve sersem bakan gözlerimi yansıtıyordu. Cooper bir kez bile benden tarafa bakmadı.

Beş dakika da bir saat de olabilecek bir sürenin ardından (Beynim zamanı pek algılayamıyordu.) David'in arkadaşlarından biri, eli şat bardaklarıyla dolu bir halde araya girdi. Tekila benim içki tercihim değildi ama o eski yala, iç, em rutini bisiklete binmek gibi çabucak zihnimde tazelendi. Boş şat bardağını verdiğimde David kafasını eğip beni öptü. Dilini ağzımın içine soktu ve dişleri dişlerime çarptı. Misket limonu ve tuz dudaklarımı yaktı. Geri çekildim ama gerektiği kadar hızlı yapamadım.

David kolunu bana sıkıca ve samimi bir şekilde doladı. David'i iterek ondan geri çekildim. Ayağına takılıp dans eden bir çifte çarptım. "Affedersiniz," diye geveledim. "Özür dilerim."

David'in bana seslenişini duymazdan gelerek hızla Ronnie Joe's'un kapısından çıktım. Dışarısı daha soğuk değildi ama en azından hava temiz ve açıktı. Dolunay siyah bir bulut demetinin arasından kafasını uzatarak, otoparkta ilerleyerek gözden kaybolan Cooper'ın sırtını aydınlatıyordu. Derin bir nefes aldım. Yoğun baş dönmem geri plana gitti.

"Heey! Bekle," diye seslendim. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve." Durmadı ya da arkasına dönmedi.

Aceleyle onun peşinden gittim ama koşmadım. Midemin bunu kaldırabileceğinden emin değildim ama hızlı ve sakar adımlarla ilerledim. "Gitme. Bekle!"

Ancak kamyonetine ulaşınca yavaşladı ve bana dönerek ofladı. "Ne var?"

"Neden gidiyorsun?"

"Çünkü saat geç oldu ve yarın çalışmak zorundayım."

"Bir kadeh daha içebilirdik."

"Sen bir kadehten daha fazlasını içmişsin. Ya yere yığılıp sızacaksın ya da kollarını ve bacaklarını açmış bir halde bir herifin

arka koltuğunda sonlanacaksın," derken gözleri âdeta kıvılcımlar saçıyordu. "Teşekkürler ama almayayım. Her halükârda izlemem gereken bir manzara değil."

"Cooper," diyerek uzandım ve elini tuttum. Teni parmaklarımın altında sert ve sıcaktı.

Elini elimden çekerek, "Kendi saçmalıklarından bıkmıyor musun hiç?" diye sordu. "Benden ne istiyorsun ya? İçeri girip o herifi bir güzel benzetmemi mi? Eskiden yaptığım gibi onu yumruklamamı mı? Eşit olalım diye becermek için bir kız bulmamı mı?" Nefes nefeseydi ve ellerini sıkıyordu. "Eski zamanlar gibi olmasını mı istiyorsun? Bu mu yani?"

Kendimi öne doğru attım ve vücudumu vücuduna yapıştırdım. Cooper'dan tam küfür de olmayan bir boğuk ses çıktı. Beni geri itme ihtimalinin bayağı yüksek olduğunu düşündüm ama öyle yapmak yerine bizi döndürüp beni sertçe kamyonetine yapıştırdı. Bir elimle kolu çekerek şoför kapısını araladım ve Cooper onu kalçasıyla daha çok açıp beni ikili ön koltuğa attı, sonra üstüme çıktı.

Kafasını kaldırıp bir şey söylemeye çalışacakmış gibi ağzını açtı. Bir elimle ağzını kapatıp kalçalarımı kaldırarak, "Lütfen," diye fısıldadım. Yalvarıyor gibi çıkıyordu sesim ve beni bu hale soktuğu için ondan nefret ettim. Dudaklarım boynuyla buluştu. "Lütfen."

Kafamı iki eliyle tutarak beni gözlerine bakmaya zorladı. Dişlerini sıkarak, "Lanet olsun sana Lane," dedi ama beni iyice kendisine bastırdı. Elleri çoktan şortumu hışımla bacaklarımdan aşağı indiriyordu. Eğer gerektiğinden daha sertse tavrı, eğer dokunuşundaki şiddet bıçak kadar keskinse, kimdim ben ki şikâyet edecektim? Sonuçta hak ettiğimden daha kötü davranmıyordu bana.

EMMELINE

(1984'te doğdu. 1984'te öldü.)

Onu içi pembe saten kumaşla kaplı bir tabutta gömdüler. Koyu kestane saçları küçük kafatasının etrafında ipek gibi kıvrılmıştı. Güllerin tomurcuğuna benzeyen bir ağzı vardı. Göz kapakları Roanoke'lara özgü gözlerini örtecek şekilde kapanmıştı. Yedi kilo, elli santim, altı aylıktı.

Emmeline Justine Roanoke

Sevgili Bir Kız Evlat
Biricik Kız Kardeş
Güzel Kızımız

◊ YAZ

Allegra huysuzluk krizinden çıktığı ve tekrar konuştuğumuz için, beni annesinin günlüğünü bulmaya yardım etmekle görevlendirdi. Geçen yıl bulduğu birkaç sayfa, samanlıktaki tahtaların arasına sıkıştırılmıştı ama günlüğün geri kalanını asla bulamamıştı. Bugün onu bulmak için kütüphanenin altını üstüne getiriyorduk. Allegra annesinin günlüğünü normal kitaplar arasına saklamış olabileceğine dair bir fikre kapıldı. Ona göre bu mükemmel bir kamuflaj olurdu.

Raftan bir dizi kitabı indirerek, "Neden onu bu kadar çok bulmak istiyorsun?" diye sordum.

Allegra sayfaları karıştırmayı bıraktı. "Çünkü onunla ilgili gerçek anlamda hiçbir şey bilmiyorum. Sadece büyükbabamdan çok mükemmel olduğuna dair kulağa uydurulmuş gibi gelen aptal hikâyeleri biliyorum. Yani hadi canım! Belli ki melek falan değildi."

Bu dediğine gülmek zorunda kaldım. "Hiçbirinin öyle olduklarını sanmıyorum. Hatta bizim de."

Allegra, "Annenle ilgili daha çok şey bilmek istemez misin? Gerçekten ne düşündüğünü ya da hissettiğini öğrenebilseydin, bilmek istemez miydin?" diye sordu.

"Pek değil." İlk kitap destesini bir kenara koyup yeni bir deste aldım. Kütüphane düzenli olarak temizleniyordu ama yine de

tozlanmıştı. Burnum kaşınınca hapşırmamak için yüzümü buruşturdum. "Annemin zihni keyifli zaman geçirmek isteyeceğim türden bir yer değil."

Allegra'nın gözlerinde hiddet dolu bir ifade belirdi ve elinde tuttuğu kitabı daha sıkıca tuttu. "Ama ben annemin neden beni o kadar çabuk terk ettiğini öğrenmek istiyorum. En azından seninki seni yanında götürdü."

"Fazla seçeneği yoktu. İçinde olduğum göz önünde bulundurulursa," dedim.

Allegra gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Anneni aramayı denedin mi hiç?"

Allegra, "Hayır," diyerek dudağını ısırdı ve elindeki kitaba bakmaya devam etti.

"Hiç mi?" Bilgisayarın cazibesinin onu bir kez olsun bile çekmediğine inanamıyordum.

Allegra omuz silkti. "Peki, tamam. Onu birkaç kez Google'da aradım. Hiçbir şey çıkmadı. Anlaşılan onu bulmamı istemiyor," dediğinde gözlerindeki üzüntü beni şaşırttı. Burada durmuş annesini özlüyordu. Ben de çoğu günler annemin beni ardında bırakmış olmasını diliyordum.

"Dürüst olmak gerekirse Allegra, sen bu işten kazançlı çıkan taraf olmuş olabilirsin. Annemle yaşamak pek de aile kavramını temsil etmiyordu."

Allegra'nın yüzünde yüzme deliğindekiyle aynı, sanki bir şey zorla içinden çıkmaya çalışıyormuşçasına bir ifade belirdi. Dudakları duymak için yanıp tutuştuğum kelimeleri telaffuz etmek üzereydi.

Büyükannem kapının girişinden, "Siz kızlar ne yapıyorsunuz?" diye sorunca parmak şaklatmaya yetecek bir sürede, an bozulmuştu. Allegra'nın içinde tuttuğu şeyi öğrenme fırsatım tekrar kaçmıştı.

Allegra arkasına dönmeden, "Annemin günlüğünü arıyoruz," dedi.

Büyükannem, "Of! Tanrı aşkına. İşiniz bittiğinde bütün bu

kitapların yerine koyulmasını istiyorum. Duydun mu beni Allegra?" dedi.

Allegra, "Evet. Bakarız," diye mırıldandı.

Büyükannem kitap yığınlarımızın yanından geçerek odanın içine biraz daha girdi. "Annenle ilgili bilmek istediğin bir şey varsa, istediğin zaman bana sorabilirsin," dedi.

Allegra kafasını kaldırıp bakmadı bile. "Onu daha önce denedim. Sen hiçbir zaman onunla ilgili konuşmak istemiyorsun. Büyükbabam da sadece onun nasıl hayvanlarla bir arada yaşayabildiği ve mutlu şarkılar söyleyerek ortalıklarda dolandığına dair hikâyeler söylüyor."

"Külkedisi gibi mi?" diye sordum.

Allegra, "Aynen... Sürtük Külkedisi," dedi ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Büyükannem, "Doğru değil," dedi.

Allegra, "Lütfen. Büyükbabamın tek yaptığı durumu ballandırmak," dedi.

Yere oturup ait olmayan bir tanesini bulmaya çalışmak için kitapları ayırmaya başladım.

Büyükannem benim etrafımdan dolanarak, "Biliyor musun? Eleanor'un günlüğünün nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama ilgini çekebilecek başka bir şey var bende," dedi.

Allegra ayağa fırlayarak, "Ne?" diye sordu.

Büyükannem sıra sıra dizili kitapları inceledi ve en üstteki rafa uzanmak için parmak uçlarında yükseldi. Rengi solmuş siyah bir kumaşla kaplı, sayfaları kıvrılmış ve eğri büğrü, geniş, kalın bir kitap çıkardı. "İşte burada," diyerek şöminenin yanındaki tekli koltuklardan birine oturdu. Allegra'yla ben ayağa kalkarak yanına gittik kucağındaki kitaba baktık.

"Bu ne?" diye sordum. Kitabın kapağında bir işaret ya da başlık yoktu. Her yönüyle el yapımı gibi görünüyordu.

Büyükannem kapağı nazikçe çevirerek, "Saç kitabı," dedi.

"Saç kitabı da ne?" diye sorarak bana doğru kaşlarını kaldırdı. Ses çıkarmadan dudaklarını hareket ettirerek, "Hiçbir fikrim

yok," dedim ve dikkatimi tekrar büyükannemin kucağındaki kitaba yönelttim.

Büyükannem iç geçirdi ve Allegra'ya cefakâr bir bakış attı. "Saç kitabı aynen kulağa geldiği gibi. Saçlardan oluşan bir kitap," diyerek kitabı açtı. Tam ilk sayfada bir saç koleksiyonu vardı. Bazıları sanki bir bebeğin ilk saç kesiminden alınıp saklanmış gibi kısa ve ince bir tutamdı. Diğer buklelerse daha uzun ve kalın telliydi ve sayfaya uçları sökülmüş kurdelelerle tutturulmuştu.

Büyükannem bize, "Bu Roanoke ailesi yadigârı. Büyükbabanız bunu babasının büyükannesinin başlattığını söyledi ve yıllar boyunca herkes kendi saçlarını eklemiş." Büyükannem kitabın arka sayfasını açtı. "Bu halanız Peneleope'nin saçı," dedi. İnce parmaklarını ucu mat, beyaz bir kurdeleyle bağlanmış gür bir örgünün üstünde gezdirdi. "O gömülmeden önce kestik bunu," dedi. Saçları Allegra ve benimki gibi koyu kestaneydi ama kütüphane penceresinden içeri vuran güneş ışığında, aradaki bakır tutamlar parladı.

"O merdivenlerden düştü, değil mi?" diye sordum. Uzanıp örgüye dokunmak istedim ama büyükannemin buna izin verip vermeyeceğinden emin değildim. Örgünün üstündeki parmakları sanki fazla yaklaştığım için beni çimdikleyebilirmiş gibi sahiplenici duruyordu.

Allegra, "Evet. Gece yarısıymış. Boynunu kırmış," deyip dişlerinin arasından sert bir cık cık sesi çıkardı.

Büyükannem, "Ah Allegra! Dalga geçme. Korkunçtu. Korkunç," dedi. Örgüyü parmaklarının arasında gezdirdi. "Onu bebek olduğu zamanlardan büyüttüm."

"Öldüğünde kaç yaşındaydı?" diye sordum.

"Daha on dördüne yeni basmıştı. Hâlâ küçük bir kızdı. Nasıl göründüğünü asla unutmayacağım. Beyaz geceliğiyle uzuvları birbirine dolanmıştı." Başımı kitaptan kaldırdım ve gözyaşları arayarak büyükannemin yüzüne baktım ama her zamanki gibi yüzü ifadesizdi. Sayfayı çevirdi.

"Şimdi bu," deyip sayfaya yapıştırılmış bir tutam saça do-

kundu. "Bu senin annenin saçı Allegra. Bu da..." deyip yanındaki tamamen aynı görünen tutamı işaret ederek, "...bu da senin annenin Lane. Küçükken saçlarını kestirdiklerinde bir parçayı sakladım." Gülümseyerek sayfaya baktı. "Camilla bu yüzden tam bir sinir krizi geçirdi. Bu kitaptan nefret ederdi. İğrenç ve ürkütücü olduğunu düşünürdü."

Allegra, "Gerçekten de iğrenç ve ürkütücü," dedi, sesinde tuhaflığından ne kadar çok hoşlandığını yansıtan bir ses tonuyla.

Ben içimden gelene daha fazla karşı koyamadım ve uzanıp parmağımı annemin saçına dokundurdum. Üstünde özenli bir el yazıyla *Camilla 1981, 10 yaşında,* yazıyordu. Annemin saçı da Eleanor'un saçı da koyu kestanenin arasına sızmış bakır tonlarına kadar aynı Allegra'nınki ve benimki gibiydi. Bir gün bizim saçlarımız da bu kitapta yerini alırsa saçlarımızın onunkinden ayırt edilebileceğinden şüpheliydim

Büyükannem kitabı kapatmaya yeltendi ama Allegra onu durdurdu. Büyükannem sandalyeden kalkmaya çalışırken bile Allegra son sayfayı çevirdi. "Son sayfada ne var?" diye sordu. Kitap tekrar açık bir halde büyükannemin kucağına düştü. Soluk sarı bir kurdeleyle sayfaya tutturulmuş bir tutam saç vardı. *Emmeline, 1984, 6 aylık.*

Allegra, "Aaa... Ölü bebek," dedi.

"Bunu cenazeden önce sen mi kestin?" diye sordum ve büyükannem bana korkmuş bir bakış attı. Belki de işime geldiğinde benim de Allegra kadar duygusuz olabilmeme şaşırmıştı.

"Evet," dedi.

Allegra göz ucuyla bana bakarak, "Beşiğinde ölmüş," dedi.

"Evet, bunu bana anlattın zaten."

Allegra büyükannemin omzunu dürterek, "Onu bulan sendin, değil mi?" diye sorarak sapladığım bıçağı çevirdi.

Büyükannem, "Uyuyor gibi görünüyordu. Ama küçük dudakları mordu. Ayrıca soğuktu da. Onu ısıtırsam, iyi olacağını sandım. Büyükbabanız onu kollarımdan çekip almak zorunda kaldı. Ona felaket şeyler söyledim. Bir bebeği bir daha asla kuca-

ğıma almayacağıma yemin ettim," deyip derin bir nefes aldı ve kitabı kapattı. Kafasını kaldırıp Allegra'ya baktı. "Tabii ki de sen geldin ve beni yalancı çıkardın," dedi. Hâlâ ağlamıyordu ama duruşu azıcık bozulmuştu. Pürüzsüz cam bir tabakadaki ufacık bir çatlak...

Allegra bir saniyeliğine tereddüt etti, sonra büyükanneme sarılacakmış gibi eğildi. Büyükannem tahammülsüz bir ses çıkarıp ayağa kalkarak Allegra'nın ellerini savuşturdu. Büyükannemin sarılmaktan hoşlanmadığını biliyordum zaten. Şimdi neden hoşlanmadığım da öğrenmiştim sanırım. Belki Emmeline'le son sarılışının sonuncusu olmasını dilemişti.

Tommy Allegra'yı ve beni almak için araba yolunun sonunda durduğunda, Cooper yanında yoktu. Özür diler gibi bir ifadeyle gülümseyerek, "Bizimle partide buluşacak," dedi.

Allegra, "Neden ki?" diye sordu.

Tommy, "Bilmiyorum," dedi ama kulaklarının uçlarındaki kızarıklık onu ele verdi.

Allegra öne ben de arkaya binerken, bana, "Onun gelmeyeceğini biliyor muydun?" diye sordu.

"Hayır ama önemli değil," dedim ama içten içe öyle olduğu hissine kapıldım. Yatağında geçirdiğimiz o günden beri, Cooper'la aramızdaki ilişki farklıydı. Dışarıdan bakan birine göre hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ birlikte zaman geçiriyor, hâlâ birlikte oluyor, hâlâ ne zaman aynı ortamda bulunsak bir güç bizi birbirimize çekiyordu ama bütün bunların altında bir şey değişmişti. En azından benim için. Yüzünü her gördüğümde içimde karanlık bir kötülük dalgası ve korku yoğunlaşıyordu. Duygularım öylesine birbirine karışmıştı ki birinin nerede bittiği diğerinin nerede başladığını ayırt edemiyordum. Kendi kendime dur dedim ama kendi dürtülerimi durduracak bir kapatma düğmesi bulamıyordum. Onun yerine sohbetten uzak duruyor, Cooper'ın kolunun altından çıkıyor ve birlikte olduğumuzda

onun asla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Kendi kendime Cooper'ın bu farkı hissetmediğini söylemeye çalıştım ama o bu akşam Tommy'yle birlikte gelmemesi muhtemelen fark ettiği anlamına geliyordu.

Gittiğimiz parti bir çocuğun çiftlik evinde düzenleniyordu. Annesiyle babası şehirdışındaydı ve bütün mekân çocuklarla dolup taşıyordu. Arka bahçedeki bir çukurda kocaman bir ateş yakılmıştı ve yerlere çoktan bira kutuları saçılmıştı. Gözlerim anında elinde bir birayla verandanın kenarına yaslanmış duran Cooper'a gitti. Yanına da tanımadığım bir kız sokulmuştu.

Allegra duyulmasını umduğu bir sesle, "Aman Tanrım! Şu sürtüğün burada olduğuna inanamıyorum," dedi.

Cooper'dan gözlerimi alarak, "Kim?" diye sordum.

Allegra, "Becca James. Cooper'ı gözleriyle yiyen. Birkaç yıl önce çıktılar. Sonra Cooper o eziği terk etti," derken resmen bağırıyordu. "O zamandan beri onu tekrar elde etmeye çalışıyor."

Göz ucuyla Cooper ve Becca'ya tekrar baktım. Kız, başını onu görecek şekilde kaldırmış, vücudunu ona çevirmişti. Cooper ona dokunmuyordu ama ondan uzaklaşmıyordu da.

Allegra, "Ben gidip bir tane bira alacağım. Sen de bir tane ister misin?" dedi.

"Olur," dedim.

Allegra Becca'ya yaralayıcı bir bakış atarak ağır ağımlarla uzaklaştı. Tommy yanıma yaklaştı. Alçak bir sesle, "Cooper bugün babasıyla kavga etmiş," dedi.

"Öyle şeylerin bittiğini sanıyordum. Cooper'ın hepsini bitirdiğini," dedim.

Tommy buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Bunun gerçekten hiç bittiğini sanmıyorum Lane. Yani babası artık onu ağzını, burnunu kıracak şekilde dövmüyor ama hâlâ birbirlerinden nefret ediyorlar. Bu her zaman bir mücadele olacak." Tommy koluma bir elini koydu. "Bu akşam ondan uzak durmak daha iyi olabilir. Bu halde olduğunda... daha sonradan pişman olacağı şeyler yapıyor."

Allegra ellerinde dengede tuttuğu üç tane birayla yanımıza geldi. Tommy de ben de bir tane aldık. Kafamı Tommy'nin dediklerine yordum. Becca'yı kıskanmıyordum ya da Cooper için endişelenmiyordum. Tuhaf bir rahatlama hissine kapılmıştım. Artık onu nasıl inciteceğimi biliyordum. Onun beni incitmesine nasıl izin vereceğimi de. Bu oyun benim için tanıdıktı. Annem aşamaları ezberlemem için bana uzun zaman önce yardım etmişti.

Allegra bira kutusunu açtı ve Cooper'ı baştan ayağa dikkatlice süzdü. Hâlâ Becca'nın yanından ayrılmamıştı. Allegra dikkatini bana yoğunlaştırdı. "Boş ver onu Lane. Burada başka bir sürü erkek var. Bazılarıyla tanışmak ister misin?"

"Olur. Neden olmasın?" dedim.

Tommy, "Allegra... belki de öyle yapamamalısın..." dedi.

Ancak çoktan ateşin yanında duran bir grup çocuğa el salladı. Bana, "Nick Samson'la tanışman gerek. Bu sene son sınıfa geçecek. Tommy'yle futbol oynadı. Çok tatlı," dedi.

Onun beni ateşe doğru sürüklemesine izin verdim. Tommy peşimizden gelmemeyi tercih etti. Nick ensesi kalın, kürek gibi elleri olan, koyu renk saçlı bir çocuk çıktı. Bana gülümsediğinde alt dudağında bir tütün parçası göründü. Bu benim tatlılık anlayışımla pek örtüşmüyordu. Tekrar Cooper'a baktım ve bütün vücudunu bana doğru çevirdiğini gördüm. Becca unutulmuştu sonunda. Tommy onu yerinde tutuyormuş gibi bir elini Cooper'ın göğsüne koymuştu. Allegra kenara çekilerek izledi. Çeşitli oyunculara göz gezdirdi. Cooper'la göz göze geldim ve aramızda ateşli, elektrik yüklü bir bakışma geçti.

Hiçbir şeyden habersiz olan Nick bir elini belime koyarak doğruca meselenin özüne indi. Alçak ve hırıltılı bir sesle, "Yürümek ister misin?" diye sordu.

Cooper arkamdan, "Hayır, seninle yürüyüşe çıkmak istemiyor lan," dedi. Tepki bile veremeden beni kenara iterek Nick'in tam kafasına vahşice ama sert bir yumruk attı.

Hızlı ve öfkeli bir kavgaya tutuştular. Cooper enerjisini yum-

ruk atmaya harcarken Nick homurdanıyordu. Nick daha iriydi ama Cooper daha öfkeliydi. Tommy ve birkaç diğer çocuk onları ayırmasalardı bütün gece birbirlerini benzetmeye devam edebilirlerdi. Allegra yanımda duruyordu. Resmen bütün vücudu heyecandan titriyordu. "Senin için kavga ediyorlardı," diye fısıldadı. "Bu çok havalı."

"Havalı falan değil," derken Cooper'ın dudaklarından damlayan kanı izledim. Nick'in okul yüzüğü dişine gelmişti ve eğilip yere beyaz bir parça tükürdü. Elleri öfkeden titriyordu ama gözleri kayıtsızdı. Nick'e vurduğunda babasının yüzünü hayal edip etmediğini ya da asıl yumrukladığının benim suratım olup olmadığını merak ettim. Babasına dönüşmek istemediği, birine vurmadan geçirdiği her bir günün onu o kaderden uzaklaştıran bir adım olduğuna dair söylediklerini hatırladım. Bu akşam ilk yumruğu Cooper atmış olabilirdi ama onu ringe ben çıkartmıştım. Beni hiç affedecek miydi acaba?

Nick'in yanına diz çöktüm ve elinden tutarak ayağa kalkmasına yardım ettim. "İstersen seninle şimdi yürüyüşe çıkarım," dedim.

Nick, "Olur," dedi. Sesi muhtemelen burnunu kırdığı için boğuktu. Ama bu onu hiç yavaşlatmadı. Yumruğunu salladı. Bir eliyle yanağındaki kanı sildi. Artık kavga bittiğine göre herkes hiçbir şey olmamış gibi içmeye geri dönmüştü hemen. Ani şiddet patlamalarına alışkınlardı. Özellikle de Cooper'dan.

Nick'le karanlığa doğru giderken Cooper'a bakmadım. Işık dairesinden çıktığımızda Nick beni döndürüp bir ağaca yasladı. Ağzı fazla ıslak, dili fazla iriydi. Ekşi ter ve bira kokuyordu. Onun bana dokunmasına, tişörtümü kaldırmasına, elini şortumun içine sokmasına izin verdim. Onun bana ne istiyorsa yapmasına izin verdim çünkü vermemem için tek bir neden düşünemedim.

GÜNÜMÜZ

Gözlerimi açtığımda Cooper çoktan uyanmıştı. Bunu nefes alıp verişinden anlayabiliyordum. Daha önce onunla bir yatakta bütün gece yatmamıştım hiç ve bunun olduğunu hayal ettiysem bile, hayalim böyle değildi. Alkol kokusu çok baskındı. Gözeneklerimden yumuşak pamuklu nevresimlere doğru yayılıyordu. Pencereden içeri güneş ışığı vuruyor ve çıplak tenimi sıcak bir bal sarısına dönüştürüyordu. Cooper'a bakmak için kafamı çevirdim ama beynim her bir harekete itiraz ederek, odanın etrafımda hızla dönmesine neden oldu. Midemdekiler ağzıma yükselmek üzereydi.

"Ahh! Kahretsin," diye inledim gözlerimi bir elimle kapattım.

Cooper, "Canın acıyor," dedi. Bu bir soru değildi ve pek de sempatik bir ifade değildi.

"Evet, çok abarttım," derken sesim boğuk ve cılız çıktı.

"Sana su getirmemi ister misin? Ya da başın için bir şey?"

"Hayır. Sadece bana bir dakika ver," dedim. Sadece başım değil, bütün vücudum zonkluyordu. "Ne kadar zamandır uyanıksın sen?"

"Bir süredir. Gidip biraz kahve yapacağım," dedi.

Ona parmaklarımın arasından baktım. "Peki. Teşekkürler."

Cooper yatakta dönerek benden uzaklaşınca sırtındaki bronz ten gerildi. O odadan çıktıktan sonra, kendimi doğrularak otur-

maya zorladım. Kafamdaki zonklama daha da şiddetlendi ve birkaç derin nefes alarak kendi kendime midemin bulanmayacağını söyledim. Şortumu ve külotumu yerde bulmayı başardım ama sutyenim ya da tişörtüm yok olmuştu. Bildiğim kadarıyla Cooper'ın kamyonetindeydiler. Şifonyerden Cooper'ın bir tişörtünü alıp üstüme geçirdim.

Dik merdivenlerden dikkatlice indim ama merdivenlerin dibine yayılmış siyah Labrador'a takılmaktan son anda kurtuldum. Perdesiz pencerelerden içeri vuran sabah güneşi karşısında gözlerimi kıstım. Daha şimdiden demlenen kahve kokusunu alabiliyordum. Cooper'ın evi temiz ve az mobilyalıydı. Renkler açıktı. Loş ışıklı tamirhanede geçirdiği bir günün ardından buraya adım atmanın iç rahatlatan bir yanı olduğunu tahmin ediyordum. Bu evi seviyordu. Bu, bir bakışta anlaşılıyordu. Cilalı parkelerden, yeni boyanmış duvarlardan, şöminenin üstündeki çerçeveli fotoğraflardan ve göze hoş görünmesinden okunuyordu. Burası güzel bir oda, güzel bir evdi ve çocukça bir kıskançlığa kapıldım.

Osage Flats'e dönmeye dair hiçbir planım yoktu ama olsaydı, düzenini kurmuş bir halde bulmayı bekleyeceğim kişi Tommy'ydi. Sarah'yı öğrenmek hiç şaşırtıcı gelmemişti. Ancak nedense Cooper'ın kendisine ait bir yeri olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Sonunun daha çok benim gibi olmasını beklerdim. Osage Flats'ten dışarı hiç adım atmasa da göçebe, bir yataktan diğerine, bir günden sonrakine geçmekten memnun olan biri gibi. Cooper'ın bu evi bir yuvaya dönüştürdüğünü görmek kendimi, bir yetişkinin vücuduna hapsolmuş bir sahtekâr gibi hissetmeme neden oldu. Hayatım on sekiz yaşındaki birinin hayatı olabilirdi. Allegra da hâlâ evde yaşıyor, hâlâ doğduğundan beri kullandığı yatak odasında yatıyordu. Bütün Roanoke kızları bir şekilde büyüyememiş, hayatları boyunca çocukluklarında takılıp kalmışlardı.

Kahvenin çıkardığı gurul gurul sesin peşinden açık sarı mutfağa gittim. İçerisi küçüktü ve yenilenmesi gerekiyordu ama sa-

mimi bir havası vardı. Evyenin üstündeki pencere ufuğa karışan buğday tarlalarına bakıyordu. Bir sandalye çekip masaya oturdum ve alnımı elime yasladım.

Cooper'a, "Perdelere yatırım yapmak isteyebilirsin. Bu kadar güneş ışığı tam anlamıyla yıkıcı," dedim.

Burnundan alaylı bir kahkaha attı. "Bence asıl sorun senin içtiğin kırk tane içki."

"Kırk değildi," diye homurdandım. Cooper kahve dolu bir kupayı önüme koydu. Onu ellerimin arasına alarak acı kokusunu içime çektim. "Bu arada köpeğin neredeyse boynumu kırmama neden oluyordu."

"Adı Punk. İyi bir köpek."

Gözlerimi devirmeye yeltendim ama sonra kafamdaki zonklamaya karşı temkinli davranarak yapmamakla akıllılık edeceğimi fark ettim. Cooper kendi kupasını da alıp tezgâhın üstüne zıplayarak oturdu. Uzun bacakları sallanıyordu. "Yiyecek bir şey ister misin?" diye sordu. "Omlet yapabilirim ya da ekmek kızartabilirim."

Olumsuz anlamda kafa salladım ama o bile bir hataydı. "Hayır. Kahve yeterli."

İkimiz de güçlendirici birkaç yudum aldıktan sonra, "Eee? Dün gece seni ne tetikledi? Ronnie Joe's'a bayağı berbat bir halde geldin," dedi.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

İç geçirerek, "Bunu şimdi yapmasak?" diye sordum.

"Neyi? Normal insanlar gibi konuşmayı mı kastediyorsun?"

"Biz hiçbir zaman normal insanlar olmadık Cooper," dedim ki bunun karşılında ufacık bir gülümsemeyle bile karşılaşamadım.

Kupasını tezgâhtaki kalçasının yanına koydu. "Artık çocuk değiliz Lane. Büyümenin zamanı geldi." Tam olarak sinirli değildi ama ona yakındı.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kendime bir hayat kurmaya çalıştım demek oluyor. Doğru düzgün bir hayat. Babama dönüşmemek için gerçekten çok çalıştığım anlamına geliyor. Yetişme tarzımı bir bahane olarak kullanmamak için. Geriye gitmek istemiyorum."

Göz ucuyla ona baktım. "Öyle mi? Hâlâ onun tamirhanesinde çalışmıyor musun?"

Cooper'ın yüz ifadesi katılaştı. Eliyle bacağını sıktı. Gergin bir sesle, "Bel altı vuruyorsun," dedi.

Sonunda Jeff'e dediğim bütün o çirkin, haksız şeyleri hatırlayarak omuz silktim. "Ne bekliyordun ki? İnsanlar değişmezler Cooper. Neredeyse hiç."

"Evet, değişirler. Gerçekten istiyorlarsa... ve sen ne düşünürsen düşün, ben on sekiz yaşımdakinden farklıyım. Tekrarlarla ilgilenmiyorum. Dün gece de o yöne doğru gidiyormuşuz gibi geldi." Bir elini saçına daldırdı. "Tekrar aynısını yapamam. İlk seferinde çok canım yandı."

Bu daha önce hiç karşılaşmadığım, varlığından haberdar olmadığım bir Cooper'dı. Bir yanım onun incinebileceğine, en azından benim gibi bir tarafından incitebileceğine gerçekten inanmıyordu ama yaşının ilerlemesi onu daha cesur, geçmişteki bütün ıstıraplarını ortaya dökmeye daha istekli yapmıştı. Bana gelince, geçen yıllar tam tersi etki yaratmıştı. Daha önce hiç olmadığım kadar korkuyordum.

Tezgâhtan atlayarak indi ve üstüme doğru eğildi. Ellerini sandalyemin arkasına koydu. "Ama yeniden başlayabiliriz. Olmaz mı? Bence o zaman bile aramızda bir şey vardı Lane. Birbirimizi maruz bıraktığımız onca saçmalığın altında gizli, güzel bir şey."

Kendimi ona tekrar bakmaya, nefesimi kontrol etmeye zorladım. Kollarının beni çevreleyerek olduğum yerde tutmasıyla alakası olmayan bir kapana kısılmışlık hissine kapıldım. "Sen neden bahsediyorsun ya?" Sesimdeki huysuzluk benim için iç rahatlatıcıydı. Ağzımı açtığımda ne gibi bir açık vereceğimden emin değildim.

Cooper, "Yeniden başlayabiliriz," diye tekrarlayarak bir parmağını yanağımdan aşağı indirdi ve hafifçe alt dudağımda gezdirirdi. Ağzımı açıp parmağını içine sokmasına izin verdim ve ucunu yaladım. Gözleri yumuşayıp buğulanana kadar bekleyip sonra bir güzel ısırdım.

"Tanrım!" diye inleyerek elini ağzımdan çekti. "Bu da neyin nesiydi?"

"Bir daha öyle yapma," derken kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlamak üzere olduğunu sandım.

"Neyi bir daha yapmayayım?"

"Olmadığımız bir şeymişiz gibi yapmaya çalışma." Nefeslerim hızlı ve sertti; boğazımı acıtıyordu. "Bu, saçmalık ve kusmak istememe neden oluyor."

Cooper yüzünde temkinli bir ifade ve boş bakan gözlerle geri çekildi. Bu iyi hatırladığım bir bakıştı. "Belki de haklısın. Belki de insanlar değişmezler. Tanrı biliyor ya sen her zaman olduğun gibi kalpsiz bir sürtüksün hâlâ," dedi.

Bazen zalimlik karşısında, nezaketten daha rahat hissetmem benim için bile bir esrardı.

Günün geri kalanını, akşamdan kalma halimi atlatmak için nemli, boğucu yatağımda, terden ıslanmış nevresimlerin arasında uyuyarak geçirdim. Saat altı gibi büyükbabam akşam yemeğini onlarla kasabada yemek isteyip istemediğimi sormak için kapıyı çaldı ama ayak sesleri koridorda uzaklaşana kadar onu duymazdan geldim. Büyükbabamın kamyonetini yoldan aşağı inen motor sesi gelince kalkıp duş aldım ve buzdolabında kendime dünden kalan peynirli makarna buldum ve tezgâhın başında durarak onu soğuk soğuk yedim.

Gök, fırtınanın kopmak üzere olduğunu gösterecek şekilde kızıl bir aydınlık vererek alacakaranlığa dönüştüğünde kasabaya inmeye karar verdim. Charlie ahırda kedileri besliyordu ve arabayla yanından geçerken bana el salladı.

"Hâlâ burada mısın?" diye seslendi ve durup onunla konuşmak için şoför tarafındaki açık camdan dışarı sarktım.

"Öyle," derken gülümsemeye çalıştım. O bana gülümseyerek karşılık vermedi.

"Şimdiye kadar gitmiş olabileceğini sanıyordum."

"Ben de öyle. Ama Allegra'ya ne olduğunu öğrenmem gerek."

Charlie anladığını gösterircesine kafa salladı ve toprağa tükürdü. "Daha önce de söylediğim gibi, hiç öğrenmeyebiliriz Lane. Bu kalmak için yeterince iyi bir neden değil." Gözleri çapaklıydı. Yaşlı bir adama özgü gözlerdi ama keskin bakıyorlardı. Kedi yavrularından birini alıp iri, yaralı parmaklarıyla onun küçük çenesinin altını okşadı.

Ona, "Ben iyiyim," dedim ama titreyen ellerim, viskiden ekşimiş midem ve ağrıyan başım beni yalancı çıkarıyordu.

"Emin misin?" diye sordu.

Evet anlamında kafa sallayıp ayağımı frenden çekerek oradan uzaklaştım. Konuşamayacağım şeyler vardı. Benimle aynı sırları saklayan Charlie'yle bile.

Aklımda gidecek belirli bir yer yoktu. Büyükannem ve büyükbabamla yemek yemek istemiyorsam The Eat elenmişti. Cooper'ın orada olması riski yüzünden Ronnie Joe's da yasak bölgeydi. Bira almak için markete uğrayıp sonra kasabada amaçsızca dolandım ve dururken bilinçli bir karar veremeden kendimi parkta buldum. Hava artık neredeyse tamamen kararmıştı ve park boştu. Ben arabadan inerken bir araba geçerek beni bir anlığına farlarıyla kör etti adeta.

Hava her zamankinden daha ağırdı ve tam bir nefes almayı zorlaştırıyordu. Akciğerlerim süngere dönmüştü ve saçlarım ağırlığı emiyordu. Parkın içine daha beş adım atmıştım ki tenimin yüzeyinde terler birikmeye başladı. Gökyüzünde sessiz şimşekler çakıyordu. Atlıkarıncaya doğru giderek tel örgüdeki boşluktan içeri geçtim. Geçerken de tel örgünün pürüzlü tarafına tişörtümün arkası takıldı. Sadece atlıkarıncayı çevreleyen

kocaman ağaçların yaprak hışırtısı, her zaman var olan ağustosböceği uğultuları ve uzaktan gelen gök gürültüsünün boğuk gümbürtüsü duyuluyordu. Atlıkarıncanın ahşap zeminine çıktım ve dolunaya teşekkür ettim. Yoksa en sevdiğimi, yani deniz mavisi yeleleri ve geriye doğru gitmiş gözleri olan siyah atı daire çizerek ararken, bacaklarımı atlara çarpardım.

"Onu seçeceğini biliyordum." Tommy'nin sesi arkamdaki karanlıktan geldi. Birden dönerek elimdeki altılı kutu birayı atın kafasına çarptım.

Bir bacağım kaldırırken, "Ödümü patlattın," dedim ve atın sırtına yerleştim. "Ayrıca ben hep bunu seçerim. Seviyorum bu kızı."

Tommy şimdi yanımda konuşarak, "Kız mı?" deyip sol tarafımdaki altın renkli ata bindi. Kuyruğu yoktu ve biri yan tarafındaki boyayı uzunlamasına çizmiş, ay ışığında parlayan gümüş bir iz bırakmıştı.

"Bilmiyorum. Bu bana hep dişi bir at gibi geldi," deyip kafasını sevecenlikle okşadım ve altılı kutu biradan iki tane çıkararak geri kalan dört taneyi atın kulağına astım. "İster misin bir tane?"

Tommy, "Olur," deyip birasını alıp açtı ve köpük çıkarken kutuyu kendisinden uzakta tuttu.

Ben de kendi biramı açarken, "Burada ne işin var?" diye sordum. Tommy'yi ambardan beri görmemiştim ve Sarah'nın ona ziyaretimden bahsedip bahsetmediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Her zamanki Tommy gibi davranıyordu ama artık öyle olmadığını, diğer herkes gibi sırlar sakladığını biliyordum. Belki de burada karanlıkta onunla yalnız olduğum için endişelenmeliydim ama onun bana zarar verebileceği fikrini ciddiye almaya zorlayamadım kendimi. Muhtemelen Allegra da böyle düşündü. Tommy'nin ikimizi de aptal yerine koymuyor olmasını umdum.

"Geç biten bir mesainin ardından eve gidiyordum. Senin buraya çıktığını gördüm. Bu yeri hep çok severdin. Uğrayıp selam vereyim dedim."

"Sarah nerede olduğunu merak etmez mi?"

"Fazla uzun kalmayacağım. Hem şu ara evde durumlar bayağı gergin," deyip birasını bana doğru kaldırdı. "Gitmeden önce biraz sıvı güç almamın bir zararı olmaz."

"Sarah'yla konuştuğunuzu tahmin ediyorum," dedim.

Tommy kafa sallayarak onayladı. "Sonunda her şeyi anlattım. Sana söyledikten sonra daha fazla içimde tutamadım ve sen haklıydın. Allegra'yı başından beri biliyormuş."

"Bunu çözebilecek misiniz sence?" diye sordum.

Tommy karnından gerek derin bir of çekerek, "Bilmiyorum. Sarah öyle istiyor. Ben de gerçekten öyle istiyorum. Karımı seviyorum," dedi. Derin bir nefes aldı ve *Dur! Söyleme!* diye bağırmak istedim çünkü ne diyeceğini biliyordum ve o sözcükleri aklında tutan, onun karşılıksız aşkının meşalesini taşıyan kişi olmak istemiyordum ama ben onları savuşturacak bir yol bulamadan konuştu: "Ama o Allegra değil."

"Off Tanrım!" diye ofladım. "Her şeyin ardından Tommy, neden öyle olmasını isteyesin ki?" deyip öne doğru eğilerek alnımı atımın bedeninden geçen altın rengi direğe yasladım. Metal tenime sıcak ve biraz da yapış yapış geldi. "Allegra asla senin ihtiyaç duyduğun kişi olmayacak. Güven bana. Sen bebekler ve bir eş ve Amerikan Rüyası'nın tamamını istiyorsun. O asla çocuklarını okula ve futbol maçlarına götürüp getiren klasik bir anne olmayacak ve bence sen de içten içe bunu hep biliyordun."

Kısa bir sessizliğin ardından Tommy, "Muhtemelen haklısın," dedi. Ezdiği bira kutusunu tel örgünün yanındaki çöp tenekesine doğru fırlattı. Kutu çöpe çarpınca yüksek bir ses çıkardı ama karanlıkta içine girdi mi girmedi mi göremedim. Altılı paketten bir bira daha çıkartıp ona verdim.

Ona, "Hiçbir zaman tam olarak anlayamadım," dedim. "Yani Allegra ve seni. O büyülenmişliğin nedenini. O hiçbir zaman senin tipin, senin gibi bir erkeğin âşık olacağı türden bir kız gibi görünmedi bana."

"Ben de Cooper'la senin için aynısını söyleyebilirdim."

"Hayır, söyleyemezdin. Cooper'la ben uyumlu bir çifttik.

Başka kimsenin istemeyeceği kadar rezalet bir haldeydik. Sorunluluk kavramının temsilcileri gibiydik."

Tommy, "Cooper'm babası ona çok eziyet etti. Orası kesin. Ama Cooper çok ilerleme kaydetti," dedi. Bu aynen Cooper'm bu sabah bana mutfağında dediği şeydi ve onu duymak istemiyordum. Belki de ben her zamanki gibi rezalet bir haldeyken, o eskiden olduğundan çok daha iyi birine dönüştüğü için kıskanıyordum. Tommy, "O mükemmel değil. Beni yanlış anlama. Ama iyi bir adama dönüştü. Babasının olduğundan çok daha iyi bir adama," deyip ayağıyla uzanarak atımın üzengisini çekti ve dikkatimi çekmek için onu şıngırdattı. "Ayrıca eğer bir anlamı varsa, ben senin hiçbir zaman rezalet olduğunu düşünmedim. Sadece gençtin. Hepimiz çok gençtik."

Güldüm ama bu mutlu bir ses değildi. "Gençtik evet, ama bu hiçbir şeyin bahanesi olamaz. Cooper'a davranma şeklim..." Bu hayatımda açıkça itiraf ettiğimden daha fazlasıydı ve cümlenin gerisini getirmeye dilim varmadı. Cooper'la bu sabah durumu o halde bırakmış olmamla ilgili çok fazla düşünmek istemiyordum.

Tommy, "Öfke kusmanın ne demek olduğunu bilen biri varsa o da Cooper'dır. Bence o seni affeder Lane. Her şey için. Ama ona izin vermeyi istemen gerek," dedi.

Boş bira kutumu ayağımın dibine bırakarak, dün geceki alkolün tadı hâlâ dilimde olsa da yeni bir kutu daha açtım. "Kusura bakma Tommy ama sen hiç de ilişki tavsiyesi verecek durumda değilsin."

Tommy kahkaha attı. Tanıdığım türden bir kahkaha, ambardaki gibi sert değil. "Doğru."

"Ayrıca Allegra ve senden bahsettiğimizi sanıyordum."

"Eskiden onu her zaman izlerdim. İlkokulda bile." Kafamızı iki yana salladı. Yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Bütün o çılgınca kabadayılığının altında hep çok kırılgan görünürdü."

"Kırılgandı," dedim. "Kırılgan." Bu da Tommy'nin ona nasıl âşık olduğunun en basit açıklamasıydı. Tommy her zaman bir

şeyleri düzeltmek, bozuk herhangi bir şeyi tamir ermek isteyen türden bir çocuktu. Hasarlı şeylerle dolu bir dünyada da Allegra hepsinden en bozuk şeydi.

Tommy kafa sallayarak onayladı. "Benimle çıkmayı kabul ettiğinde, dünyadaki en şanslı herif olduğumu düşünmüştüm. Beni seçmediğini, sadece kendisinin seçilen taraf olmasına izin verdiğini anlamam biraz zaman aldı. Bu ikisi de aynı şey değil. O hiçbir zaman benim olmadı aslında."

"Evet, olmadı," dedim. Üstünden atılacakmışım gibi atımın yelesinden tuttum. "Ona ne olduğunu düşünüyorsun Tommy? Polis olarak değil. Dürüstçe söyle. Onu seven adam olarak."

Tommy titrek bir nefes verdi. "Öldü o Lane. Düşündüğüm bu. Gitti. Her şey ona çok fazla geldi ve... kayıp gitti."

Gözlerimi kapattım. Ben de öyle düşünüyordum. Öyle ya da böyle Allegra ölmüştü ama bunu açık açık söyleyemiyordum. Hiçbir zaman batıl inançlı olmadım ve insanın kaderini bir dileğin ya da lanetin gücüyle değiştirebileceğine asla inanmadım. Allegra'nın hayatı üzerine bu riske girmek istemiyordum. Onun kaderini sonsuza kadar mühürleyecek o karanlık sözcükleri dile getirmek istemiyordum.

Tommy karanlıkta alçak bir sesle, "Onun başına gelene dair herhangi somut bir şey bilseydim sana söylerdim," dedi.

Gözlerimi açmadım. "Bu seni kötü gösterse bile mi?"

"Evet."

Ağaçların arasından kuvvetli bir yel eserek tenimi serinletti ve beraberinde yağmurla toprak kokusunu getirdi. "Sarah'yla bir ilgisi olsa bile mi?" diye sordum.

Biraz duraklar gibi oldu. "O zaman bile," dedi.

Keşke ona inanabilseydim.

◊ YAZ

Allegra otururken bile asla kıpırdamadan durmuyordu. Bir yanı her zaman hareket halindeydi. Bir parmağını uzun, dalgalı saçının bir tutamına dolar, ayağını sandalyesine vurur, dilini alt dudağına sürtüp dururdu. Ancak kıpırdanmasının genelde yerinde duramayan insanlarla bağdaştırdığım o odaksız, miskin enerjisi yoktu. Onunki daha çılgınca ve kontrol edilemez geliyordu. Sanki teninin altında yaşayan bir şey vücudunu keman gibi çalıyordu. Bazen onunla aynı ortamda bulunmak beni yoruyordu.

"Kürtaj kelimesi nasıl yazılıyor?" diye sordu.

Aniden kafamı kaldırdım. Allegra büyükbabamın çakısını bacağına dokundurdu. Boştaki elini oturduğu sandalyenin kolunda gezdiriyordu. "Gerçekten mi?"

Kahkaha attı. "Hayır, gerçekten değil."

Gözlerimi devirdim. Çakıya bakarak, "Neden hep bir şeyleri oyup duruyorsun?" diye sordum.

Allegra çakıyı sahiplenici bir tavırla sıkıca tuttu. "Bilmiyorum. Hoşuma gidiyor. Bazen bir kelime ya da his öylesine yoğun oluyor ki onu içimden çıkarmak zorunda kalıyorum. Bana yardımı dokunuyor."

"Hangi konuda yardımı dokunuyor?"

Allegra omuzlarını gergin tutarak silkti. "Normal hissetme-

me sarılırım. Sakin hissetmeme." Çakıyı açtı. Bıçağını ahşabın kenarında gezdirdi.

"Yani bir tür günlük gibi mi?"

"Evet," diyerek burnundan bir kahkaha attı. "Dikkat aralığı aşırı kısa bir insanın günlüğü."

"Peki insanların yazdıklarını okumalarını sorun etmiyor musun?"

Allegra başını salladı. "Hayır, bazen asıl amacı bu zaten."

"Sharon'ın kesme tahtasına kazıdığın kaltak kelimesi gibi mi?"

Allegra yüzünde bir gülümsemeyle, "Aynen. Sen de bazen denemelisin. Cooper'la birbirinizi ne kadar çooook sevdiğinizi yazabilirdin," dedi. Bıçakla havada yazarmış gibi yaptı. "Lane Sullivan. Bayan Sullivan." Bu fikir karşısında tam olarak ne hissettiğini bileyim diye bir parmağını boğazma soktu.

"Cooper'la birbirimize âşık değiliz." Değildik gerçekten. Ya da en azından Allegra'nın kastettiği anlamda. Partinin ve Nick'le kavganın olduğu gece Cooper'la aramızdaki ilişkiyi bitirmemiş, sadece bizi en düşük ortak paydamıza indirgemişti. Yani bittiğinde boş hissetmeme neden olan hiddet dolu sekse. Artık birbirimize berbat davranıyorduk ve bu daha tanıdık, daha güven verici geliyordu. Cooper'ın yatağında hissettiğim şeyden çok daha güvenliydi. Dikenli tel tarzında şefkat gösterimiz benim anladığım türden bir sevgiydi.

Allegra alaylı bir şekilde üfleyerek, "Her neyse. Yine de her yerde sevişiyorsunuz," dedi.

Şimdi omuz silkme sırası bendeydi. "Yani?"

Hiddetli gözlerle, "Cooper'dan bahsetmek istemiyorum," dedi.

"Onun lafını sen açtın," diye hatırlattım ona. "Peki Tommy ve sende ne var ne yok? Eminim buralara kazıdığın birkaç tane Allegra Kenning vardır."

Allegra benden gözlerini kaçırarak kütüphane penceresinin manzarasına, uzaklara doğru yayılan sonsuz yeşil arazilere baktı. "Tommy'yle evlenmeyeceğim ben," dedi.

"Ama o seninle evlenirdi. Hem de anında," dedim.

Allegra, "Bir gün evlenmek istesem de Tommy benim için fazla yumuşak başlı. Ayrıca ben Roanoke'dan asla ayrılmayacağım," dedi.

Bu dediği beni durdurdu. Yerde yatmış bir moda dergisini karıştırdığım yerden kalktım. "Neden ki? Bütün hayatın boyunca burada ne yapacaksın?"

Allegra'nın gözleri aniden benim gözlerimle buluştu. "Sen kalmayacak mısın?"

"Sonsuza kadar mı?" deyip kahkaha attım. "Gerçek anlamda şüpheliyim."

"Ama... nereye gideceksin ki?" Sandalyeyi sıkıca tutmaktan Allegra'nın yumrukları beyazlamıştı. Bazen onun burada doğduğunu, Roanoke ve Osage Flats dışında hiçbir yeri görmediğini unutuyordum. Ona New York'la ilgili hikâyeler anlattığımda, bir uzaylı gezegenindeki hayatı tasvir ediyordum âdeta.

"Bilmiyorum. Belirli bir planım yok. Ama büyüyünce burada büyükannem ve büyükbabamla yaşamayı hayal etmiyorum. Tuhaf gelirdi."

Allegra daha ben konuşurken başını sallamaya başlamıştı. "Tuhaf olduğunu sanmıyordum. Onlar bizim ailemiz. Ait olduğumuz yer burası," dedi. Bacaklarını kaldırdı ve kollarını doladığı dizlerini göğsüne çekti. "Ben buradan asla gitmeyeceğim. Ta ki ölene kadar."

Allegra ve ben, Tommy'yle kasaba merkezinde buluştuğumuzda Cooper'ın orada olacağı artık kesin değildi. Bazen oluyordu. Bazen olmuyordu. Bazen kolunda bir kızla orada oluyordu. Cooper'ın boş gözleri beni izlerken kızın dili onun ağzında dolanıyordu. Artık bu noktadaydık. Bir şekilde sonumuzun burası olacağını hep biliyordum zaten.

Ama bu akşam parkta sadece dördümüz vardık ve hamburgerciden aldığımız bir paketle bir şişe mısır ve çavdar viskisi

paylaşıyorduk. Tommy ve Allegra bir ara kayboldular ve Cooper eski ambarda bizi terli ve sızılar içinde bırakan bir molanın ardından beni eve götürdü. Boşalırken saçımdan tutup kafamı geriye doğru çekti. Yavaşça ya da nazikçe değil. Kalçaları seğirirken ve dişleri boğazıma sürtünürken, "Ne olursa olsun, sana ilk ben sahip oldum," diye fısıldadı. "Bunu asla unutma. Sana ilk ben sahip oldum." Son zamanlarda birbirimizi yaralamaya, kimin ilk pes edip her şeye bir son vereceğini görmeye çalışıyorduk.

Cooper beni bıraktığında oyalanmadı, veda öpücüğü vermedi ya da yanağıma parmaklarının arkasıyla dokunmadı. "Görüşürüz," deyip ardına bile bakmadan beni bırakıp gitti. Dış kapıdan içeri girdiğimde Roanoke çoğunlukla karanlıktı. Mutfaktan hafif bir ışık geliyordu ama içeri girdiğimde, orada kimse yoktu. Sendeleyerek arka merdivenden çıktım. Seks ve viskinin sarhoşluğunu yaşıyordum. Cooper'ın kokusu üstüme bir tür egzotik parfüm gibi sinmişti. Bu koku beni açıklayamadığım ağır bir melankoliye iterek gözyaşlarına yaklaştırıyordu ve yıkayarak ondan arınmak için sabırsızlanıyordum.

Karanlık ikinci kata çıkarken ışıkları yakma zahmetine girmedim hiç. Çoğunlukla yatak odamın bulunduğu koridorun ilerisindeki yeni banyoda duş alıyordum ama bazen de evin diğer ucundaki eski, ayaklı küveti tercih ediyordum. Ayak parmaklarımı metal ranzalı yatakların karyolalarına çarpmamak için temkinli adımlarla yataklı verandadan geçtim. Banyoya girince ışıkları açmadım. Dolunayın ışığı çıplak pencerelerden içeri vuruyordu. Allegra bu banyodan nefret ediyor, eski ve iğrenç olduğunu düşünüyordu ama ben bu kadar büyük olmasını, yerden tavana uzanan pencerelerinden görünen gökyüzünü ve soğuk, beyaz fayans zeminini, paslı metal zincirin ucundaki lastiği çatlamış tıpalı küveti çok seviyordum.

Ilık suya girip saçlarımın arkama doğru süzülmesine izin verdim. Genelde kullandığım banyo bu eve annem gittikten sonra eklenmişti ve bazen onun, ben içinde büyürken bu küvette yat-

tığını hayal ediyordum. Su yüzüme geldi ve gözlerimi kapattım. O hiç suyun altına girmeyi düşünmüş müydü? Sonunun nasıl olduğuna bakılırsa düşündüğünü biliyordum. Kafamı daha da derine daldırdım. Su burnumun uçlarına çarptı.

Birisi hafifçe banyo kapısını çaldı ve büyükannem içeri girince sıçrayıp doğruldum. Elinde yarı dolu kristal bir bardak vardı. Büyükannemi daha önce hiç alkolle görmemiştim.

"Sana katılmamı sorun eder misin?" diye sordu. Işığı yakmadı. Ben cevap veremeden küvetin ucunda duran, ayak hizamdaki küçük tabureye oturdu. Bir çocuk sandalyesiydi ve büyükannemin küçük vücudu, çekirge gibi bükülmüş bacakları bile üzerinde fazla büyük duruyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordum.

Büyükannem olumsuz anlamda kafa salladı. İçkisinden bir yudum aldı. "Hayır. Senin geldiğini duydum. Sohbet etmek isteyebileceğini düşündüm. Pek konuşmuyoruz senle."

Büyükannemin sarhoş olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Allegra'yla benim gibi yere düşecek, tuvalete kusacak kadar sarhoş değildi ama kesinlikle kendisinde değildi. Dili hafif dolanıyordu ve saçının bir tutamı topuzundan çıkmış yanağında duruyordu. Bu ayık haldeki büyükannemin asla müsaade etmeyeceği bir şeydi. Onu geceleri nadiren görüyordum. Genelde akşam yemeğinden sonra ortalıktan çekiliyordu. Bildiğim kadarıyla bu onun her zamanki düzeniydi. Akşamlarını sessizce kafayı çekerek geçiriyor olabilirdi ve benim ruhum duymazdı.

"Allegra nerede? Evde mi?" diye sordum.

Büyükannem, "Kimbilir? Allegra'nın nerede olduğunu hiçbir zaman bilmiyorum. Ya da biliyorsam da bilmemeyi tercih ediyorum," dedi.

"Daha önce Tommy'yle birlikteydi."

Büyükannem alaylı ses çıkararak, "Tommy," dedi. Geçiştircesine kolunu sallayınca, bardağından sıçrayan içki yerde kızıl bir birikinti oluşturdu. "Onun Allegra'nın kim olduğuna dair hiçbir fikri yok. Olsaydı çığlık atarak kaçardı."

Küvetin yanına çivilenmiş metal tutacaktaki sabunu aldım ve boynumla koltuk altlarıma sürdüm. Büyükannemin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Sen de Cooper Sullivan'ı hep parmağında oynatacağını düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Büyükannemin Cooper'dan haberdar olduğunu bilmiyordum. Şimdiye kadar ondan tek bahseden büyükbabamdı. Kendimi sabunlamayı bıraktım ve avuçlarıma su alarak durulandım. Sonunda, "Öyle düşünmüyorum," dedim. Aslında Cooper'ın muhtemelen benimle işinin bittiğini düşünüyordum. Bunun verdiği katıksız rahatlama hissini sadece beraberinde gelen göğüs sızısı bozuyordu.

Büyükannem kristal bardağı kaldırdı, içindeki sıvıyı çalkalayıp bir yudum daha alırken ay ışığı bardağa vurdu. "Muhtemelen bu vücudun, suratın her zaman istediğini elde etmeni sağlayacağını düşünüyorsun. Erkeklerin bacaklarının arasındaki karşısında sonsuza kadar büyüleneceğini." Gözleri tenimi âdeta deldi, yokladı, yargıladı. "Annen de öyle düşünüyordu. Kendisiyle hep çok gurur duyardı."

Büyükannemin tarif ettiği kızın benim tanıdığım kadınla hiç alakası yoktu. Benim annem güzelliğini bir cezaymış gibi taşırdı. Ondan kaçamıyordu. O yüzden de onu gizlemeyi seçiyordu. Yüzünü makyaj yerine gözyaşlarıyla süslüyor, göz önüne sermekten ziyade örtmek için tasarlanan kıyafetler giyiyordu. Hayatının en kötü gününün uyanıp da benim de tıpkı ona benzeyeceğimi keşfettiği gün olabileceğini düşünüyordum. Belki de çirkin olsaydım beni sevmenin bir yolunu bulabilirdi.

Büyükannemle birbirimize baktık ve yüzü buruştu. Gün ışığında gizlenen kırışıklıklar neredeyse karanlık bir ortamda açığa çıktı. Gözlerini kapatıp baş ve işaret parmağıyla kaşlarının arasını tuttu. Gözlerini tekrar açtığında, yüzünde yine kayıtsız bir ifade belirdi. Sanki kontrolünü bir anlığına kaybettiğini sadece hayal etmiştim.

Parmağını bana doğrultarak, "Dikkatli ol Lane," dedi.

"Neden bahsediyorsun? Ben anlamıy..."

"Dikkatli ol," diye tekrar etti ve titreyen bacaklarla ayağa kalktı. "Başka insanların çocuklarını yetiştirmekle artık işim bitti. O kadar."

GÜNÜMÜZ

Gündüzleri Roanoke'u çevreleyen tarlalarda uzun yürüyüşlere çıkmaya başladım. Kendi kendime Allegra'ya ne olduğuna dair ipuçları aradığım söylüyordum ama aslında başka ne yapacağımı bilemiyordum. Allegra'ya yardım eden kişi olabileceğimi düşünecek kadar aptaldım. Gerçekten birkaç soru sorup insanları biraz huzursuz ederek Allegra'yla ilgili gerçeğin ortalığa döküleceğini mi sanmıştım? Fikirlerimi tüketmiştim. Hem zaten Cooper'la tartışmamın ardından, Osage Flats kasabasının tamamı yasaklı bölge gibi geliyordu. Orası benden ziyade onun bölgesiydi ve onunla karşılaşıp suratındaki o soğuk, mesafeli ifadeyi görmek istemiyordum. Roanoke da en az onun kadar kötüydü. Büyükbabam gözü yaşlı ve sessizdi. Büyükannem hayalet gibi bir odadan diğerine kayıyordu.

Öğle yemeğinden sonra evden çıktığımda hava açık ve sıcaktı ama bir saat sonra batı yönündeki ufuktan kara bulutlar hızla gelerek güneşi gizlediler. Havaya karşı koymaya çalıştım ama Roanoke'a ulaştığımda sırılsıklam olmuştum. Yağmur yerleri bulanık gösterecek kalın perdeler halinde yağıyordu. Sadece önümdeki adımları görebiliyordum. Daha önce hiçbir yerde Kansas'taki gibi yağmur yağdığını görmedim. Gökyüzünün kanıtlayacak bir şeyi varmış gibiydi; her gök gürültüsü en gürültülü olmak için yarışıyor, zemin hiddetle çakan şimşeklerle titriyordu.

Üst kata çıkarken yol boyunca sular damlattım ve sıcakta bile titredim. Islak kıyafetlerimi yatak odamın zemininde bir yığın halinde bırakıp kuru bir şort ve tişört giyerek saçımı banyodan aldığım kalın, açık yeşil havlulardan biriyle kuruladım. Fırtına evi alacakaranlık gibi karartmıştı. Her köşede yoğun gölgeler vardı ve boş koridorda giderken lambaları açarak ilerledim. Sert dolu yağışı, içeri girmeye çalışan kemikli parmaklar gibi pencere camlarına vuruyordu.

Yağmur sesi beni Allegra'nın kuledeki odasına çıkardı. Roanoke'da yaşadığım yaz birkaç kez yağmur yağmıştı. Allegra'yla penceresinin önünde oturur, camlardan üstümüze doğru yağmasına izin verirdik. Onun abajurunu açtım ve bozuk yatağına yattım. Kafamdaki ıslak havlu onun yastığını ıslatarak saçlarının kokusunu belirginleştirdi. Gözlerimi kapatarak kokuyu içime çektim.

"Bana yardım et Allegra," diye fısıldadım. "Bunu sensiz yapamam." Tabii ki de hiçbir cevap gelmedi. Sadece çatılara ve pencerelere vuran yağmurun sesi vardı. Fırtınalı denizlerde akıntıya kapılmış küçük bir teknedeydim. Uyku bastırdı ve güneş henüz yeniden belirmese de yağmur durduğunda uyandım. Muhtemelen kalkıp saatin kaç olduğuna bakmalı, boşuna harcanmış bir öğleden sonrayı uyumak dışında bir şey yaparak geçirmeliydim ama bir türlü kalkamadım. Roanoke'un tuhaf eylemsizliğinin, duvarları arasında olmanın insanın dışarıda neler olup bittiğini pek umursamamasına neden olduğunu unutmuştum.

Gözüm Allegra'nın komodinine kaydı ve bu açıdan çift bölmeli çerçevedeki bir fotoğraf bana bakıyordu. Uzanıp onu kaldırarak yakınlaştırdım. Sol taraftaki fotoğraf annemle Allegra'nın annesi Eleanor'un fotoğrafıydı. Fotoğrafı çerçeveden çıkartarak bir tarih ya da ne zaman çekildiğine dair bir işaret aradım ama arkasında hiçbir şey yazmıyordu. Fotoğraf çekildiğinde on beş ve on altı yaşlarında olduklarını tahmin ettim. İkisinin de üstünde bikini vardı. Kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlar, kalçalarını kalçalarına yaslamış duruyorlardı. Koyu kestane saç-

ları rüzgârda uçuşuyordu. Güzel suratlarında kocaman neşeli gülümsemeler vardı. İkisinin de gülümsemelerinde, ince bellerinin işveli kıvrımlarında hafif baştan çıkarıcı bir hava vardı. Bu da fotoğraf makinesinin arkasında muhtemelen büyükbabamın olduğu anlamına geliyordu. Roanoke'da erdemli aile eğlenceleriyle geçen bir gün daha.

İkinci fotoğrafsa Allegra ve benimdi. Burada yaşadığım yaz çekilmişti. İkimizin üstünde de bikini vardı. Benimki kırmızı, onunki siyahtı. Aynı on beş yıl önce annelerimizin durduğu gibi beyaz dişlerimizi sergileyerek, güneşte parlayan bakır tutamlarımızla duruyorduk. Bu fotoğraf için poz verdiğimizi hatırlıyordum. Lensin arkasında Tommy vardı. Cooper'da kenarda bilmiş bir ifadeyle gülümsüyordu. Dördümüzün yüzme deliğine birlikte gittiğimiz tek zamandı o ve Allegra fotoğraf çektirmemiz konusunda ısrar etmiş, uzuvlarımın tamamen doğru pozisyon alması için uğraşarak beni alışveriş mağazasındaki cansız bir manken gibi oradan oraya götürmüştü. Annelerimizin bir fotoğrafını yeniden canlandırmaya çalıştığını bilmiyordum. Belki de o kızların aksine bizim daha mutlu sonlarımızın olacağını umuyordu.

Çerçevenin arkasını açıp o gelene kadar aşağıda güvende tutma niyetiyle fotoğrafımızı çerçeveden çıkardım. Asıl fotoğrafın arkasına saklanmış iki tane fotoğraf yatağa düştü. Üsttekinde Allegra ve Tommy'nin yüzleri yakından çekilmişti. Fotoğraf makinesine dişlerini göstererek çılgınca gülerlerken yanaklarını birbirine yapıştırmışlardı. Bu görüntü karşısında gülümsemeden edemedim. Onun altında da Cooper'la benim bir fotoğrafım vardı. Yüzme deliğinin kenarındaki ezilmiş çimlerin üstüne serilmiştik, bir kolunu başının arkasına koymuş halde havlunun üstünde yatıyordu. Ben de yan yatmış, kafamı onun göğsüne koymuş, elimi de onun çıplak karnına açık bir şekilde bırakmıştım. Bu fotoğrafın çekildiğini hatırlamıyordum. Bilseydim muhtemelen karşı çıkardım. İkimiz de aslında hissettiğimi hatırlamadığım bir şekilde rahat ve keyifli görünüyorduk. Cooper'ın sözcükleri beynimde fısıltı halinde yankılanırken, bu görüntü

gözlerimi yaktı ve acıttı. *Bence o zaman bile aramızda bir şey vardı Lane... Güzel bir şey.*

Bütün fotoğrafları alıp şortumun arka cebine soktum, Allegra'nın yatağından indim ve yeşil havluyu yastığının üstünde bıraktım. Saçlarım hâlâ ıslaktı ve Allegra'nın makyaj masasının üstündeki bir avuç tel tokayı kullanarak tepemde bir topuz yaptım. Güneş gözlüğümü ve araba anahtarımı almak için odama uğradıktan sonra koşarak aşağı indim ve garaja çıktım.

"Selam Charlie," diye seslendim. "Büyükannemi ya da büyükbabamı görürsen onlara geç döneceğimi söyle."

Charlie ahırın içinde çalıştığı yerden kafasını kaldırıp baktı. "Kasabaya mı iniyorsun?"

"Hayır," diyerek sabırsız parmaklarımın arasındaki anahtarlarımı salladım. "Eski yüzme deliğine gidiyorum." Neden gitmek istediğime, ne aciliyeti olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama bir kere aklıma düştüğü için, zihnimi derinden kurcalıyordu.

Charlie kafasını iki yana sallayarak bana doğru, tekrar beliren güneş ışığının içine yavaşça birkaç adım attı. "O delik kurudu sayılır Lane. Kötü bir kuraklığın yaşandığı birkaç yıl geçirdik ve orası bir daha asla düzelmedi. İçinde yüzmek güvenli değil. Hatta bu yazın ardından içinde hiç su kalmamış olabilir."

Hayal kırıklığına kapıldım ama, "Sorun değil. Sadece onu tekrar görmek istiyorum," dedim. Tam olarak nedenini de bilmiyordum. Allegra'yı eve getirmek, zamanı Roanoke'un umut vaat ettiği, Cooper'la aramızda gelişen şeyi henüz mahvetmediğim günlere döndürmek için yüzme deliğinin yosunlu derinliklerini araştıracak değildim ya. Ancak artık o eski yer olmasa da kenarında durmak istiyordum.

Onu bulmam uzunca bir zamanımı aldı. On yıldan uzun bir süre geçmişti ve net bir yol yoktu. Sonunda uzakta tanıdık bir kurumuş ağaç gözüme çarptı ve uzun otların arasından geçerek gizli tekerlek izleri keşfettim. Böylesine zorlu bir zeminde gitmek için üretilmemiş arabam yerde sarsılıp sallandı. Bu gidişle egzoz susturucumu da kaybetmezsem şanslı sayılırdım.

Rüzgâr arabadan indiğimde bana çarparak araziye doğru esti ve sarmaşıklar gibi eğilip bükülmeme neden oldu. Güneş tekrar belirmişti ama gökyüzünde hâlâ bulutlar geziniyor, yerde tuhaf, şekilsiz gölgeler yaratıyordu. Durduğum yerden, Charlie'nin çoğunlukla haklı olduğunu görebiliyordum. Yüzme deliği artık adına yakışır bir halde değildi ama tamamen kurumuş da sayılmazdı. Karanlık, pis su muhtemelen hâlâ iki, iki buçuk metre derinliğindeydi. Uzun su kamışlarının çıktığı kenarlar çatlamış ve dökülmüştü, suya küçük taş ve toprak parçaları düşürüyordu.

Yönleri kafamda oturttum ve o fotoğraf çekildiğinde Cooper'la tam olarak nerede yattığımızı hatırlamak için yavaşça etrafımda döndüm. Arka cebime dokundum ama cebimden çıkarmadım. Suyun seviyesi ve geçen zaman dışında burada pek bir şey değişmemişti ama bir şekilde bütün dengemi şaşırtmaya yetti. Hiçbir şey hatırladığım gibi değildi. Ya da belki de ben yanlış hatırlıyordum.

Hava toz ve küf kokuyordu. Yüzme deliğinin kenarına daha da yaklaştım. Yüzeye çarpan bir şey suyu dalgalandırdı, muhtemelen bir kurbağa ya da toprak parçasıydı. Su kamışlarına takılmış bir şey vardı ve öne doğru atılırken nefesim göğsümde tıkandı. Dizlerimin üzerine düştüm, içimden acılı bir feryat yükseldi. Bulanık su yüzeyinin hemen altındaki yosunlara dolanmış bir parça koyu renk saç ve sığ derinliklerinde gözden kaybolan beyaz bir kemik parçası gördüm.

Tommy, "Lane, neden eve geri dönüp büyükannen ve büyükbabanla beklemiyorsun?" dedi.

"Hayır."

Tommy iç geçirdi ve parmağını kaldırarak arkasında duran bir grup polise beklemelerini işaret etti. "Onlara faydan dokunabilir Lane. Yıkıldılar."

Gözlerimi yüzme deliğinden ayırmadan, "Umurumda değil.

Gitmeyeceğim. Sen de buradan gidene kadar gitmeyeceğim," dedim.

Tommy, "Bu Allegra bile olmayabilir," dedi ve sesindeki çaresiz umut kırıntısını duydum.

Sonunda ona bakmak için kafamı çevirdim. "O, Tommy."

"Sen tam burada dur," diyerek yere görünmez bir çizgi çekti. "Ne olursa olsun, bu çizgiyi geçmeyeceksin. Duydun mu beni?"

Başımla onaylayarak geriye doğru büyük bir adım attım. Allegra sudan çıkmadan buradan gitmeyecektim. Beni gitmeye zorlarlarsa aklımı yitirirdim. Daha şimdiden göğsümün sıkışmasına neden olan yoğun bir panik ve ıstırap duyuyordum.

Onu yüzme deliğinden çıkarmak çabuk ve kolay bir iş olacağa benziyordu ama dakikalar geçmesine rağmen hiçbir şey olmadı. Bir grup kasaba polisi, arabalarının yanında kısık sesle konuşuyorlardı ve siyah tişörtlü birkaç kişi suyun kenarına eğilmişti. İri kemikli bir kadın da birbiri ardına fotoğraflar çekiyordu.

Elinde not defteri olan bir polis bana, "Bir şeye dokundunuz mu?" diye sordu. Bunu bana dokuzuncu kez soruyordu.

"Hayır. Cesedi gördüm ve Tommy'yi aramaya çalıştım ama telefonum çekmedi. O yüzden de telefon edebilene kadar Roanoke'a geri döndüm. Sonra tekrar buraya dönüp sizin gelmenizi bekledim. Suya ya da ona elimi bile sürmedim."

Polis benim dediklerimi yazarken omzumun üstünden arkama baktı ve kasıldı. "Bir dakika," diyerek hızla Tommy'ye doğru gitti. Dönüp baktığımda uzakta yükselen toz bulutlarını gördüm. Bir kamyonet tekerlek izlerinin üstünden hızla bize doğru geliyordu. Büyükbabam olduğunu düşünerek, onun gözyaşları ve üzgün gözlerine karşı sağlam durmaya çalıştım ama kamyonet sonunda durduğunda içinden hışımla Cooper inmişti.

Tommy ona doğru yürüyerek, "Hayır. I-ıh, bu izlenecek bir gösteri değil. Buradan çekip gitmen gerek Cooper," dedi.

Cooper iki elini havaya kaldırdı ama bana doğru gelmeyi bırakmadı. Rengi atmıştı ve gözleri direkt içime işledi. "Buraya

ağzımı açıp izlemek için gelmedim Tommy. Tanrı aşkına! Ayak bağı olmayacağım. Tek bir lanet kelime bile etmeyeceğim."

Tommy onun yanına ulaştı ve gergin bir halde öylece durdular. Gözlerimi tekrar yüzme deliğine çevirdim. Alçak sesle konuşsalar da arada sırada bir kelime kulağıma geliyordu: *Burada olmana izin veremem... İhtiyacı var... Endişeliyim... İzin ver bana...*

Tartışmadan Cooper üstün çıkmış olmalıydı ki Tommy yüzme deliğinin kenarına geri döndü ve Cooper da dikildiğim yere gelerek arabaya yaslandı. Kolu koluma değdi ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek tuttuğu elimi sıktı. Birkaç gözyaşı, elinin gücü onları zorla içimden çıkarmış gibi gözlerimden akarak yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Şşş... Ben buradayım," dedi. Birbirimizi en son gördüğümüzde aramızda büyüyen bütün öfke, buhar olup uçtu. Şimdi aramızda Allegra'nın çürümüş cesedi vardı.

Konuşabileceğimi düşünmediğimden başımla hafifçe onayladım. Cooper yine elimi sıktı ve parmaklarıyla parmaklarımı tuttu. Ben de kendime izin vererek kafamı onun omzuna koydum.

Allegra'nın cesedini sudan çıkardıklarında akşam olmuştu. Saçlarına yosunlar dolanmıştı. Cooper, "Bakma," dedi ama başka hiçbir yere bakamıyordum. Hâlâ birleşik ellerimizi göğsüne kaldırarak, parmaklarımı küt küt atan kalbine bastırdı.

Tommy herkes gittikten çok sonrasına kadar Roanoke'da kalıp benimle birlikte mutfak masasında oturdu. İkimiz de yarı dolu votka şişesine bakıyorduk ama onu içmeye yeltenmedik. Büyükannem ve büyükbabam, Tommy onlara haberi verdikten sonra ana merdivenleri birlikte tırmanarak yukarı çıkmışlardı. Büyükbabam kendi bacaklarına güvenemiyormuş gibi büyükanneme yaslanmıştı. Büyükannem de merdivenlerin tepesine kadar onun ağırlığını taşımıştı. Birbirlerine duydukları sevginin, özünde çarpık ve çirkin olduğunu biliyordum ama en azından aralarında bir şey vardı. En azından birbirlerine sahiptiler. Allegra bir yerde

bir polis minibüsünün arkasında yalnız başına yatarken bu pek de adil görünmüyordu.

Tommy'ye, "Şimdi ne olacak?" diye sordum. Sesim haftalardır konuşmamışım gibi çatallı çıktı. Gözyaşları ses tellerime baskı yapıyordu ama yüzme deliğinde döktüğüm birkaç damla dışında gözlerim kuru kalmıştı.

Öte yandan Tommy'yse, bozuk bir musluk gibiydi. Yüzünden aşağı sürekli gözyaşları akıyor, masaya dökülmeden önce kirli sakallarına takılıyordu. "Güneş doğunca ilk iş oraya tekrar gideceğiz."

"Hayır, Allegra'yı kastettim."

Tommy hıçkırıkla karışık bir nefes vererek, "Ah... Şimdi bir otopsi olacak," dedi.

Birisinin, ölümün bedeninde bıraktığı gizli sırları bulmak için, Allegra'nın parçalara ayırıp tekrar birleştirdiğini düşünmemeye çalışarak başımla onayladım.

"O ne kadar sürecek?"

"Sırada bekleyen işlere bağlı ama birkaç günden uzun süreceğini sanmam," diyerek titrek bir nefes verdi ve iki eliyle yüzünü sildi. "Bunu yapmak için neden oraya gitti ki? Onu asla bulamayabilirdik," dedi.

Allegra'nın bedeni kadar cansız bir sesle, "Onun kendini öldürdüğünü düşünüyorsun," dedim.

Tommy bana baktı, sonra tekrar votka şişesine baktı. "Evet, öyle düşünüyorum."

Allegra'yı sevdiğini iddia eden birine göre, onun nasıl bu kadar aptal olabildiğini bilmiyordum. Onu gerçekten bulmadan önce, Allegra'nın kendini öldürmüş olmasının da mümkün olduğunu düşünüyordum ama Allegra kendi hayatını asla yüzme deliğinin kirli sularında, saçlarına yosunlar dolanmış, çürümekten vücudu şişmiş bir halde bitirmeyi seçmezdi. Onu oraya başka birisi koymuş, onu o son, küçük düşürücü hale zorla sokmuştu. Ancak bunu, Allegra'ya duyduğu aşkın altında neredeyse hiç saklayamadığı ömürlük öfke taşıyan, en iyi ikinci vücudunda-

ki her hücresiyle Allegra'dan nefret eden bir kadınla evli olan Tommy'ye söylemeyecektim. Tabii Tommy, Allegra'nın intihar ettiğine inanmamı *istiyor* da olabilirdi.

"Eve dönmem gerek Lane," dedi Tommy. "Haber alınca ilk iş sana iletirim."

Tommy ayrıldıktan sonra büyükbabamın hıçkırıklarını duyduğuma yemin edebilirdim ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Allegra için gözyaşları döktüğünü düşüncesi çığlık atmak istememe neden oldu, nefes nefese, kaslarım kaçma arzusuyla kasılır halde kendimi camlı verandadan dışarı attım.

Oraya nasıl gittiğimi bilmeden Cooper'ın karanlık merdivenlerinde dikiliyordum. Arabayla Roanoke'dan hızla ayrıldığımda, aklımda kesinlikle onun evi yoktu. Polislerin işi bitince yüzme deliğinde ayrılmıştık. Elimi bıraktığında, kalp atışlarını hâlâ parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

Kendime düşünmek için zaman tanımadan kapıyı çaldım. Kapının arkasından ayak sesleri duydum ve sonra orada açık kapının eşiğinde Cooper belirdi. Evinden dışarı vuran ışık gözlerimi kırpıştırmama neden oldu.

"Selam," diyerek saçma ve gönülsüz bir şekilde el salladım. Burada ne halt ettiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Cooper hiçbir şey demedi. Geriye çekilip içeri girmemi bekledi. Salonuna girdim. Kitap okuyordu; sehpasının üstünde açık halde ters çevrilmiş bir kitap, yanında da açık bir bira duruyordu.

"Affedersin. Anlaşılan meşgulsün." Sesim kesildi ve gözlerim koltuğunda, sırtım ona dönük biçimde durdum. "Neden geldiğimi bilmiyorum. Ben sadece... ben gitmeliyim." Ben konuşurken sıcak ellerini omuzlarıma koydu, vücudumu kendisine doğru çevirerek kollarını etrafıma doladı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı.

Vücudumdan kan gibi fışkıran, katıksız, şiddetli ve göğsümü ikiye bölecek gibi dökülen hıçkırıklara boğuldum. Ben hiç ağlamayan bir kız çocuğuydum. Kendi gözyaşlarından, onları

dökmekten korkan yetişkin bir kadına dönüştüm. Annesine benzemekten korkan... Ama kendime hâkim olamıyordum. Çıkardığım vahşi hayvan iniltilerine benzer sesler beni utandırıyordu ama onları kontrol etmem imkânsızdı.

Cooper koltuğa doğru giderek beni de yanında götürdü. Oturdu. Ben de ağır ağır kucağına oturup yüzümü boynuna gömdüm. İçimde hiçbir şey kalmayana, gözyaşlarım tükenene ve geriye sadece boş, hıçkırığa benzer sesler kalana kadar ağladım. Kafam sersemlemiş ve çok doluymuş gibi geldi. Burnum öylesine tıkanmıştı ki nefes alamıyordum. Kendimi geri çekip Cooper'ın kucağından kalktım ama bacaklarımızı ayırmadım, ellerimi ağlamaktan şişmiş suratımda gezdirdim.

"Tanrım! Özür dilerim. Bu..."

Cooper, "Sorun değil," dedi. Bir eliyle çıplak ayağımı ovuyordu. Kapısıyla koltuk arasında bir yerde parmak arası terliklerimden kurtulmuştum. "Sorun değil Lane."

Ellerimi indirip ona baktım. Berbat bir halde olduğunu tahmin ettiğim suratıma bakarken yüzünü ekşitmedi bile. Cesedi sudan çıkarırlarken sanki yarımda değilmiş gibi, "O öldü. Allegra öldü," dedim.

"Biliyorum."

"Şaşırmışa benzemiyorsun."

Cooper iç geçirdi. "Sen de şaşırmadın aslında. Allegra'nın sonu hiçbir zaman iyi bitmeyecekti. Bunu sen de biliyorsun. Yüzme deliğindeki cesedi, bir avuç hap ya da bir tane jilet fark etmezdi..." Gerisini getirmedi.

Söyleyip söylememem gerektiğini düşünmeden, "O kendini öldürmedi," dedim.

Cooper, "Birinin ona zarar verdiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. Ben cevap vermeyince de parmağını ayağımın başparmağından bileğime doğru götürüp tekrar geri getirdi. "O evin içinde ne oldu Lane? Kaçmana ne neden oldu?"

Ona sorduğu gerçeği anlatamazdım. Henüz değil, belki de hiç ama ona farklı bir gerçeği anlatabilirdim. Onun için daha acı

verici ama benim için daha kolay bir gerçeği ki geçmişimize bakılırsa bu tam da yerinde bir ifade olmuş oluyordu. Elimi karnıma götürüp tişörtümü hafifçe yukarı kaldırdım. Cooper kaşlarını çatarak elimi izledi. Parmaklarımla tenime narin gümüş ipliklerle dikilmiş gibi görünen küçük, düz yara izlerini buldum. Onları daha önce kimse fark etmemişti. Birkaç haftadır, elleri ve dudakları bedenimde hiç durmadan gezinen Cooper bile.

"Bir bebeğim oldu," dedim. Sözcükler, balondan çıkan hava gibi, ben onları hemen geri içeri tıkamadan dışarı çıktı. Konuşurken Cooper'a bakmadım. "Küçük bir kız."

Cooper'ın vücudunun kasıldığını hissettim. "Bir çocuğun mu var senin?"

"Hayır. Onu evlatlık verdim."

Elleri ayağımda huzursuzca gezindi. "Ne zaman?"

"Buradan gittiğim ilkbaharda."

Cooper elini ayağımdan çekti. Kafasını koltukta geriye doğru yasladı ve gözlerini kapattı. Sonunda, "Benim miydi?" diye sordu.

Bu soru beklemediğim bir şekilde canımı acıttı ama sormakta hakkıydı. Ona, "Evet," dedim. Bir tutam sarı saçı ve küçük suratına göre çok dolgun dudakları vardı. Onu evlatlık verdiğimde üç günlüktü ve daha o zamandan yanağında, onu tutarken sadece serçe parmağımın ucunu koyabileceğim kadar büyüklükte bir gamze belirmişti. Ona Elizabeth adını koyardım.

Cooper kafasını tekrar kaldırıp bana baktı. Bu kez gözlerimi gözlerinden kaçırmadım. "Neden bana söylemedin?"

Dilimin ucuna çirkin bir laf geldi. En kötü şekilde yaralamak için tasarlanmış bir şey. Derin bir nefes aldım ve doğuştan içime işlemiş zarar verme arzusuna karşı koydum. Zarar vermeden, en azından kasıtlı olarak zarar vermeden konuşabildiğimde, "Korktum," dedim. "Bir değeri olduğunu düşünmedim Cooper. Artık değer vermediğini düşündüm. Sonlara doğru, birbiri etrafında daireler çizerek dönen, önce kimin öleceğini bekleyen iki hayvan gibiydik."

Cooper, "Değer verirdim. Lanet olsun, ben hep değer verdim," dedi.

"Yapamadım... bir anne olamazdım," dedim ve anlamasını ister gibi ellerimi ona doğru uzattım. Ne kadar zavallı göründüğünü fark edince de aşağı indirdim. "Nasıl olunur bilmiyordum. Bizim gibi bir kız daha yetiştirmek istemedim. Bir Roanoke kızı daha."

"Ama o bir Roanoke değildi ki Lane, bir Sullivan'dı."

Soğuk bir ifadeyle hafif gülerek, "Güven bana, eğer bu kasabada doğsaydı, bir Roanoke olurdu. Sen de kızın için bunu istemezdin. Asla," dedim.

"O yüzden mi gittin? Hamile olduğun için mi?"

Başımı sallayarak onayladım. Bu bir yalan değildi ama sadece yarısı doğruydu.

"Onu verdiğin için üzgün müsün?" diye sordu.

"Hayır," dedim ve derin, titrek bir nefes aldım. "Ama onu nasıl yanımda tutacağımı bilemediğim için üzgünüm."

Cooper geri çekilip bacaklarını kucağından itti. Ayağa kalktığında çıplak ayakları parke zeminde cılız bir tokat sesi çıkardı. Daha büyük bir anlam ifade edecek şekilde, "Peki," dedi. "Zaten berbat bir anne, baba olurduk biz."

Hatırladıklarım şunlardı: midemin okyanus dalgaları gibi kıvrılarak yuvarlandığı, ağzımda tuzlu ve kaygan bir tat bırakan korkunç sabah bulantısı nöbetleri, karnım asla hayal edemeyeceğim kadar büyüdüğünde hâlâ üstüme olsun diye ucuz hamile pantolonlarımın bellerini kesişim, bitmek bilmeyen uykusuz geceler, gerilen kol ve bacakların akciğerlerimi ezişi, sırf başka bir seçme şansım olmadığı için katlanmayı başardığım dünya kadar büyük bir acı; içimi dağlayan, dayanılmaz, cehennemi andıran tekmeler; bana gerçekten değer veren biri yerine elimi tutan hemşirenin acıma ve kızgınlıkla dolu gözleri, vücudum sonunda bebekten kurtulduğunda içimdeki boşluğun verdiği rahatlama

hissi ve onu kollarımdan aldıklarında kış rüzgârları gibi yakıcı, çıplak ve yalnız bir çığlık.

Bunların hepsi aynı zamanda unutmayı dilediğim şeylerdi.

ALLEGRA

(1989 yılında doğdu. 2015 yılında öldü.)

Normal kelimesine sözlükten bakarsanız, orada Tommy Kenning'in fotoğrafını görürdünüz. O elmalı turta ve futbol, mezuniyet balosu kralı ve beyaz dişler, iki çocuk ve küçük bir minivandi. Tommy hep Allegra ikinci, kendisi de beşinci sınıftayken, diğer kızların arasında onu fark ettiğini söylerdi. Allegra onun buna inanmasına izin vermişti ama aslında onu ilk gören kendisiydi. Allegra hep ailesinin çılgınca ilerleyen treninde normalin düzenli bir durak olmadığını biliyordu ama Tommy'nin yanındayken azıcık bile olsa dünyası onunkiyle aynı yörüngede dönüyormuş gibi davranabiliyordu.

Yaşları büyüdükçe, Tommy'nin hep teklif ettiği gibi onunla gerçekten evlenme fikrini bile aklından geçirmişti. Nadiren onunla bu konuda, gelinliğinin nasıl görüneceğinden, nerede yaşayacaklarından, ilk bebeklerinin adını ne koyacaklarından konuşacak kadar ileri giderdi. O anlarda Tommy'nin gözlerinin içi parlar, yüzünde yavru bir köpeğe özgü o hevesli ifade belirirdi. Allegra, Tommy'nin, o fikrini değiştirmeden bunu nasıl gerçekleştireceğini bulmaya çalıştığını resmen görebilirdi. Sonra da ondan uzaklaşırdı. Tamamen ya da çok fazla değil, sadece onun gelecek hayallerinin üstüne bir kova soğuk su dökmeye yetecek kadar.

Ancak Tommy'ye hakkını vermeliydi. Bir gün onu hayatından tamamen çıkaracak cesareti olduğunu düşünmezdi. Zavallı,

küçük Sarah Fincher'la çıkmaya başladığında, Allegra'ya ilişkilerinin bittiğini söylemişti. Artık onu görmeye gelmeyeceğini, hayatının başlaması için daha fazla bekleyemeyeceğini söylemişti. Allegra onun polis arabasının kış ortasındaki sulu karların arasından kayıp gidişini izlemişti. Peşinden koşma dürtüsü hissetmemişti. Tommy'nin hep nerede isterse orada olacağını biliyor, bu seferin farkı olacağını aklı almıyordu. Geçen her gün, ön verandanın tırabzanına bir çizik atmıştı. Yeri bitince de bırakmıştı. İki yüz on altı gün geçmişti ve kasabadan gelen habere göre Sarah Fincher artık Sarah Kenning'di.

Allegra bunu duyduğunda odasına çıkıp haykırarak ağlamıştı. Yüzünü yastığına gömerek ıstırap ve öfkeyle kıvranmıştı. Tommy'ye âşık olup olmadığını bilemiyordu. O sözcüğün ne anlama geldiğine dair hiçbir gerçek fikri yoktu ama bildiği bir şey varsa o da Tommy'nin kendisine ait olduğuydu. Ne zaman biteceğine Allegra karar verirdi, Tommy değil. Büyükbabası haklıydı. Tommy gibi erkeklere güven olmazdı. Seni seviyormuş gibi yapıp seni geride bırakıp giderlerdi.

Ancak Allegra Tommy'ye gücün kimde olduğunu göstermişti. Bunu yapması için sadece bir gece, dudaklarını boynuna değdirmesi, elini pantolonunun içine sokması yetmişti ve Tommy tav olmuştu. Aynı Allegra'nın olacağını bildiği gibi. Değerli evlilik yeminleri buhar olup uçmuştu. Tommy'nin bu kadar tahmin edilebilir olması neredeyse üzücüydü. Allegra Roanoke önünde bacaklarını kocaman açtığında, sıradan bir tip olan Sarah sadece zihninin gerisinde kalan bir düşünceden ibaret olmuştu.

Allegra böyle bir zaferin içini kemiren boşluk hissini dindirebileceğini sanıyordu ama dindirmemişti. Hamilelik testindeki pembe artı işareti bile bunu başaramamıştı. Bebeğin Tommy'den olduğunu tahmin ediyordu ve daha o an bile, önceden gelen, kaybettiği bütün bebeklerden daha çok içine yerleştiğini hissediyordu. Fakat bebeğin gerçek babasının kimliğinin, büyükbabasının umurunda olacağından şüpheliydi. Bu evde doğan bir bebek Roanoke'lara ait olurdu. Bu kadar basitti ve bir bebek, yıl-

lar boyunca yaşanan bütün o hayal kırıklıklarının ardından büyükbabasını çok mutlu ederdi. Ancak Allegra ona müjdeyi vermeyi erteleyip durdu. Kendisine de o mutluluğun bir parçasını çağırmayı başarabilene kadar bekliyordu belki.

Tommy'ye söylemeyi gözden geçirdi ama onun uyduruk evinde, ona fırında yemekler yapıp bebek bezi değiştirerek yaşamayı hayal edemiyordu. Çıldırmış ve gittikçe daha öfkeli telefonlarına bakılırsa, Tommy'nin de bunu isteyeceğinden emin değildi. Çünkü Tommy'nin Allegra'yı sevdiği kadar sevdiği bir şey varsa o da kendisinin doğru, düzgün bir adam olduğuna dair fikriydi. Tatlı Sarah'yı terk edip hamile bıraktığı Allegra'yla evlenmek de o imajı sonsuza kadar yerle bir ederdi. Ondan sonra artık gözde Tommy falan kalmazdı ortada.

Allegra kendisini Lane'i yıllardır özlemediği kadar özlerken buldu. Lane'in dış kapıdan tekrar girip geleceğini ve tam olarak ne yapılması gerektiğini bileceğini hayal etti. Lane Allegra'nın gitmek için güç toplamasına, çocuğuna farklı türden bir hayat vermesine yardımcı olabilirdi. Ya da belki Lane de burada kalırdı ve Allegra artık yalnız olmak zorunda kalmazdı. Buna beraber katlanabilirlerdi. Ancak gerçek hep zorla gelip zihnine girmiş ve Allegra Lane'in de bütün diğer Roanoke kızları gibi gittiği ve onu geri getirmek için kendi karnındaki bir bebekten daha fazlasının gerekeceği gerçeğiyle ortada kalmıştı.

O yüzden de sabahlarını klozetin üstüne eğilip içini dışına çıkararak geçiriyordu. Sonrasında da yüzüne buz gibi soğuk su çarpıp renksiz yanaklarını çimdikleyerek onlara tekrar renk kazandırıyordu ve gülümseyen bir ifade takınıp ilk kapısını, sonra da büyükbabası gece kapıyı ne zaman çalarsa bacaklarını açıyordu. Sabah uyanıp tekrar aynı şeyleri yapıyordu. Günlerin akıp gidişini izliyor, kendi kendisine bunun her zaman istediği şey olduğunu söylüyordu. Ancak içinde gizlenen bebek ağır geliyordu. Asıl boyutundan ziyade kurşun kadar ağır geliyordu.

Gittikçe yaklaşan, kaçınılmaz bir felaket.

◊ YAZ

Küçük paketi açarken ellerim titriyordu ve kendi kendime nefes al, sakinleş ve kendine gel diyordum. Yatak odamın bulunduğu koridorun ilerisindeki banyoya kilitlemiştim kendimi. Evde çıt çıkmıyordu. Büyükannem bir günlüğüne Wichita'ya gitmişti. Allegra'nın da onunla gitmesi gerekiyordu ama son anda Tommy'yi görmekle ilgili bir bahane uydurarak vazgeçmiş ve büyükannemin dudaklarını büzmesine neden olmuştu. Büyükbabam da güneş doğduktan hemen sonra, bir toz bulutu kaldırarak ve country müzik seslerini yayarak gittiği uzaktaki bir tarlada çalışıyordu.

Daha önce hiçbir hamilelik testi yapmamıştım ama çok fazla beceri gerektirmiyordu. Sadece çubuğu çıkarıp üstüne işemeliydim ama dürüst olmak gerekirse teste ihtiyacım bile yoktu. Zaten biliyordum. Geçen hafta hassas göğüslerimin Cooper'ın göğsüne her sürtünüşünden anlamıştım, bir sabah uyanıp daha kahvaltımdan tek lokma almadan tuvalete kustuğumda...

Bir çubuğun üstüne çiş yapmak formaliteydi sadece. Asıl soru ondan sonra ne yapacağımdı. Bebeği doğuracak mıydım? Wichita'ya gidip ondan kurtulmanın bir yolunu mu bulacaktım? Cooper'a söyleyecek miydim? Nick'le geçirdiğim geceden sonra regl olmuştum. Yani inanmasa da bebeğin Cooper'dan olduğunu biliyordum. Bu haber karşısında yüzünde nasıl bir ifade belirirdi?

Dehşet mi coşku mu? Bir bebeğin, mahvettiğim şeyi düzelteceğine inanacak kadar aptal değildim. İlişkimiz, giderden akan su gibi çoktan sona yaklaşıyordu ama aptal ve çocuksu bir yanım, hâlâ emin bile olmadığım bir şeyi umut ediyordu.

Kendi parmaklarıma sadece çok az sıçratarak çubuğun üstüne işemeyi başardım. Testi klozetin arkasına koyup ellerimi lavaboda yıkadım. Aynada yüzüm kül gibi, gözlerim parlaktı. Orada durup geçen saniyeleri saymaya katlanamadım.

Banyonun kapısını açtım. Âdeta ev etrafımda nefes alıyor, ahşaplar yerine oturuyordu. Roanoke özellikle yalnızsam bir parça canlı gibi geliyordu. Sanki yolumu şaşırtarak beni kullanılmayan koridorlara sürükleyip bir daha asla görünmemek üzere bilinmeyene doğru fırlatabilirdi. Odama doğru ilerledim. Ayaklarım parkelere yapışıyordu. Bileklerime bir sıcaklık geldi ve şaşırarak durdum. Büyükannem kullanılmayan odaların pencerelerini hep kapalı tutardı ama uzun koridorun sonundaki odanın altından hava geliyordu. Allegra'nın bana yıllardır kimsenin kullanmadığını söylediği bir misafir odasından.

Parmak uçlarımda kapıya doğru gittim ve elimi kristal kapı koluna koydum. Kalbim göğüs kafesime çarpacak kadar hızlı atıyordu, mantıklı olmayan bir şekilde telaşa kapılmıştı. En fazla birisi kapalı olması gereken bir pencereyi açık bırakmış olurdu. Korkunun nemli dokunuşuna neden olacak hiçbir şey yoktu ortada. Bir yanımın çekip gitmemi, kapıyı kapalı tutmamı, fazla kurcalamamamı haykırmasının da bir nedeni yoktu. *Bakma. Bakma.*

Kapıyı yavaşça, nazikçe ittirdim ve ses çıkarmadan içeri doğru açıldı. Odadaki tek şey bir yatak gibi görünüyordu ama durumun öyle olmadığını biliyordum. Gözlerim ona gitti ve ondan sonra görülecek hiçbir şey yoktu. Yatağın üstünde uzuvları birbirine dolanmış bir halde uyuyorlardı. Çıplak... büyükbabam ve Allegra. Allegra'nın kafası büyükbabamın göğsündeydi. Onun kolları da Allegra'ya sarılmış, bacakları birbirine dolanmıştı. Büyükbabamın genelde botların içinde olan ayakları soluk renkliydi; Allegra'nın ayak parmakları güneşten bronzlaşmıştı ve ayak

tırnaklarına şeker pembesi oje sürülmüştü. Açık mavi perdelerden içeri giden sıcak yaz meltemi, Allegra'nın saç uçlarını karıştırarak topraksı seks kokusunu yüzüme doğru getirdi. Vücudu uzun ve pürüzsüzdü. Onu hayatımda gördüğüm en huzurlu halindeydi.

Sendeleyerek geri çekildim ve kapıyı belli belirsiz bit çıt sesiyle kapattım. Sessiz adımlarla tekrar banyoya koşup kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim. Beynim uğulduyordu: *Roanoke kızları. Özel. Aynı babana benziyorsun. Onu çok sevdim. Onun en sevdiği olduğun anlamına gelmeli. Annen hep en sevdiğimdi. En iyi ve en kötü sır.* Klozete zor yetişerek kaygan ve kekremsi bir safra kustum. Zihnimin bir köşesi hamilelik testindeki pembe artı işaretini algıladı. Ancak içimde büyüyen bebek, Allegra'yla büyükbabamın anısına, kâbus gibi göz kapaklarımın ardına kazınan sarmaş dolaş görüntüsüne kıyasla çok uzak geldi.

Nefes almaya çalışarak terli bir halde klozetin önüne eğildim. Sert fayansa bastırdığım dizlerim sızladı. Gözyaşlarım ağzıma girdi ve tuzları öğürmeme neden oldu. Bir kez daha midem bulandı. Gerçek dehşet, onları görmek veya en başından beri şüphelendiğim en karanlık yanımı öğrenmek değildi. Asıl dehşet ilk baştaki şokumun fazla uzun sürmeyip yerini neredeyse anında kavurucu bir imrenme hissinin almasıydı. *Neden ben değildim?* Çılgınca kahkahalarımı bastırmak için ağzımı iki elimle kapattım. *Neden beni seçmedi?* İşte bu kadar rezalet bir haldeydim. İşte Roanoke bizi bu kadar derinden çarpıklaştırmıştı.

Kapıyı çalmadan Charlie'nin dairesine daldım. Koltukta oturmuş bir pembe dizi izliyordu ki başka bir gün olsa bu komik olabilirdi. "Lane?" Kaşları çatık bir halde sarkmış koltuğundan kalktı.

"Beni Wichita'ya götürebilir misin?" diye sordum.

Charlie yüzümü, gözlerini aşağı indirerek bacaklarımı inceledi. "Kanıyorsun."

Aşağı baktım. Onun dairesine ulaşmak için merdivenleri çıkarken telaşla ayağım takılmış, uyluk kemiğimi ahşap basamaklara çarpmıştım. Kesik derindi ama onu hissedemiyordum bile. "Önemli bir şey değil. Lütfen Charlie. Beni götürebilir misin?"

"Neden ağlıyorsun Lane?" diye sordu.

Zar zor nefes aldım. Tekrar, "Lütfen," deyip iki elimle ıslak yanaklarımı ovuşturdum.

Charlie arka cebinden bir mendil çıkarıp onu bana verdi ve yüzümü silip ona geri vermemi bekledikten sonra konuştu. "Kaçıyor musun?" Bunu söylemesi yetti. O bir kelime onun bilgisinin derinliğini belli etmişti.

Onaylarcasına başımı salladım. Charlie yere baktı. O anda bana yardım etmeyeceğini anladım ama bunu açık açık dile getirmesini istedim. Sonunda, "Yapamam. Büyükbaban senin kaçmana yardım ettiğimi öğrenirse dımdızlak ortada kalırım. Gidecek başka bir yerim yok," dedi.

"Nasıl burada oturup bunun devam etmesine izin verebilirsin? Nasıl hiçbir şey yapmazsın?" diye sordum.

Charlie tekrar gözlerime baktı. Yüzü kırışıklıklarla dolu, gözleri donuktu. Kafasını iki yana salladı ve ondan geriye çekildim. "Bir dakika," dedi. "Bir dakika bekle." Bir parmağını kaldırıp duvara dayanmış küçük bir masanın yanına gitti. Üst çekmeceden bir zarf çıkarıp bana verdi. "Elimde sadece bu kadar var. Beş yüz dolar. Seni fazla uzağa götürmez ama bir yere götürür."

"Anneme de mi bunu verdin? Yani bir para dolu bir zarf?" diye sordum.

Charlie cevap vermedi. Zarfı bana doğru itti. Onu almamayı, ona yardım etme girişimiyle ilgili ne düşündüğümü göstermeyi düşündüm. Arkamı dönüp teklif ettiğinin, bir ömür boyunca Roanoke'da olup bitenleri izleyip asla konuşmaması karşısında azıcık bile yeterli olmadığını söyleyebilirdim. Ancak düşündüğümü dile getirmekten ziyade uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Parayı aldım.

* * *

Tekrar odama dönüp valizimi topladım. Parayı sırt çantamın dibine sokup bekledim. Parmaklarımla oturduğum zeminde ritim tuttum. Yerinde duramayan Allegra gibi hissettim kendimi. Bütün vücudum huzursuz bir enerjiyle karıncalanıyordu. Büyükbabamın ağır adımlarının aşağı indiğini Allegra'nın hızlı adımlarının odasına çıktığını duyduğumda onun peşinden gittim. Şifonyerini karıştırırken arkası bana dönüktü. Bir an kapıda durup onu izledim.

Sonunda, "Allegra," dedim ve elinde bir tişörtü sıkıca tutarken aniden bana döndü.

"Aman Tanrım!" diyerek bir nefes verdi. "Gizli gizli karşıma çıkma," deyip kafasını yana eğdi. "Berbat görünüyorsun. Sorun ne?" dedi.

O kesinlikle berbat görünmüyordu. Saçları dağınık, yanakları kızarık, gözleri ışıl ışıldı. Boynunun narin teninde hafif bir kirli sakal çiziği görümce midem ağzıma gelir gibi oldu. Alçak sesle, "Seni gördüm," dedim.

"Ne yaparken?"

Cevap vermedim. Tişört Allegra'nın elinden kayarak ayaklarının dibine düştü. "Demek öyle."

"Allegra," diye fısıldadım.

Bana doğru koştu, tuttuğu ellerimi çekiştirerek beni yatakta yanına oturmaya zorladı. Suratıma bakıp hafifçe gülerek, "Bu çok büyük bir mesele değil Lane," dedi. "Tamam. Yani çok büyük bir mesele ama *kötü* değil. Yemin ederim değil."

Ellerini sıkarak sözlerimi dinlemesi için onu zorlamaya çalıştım. "Ben gidiyorum. Hemen şimdi. Benimle gel."

Allegra'nın ağzı açıldı, sonra kapandı. Elleri ellerimin arasında cansız düştü. "Gitmek mi? Gidemezsin."

"Burada kalamam. Durum böyleyken olmaz... Allegra, bu yanlış. Mide bulandırıcı bir şey bu."

Allegra'nın gülümsemesi tatlı ve sabırlıydı. Sanki sadece anlamıyordum. "Ah Lane, hiç de öyle değil. O bizi çok seviyor. Ben de onu seviyorum. Her şeyden çok. Büyükbabam..."

"O bizim babamız Allegra!" derken resmen haykırıyordum. Öfkeden ensemdeki tüyler diken diken olmuştu, soluklarım hızlandıkça göğsüm küt küt atıyordu.

Allegra biraz sinirlenerek, "Eee? Bu hiçbir şeyi değiştirmez ki," dedi. Yanaklarındaki pembelik kırmızıya dönüştü. "Ayrıca o bizi seviyor. Biz onun her şeyiyiz." Ellimden birini kaldırıp sıcak yanağına koydu. "Biz gerçekten kardeşiz. Biliyorsun değil mi?"

"Bu ne kadar zamandır devam ediyor? Hayatın boyunca mı? Küçüklüğünden beri mi?"

Allegra gözlerini kocaman açarak, "Aman Tanrım! Hayır!" dedi. "O bir sapık değil. Ben on dört yaşına gelene kadar hiçbir şey olmadı. Kendi adıma karar verecek yaşa gelene kadar." Söyledikleri yeterince kötüydü zaten ama en kötüsü, onlara ne kadar çok inandığını, büyükbabamın bütün sorumluluğu ona nasıl kolaylıkla yüklediğini görmekti.

Kafamı iki yana salladım. "Kalamam. Gidiyorum." Allegra yıllardır süren bu hayatın verdiği hasarı hiç görmemişti ama ben görmüştüm. Bunu annemle yaşamıştım. Tekrar yapamazdım. Kendi rızamla o hale düşemezdim. Ellerimi çekmeye çalıştım ama Allegra sıkıca tuttu. Parmaklarını öylesine bastırdı ki dişlerimin arasından acıyla nefes aldım. Gözlerindeki sakinlik yok olmuş, yerini çılgınca bir çaresizlik almıştı.

"Lütfen gitme," diye yalvardı. "Lütfen Lane. Lütfen beni bırakma. Lütfen beni bırakma." Artık kocaman, iri gözyaşlarını kızarmış yanaklarından akıyordu. "Hepimiz burada kalıp mutlu olabiliriz. Artık kıskançlık etmeyeceğim. Mükemmel olacak. Söz veriyorum."

Ona ne demem gerektiğini bilmiyordum. Fikrini değiştirip benimle gelmesini sağlamak için hangi sözcükleri yan yana getirmem gerektiğini de. Belki de hiçbir değişik kelime kombinasyonu işe yaramazdı. Büyükbabamızın fısıldadığı yalanlarla ge-

çen bir ömür, benim öne sürebileceğim herhangi bir gerçekten daha ağır basıyordu.

Ellerimi nazikçe ellerinin arasından çektim. Benim de gözümden yaşlar akıyordu. Ayağa kalktığımda kollarını belime dolayarak yüzünü karnıma bastırdı. Aşağı baktım. Parmaklarımı onun koyu kestane saçlarında gezdirdim. Benim saçlarım, annemin saçları, babamızın saçlarında...

"Lütfen," diye fısıldadı. "Kimseye söyleme Lane. Gitmek zorundaysan git o zaman. Ama benim burada kalmama izin ver. Burası olmak istediğim yer. Onu seviyorum. Kimseye söyleme. Söz veriyor musun?"

Konuşamayacak haldeydim. Ağır bir acı yükünün altında, bir tür işkence çeker gibi nefes alıyordum. Ve Tanrı yardımcım olsun ama söz verdim. Allegra için değil, büyükbabam için de değil. Kendim için. Kimse nereden geldiğimi bilmesin diye. Bilmiyormuşum gibi yapmaya devam edebilmek için.

Tekrar odama dönüp valizimi aldım ve sırt çantamı omzuma attım. Merdivenlerden elimden geldiğince sessizce indim ve ön holde çaktırmadan ilerleyip neredeyse hiç ses çıkarmadan sineklikli kapıdan dışarı çıktım.

"Lane?"

Aniden döndüğümde büyükbabamın kapının girişinde durduğunu gördüm. Gözleri valizime gitti, sonra tekrar yüzüme döndü. Sinekliği açtı ve verandada yanıma geldi. "Neden tekrar içeri girip konuşmuyoruz canım?" dedi.

Olumsuz anlamda kafa salladım ve elimin titrediğini görmemesini umarak sırt çantamın askısını daha sıkı tuttum. "Konuşacak bir şey yok."

Büyükbabam bana doğru temkinli bir adım attı. "Tabii ki de var. Biz bir aileyiz. Bunu çözebiliriz. Çözebileceğimizi biliyorum."

Sırt çantamı ona doğru savurarak, "Sen onunla yatıyorsun,"

diye bağırdım. Büyükbabam irkilmedi bile. "Nasıl çözeceğiz bunu? Ayrıca annemle de mi? Hepsiyle de mi? Hepsiyle?"

"Biz birbirimizi seviyoruz. Ben her birini sevdim onların," derken sesi yumuşak ve makuldü. Fazla konsantre olmazsam, ona inanmaya doğru kaymam çok kolay olurdu.

"Peki ya büyükannem? O arkasına yaslanıp ne yapıyor? Kendi kendine bunun olmadığını mı söylüyor? Yoksa umurunda mı değil?"

"Büyükannen anlıyor."

Kahkaham deli gibi ve tanıdıktı. Annemin kendini odasına kilitleyerek kendi saçlarını yolduğu günlerdeki hali gibi geliyordum kulağa. "Neyi anlıyor?"

"Siz kızların özel olduğunuzu. Çok özel. Bizim birlikte sahip olduğumuz şey de özel. Korumaya değer. Bir anlamı var Lane. Birbirimize karşı hissettiklerimizin. Diğer insanlar anlamayabilirler ama büyükannen anlıyor. Müdahale etmiyor."

"Çıldırmışsın sen," diye fısıldadım. "Ben hep annemin deli olduğunu sanırdım. Ama aslında senmişsin." Bütün dünyam etrafımda yerle bir olurken orada, Roanoke'un verandasında, annemin bana olan sevgisinin ağırlığını ilk kez hissettim. Beni bir annenin sevmesi gerektiği şekilde öpücüklerle, şefkatli sözcüklerle ve geleceğime dair umutlarla sevmemiş olabilirdi. Ancak benim için en iyi şeyi yapmış, beni buradan götürmüş ve bir daha geri dönmeme engel olmak için var gücüyle uğraşmıştı. Başarısız olması onun suçu değildi. Şimdi elinden geldiğince dayandığını anlıyordum. *Beklemeye çalıştım. Özür dilerim.* Roanoke'un sırlarını keşfetmek bana annemi geri vermişti, tabii onun acısını anlamanın kimseye bir fayda sağlayamayacağı kadar geç bir biçimde.

Büyükbabam, "Nereye gideceksin? Ne yapacaksın? Sadece on altı yaşındasın," dedi.

"Bilmiyorum. Bir iş bulurum. Bir yolunu bulurum." Kendime araba yolunun ötesini düşünmek için izin vermedim. Henüz olmazdı. Çok korkunçtu. Dünya aşırı büyüktü ve izin verirsem korkunun beni doğruca bu eve geri getireceğini biliyordum.

Büyükbabam bir adım daha yaklaştı. "Kaçan kızlara ne olur biliyorsun değil mi? Sokak köşelerinde yemek için kendilerini pazarlarlar ve..."

"Bunun burada yapacağımdan ne farkı var?" diye sordum. "En azından orada kendi babamı becermiyor olurum."

Büyükbabam onu tam kalbinden bıçaklıyormuşum gibi, "Lütfen yapma," dedi. "Bunu çirkin bir şeye dönüştürme. Çirkin değil bu."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Bunu nasıl *düşünebilirsin* ya? Buranın sonunda evim olabileceğini düşünmüştüm," diye fısıldarken sesim çatladı. "Ama annem haklıymış. Burası bir kâbus," dedim. Annemin uyarısına rağmen tuzağa bu kadar kolay düştüğüm ve neredeyse en başından, bu korkunç Roanoke büyüsüne kapıldığım için daha da beter hale gelen bir kâbustu.

Büyükbabam da gözleri dolarak, "Ah, Laney kızım," dedi. "Tabii ki de burası senin evin. Sen tam anlamıyla bir Roanoke kızısın." Artık hemen önümdeydi ve uzanıp elini tereddüt ederek dirseğime koydu. Parmakları tenimi yaktı ama geri çekilmedim.

"Ama sen ve Allegra..."

Büyükbabam elini çıplak kolumdan yukarı götürdü. "Allegra'yı seviyorum," dedi. "Ama seni de aynı şekilde seviyorum." Konuştuğumda kastettiğim bu değildi ama büyükbabam bir şekilde söylediklerimin altında yatan niyeti, kabul etmek istemediğim utanç verici gerçeği sezmişti. *Neden beni seçmedi ki?*

"Sadece sen hazır olana kadar bekliyorum," dedi. Parmaklarıyla ensemi, atkuyruğumun altını okşadı. "Emin olmanı istedim."

Yüzünün yakınlaştığını gördüm ama yine de onu durdurmadım. Yanağımı, dudağımın kenarını öptü. Durakladı ve dünya yavaşladı. Kendi hırıltılı nefeslerimi duyabiliyor, beni vücuduna çeken parmak uçlarının ensemdeki baskısını hissedebiliyordum. Dudaklarıma bastırdığı dudakları yumuşak ve tanıdıktı. Öpücüğünün tadı annemin gözyaşları, Allegra'nın ilgiye muhtaçlığı ve benim kendi dürtülerim gibiydi. Hepimiz oradaydık; bütün

lanetli Roanoke kızları onun dudaklarının o dokunuşundaydı. İçimde bir şeyler kabararak karanlık ve çarpık kanatlarla uçtu. Arzu değildi bu. O kadar basit değildi. Daha çok farkına varmak gibiydi. Büyükbabam sanki karımda yüzüyormuş, zaten içimdeymiş gibiydi. Kaçmanın mümkün olduğu bir kaderdi o ama ben asla kaçamayacaktım.

Hiddetle geriye doğru çekildim ve bir elimle ağzımı kapattım. "Hayır," dedim. Onun bıraktığı histen, dilinin dilimde kayışından kurtulmaya çalışarak dudaklarımı sertçe ovuşturdum.

Büyükbabam boğuk ve yalvaran bir sesle, "Gitme," dedi. Dudaklarının kenarları gerginlikten bembeyazdı. "Seni seviyorum."

Elimi aşağı indirdim. Tekrar, "Hayır," derken sesim daha yüksek çıktı. Yüzündeki bakıştan bunun duymaya alışkın olmadığı bir kelime olduğunu anlayabiliyordum. Öfkeli görünmüyordu. Sadece kafası karışmış gibiydi. Ben muhtemelen ona bunu söyleyen ilk kişiydim ama bu bana kendimi güçlü ya da cesur hissettirmedi. Sadece terk edilmiş hissettim.

Sırt çantamı elime alıp valizimi yerden kaldırdım ve veranda merdivenlerinden çakıl taşlı araba yoluna indim. Sıcak rüzgâr arazilerde uğuldayarak, evin çatısının saçaklarının altından ıslık çalar gibi esiyordu. Çekip gittim ve büyükbabam beni durdurmaya çalışmadı. Gitmeme izin verdi. Kendi kendime böyle olmasını istediğimi söyledim.

Tommy araba yolunun sonunda, arabasının bir kenarına yaslanmış halde beni bekliyordu. "Selam. Neden yanında bir valiz var?" diye sordu.

"Birinin beni Wichita'ya götürmesi gerek," dedim. Onu, bunu isteyebileceğimi düşündüğüm tek kişi olan Tommy'yi aradığımda beni bir yere bırakmasına ihtiyacım olduğunu söylemiş, bütün detayları sonraya saklamıştım.

Tommy bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi yavaşça, "Wichita mı?" dedi.

"Evet," dedim ve arka kapıyı açıp valizimi içeri tıkıştırdım. "Otobüs terminaline."

"Lane." Tommy elini koluma koydu ama irkilerek geri çekildim. Kimsenin bana dokunmasına tahammül edemiyordum. Henüz değil, şimdi değil. "Neler oluyor?"

Yakıcı güneşin altında gözlerimi kısarak, "Sadece... bunu yapabilir misin, yapamaz mısın Tommy?" diye sordum. "Yapamazsan otostop çekerim."

Tommy bana bir süre baktı. Sonra başıyla onayladı. Yolcu tarafındaki koltuğa geçtim ve onun arabaya binmesini bekledim. Uzaktaki Roanoke'a son bir kez baktım. Bir anlığına Allegra'nın ilk geldiğimde olduğu gibi verandada durduğunu sandım ama ışık oyunu da olabilirdi bu.

Tommy konuşmadan önce yolda on beş kilometre kadar ilerlememizi bekledi ki bu dayanabileceğini düşündüğümden çok daha uzun bir süreydi. "Cooper'ın bundan haberi var mı?"

"Hayır. Sen de ona söylemeyeceksin."

Tommy güldü. "Bunu nasıl sır olarak saklayacağım ki? Gittiğin bayağı bariz olacak."

"Ona gittiğimi söyleyebilirsin ama beni Wichita'ya götürdüğünü söyleme," deyip derin bir nefes aldım. "Ayrıca ona hamile olduğumu da söyleme."

Araba birazcık yalpaladı ve şoför tarafındaki tekerlekler ikili yol şeridinin kenarına kaydıktan sonra Tommy tekrar yola girdi. "Bana öyle bir şey söyleyemezsin," diye karşı çıktı. "Bana hamile olduğunu söyleyip bunu bir sır olarak tutmamı isteyemezsin."

Arabaya daha adımımı atmadan Tommy'nin bir cevaba, neden gittiğime dair bir nedene ihtiyaç duyacağını biliyordum. Allegra'ya da büyükbabamla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz vermiştim. O söz olmadan bile sözcüklerin ağzımdan çıkabileceğini düşünmüyordum. Kanıt gözünün önüne serilse bile muhtemelen onu daha az korkunç bir şeye, yaşarken katlanabileceği bir şeye dönüştürmeye çalışacak Tommy'nin karşısında değil en azından. O yüzden onun yerine bebekten bahsettim ve

güvenimi sarsmayacağına güvendim. Tommy, Cooper'ı kardeşi gibi seviyor olabilirdi ama o bile Cooper'la benim anne, baba olmakla herhangi işimiz olacağına inanacak kadar saf değildi.

Tommy, "Ne yapacağız? Bebeği doğuracak mısın? Paran var mı?" diye konuşmaya devam etti. Yoldan bana, benden tekrar yola bakarak yağmur gibi sorular sorup durdu. Her kelimesi de endişemi biraz daha yoğunlaştırdı. Sırada ne olduğuyla ilgili fazla düşünmemiştim. Tek hedefim Roanoke'dan uzaklaşmaktı ama Tommy konuşmaya devam ederse, paniğe kapılıp arabayı geri döndürmesini ve beni en azından geleceğin tam olarak neler sunacağını bildiğim yere geri götürmesi için yalvaracaktım.

"Kapat çeneni Tommy! Bilmiyorum. Tamam mı? Bilmiyorum," dedim ve derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Güneşin göz kapaklarımdan içeri sızmasına izin verdim. "Kesinlikle tek bildiğim Cooper'a söyleyemeyeceğin."

Tommy, "Benden bunu istemen hiç adil değil," dedi.

"Tommy hayatta herhangi bir şeyin adil olduğunu düşünüyorsan aptalsın tekisin."

Ondan sonra benimle konuşmayı bıraktı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Elleriyle direksiyonu daha sıkı kavradı. Otobüs terminalinin otoparkı biz oraya vardığımızda boştu. Sadece kenarlara park edilmiş arabalar vardı. Geldiğim günle aynı gün de olabilirdi. Benim dışımda hiçbir şey farklı değildi. O gün, geçirdiğim yılları telafi edebilecek yeni bir dünyaya adım attığımı sanmıştım. Sıcak gözyaşlarının gözlerimi acıttığını hissettim ve onları geçiştirmek için şakaklarımı ovuşturdum.

Tommy arabayı girişe çekti, el frenini çekmeye yeltendiğinde elimi elinin üstüne koydum. "Hayır. Sorun değil. Gelmene gerek yok."

"Seni burada bırakamam."

Gülümsemeye çalıştım. "Tabii ki de bırakabilirsin."

Tommy, "Bu onu öldürecek. Cooper'ı bütün hayatım boyunca tanıdım Lane. Onu herkesten daha iyi tanıyorum. Sana karşı ne hissettiğini biliyorum. Sen bilmiyormuş gibi yapsan da."

Kapıyı açıp nefes aldığımda kaldırımdan yayılan sıcaklık suratıma çarptı. "Sadece bir yaz geçirdik Tommy. Üstüme gelme."

"Ne fark eder ki? Bir yaz yeterli. Bazen hayatını değiştirmek için bir gün bile yeterli."

Haklıydı. Bir yaz birçok şey için yeter de artardı bile. Bu yüz günün, hayatımın geri kalanının üstüne kurulacağı çürümüş temeli oluşturacağını biliyordum zaten. Hissetmediğim bir vurdumduymazlıkla, "Atlatır," dedim. "Ona bebekten bahsetmediğin sürece. Bahsetmen durumu sadece daha beter eder."

Tommy, "Ya Allegra'ya ne olacak?" diye sordu. Fikrimi değiştirmeye çalışmak için aklına gelen her şeyi sıralıyormuşçasına acele acele konuşuyordu.

Ona bakamadım. Gözlerimi otobüs terminalinin renkli camlarına diktim. "O da iyi olacak. Sen varsın yanında," derken boğazım acıdı ve yutkundum. "Ayrıca Roanoke var," deyip arabadan indim ve arka koltuktan valizimi aldım. "Gayet iyi idare edecek."

Tommy eğilerek elini indiğim koltuğa koydu ve bana baktı. "Emin misin bundan?"

Kafa salladım. "Evet," diyerek kapıyı kapattım. "Bıraktığın için teşekkürler."

Tommy kafasını iki yana salladı ve yenik düşmüşçesine bir nefes verdi. "İyi şanslar Lane." Yamuk kaldırımda durup onun arabayla uzaklaşmasını izledim. Gümüş rengi arabası ufacık, parlak bir noktaya dönüşene kadar orada kaldım.

Bilet gişesindeki kadın bana nereye gittiğimi sorduğunda, otobüs güzergâhlarıyla çizili büyük Amerika haritasına baktım ve en uzak noktayı seçtim. Şanslıysam Kaliforniya'da hiçbir şey bana Cooper'ı hatırlatmazdı. Bebeğimi doğurur onu yumuşak, güneşli gökyüzünün altında ve her an dikkatli gülümsemelerle yetiştirecek bir aileye verirdim. Büyükbabam onu asla görmezdi. Okyanusta durup beni Roanoke'dan arındırmasına, temiz ve yenilenmiş bir halde bırakmasına izin verirdim. Yeniden başlardım.

Görünüşe göre tek aptal Tommy değildi.

ŞİMDİ

Dil kemiği küçükmüş. Birçok insan onu hiç duymamış. Tommy bizi arayıp haberi verene kadar ben de daha önce hiç duymamıştım. Şimdiyse büyükbabamın bilgisayarının önünde oturmuş, boğazın dibindeki, U şeklindeki kemiğin bir fotoğrafına dikkatlice bakıyordum. Birinin boğulup boğulmadığını belirlemek için adli tabiplerin incelediği tek kemiğe. Her boğazlanan insanın dil kemiği kırılmazmış ama Allegra'nınki, vücudu yüzme deliğinin küf kokulu sularında gözden kaybolmadan önce kırılmış. Allegra öldürülmüş, boğulmuş, dil kemiği kırılmış. O kemiği, saçının çürümüş tellerine takılmış bir halde bulmuşlar. Tommy telefonda profesyonel davrandı. Sesi sadece bir kez, en sona doğru çatladı.

Kendime gelip giyecek bir şey bulmazsam cenazesine geç kalacaktım. Büyükannem bu sabah yatağımın üstüne kendi dolabından çıkardığı, makul görünen düz siyah bir elbise koymuştu ama büyükannemin bir kopyası gibi görünmek istemiyordum. Tek odaklanabildiğim Allegra ve onun abartılı şeylere yönelik aşırı hevesiyle çarpıcı bir giriş yapmaya yönelik sevgisiydi. Onun anısını şereflendirmek istedim. Büyükannemle büyükbabamı rahatsız etmek, onları birazcık cezalandırmak istiyordum ve makul bir pamuk ve ipek karışımı bu işi görmezdi.

O nedenle de işte burada, Allegra'nın giyinme odasında durmuş, parmaklarımı kıyafetlerinde gezdiriyordum. Gençliğimizdekinden çok daha farklı değillerdi. Çoğu fazla dar, fazla kısaydı. Çok *fazlalardı*. Öne doğru eğilip yüzümü birkaç tane tişörtüne bastırarak teninin hafif kokusunu içime çektim. Omuzlarım titredi ve boğazım yandı ama ağlamadım. Gözyaşlarına teslim olamazdım. Şişmiş gözlerim ve kızarık yanaklarım Allegra'nın hoşuna gitmezdi.

Elbiselerinin arasında mükemmel bir tane buldum. Siyah ve kısaydı; önü öyle açık ki göğüslerim dışarı taşacak gibi görünüyordu. Saçımı tepede toplayıp Allegra'nın bir çift kocaman altın, halka küpesini taktım. Makyaj masasına oturup dudaklarıma kırmızı bir ruj, kulaklarımın arkasına parfüm sürdüm. Aynadaki yansımam bana değil, Allegra'ya aitti ve çektireceğim acının tadını daha şimdiden çıkararak gülümsedim. Parmaklarımı onun bana yazdığı KAÇ LANE mesajının üstünde gezdirdikten sonra ayağa kalktım. "Az kaldı," diye söz verdim ona.

Ben merdivenlerin başında belirdiğimde büyükannem şaşkın bir nefes aldı ve büyükbabam kafasını çevirdi. Onu daha önce hiç takım elbise giyerken görmemiştim ve hakkı olduğundan daha göz kamaştırıcıydı. Ben Allegra'nın stillettolarıyla onların yanından geçip arabaya doğru giderken büyükannem, "Ah Lane!" dedi.

Sakin ama alaycı bir sesle, "Ne? Beğenmedin mi?" dedim.

Büyükannem bana cevap vermedi; sadece kafasını hızlıca iki yana salladı.

"Ama Allegra beğenirdi. Bu onun cenazesi olduğu için de 'Amaan! Koy ver gitsin,' dedim." Büyükannemin Mercedes'inin arka kapısını açıp içine bindim. Charlie arabayı çoktan çalıştırmıştı. Klima son ayarda çalışıyordu ve soğuk deri, çıplak kollarımla bacaklarımın ürpermesine neden oldu.

Cenaze Osage Flats'teki Metodist kilisesinde gerçekleşiyordu. Burada yaşadığım yaz boyunca kiliseye sadece iki kez gitmiştik. Tam olarak tutucuların bizi kınamasını kesecek ama insanların

düzenli biçimde gelmemizi beklemesine engel olacak kadardı. Büyükannemle büyükbabamın oraya gitme cüretini göstermelerine şaşırdım. Biz geniş ikiz kapılardan içeri girdiğimiz an duvarlar yıkılmalı, hepimiz cehennem ateşlerinde yanarak ölmeliydik. Ancak Tanrı cezalarını ağır ağır dağıtmaktan, daha çok can yakmasını sağlamaktan hoşlanıyordu.

Biz ortadaki koridorda yürürken kilise çoktan dolmuştu. Allegra'ya karşı besledikleri herhangi gerçek bir sevgiden ziyade, ağızlarını açarak izlemek istedikleri için gelmişlerdi bence. Çünkü Allegra'nın cinayeti çoktan duyulmuştu. Artık kimse heyecanın, sahte incileri ve klasik gömlekleri çıkarıp onu en son gördükleri zamana dair hikâyelerini paylaşma, o öldüğü için üzülüyorlarmış gibi yapma fırsatının bir parçası olmaya karşı koyamazdı. Doğruca karşıya bakarak omuzlarını geriye ittim ve Allegra'yı, görünüşümle insanların şoke olup mırıldanmaya başlamasını ve daha sonra buna nasıl kahkahalarla güleceğini düşündüm.

Büyükannemle büyükbabamın arkasındaki sırada yan yana oturduğum Cooper, gözlerini elbiseme dikerek alçak sesle, "İlginç bir seçim," dedi.

Ona hafifçe gülümseyerek, "Teşekkürler," dedim.

Elimi tuttu ve bacağının üstüne koydu. Ben de ona izin verdim. Tommy ve Sarah karşı taraftalardı ve Tommy bana baktıktan sonra doğru dürüst göz teması kuramayarak gözlerini kaçırdı. Yeni kolalanmış polis üniformasını giymişti. Şapkasını bacağının üstünde dengede tutuyordu. Sarah bana kaçamak bir bakış bile atmamıştı. Bir an pişman oldum. Beni böyle, Allegra'nın hâlâ nefes alan bir hali olarak görmenin Tommy için zor olacağını hesaba katmamıştım.

Tören banal ve sıkıcıydı ve Allegra'yla alakalı hiçbir yanı yoktu. Tabii ki de koskoca kilisede kimse onun gerçek hikâyesini bilmek istemezdi. Hayatının aşkının, önümde oturan ve muhtemelen konuşabildiği andan itibaren onu sevgilisi olmak üzere yetiştirmiş, altmış küsur yaşında bir adam, hem babası hem

büyükbabası olduğunu... Tek fiyatına iki tane. Bir kahkahaya riskli derecede benzeyen bir hıçkırık çıktı ağzımdan ve Cooper elimi sıkarak beni düşmek üzere olduğumu fark etmediğim bir uçurumun kenarından geri çekti.

Tören bittiğinde kilisenin, cüruf briketi duvarları ve floresan ışıklı bodrum katına geçtik. Yeni silinmiş karo zeminlerden gelen yoğun Pine-Sol kokusu gözlerimin arkasında bir baş ağrısı tetikledi. Birisi katlanan masaları diğer uçtaki duvara yaslamıştı ve daha şimdiden, fırın kaplarındaki peynir ve mayoneze boğulmuş yemekler ile tabaklarca vıcık vıcık tatlının altında eziliyorlardı. Büyükannemle büyükbabam hepsinin ortasında birlikte duruyorlardı. Bir grup yalaka başlarına üşüşüp yemek ve yiyecek teklif ediyor, omuzlarına hafifçe dokunuyorlardı ama ondan daha öte bir samimiyet yoktu.

Cooper'a, "Buradan gidebilir miyiz?" diye sordum.

Soru sormadı. Sadece başıyla onayladı ve elini belime koyup peşimden merdivenlerden çıktı.

Roanoke'a giden yola döndüğümüzde bana bir kez, "Sonrasında buraya gelecekler mi?" diye sordu.

Evet anlamında kafa salladım. "Onu gömmeye."

Cooper boğazını temizledi. "Kalmamı ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Bu kısım sadece aile arasında sanırım." Allegra'nın mezarının başında küçük, gotik bir tablo çizen üç kişilik bir grup.

Cooper arabayı evin önüne çekti. "Yalnız başına iyi misin?"

Ona baktım. "İdare edeceğim," dedim ama arabadan inmeye yeltenmedim.

Cooper küllüğündeki zulasmdan bir kürdan aldı ve dişlerinin arasına soktu. "Tommy herhangi bir ipucu bulmuş mu?"

"Benimle bu konuda konuşmadı," dedim ama Allegra'yı sıradan bir yabancının öldürmediğini, cevabım muhtemelen eve çok yakınlarda bir yerde olduğunu bilmek için Tommy'yle konuşmama gerek yoktu. Allegra'nın ince boynunu, narin dil kemiğini düşündüm ve büyükbabamın güçlü ve becerikli ellerini...

* * *

Cooper gittikten sonra evi es geçtim ve direkt küçük aile mezarlığının ferforje demir kapısından içeri girdim. Uzakta duran bir vaşak vardı. Tehdit oluşturacak kadar yakın değildi ama yakında Allegra'nın mezarı olacak dikdörtgen şeklindeki çukura ve yanındaki, rüzgârda hafifçe dalgalanan mavi muşambanın altındaki taze kazılmış toprağa bakılırsa, niyeti açıktı.

Stilletolarımın topukları toprağa batıyordu, Allegra'nın değil annemin mezarına gidiyordum. Mezar taşının dibinde, içinde pembe güller olan küçük bir vazo vardı.

CAMILLA EVELYN ROANOKE

SONUNDA EVİNDE

15.11.71 — 22.04.04

İlk kez onun mezarını ziyaret ediyordum.

Parmaklarımı parlayan taşın üzerinde gezdirerek, "Selam Anne. Gelmem uzun sürdüğü için üzgünüm," dedim. Yanağımdan sıcak bir yaş süzüldü. Kollarımı karnıma dolayarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Her şey için gerçekten özür dilerim. Rezaletten ibaret bütün bu lanet hayat için." Arkamda kalan Roanoke'un belli belirsiz gölgesi sırtıma düşünüyordu. Annemin sonunun burası olmasından, kaçmak için çok çabaladığı bu yerde takılıp kalmasından nefret ettim. Canı her istediğinde büyükbabamın onu ziyaret edip kemiklerinin üstüne oturmasından, orada biten çimenlere dokunabilmesinden. Annemin çiçeklerini gözyaşlarıyla sulamasından.

Uzun zaman önce ölmüş anneme, "Keşke gerçeği bilseydim. O zamanlar. Belki de birbirimize yardım edebilirdik," dedim. Arazilere vuran kavurucu güneş ensemi pişiriyor, elbisemin siyah kumaşının arkasını yakıyordu. "Senin hatan değildi," diye fısıldadım. "Başına gelen şey... Umarım bunu biliyorsundur."

Bunu bildiğinden şüpheliydim ama yine de söylemek istedim. Keşke zamanında birisi çıkıp bana bunu söyleseydi.

Tommy cenazeden sonra makul bir süre bekledikten sonra kapıyı çaldı. Bir lokma bir şeyler yemeyi ve Allegra'nın siyah elbisesini çıkarıp daha tanıdık gelen, ama Allegra'yı daha uzak gibi gösteren bir kot şort ve askılı tişört giymeyi başarmıştım. Tommy geldiğinde yalnız değildi. Yanında şişman, emekli olmanın eşiğine gelmiş, bana rozetini gösteren ve hantal hantal içeri girerken kendisini Şerif Mills olarak tanıtan bir tip vardı. İkisi de peşimden büyükannemle büyükbabamın zaten bulunduğu salona geldiler.

Üniformasının içinde kaskatı duran Tommy, büyükannemin gösterdiği koltukta otururken, "Telefonda bu konuda konuştuğumuzu biliyorum ama uğrayıp sorularınız var mı diye görmek için bir uğramalıyım diye düşündüm," dedi.

Kapının eşiğinde durduğum yerden, "Benim sorularım var. 'Onu kim öldürdü? Ne zaman? Neden?' gibi sorular," dedim.

Büyükannem, "Evet Lane. Hepimiz bunu merak ediyoruz," dedi.

Tommy derin bir nefes alınca, aklımda Allegra'yı seven Tommy'yi bir kenara kaldırdığını ve polis karakterini bir takım gibi üstüne geçirdiğini canlandırdım. "Öncelikle size şu andan itibaren bu davayı şerifin üstlendiğini bildirmek istedim." Tommy Şerif Mills'e belli belirsiz kafa salladı. "Biz bu tür soruşturmalar için yeterli donanıma sahip değiliz ve benim Allegra'yla geçmişteki ilişkim göz önünde bulundurulursa muhtemelen böylesi daha iyi."

Sadece Allegra'yla çıktığı bütün o yıllardan mı bahsediyordu, yoksa Mills'e bütün hikâyeyi mi anlatmıştı emin olamadım. Tommy gözlerimle buluşmayarak bir şey belli etmekten kaçındı.

Şerif Mills koltukta öne eğildi. "Allegra'nın cesedinin durumuna bakılırsa, adli tıp uzmanı onun kaybolduğu zamanda öl-

dürüldüğünden ve cesedinin neredeyse hemen yüzme deliğine koyulduğundan emin."

Büyükannem, "Yani o... ölmeden önce bir yerde tutulmamış mı?" diye sordu.

Mills, "Hayır, buna yönelik bir delil yok," dedi.

Büyükbabam çatallı bir sesle, "Hamile miydi?" diye sordu. Kravatını ve takım elbisesinin ceketini çıkarmış, beyaz takım gömleğinin en üst düğmesini açmış ve manşetlerini kıvırmıştı. Öne doğru kambur durmuş, kollarını dizlerine yaslamıştı. Gözleri ellerinin arasındaki bir kadeh İskoç viskisindeydi. Eski, siyah-beyaz filmdeki bir ıstırap tablosu gibi çok yakışıklı görünüyordu. Yanına gidip suratına yumruk atmak, onu çıplak ellerimle lime lime etmek istedim.

Tommy dikkat çekici derecede sakin bir sesle, "Öyleymiş. Evet," dedi.

Büyükbabam hâlâ kimseye bakmıyordu; sadece kafasını öne eğip geriye doğru fırlattı ve içkisini tek yudumda midesine indirdi.

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordum. "Onun cesedi..." Keşke Cooper'ı dinleseydim de bakmasaydım, şimdi Allegra'yı düşündüğümde, tek görebildiğim balçıklı kemikler ve lime lime olmuş, çürümüş etlerdi. O anlık ve dehşete düşürücü tek bakıştan, vücudunun bize söyleyecek pek bir şeyi kalmadığını farz etmiştim. Belki de onu atan insan da buna güveniyordu.

Şerif Mills boğazını temizledi. "Göletteki suyu boşalttık ve dibinde hâlâ kaval kemiğine sarılı uzun bir zincir bulduk. Suya koyulduğunda ağırlıkla batırıldığı varsayımı üzerinde çalışıyoruz. O da çürümeyi geciktirecek kadar uzun bir süre onu suyun yüzeyinin altında tutmuş. Böbreğinin bir kısmı, rahminin çoğu ve bazı deri ve bağ dokular bozulmamıştı. Kemiklerinin yanı sıra tabii ki de."

Kimse konuşmadı. Tommy de fazla yumuşak koltukta huzursuzca kıpırdanarak, istemeden arkasındaki koltuklara yaslanmış oldu.

"Babanın kim olduğunu bulabiliyor musunuz?" diye sordum. "Fetüsten yani."

Mills, "Henüz değil. Fetüsün kalıntıları da herhangi bir DNA testi yapılamayacak kadar zarar görmüş olabilir. Ama babanın kim olabileceğine dair bir ipucu bulursak, fetüsle onun DNA'sını test edebiliriz. Herhangi biriyle görüşüyor muydu?" dedi. "Bir erkek arkadaş falan var mıydı? Babanın kim olduğuna dair herhangi bir fikriniz var mı?" diye konuşmaya devam etti.

Tommy dudaklarında gerginlikten beliren beyaz çizgilerle bana baktı, gözleriyle yalvardı. Ben de korkaklığının ne kadar derinlere indiğini görmeyi bekleyerek gözlerini yere çevirene kadar ona dik dik baktım.

Büyükannem, "Hayır, son zamanlarda bildiğimiz bir erkek arkadaşı yoktu. Ama Allegra bizimle tanıştırmak için buraya erkekler getirecek türden bir kız değildi," dedi.

Mills kafasını aşağı yukarı sallayarak yıpranmış bir not defterine bir şey karaladı.

"Düşündüğümüz bu mu? Cinayetinin hamileliğiyle bir alakası olduğu mu?" diye sordum. Bu herkesin dikkatini çekti. Hem Tommy'nin hem de büyükbabamın kafaları aniden bana doğru döndü. Büyükannem bile sandalyesinde kaskatı kesildi. Hepimiz iskambil kartlarından bir evin üstünde duruyormuşuz gibi geldi. Kimse *siktir et* diyecek, her şeyi yerle bir edecek kadar cesur değildi. Ben bile.

Mills bakışlarını kaldırdığında resmen kafasının üzerinde beliren soru işaretini gördüm. "Şu aşamada hiçbir şey düşünmüyoruz. Hâlâ delilleri topluyoruz. Eminim hepiniz bundan zaten bahsetmişsinizdir ama herhangi birinden korkuyor muydu? Tehdit altında gibi hissediyor muydu?" dedi.

Büyükannem kaşlarını çattı. "Hayır. Hiç öyle bir şey söylemedi."

Sarah ve Allegra'yı verandada dururken hayal ettim. Sarah o gün Allegra'ya gerçekten ne söylemek istiyordu? Evliliğini koru-

mak için ne kadar ileri gitmeye hazırdı? Gözlerim Tommy'nin alnına delikler açıyordu ama o tekrar yere bakmaya başladı.

Mills, "Kaybolmadan önceki günlerde keyfi nasıldı?"

Büyükbabam, "Oldukça mutluydu," dedi.

Alaylı bir kahkaha attım ve sonunda Tommy aniden gözlerime baktı ama şimdi gözlerini kaçırma sırası bendeydi. Kafamı eğip ona kadar saydım. Kendimi kontrol altına alınca, "Cinayet kurbanlarının çoğu tanıdıkları insanlar tarafından öldürülmüyorlar mı?" diye sordum.

Mills kaşlarını çatarak, "Şey, istatistikleri tam olarak bilmiyorum ama evet, birçok cinayet kurbanın tanıdığı kişiler tarafından işleniyor," dedi. Ortamda, öylesine ima yüklü ifadeler havada uçuşuyordu elini uzatıp dokunabilirdi, aklının karışmış gibi görünmesine şaşmamak gerekiyordu.

Büyükbabam bana, "Neden soru sorma işini profesyonellere bırakmıyorsun? Bırak da adam işini yapsın," dedi.

"İşini *yapmasına* izin veriyorum zaten. Ama yardım etmek istiyorum."

Tommy kafasını iki yana sallayarak, "Yapabileceğin pek bir şey olduğundan emin değilim," dedi.

Kendisini mi yoksa Sarah'yı mı koruduğu şüphesi yüzünden Tommy'nin ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile ciddiye alamıyor olmak hiç hoşuma gitmiyordu. Büyükannemle büyükbabama güvenemeyeceğimi biliyordum ama Tommy'nin adını da o listeye eklemek zorunda kalmak canımı acıtıyordu. "Ben etrafa bakınmak istiyorum," dediğimi fark ettim. Büyükbabam bir anlığına bana baktı ve nazik bir sesle, "Zaten bakındın ve bir şey bulamadın," dedi.

Kaç Lane. "Bıraktım. Bakmaya devam etmeliydim. Ben..."

Tommy, "Lane, muhtemelen bir anlamı yoktur," diyerek araya girdi.

Sesim çatlayarak, "Bir şeyler yapmak zorundayım," dedim. Bu konuşma boyunca ellerimin bembeyaz kesilmesini sağlayan bir kuvvetle kapının çerçevesini tutuyordum. Akıllı olsaydım,

şu an Tommy'yle, Sarah'yla, büyükannemle büyükbabamla ve bütün bu rezalet aileyle ilgili her şeyi kusup, bütün bu iğrenç rezaletle uğraşmayı Mills'e bırakırdım ama bu odadaki kimsenin Allegra'ya ne olduğunu gerçekten umursadığına dair kalan ufacık inancımı da yitirmiştim. Bu onun için sadece başka bir dava daha, bir dosyanın üstündeki bir numaraydı. Mills, büyükbabamın nasıl akıl çeldiğini fark edebilecek, büyükannemin Allegra'yla ilgili bencil görüşünün ötesine bakabilecek kadar azimli ve kararlı olur muydu? Görünüşe göre Tommy'nin önceliği kendi kıçını kurtarmaktı, Allegra'yı harcamak pahasına şüpheyi kendinden ve Sarah'dan uzaklaştırmak... Belki de ağzımı açmama engel olan şey vicdan azabıyla kibrin bir karışımı, Allegra'nın cinayetini çözerek sonunda ona yaptığım yanlışları telafi ettirebileceğime, onu çözebilecek tek kişi olduğuma dair inancımdı. Güvendiği tek kişi. Ancak nedeni ne olursa olsun, henüz pes etmeye hazır değildim. İçgüdülerim Allegra'nın sırlarını bir süre daha saklamamı söylüyordu.

İki günü resmen Roanoke'u didik didik ederek geçirdim, her bir odayı. Her yere, Allegra'nın asla mesaj kazımayacağı yerlere bile baktım. Ahşap tercih ediyordu ama ben bütün ev eşyalarına, klozet kapaklarının altına, döşeme kaplı mobilyalara baktım. Evi bitirince de ahıra konsantre olarak parmaklarım kanayana ve Charlie beni oradan uzaklaştırana kadar saman balyalarını çıplak ellerimle kenara çektim.

Tommy birkaç kez kontrol etmek için aradı ama onunla pek konuşmadım. Yaptığım işe rakip olabilecek herhangi bir şey düşünemeyecek kadar fazla odaklı ve kararlıydım. Üçüncü gün Cooper, Tommy onu bilgilendirdikten sonra şansım yaver gitti mi diye bakmak için bana ulaştı.

Ona, "Kafayı yediğimi düşünmüyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Herhangi bir mesaj bıraktığına ikna olduğumu söylemiyorum ama bu çılgın Allegra söz konusu olunca kulağa man-

tıklı geliyor. Mesaj bıraktıysa da onu senin bulman için saklayacağını düşünürdüm ben," dedi.

Çamaşır dolabının raflarını deli gibi aramaya ara verdim. "Neden öyle dedin ki?"

"Eğer kötü bir şey olacağından şüphelendiyse, olduğunda senin geri döneceğini bilirdi. Onu çözen kişinin sen olmanı istemiş olmalı."

Sırtıma soğuk bir nefes fısıldadı. "Geri döneceğimi nasıl bilebilirdi ki?"

"Çünkü o Roanoke'un gücünü anlıyordu. Onun senin üzerindeki hâkimiyetini. Muhtemelen o gücün seni eve çekeceğini biliyordu."

"Bu bir tarikatmış gibi konuşuyorsun," derken gülmek için çok çabaladım ama onun yerine sarsılmış bir şekilde öksürdüm.

Cooper, "Değil mi?" dedi. Sesi öyle alçaktı ki onu duymak için telefonu kulağıma bastırdım.

Baş ve işaret parmağımla kaşlarımın ortasını tuttum ve ağzımdan titrek bir nefes aldım. Bir an sessiz kalarak birbirimizin nefes alıp verişini dinledik. "Bana orada neler döndüğünü hiç anlatacak mısın Lane?" diye sordu. Biliyordu zaten. Sesinden anlaşılıyordu. Belki çirkin detayları değil ama genel hatlarını biliyordu ki bu da yeterince sevimsiz bir durumdu.

"Bilmiyorum."

Telefonu yukarı kaldırdım ve gözyaşlarımın titrek seslerini duymasına engel olmak için yüzümden uzaklaştırdım. "Allegra bana kaybolmadan hemen önce bir e-posta gönderdi. Benimle konuşmak istiyordu. Bense ona cevap bile yazmadım." Avucumla ıslak yanağımı sildim. "Ona yardım etmedim."

Cooper tereddüt etti. "Neden etmedin?"

"Bilmiyorum. Roanoke'u düşünmek hoşuma gitmiyordu. O yaz hiç yaşanmamış gibi davranmak istedim. Allegra birçok şeyi hatırlatıyordu. Ben sadece... ona hayatımda nasıl yer açacağını bilemedim. Benim de her şeyim yerli yerinde sayılmazdı zaten."

"Onu geri arasaydın bile, bu hiçbir şeyi değiştirmeyebilirdi."

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

Cooper iç geçirerek, "Evet, sanırım bilemeyeceğiz ama bence kendine bu kadar yüklenmemelisin," dedi.

Duvarda kayarak yere oturdum. Alnımı büktüğüm dizlerime yasladım. "Cooper?"

"Efendim?"

"Beni dinlediğin için teşekkürler... ve sıkıştırmadığın için."

Telefondan gülümsediğini duydum. "Her zaman."

Derim soyulmuş gibi geliyordu. Kalbimi göğüs kafesime hüzünlü bir melodiyle çarpıyordu. "Peki sence nereye bakmalıyım?"

Cooper, "Hiçbir fikrim yok," diyerek yine iç geçirdi. "Belki de bir şey saklamayı düşüneceğin yerlere bakmalısın. Onunkiler yerine senin en sevdiğin yerlere."

"Benim sevdiğim bir yer yok. Burada yok."

"Akıntıya kürek çekiyorum Lane. Sadece tutar mı diye bir şeyler atıyorum. Hepsi bu. Ben de ancak senin kadarını düşünebiliyorum."

"Bunun rasgele olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Onun cinayetinin."

Cooper bu kez duraklamadı. "Hayır. Ya sen?"

Fısıltıya benzer bir sesle, "Hayır," dedim. "Yabancı birinin yüzme deliğini bilmesi ihtimali ne kadar ki? Ben bile bulmakta zorlandım ki orada olduğunu biliyordum."

Ağzının kıpırdadığını duydum ve konuştuğumuz konuya rağmen telefona gülümsedim. "Kürdan mı?"

"Evet. Özür dilerim. Sigarayı bırakmaya çalışıyorum da." Ben tek kelime edemeden konuşmaya devam etti. "Ayrıca hayır, sen bana sadece aptal insanlar sigara içer dediğin için değil."

Güldüm ve iyi geldi. Göğsümde bir şekilde ateş gibi yanan bir hafiflik oldu. "Gitmeliyim. Aramaya devam etmeliyim," dedim.

Cooper, "Dikkatli ol. Bana ihtiyacın olursa buradayım," dedi.

* * *

Roanoke'un her bir karışını parmaklarımı ve gözlerimi üstüne bir şeyler oyulacak kadar yumuşak her yüzeyde gezdirerek aradım. Bir fenerle tavan arasına çıkmayı göze alacak kadar ileri gittim. Bu da beni sadece örümcek ağları ve artık izolasyon malzemeleriyle kaplı terli uzuvlarla bıraktı. Allegra'nın yazdığı bir sürü kelime buldum: GÜNEŞ, KALP, DÜĞÜN, FAHİŞE, FELAKET. Ancak onun ölümü bağlamında ele alındığında hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu. Ya da benim çözebildiğim bir anlam.

Sonunda Roanoke'u bırakıp onun yerine hava değişikliği olsun diye arabayla Osage Flats'te amaçsızca dolaştım. Misket limonlu, buzlu bir içecek almak için hamburgercide durdum ve onu içmek için park yerindeki boş piknik masalarından birine götürdüm. Burası Allegra'nın takılmaktan hoşlandığı bir yer değildi hiç ama yine de hiç acele etmeden bütün masaları kontrol ettim ve yıpranmış yüzeylerine bir şey kazımadığından emin oldum. Yoktu. Buzlu içeceğim çok tatlıydı ve içinde yeterince buz yoktu, ben de arabama giderken onu çöpe attım. Allegra'yı bırakmak istemiyor, ona tekrar sırtımı dönme fikrinden nefret ediyordum ama fikirlerim tükeniyordu. Aklıma bakabileceğim tek bir yer geliyordu.

Öğleden sonra hava boğucuydu ama eskisi kadar yakıcı değildi ve bir grup çocuk sıcağa karşı koyarak parktaki kaydıraklarda oynuyorlardı. Yaklaşırken tiz kahkahalar kafatasımı delip geçti. Ben hâlâ Allegra'dan bir iz arayarak kaydıraklara doğru ilerlerken iki anne uyanık bakan gözlerini kısmış beni izliyordu. Ona Cooper'la ilk öpüştüğüm yerin burası olduğundan hiç bahsetmiş miydim hatırlayamıyordum ama ikimiz de o yaz boyunca bu kaydıraklardan yeterince çok kaymıştık. Ne var ki buradaki grafitlerin hiçbiri ona ait değildi. Oradan giderken, benim tuhaf işimi bitirmemi kaydırakların tepelerinde sessiz kümeler halinde bekleyen çocuklara el salladım. Kimse el sallayarak karşık vermedi.

Atlıkarıncaya doğru gittim, ağaçların gölgesine ulaştığımda alnımdaki teri sildim. Kapı açıktı ama bütün atlar boştu. Yüzü

sivilcelerle dolu sırık gibi bir genç, atlıkarıncanın yakınlarındaki bir bankta oturuyordu. Telefonundan kafasını neredeyse hiç kaldırmadan, "Binmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Gidip bir dakika otursam olur mu?"

Muhtemelen kıçını kaldırmak zorunda olmayışına memnun olarak bana eliyle atlıkarıncayı işaret etti. "Olur. Kafana göre takıl."

Allegra'nın atını buldum. Yani pembe yeleli beyaz atı. Her çiziğe, ize ya da yazıya dikkatlice bakarak yavaşça etrafında döndüm ama kaydıraklarda olduğu gibi hiçbirisi Allegra'ya ait değildi. Atın üstüne çıkıp oturdum ve kulaklarının dökülmüş boyalarına dokundum ve çatlak çatlak olmuş dizginleri elime aldım. Allegra bana herhangi bir mesaj bırakmaya çalıştıysa, onu yüzüstü bırakmıştım. Aynı onu ardımda bırakıp gittiğimde bıraktığım gibi. Daha çok çabalamalıydım. Ona verdiğim sözü tutmamalıydım. O sevdiğini iddia etse de onu bağlayan zincirleri bir şekilde kırmalıydım.

Bunca yıl boyunca Roanoke'da kalmış, hayatını onu mahveden adama feda etmişti. Sonunda yanına ne kalmıştı? Bencillik etmeden onun yasını tutan tek bir kişi olduğundan bile şüpheliydim. Kimsenin içi gerçek anlamda parçalanmıyordu. Muhtemelen Sarah haberi duyduğunda zafer turu atmıştı, peşinde Sharon'la. Tommy'ye gelecek olursak, o da Allegra'yı sevdiğini iddia ediyordu ama onun dünyasında olmayışı rüya gibi hayatına kavuşmasını çok daha kolaylaştırıyordu. Artık kendisini bebeğin babası olmadığına ikna edebilir, kendisine tapan karısıyla hayatına dönebilir ve kalbini elleri arasına alıp ezen, sorunlu kızı sonunda unutabilirdi. Büyükannem, Allegra artık ortada olmadığı için sadece mutlu olabilirdi. Rekabet edeceği bir Roanoke kızı eksilmişti. Büyükbabama gelirsek, o Allegra'yı kaybetmişti ama elinde yerine geçebilecek bir Roanoke kızı daha, yani ben vardım. Tamamen kontrol edemediği tek kişi. Bunun nedeninin diğerlerinden daha güçlü olmam olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Sadece bana korkunç sihrini tam

anlamıyla yapacak kadar zamanı kalmadığı için öyle olmuştu. Ancak şimdi ikinci bir şansı vardı ve sonsuz zamanı. Dürüst olmam gerekirse kendimi o listeden çıkaramıyordum. Çünkü döndüğümden beri büyükbabamdan uzak durmaya çalışırken, kendi kendime ondan nefret ettiğimi söylerken, kendimi buna inanmaya zorlarken bile, onun bütün ilgisini arzulayan bir yanım yok muydu? Geriye kalan tek kişi olmanın ihtişamıyla dolup taşan bir yanım yok muydu? Bütün bildiklerime rağmen, bütün gördüklerime rağmen içimde Allegra'nın sahip olduğu şeyi isteyen küçük, mayası bozuk bir yanım vardı. Tanrım! Kendi kendimi tiksindiriyordum.

Allegra'nın atından kayarak indim. Kendi başarısızlığım, kendi utancım boğazımı tıkıyordu. Vazgeçmekten başka yapacağım bir şey kalmamıştı. Atlıkarıncadan inmek için arkamı döndüm ve gözlerim deniz mavisi yeleli siyah ata kaydı. En sevdiğime. Bir sakinlik çöktü üstüme. Birdenbire tenimdeki bütün küçük tüylerin diken diken oluşunun, kanın damarlarımdan akışının inanılmaz farkındaydım. *Belki de bir şey saklamayı düşüneceğin yerlere bakmalısın. Onunkiler yerine senin en sevdiğin yerlere.* Cooper'a burada sevdiğim bir yer olmadığını söylemiştim ama belki de yanılmıştım.

Atlıkarınca operatörü bana seslenerek bir tur atmak isteyip istemediğimi sordu ama dikkatimi cevaplayacak kadar ona veremedim. Atıma yaklaştım, aramaya başlayarak elimi sıcak metal sırtında gezdirdim. Bana dönük yanında sadece yıpranma ve aşınma sonucu ortaya çıkan bir dizi çizik ve vurgulu bir ifade olan AMBER BİR SÜRTÜK! yazısı vardı. Diğer uca dolandım. Kalbim durmak bilmeyen bir yumruk gibi göğsümü dövüyordu. Bir yerde boya soyulmuştu. Yan kısmına AMCIK, kuyruğuna JACK BURADAYDI yazısı oyulmuştu. Onun altında, toynağına yakın bir noktada BÜYÜKANNEM yazıyordu.

Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Direkt ciğerlerimdeki havayı boşaltan bir darbe. Tek dizimin üstüne yere düştüm ve kalbim ağzıma gelir gibi oldu. Birdenbire terden ıslanan par-

maklarımı o sözcüğün üstünde gezdirdim: BÜYÜKANNEM. Harflerin etrafında hiç pas yoktu. Ortaya çıkan metal temiz ve yeniydi. Bunun Allegra'nın işi olduğunu biliyordum. Yazısının eğikliğini, büyük harflerinin tam şeklini tanıyacak kadar çok kelime bulmacalarından görmüştüm. Bu ona aitti. Yakın zamanda yapılmıştı ve onu buraya benim bulmam için bırakmıştı.

Roanoke'a döndüğümde büyükannem mutfakta kendisine bir kadeh şarap koyuyordu. Sanırım artık içkiyi açık açık içiyordu. Ben arka kapıdan girince şişeyi kaldırarak, "Bir kadeh ister misin?" diye sordu.

"Allegra bana bir mesaj bırakmış," dedim.

Büyükannem irkilmedi bile. Şişeyi tezgâhın üstüne bırakıp kadehini aldı ve bir yudum içti. "Neredeymiş?"

"Senin asla bakmayacağın bir yerde."

Büyükannem şarap kadehini havaya kaldırdı. Yüzünde aşağılayıcı bir gülümseme vardı. "Tam da Allegra'nın yapacağı türde bir şey." Mutfak masasındaki sandalyeye çökerek parmağını şarap kadehinin kenarında gezdirdi. Batan güneş yüzünü kırmızı ve pembeye boyuyordu. Kafasıyla yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Gel buraya. Otur."

Ondan korkmuyordum ama muhtemelen korkmalıydım. Öfke ve ıstırapla kanım kaynıyordu. Damarlarımdan kan yerine çelik akıyordu. Bana zarar vermeye çalışırsa ben de ona zarar verecektim. Yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Ellerimi masanın üstünde birleştirdim. "Ne var?"

"Sana bir hikâye anlatmama izin ver. Güzel başlıyor ama sonu... kötü bitiyor." Şarabından küçük bir yudum daha aldı. "Büyükbabanla tanıştığımda bütün hayallerimin gerçekleştiğini düşünmüştüm. O hayatıma girene kadar olduğunu bilmediğim hayallerimin. Karşı koyması imkânsız türden bir adamdı. Nazik, zengin, yakışıklı. Öyle yakışıklı ki bazen ona bakınca gerçekten canım acıyor. Kalbim bir parça buruluyor." Bu anı karşısında

başını salladı. Bardağının dibinde hafif bir buğu oluşmuştu; narin sapından kayarak büyükannemin parmağına düştü. "Ama ben büyükbabandan önce de yakışıklı adamlar tanıdım. Zengin adamlar da. Bunlar beni kazanmaya yetmemişti. Onunla birlikteyken büyükbabanın bana hissettirdiği şey işi gördü. Uzun bir uykudan uyanmış gibi canlı hissettim kendimi. İstenen, özel biri gibi." Dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. "Tam olarak neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Konuşamadığımdan başımı sallayarak onayladım. Bu büyükbabamın en etkili Tanrı vergisi yeteneğiydi. Her birimize, yokluğunda yaşayamayacağımız tek kişi kendisiymiş gibi hissettirirdi

"Küçük kız kardeşi Jane biz daha tanışmadan gitmiş, kızı Penelope'yi de ayrılık hatırası olarak bırakmıştı. Bunu sorun bile etmedim. Anne olmak pek de umurumda olan bir şey olmamasına rağmen. Ama bir aile kurmak büyükbaban için önemliydi. O yüzden benim için de önemliymiş gibi yaptım. Belki de yürürdü ama en küçük kız kardeşi Sophia da yaşıyordu. Hep ortalıkta dolaşıyor, her şeyin kenarında geziniyor, fırsat kolluyordu. Sophia olmasaydı bir şeylerin yolunda gidebileceğini düşünüyorum bazen. Belki de o burada olmasaydı büyükbaban benden önce neye sahip olduğunu unuturdu."

Bundan ciddi anlamda şüphe duyuyordum. Büyüsel düşünme, bu ailenin felaket kaderini asla değiştirmeyecekti. Büyükbabamın büyükannemi en başından çözüp çözmediğini, onun kendisini hep birinci plana koyacak türden bir kadın olduğunu anlamış mıydı acaba? Belki de onu bu yüzden seçmişti çünkü Roanoke kızlarına sahip olmasına izin verip yine de onu seveceğini bir şekilde biliyordu.

Büyükannem şarabından bu kez daha büyük bir yudum aldı. "Sophia'dan nefret ettim. En başından beri. Kıskanç ve kinci bir şeydi ve her zaman bana zarar vermenin, büyükbabanın bana cephe almasını sağlamaya çalışmanın yollarını buluyordu. En başında nedenine dair hiçbir fikrim yoktu. Ta ki onları yakalayana kadar." Büyükannemin boğazı kıpırdadı ve durup sırtını

doğrulttu. "Kendi yatağımda. Hayal edebiliyor musun?" Cevap vermemi beklemedi. "Sophia birkaç yıl sonra boğuldu. Hâlâ bunu bilerek yaptığını, onu paylaşmaya katlanamadığını düşünüyorum."

"Neden gitmedin?" diye fısıldadım. "Neden kaldın ki?"

Büyükannem bu sanki dünyadaki en basit açıklamaymış gibi, "Onu sevdim," dedi ama söylediği o kadar basit değildi. Kocasını çocuklarından daha çok sevmiş, kendi kızlarını korumaktansa onu elinde tutmayı önemsemişti. Belki de büyükbabamın gerçek yeteneği, hayatındaki kadınların birbirlerine berbat şeyler yapmalarını sağlamaktı.

Büyükannem konuşmaya devam etti. "Onu denemeye çalışacak yetecek kadar çok sevdim ve Sophia öldükten sonra biteceğini sandım. Ama Penelope büyüyor ve her geçen gün annesine daha çok benziyordu." Uzandı. İrkilerek geriye çekildim ama sadece parmaklarını saçlarıma doğru salladı. "Şu saç, şu gözler, şu vücut, şu yüz. Nasıl karşı koyabilir ki o? Kendi kopyanı becermek gibi bir şey bu." Daha önce büyükannemin küfrettiğini hiç duymamıştım ve bu beni dediği her şeyden daha çok korkutuyor, kontrolünü ne kadar kaybettiğini gösteriyordu. "Bana daha sonradan ona âşık olmaya engel olamadığını söyledi," diye konuşmaya devam etti. "Bir deliğe düşer gibi aşka düşmüş." Büyükannem kulak tırmalayan sert bir kahkaha attı. "Buna nasıl karşı çıkabilirdim ki? Ben de ona aynı şekilde âşık olmuştum."

Sesimi bulmam bir saniyemi aldı. "Bir telefon... Sadece bu, her şeyi bitirmeye yeterdi."

Büyükannemin mükemmel bir şekilde alınmış kaşları birden havaya kalktı. "Buradan gittiğinde ettiğin telefon gibi mi? Bana ders verme Lane. Senin de benden geri kalır yanın yok."

Vicdan azabının yok edilmesi neredeyse imkânsız bir his olduğunu keşfediyordum. Büyümeye devam eden, her savunmasız noktayı dolduran zehirli bir sarmaşık gibiydi. İnsana bütün başarısızlıklarını gösteriyordu. "On altı yaşındaydım ve korkuyordum. Ama sen yetişkin bir kadındın. Onlar senin kızlarındı."

"Onlar hiçbir zaman benim değillerdi. Hep onundular. Doğdukları andan itibaren. Onları emzirdim, kucağımda tuttum, salladım ama ilk nefeslerinden itibaren hep ona aittiler. Emmeline doğduğunda neyin yaklaştığını biliyordum. Eleanor'la ortadan kaybolmaya başlamıştı. İkisi de akşam yemeğine kızarmış yanaklar ve aynı gülümsemelerle geliyorlardı. Hepsine bunun olmasını engellemenin hiçbir yolu yoktu." Durup düşündü ve "Hiçbir kolay yolu yoktu," diye düzeltti.

Bir anlığına nefes almaya cesaret edemedim. Bu itiraf öylesine hassastı ki tek bir yanlış hamle yerle bir edebilir, ardından hiçbir itirafın olmadığı boş kelimelere çevirebilirdi. Sonunda, "Emmeline'i sen mi öldürdün?" dedim.

Büyükannemin gözleri sadece bir anlığına kapandı. "Çabuk oldu. Canı acımadı. Öylesi daha iyiydi. En azından ben ondan nefret etmeye başlamadan önce öldü. O sonuna kadar değer verdiğim tek çocuğumdu." Dudakları zalim bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Geri kalanınız gibi değildi. Hep onun etrafında dolanan, o uzun kirpikleri cilveli cilveli kırpan, sürünerek kucağına çıkan, ona yem atan... Sen bile. Buraya gelmeden önce senin farklı olmanı, hatta belki onun olmayacağını umdum. Ama sana bir kez bakınca o hayalim suya düştü. Sen de gidip diğerlerinin aynısını yaptın ve o kısa şortlarla ortalıkta hoplayıp zıpladın." Büyükannemin sesi tiz ve genç bir kız gibi çıktı. "*Büyükbaba, bana araba kullanmayı* öğretir misin? Büyükbaba, atları yemlemene yardım edeyim."

Hiddetim nefesimi kesti. Uzuvlarım öfkeden titriyordu. "Bizi suçladığına inanamıyorum."

Büyükannem hiçbir şey söylememişim gibi konuşmaya devam etti. "Annen en beteriydi. Resmen büyükbabanı buna sürükledi. Ona taptı. Uzak durmasını söylesem de onu gözünün önünden ayırmıyordu. Anneni uyarmaya çalıştım ama istediğini yaptı ve bak sonu nasıl oldu. Her biriniz başınıza gelenleri çağırdınız."

Kendi çatısının altında olanlarla yaşayabilmek için gerçekleri saptırarak, deri döker gibi her türlü sorumluluğu üstünden attı-

ğı hikâyenin bu versiyonu, kendi kendine ne kadar uzun süredir söylediğini merak ettim. "Allegra'nın cezası da ölüm müydü?"

Büyükannem, "Tekrar yapamazdım. Bir daha olmazdı. Kırk yıl boyunca bu hayatı yaşadım. Karınlarınızın bebeklerle büyüyüşünü izledim. Bunu yapamazdım. Bir kez daha," derken dudakları titriyordu ve sonunda ağlayacağını sandım ama onun yerine elini savurarak şarap kadehini masadan yere atıp paramparça etti.

"Bana Allegra'ya zarar vermediğini, onu idare edebildiğini söylemiştin."

Büyükannem sinirli bir kahkaha attı. "İdare edebiliyordum. Allegra kolaydı. Tek yapmam gereken beklemekti. Sonunda ya kaçacak ya da kendini öldürecekti. Allegra uzun süre yaşamak için yaratılmamıştı," dediğinde sesi kayıtsızdı. Allegra doğduğundan beri yetiştirdiği bir kız değil de atılması gereken bir parça çöptü âdeta. "Ama o bebek... O bebek her şeyi mahvederdi. Tam da sonunda bitmeye çok yaklaşmışken. Allegra asla hamile kalamıyordu, hep düşük yapıyordu. Bu sefer de düşük yapmasını bekledim... ama yapmadı. Bu seferki tutacaktı." Büyükannem kafasını iki yana salladı. "Bu da bebeğin muhtemelen büyükbabandan olmadığı anlamına geliyordu. Tabii bu onun için bir fark yaratmazdı. Öz babası kim olursa olsun bebek yine de onun olurdu."

"Onun hamile olduğunu nereden anladın ki?" Midem bulandı. Konuşmaya devam edemeden önce birleştirdiğim avuçlarıma kusmak zorunda kalabilirdim.

"Sharon hamilelik testini çöpte bulup bana getirdi."

Hey gidi Sharon! Bunca yılın ardından hâlâ büyükannemin köpeğiydi. "Onu tehdit mi ettin?" Allegra da tehlikeyi hissetti. Benimle iletişim kurmaya çalışmayı deneyecek kadar. En kötüsü gerçekleşirse diye büyükannemin adını benim atıma kazımıştı.

Büyükannem sanki onu ayıp bir şeyle suçlamışım gibi, "Onu tehdit etmedim," dedi. "Ona sadece artık olmaz dedim. Artık bebek olmayacak dedim ama Allegra dinlemedi. Zaten hiçbir za-

man dinlemezdi. Hep keçi gibi inatçıydı. Ona bu evde bir tane daha bebeğe müsaade etmeyeceğimi söyledim. *Ona söyledim.*"

Vücudum bana uzanacak mı diye korku ve beklentinin etkisiyle gergindi. "Ne yaptın? Daha kolay öldürebilesin diye onu sarhoş mu ettin?"

"O kendi kendine sarhoş oldu. Geçen yılın büyük bir çoğunluğunda sarhoştu." Büyükannem bana bilmiş bir ifadeyle güldü. "Tanıdık geldi mi?"

Yanaklarım kızardı ama büyükannemin gözlerinin içine baktım. "Birinin içki içmek için bir nedeni varsa o da Allegra'ydı. Bu yüzden onu suçlamayacağım."

Büyükannem, "Hayır, suçlamazsın. Siz kızlar hep birbirinize bağlıydınız. Hiçbiriniz beni düşünmediniz. Bunun bana ne yaptığını. Sadece bacaklarınızı açtınız ve bunun benim kalbimi kırmasını umursamadınız," dedi.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi? Ne kadar korkunç bir insan olduğunu hiç bilmiyorsun, değil mi?" dedim.

Büyükannem kafasını iki yana salladı. "Ben siz kızların hiç olmadığınız bir şeye *sadığım*. Büyükbabana sözler verdim ve onları tuttum."

"Biliyor mu? Ne yaptığını?" diye sordum.

Büyükannemin elleri masanın üstünde huzursuzca kıpırdandı. "Hayır. Onun bununla bir alakası yoktu."

Bir kahkaha attım. "Onun bununla *her türlü* alakası vardı," dedim. Kemiklerime kadar bitkin hissediyordum. Bu konuşmadan, bu yerden, bu hayattan çok yorulmuştum. Gözlerimi kapatıp onları ellerimle kapattım. "Onu öldürdüğüne inanamıyorum. Ona bunu yaptığına inanamıyorum," dedim.

"Bana karşı koymadı Lane."

Ellerimi yavaşça indirerek tekrar büyükanneme baktım. "Gerçekten burada oturup ona bir *iyilik* yapmışsın gibi mi davranacaksın?"

Büyükannem omuzlarını zarafetle silkti. "Ben hiçbir şekilde davranmıyorum. Allegra'nın ölmek istediğini söylüyorum.

Bunu bütün yüzünden anlayabiliyordum. Sonunda olup bittiği için mutluydu."

O anı kafamda canlandırmamaya çalıştım ama çok net canlandırabiliyordum. Allegra yerdeydi, koyu kestane saçları parkelere sarmaşıklar gibi dökülmüştü. Büyükannem onun üstüne eğilmişti, ince parmaklarıyla Allegra'nın bornozunun kuşağını çekerek boynuna sıkıca dolamıştı ve gittikçe daha da sıkıyordu. Allegra da karşı koymadığı için, mavi gözleri buğulanıyor, morarmış dudaklarından son nefesi çıkıyordu. Sonunda kendisini serbest bırakıyor, Roanoke'u ardında bırakıyor, doğmamış bebeğini kendi hayatını yeni baştan yaşamaktan kurtarıyordu. Bu Allegra'nın istediği şey olabilirdi ama sadece özgür olmanın başka yolunu bilmediği için.

"Bundan paçayı kurtaramayacaksın. Bu yerle ilgili sır tutmayı bırakıyorum. Numara yapmayı bırakıyorum." Durup ona hangi sözcüklerin en çok acı vereceğini düşündüm. "Onu her halükârda kaybedeceksin zaten."

Bu sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz büyükannem masadan kalkıp üstüme atıldı ve göğsüme omuz attı. Sandalyem geriye düştü. Ben de onunla birlikte düşerek kafamı yere çarptım. Gözümün önünde ışıklar patladı. Hava alamadım, nefesim kesildi. Kendi kendime paniğe kapılma diyerek yan döndüm. Okulda oyun parkı merdiveninden düştüğüm zamanlarda olduğu gibi, nefesim geri gelecekti ama nefes alamamak ellerimin yerde sarsılmasına boynumun gerilmesine, ağzımın can havliyle açılmasına neden oldu.

Bulanık gözlerle büyükannemin kırık kadehinin bir parçasına uzandığını gördüm. Kolumu birden uzatıp onu ayak bileğinden yakalayarak çektim. Büyükannem çığlık atarak küt diye yanıma düştü. Daha çok dakikalar gibi gelen birkaç saniyenin ardından, can havliyle çığlık atmaya çalıştığımda ciğerlerim havayla doldu. Ben tamamen nefesimi toplama fırsatı bulamadan, sırtüstü döndürüldüm ve büyükannem karnıma oturdu. Elleriyle boğazımı tırmalıyor, zaten acıyan kafamı yere vuruyordu.

Allegra'nın ölümü açığa çıktıktan sonra bile, bunun olduğuna inanamayan, inanamayarak çılgınca bir kahkaha atma isteyen bir yanım vardı. Her zaman kontrollü olan, yetişkin hayatının tamamı boyunca bu korkunç gerçekle yaşayan ama onu durdurmak için parmağını bile kıpırdatmayan büyükannem, beni nasıl öldürmeye çalışabilirdi ki? Ama onun çıldırmış gözlerine, geriye çekilip dişlerini gösteren dudaklarına bakınca, bu durumun aşırı ciddi olduğunu biliyordum.

Çatallı bir sesle, "Kalk üstümden!" demeyi başardım. Sağ elini tutup parmaklarını geriye büktüm. Kemik çatırdayınca büyükannem acıyla inledi. Nefes nefese, "O kadar da kolay değil, değil mi?" dedim. "Sarhoş olmayan birine zarar vermeye çalışmak?"

Büyükannem yüzüme, "Kapat çeneni!" diye bağırdı. Tükürükleri yanaklarıma yağmur gibi sıçradı. Altından kalkmaya çalıştım ama gövdemi sıkan bacakları gevşemedi. Büyükannem iri değildi ama dayanıklı, şaşırtıcı derecede güçlüydü ve kafama aldığım darbeler beni güçsüz düşürdü; gözlerim sulandı, uzuvlarım titredi. Büyükannem bana doğru eğildi. Kolunu nefes borumu bastırdı. Bir anlığına yüzü yaklaşırken niyetinin beni ısırmak olduğunu sandım. Sonra sol eliyle yerde arandığını fark ettim. Kafamı çevirmeyi başarıp onun aranan parmaklarının hemen ötesinde uzun bir cam parçası olduğunu gördüm.

Onu üstümden atmayı umarak kasığımı yukarı doğru kaldırdım ama kıpırdamadı. Uysallaştırmaya çalıştığı, tepinen bir vahşi bir atmışım bana tutundu. Kafamı yana çevirerek elini ısırdım. Dişlerim tenine değdi ama batmadı. Bu yüzden sol elini kaldırarak başıma yandan yumruk attı.

İkimiz de nefes nefeseydik. Büyükannemin boynundan terler akıyordu ve kulaklarımın dibinde bir ıslaklık oldu. Ancak onun kendi terimden mi yoksa gözyaşlarımdan mı olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim bir hamle yapmak için muhtemelen sadece birkaç saniyem kaldığıydı. Büyükannem hafifçe kıpırdandı ve kolunun üst kısmını tutup var gücümle çekerek onu hazırlıksız

yakaladım. Öne doğru eğildiğinde ona kafa attım ve titreyen kollarımda kalan bütün gücümle onu yana doğru ittim.

Kafataslarımızın çarpışmasının sertliği gözlerimde tekrar ışıkların patlamasına neden oldu ama bu çarpışmayı önceden beklediğim için daha çabuk kendime geldim. Büyükannemin bacaklarının arasından sıvışıp yuvarlandım. Yüzüstü camlara doğru süründüm. Arkadan bacaklarımı tuttu ve sarmaşıkmışım gibi üstüme tırmandı. Saçlarımın ucundan yakalayıp kafamı geriye doğru çektiğinde hüsran dolu bir çığlık attım.

Şimdi yine dakikalar önce verdiğimiz mücadeleye tutuşmuştuk ama bu kez büyükannem beni kontrol altında tutmaya çalışırken cama uzanmaya çalışan bendim. Telaşlı soluklarımız arasından arkamızdaki kapının açıldığını duydum ama görmek için kafamı çeviremedim. Saçlarım hâlâ büyükannemin eline dolanmış bir haldeydi.

Büyükannem, "Yates!" diye haykırdı. "Bana yardım et. Camı al." Parmaklarını kafama bastırdı. "Camı al."

Yerde kıvranarak süründüm ve büyükbabam topuğuyla cama basmca parmaklarım durdu. Büyükannem saçımı bıraktı ve yüzümü büyükbabama doğu çevirdim.

Büyükbabamla birbirimize baktık. Ne düşündüğü yüzünden anlaşılmıyordu. Bitmek bilmeyen bir süre boyunca onun ne yapacağını bilemedim. Daha da beteri, onun ne yapmasını istediğimi bilemedim. Allegra ölmeyi çok arzuladıysa eğer nedenini biliyordum. Bazen bir nefes bile zor geliyordu. Büyükbabam cam parçasına tekme atarak mutfağın diğer ucuna fırlattı.

Büyükannem, "Hayır!" diye haykırdı. İki yumruğunu da sertçe ve hızlıca belime indirdi. Dizlerimi altıma almaya çalışarak altında kıvrandım.

Büyükbabam, "Kes şunu!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına!" Büyükannemi üstümden ittirince kalçası yere çarpan büyükannem acıyla inledi. "Neyin var senin böyle ya? Aklını mı kaçırdın?"

Yerden destek alarak oturdum ama ancak o kadar ileri gidebildim. Kafam döndü ve kulaklarımda duymamı güçleştiren bir

uğultu vardı. Sözcükler beynime yarım saniye geç ulaşıyordu. Duvara yaslanana kadar geri geri emekledim.

Büyükbabam yanıma çömeldi. Gözleri saç diplerimden çeneme kadar yüzümde gezindi. Elini uzattığında irkildim ama sadece saçımı yana çekerek bir parmağını yanağımda gezdirdi. "İyi misin Laney kızım?"

"Sanırım," dedim. "Kafam sağlam birkaç darbe aldı." Yüzümü elinden çektim. "Allegra'yı o öldürmüş."

Büyükbabam tamamen kaskatı kesildi. Eli havada kaldı. Omzunun üstünden büyükannem zar zor ayağa kalktığını gördüm, bir elini mutfak masasının kenarına koymuştu. Büyükbabam bana bakarak, "Doğru mu bu?" diye sordu.

Büyükannem, "Yates," dedi.

"Doğru mu bu?"

Büyükannem fısıldayarak, "Evet," dedi.

Büyükbabam yere yığıldı ve hantal bir şekilde yanıma çöktü. Yüzünü ellerine gömdü. Omuzları düştü. İçimden ilk gelen şeyin onu rahatlama isteği olmasından nefret ettim.

Büyükannem yaklaşarak, "Özür dilerim," dedi. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Artık yapamazdım Yates. Bir daha olmazdı. Lütfen beni affet." Onun yanına diz çöküp kollarını boynuna doladı ve alnını onun başının yanına doğru eğdi. "Beni affet."

İkisinden de biraz uzaklaşmak için yanıp tutuşuyordum, duvardan güç alarak kendimi ittim. Ayağa kalkmak için mutfak sandalyelerinden birini kullandım. Dışarıdan çıldırmış gibi, kulaklarımı ağrıtacak kadar yüksek sesle öten ağustosböceklerini duydum. Dönüp yerde hâlâ birbirlerine sarılmış bir halde duran büyükannemle büyükbabama baktım. Büyükbabam gözlerini açtı. Bir kolunu büyükannemin sırtına doladı. Bakışlarını kaldırınca gözlerimiz buluştu.

Ona, "Keşke sen öldürmüş olsaydın," dedim. Ağustosböcekleri haykırıyordu. Gözlerimi ondan çekip topallayarak Tommy'yi aramak için koridora çıktım.

LILLIAN

(1950'de doğdu.)

Kocasının yatağa gelmediği, *onlardan* biriyle geçirdiği gecelerde bir film gibi tekrar tekrar kafasında canlandırıyordu. Onun zihnindeki filmde, kendisi bir film yıldızı kadar güzeldi. Belki genç bir Grace Kelly'ydi. Gerçek de aslında bundan pek uzak değildi. Hep hoştu. Zamanın ona en kötü muamelesini etmeye başladığı şu sıralarda bile hâlâ öyleydi. Otel lobisinde döndüğü anı hatırlıyordu. Gerçekte ağır çekimde olmamıştı ama kafasmda öyle canlanıyordu. Yates dirseğini mermer resepsiyon masasma koymuş orada duruyor, onu baştan ayağı süzüyordu. Gülümsedi ve Lillian'ın bütün vücudu, tüylerini diken diken eden bir sıcaklıkla kızardı. Midesi döne döne kıvrılmış, bacaklarının arasındaki dantel ıslanmıştı.

Hayatında nazik bir ilgi gösterisi, ailevi bir zorunluluğun ötesinde bir şey hissettiğini hatırlayabildiği ilk seferdi bu. Golf kulübünde seçkin bekârlarla karşılaştıklarında, annesinin yanına attığı keskin dirseğe, *gülümse!* diye kızarak fısıldayışına alışmıştı. Babası ve onun bir grup golf arkadaşının, verandada Lillian'ın büyüyüp ne kadar da güzel bir kıza dönüştüğünü konuştuklarına kulak misafiri olduğu günün anısı aklında hep tazeydi. Babasının derinden gelen, geçiştiren kahkahası da. Öyle güzel bir suratın böylesine soğuk bir nevalede harcanması yazık oluyor.

Asla duyguları derinden yaşayan bir kız olmadığı doğruydu ama nasıl daha farklı olacağını bilmiyordu. Kendi yaşındaki diğer kızların flört edişlerini, zil sesleri çıkararak kıkırdayışlarını izler ve onun kendi içinde bulamadığı ne tür bir his yelpazesine sahip olduklarını merak ederdi. Hiçbir şey onun kalbini çarptırmıyordu. Hiçbir şey onu heyecanlandırmıyordu. Ta ki otel lobisindeki o yabancıya kadar. O tek bir bakışla içinde bir ateş, bir kere keşfettiğinde söndürmek istemediği, ne kadar yanacağını merak ettiği bir alev yakmıştı.

Lillian da ona gülümseyerek karşılık vermiş, annesinin itirazlarına rağmen onun kendisini yemeğe çıkarmasına izin vermiş ve onu birkaç gün sonra da babasının çalıştığı adliye sarayına götürmüştü. O ilk akşam yemeğinden sonra onun kendisini otel odasına çıkarıp kıyafetlerini çıkarmasına izin vermişti. Seksin dakikaları sayarak katlanılması gereken bir şey olduğunu farz etmişti hep. *Soğuk nevale.* Fakat Yates'le sevişmek, yakıcı ve hırslı, vahşi bir açlıktı. Ellerinin her dokunuşu, bir sihirbazın eşarp numarası gibi karşı koymayan vücudundan daha fazlasını çekip alıyordu. Her ne istiyorsa Lillian ona vermeye razıydı. *Tanrım, yeter ki bu devam etsin, hiç bitmesin,* diye geçiriyordu aklından. Sonrasında nefes nefese ve terli bir halde yatakta yayılmış yatıyorlardı ve Lillian kahkahalara boğuldu. Uzuvları köpürüyor gibi gelmişti. Sadece onun karnındaki iri ve sıcak eli dünyadan kopmasına engel oluyordu.

Lillian ertesi sabah annesiyle babasına onu sevdiğini söyledi. İstediği tek kişi oydu. Annesiyle babası önce gerekçeler sunarak, sonra da tehditlerle onu bundan vazgeçirmeye çalıştılar. Onun mutluluğunun ikinci planda değerlendirileceğini, gerçekten umurlarında olanın, onun aile parasını ve bağlantılarını kendi ailesinin yükselmesine yardım edeceği, muhafazakâr ve şaşalı, soylu kandan gelen bir Bostonlı kapabilmesiydi. Babası Lillian'ı buna pişman olacağı konusunda uyardı. Annesi ağlayıp Lillian bütün hayatını çöpe attığına inanamadığını, bir adam için Tanrı'nın unuttuğu Kansas'ta, bir çiftlikte yaşamaya gerçekten

razı olamayacağını söyledi. Lillian annesine onun için her şeyi yaparım demişti. Bu sözcüklerin gerçekliğini bacaklarının arasındaki sızıda, onu düşündüğünde duyduğu coşku yoğunluğunda hissedebiliyordu. Her şeyi. Annesi işte o zaman kafasını kaldırıp bakınca Lillian döndü ve Yates'in parlayan gözler ve sahiplenici bir gururla kapının eşiğinden onları izlediğini gördü.

O hafta bitmeden evlendiler. Lillian kendisine tapan, onu hediyelerle şımartan, yatakta onu inleten, dışarıda da onu güldüren bir adamın karısı oldu. Yates mükemmeldi. Lillian hayatlarının da öyle olacağını düşünmüştü ama dünyadaki herkes gibi onun da bir kusuru vardı. Ancak kusuru kavgaya düşkünlüğü ya da içkiye eğilimi değildi. O kadar basit bir şey değildi. Onun kusuru Lillian'ı perişan etmiş, göğsünü yarıp kalbini sökmüştü.

En başında onu terk etmeyi düşünmüştü tabii. Sadece Sophia ve Penelope ve elbisesinin altında hâlâ ufak bir çıkıntı olan Eleanor söz konusuyken. Kendi kendine geri döneceği bir ailesi olmadığı için kaldığını söyledi. Annesiyle babası aynen dedikleri gibi, evlilik cüzdanındaki mürekkep kurumadan ondan ellerini eteklerini çekmişlerdi. Lillian buna rağmen gidebilirdi ama hiç parası yoktu ve parası olmadan hayatta kalamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu kendisini. Az gelirli bir iş, pis bir daire, ikinci el dükkânından kıyafetler ve devlet desteğinden kaçınmak için neredeyse her şeye katlanırdı ama aslında istediği için kaldı. Annesine söyledikleri hâlâ geçerliydi: *Onun için her şeyi yaparım.* Onu terk etmek istemediği için kaldı. Bu da *kendi* kusuruydu.

O yüzden annesinin evlilik taktiklerinden birini aldı. Babası asla sonu gelmeyen evlilik dışı ilişkilerinden birini yaşadığında annesinin hep kullandığı bir taktiği. Yani kafasını diğer tarafa çevirdi. Yates'le geçirdiği zamanların kırıntılarından bir bütün yarattı. O zaman da asla yetmiyordu ve onu hep daha fazlasına aç bırakıyordu. Lillian kendisini parmağındaki yüzükle teselli etti. Onun karısıydı. Onu asla bırakmayacak tek kişiydi ve bunun da bir anlamı olmalıydı. Yates'in de hakkını yememek lazım ki o da her şeyi onun için elinden geldiğince kolaylaştırdı. O görme-

diğinde olup bitenleri asla sergilemedi, gözüne sokmamak için elinden geleni yaptı. Ayrıca ona hep hatırlattığı gibi ona ihtiyacı vardı. Onu seviyordu. Ancak *sadece* onu sevmiyordu.

Lillian, ilgi budalası Sophia ve aptal, dikkatsiz Penelope'den uzun süre dayandı. Kızları oldu ve onları kucağına aldığı ilk andan itibaren asla anne olmaması gerektiğini anladı. Kızlarının buruşturdukları yüzlerine bakıp kafalarını okşamış ama belli belirsiz bir görev duygusu dışında bir şey hissetmemişti. Emmeline hariç. Nedense, belki de teninin kokusu ya da ağlamadan önce dudağını yana doğru büküşü Lillian'da eser miktarda bir annelik içgüdüsü uyandırmayı başarmıştı. Lillian'a onun da aynı şeyi yaşamasına göz yummamasına yetecek kadar. Emmeline'in kendi annesinin kalbini kırışına katlanamayacağı kadar. Ara sıra hangisinin önce geldiğini merak ediyordu: Kızlarına karşı hissizliği mi yoksa onlardan nefret etmeye mahkûm oluşunun mu? Kendi tavuk mu yumurta mı bilmecesiydi bu.

Bazen, özellikle de en başında, eğer çok fazla gelirse sonradan gidebileceği düşüncesine sımsıkı tutunmuş, kendi kendine uzak bir gelecekte bir çıkış yolu sunmuştu. Fakat zaman geçtikçe, onun sırrı kendi sırrı, kendi yükü olmaya başladı. Çünkü söylerse, onu ifşa ederse, kendisini de ifşa ederdi ve insanların kimi suçlayacaklarını biliyordu. Kendi aralarında sapık Yates Roanoke'un dedikodusunu yapabilirlerdi ama topa tutacakları Lillian olurdu. Çocuklarını korumayan, onları sevemeyecek kadar soğuk olan anne. Çocukların korunmak istememeleri, kendi felaketlerine suç ortağı olmaları önemli değildi. Bu durumun adaletsizliği içine dert oluyordu. Kızlar kendi kararlarını vermişlerdi. Lillian'ın da kendi kararını verdiği gibi. Ancak kimse bunu umursamayacaktı. Utanç, hata hep Lillian'a yüklenecekti çünkü onları doğuran kendisiydi.

Ne var ki bahaneler ve açıklamalardan sonra işin özü Yates'i sevdiği gerçeğine dayanıyordu. Kendi kızlarından daha çok, kendi kız torunlarından daha çok, bütün dünyadaki her şeyden çok. Yates hâlâ onu bir gülümseme ya da hassas bir dokunuş-

la canlandırıyordu. O isterse Lillian onun için şehirleri yakarak yerle bir ederdi. Yates'in değerli Roanoke kızları onu öyle ya da böyle hep terk ediyordu. Ancak Lillian terk etmedi; kaldı. Sevmek bu demekti. Asla bırakmamak, asla vazgeçmemek, asla teslim olmamak... ve her şey bittiğindeyse, tek ayakta kalan Lillian olacaktı.

Yates'in sevgisine sahip olacak tek kişi.

GÜNÜMÜZ

Geceyi karakolda, büyükbabam ve Allegra'nın cinsel ilişkisinden her bahsettiğimde yüzündeki seğirmeleri kontrol edemeyen Şerif Mills tarafından sorguya çekilerek geçirdim. Büyükannemle büyükbabamı da karakola getirdiklerini biliyordum çünkü Tommy bana saat gece üç civarında bir bardak bayat kahve getirdiğinde söylemişti.

"Büyükbabam herhangi bir şeyle suçlanıyor mu?" diye sordum. Tommy'nin kafam için verdiği buz eriyip ılık bir sulu kara dönüşmüştü ve reçetesiz satılan ağrı kesiciler kafatasımın içinde atan kalbe dokunmuyorlardı bile.

Tommy gözlerini tint oyunundaki toplar gibi etrafta gezdiriyor, bana zar zor bakabiliyordu. "Henüz bilmiyoruz. Ensest meselesi..." Sesi çatladı ve yumruğunu ağzına götürüp öksürür gibi yaptı. "Allegra öldüğü ve evde hâlâ reşit olmayan kimse bulunmadığı için, o konuda ne yapacaklarını bilmiyorum."

"Bebeğe DNA testi yapmayacaklar mı?" diye sordum.

Tommy kafasını iki yana salladı. "Artık gereksiz. Büyükannen itiraf etti ve ona babalık testiyle kanıtlamaya gerek yok. Zaten herkes bebeğin büyükbabandan olduğunu farz ediyor."

"Hadi yine iyisin," dedim ama sesim yumuşaktı.

"Evet." Tommy boğuk bir ses çıkardı. "Hadi yine iyiyim." Genelde parlayan gözlerinin feri sönmüştü. Yüzündeki deri

sarkmıştı. Allegra'nın hayatı, onun hayatına dair gerçek, ondan bir şey götürmüştü. Belki de her şeyin yoluna koyulabileceği inancıydı bu. Görünüşe göre bazı şeyler Tommy'nin düzeltebilme kabiliyetinin de ötesindeydi. "Büyükbaban Allegra'nın cinayetiyle ilgili hiçbir şey bilmediğini söyledi. Büyükannen de aynısını söyledi. Ama cesedi kendi başına taşıyabildiğine inanmak biraz zor. Bu konuda herhangi bir fikrin var mı?"

"Sharon'la konuşun. Büyükanneme yardım eden biri varsa, kesin odur."

"O biliyor muydu? Hepsi biliyorlar mıydı?"

Başımla onayladım. Tommy'nin omuzları düştü. "Allegra'nın neden hiç tek kelime söylemediğini anlamıyorum. Neden asla gitmediğini."

Annesiyle babası tarafından sevilen ve berbat, kötü bir günün ardından yemek masasındaki suratlara bakıp ailesinin kendisine olan sevgisinden emin bir çocuk olarak büyüyen Tommy'ye bunu açıklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Onun sahip olduğu ama Allegra'ın sahip olmadığı bu şeyler, zaten olması gereken şeylermiş gibi görülüyordu. Benim de sahip olmadığım şeyler... O boşluğu da büyükbabamız doldurdu. Yakışıklı, kibar ve çok ilgili. Mükemmel bir kurban döngüsü yarattı: annesiz, sevilmemiş ve onun ilgisine muhtaç. Ona karşı hiçbir savunma mekanizmamız yoktu. Özellikle de doğuştan beri onun yanında olan Allegra'nın. Büyükbabam onun etrafında döndüğü güneş dünyasındaki tek ışık olmuştu. Allegra karanlıkta yaşamaya katlanamıyordu. Kendi hayatının gölgeleri onu tüketse bile.

Tommy kafasını iki yana salladı. "Ben nasıl bunu bilemedim? Onca yıldır hiçbir fikrim yoktu."

Fikri olabileceğini düşündüğüm tek kişi şafak vakti beni şerif karakolundan aldı. Güneş daha yeni, puslu sabah göğüne şeftali rengini saçarak yükseliyordu.

Kamyonetinin yan koltuğuna geçip oturduğumda Cooper, "Selam. Zorlu bir gece," dedi. Bu bir soru değildi. O yüzden de cevap verme zahmetine girmedim.

"Beni aldığın için teşekkürler."

"Her zaman."

Kafamı koltuğun başlığından kaldırmadan çevirip titrek dudaklarla ona gülümsedim. Parmaklarını önce saçlarımda, sonra arkalarını yanağımda gezdirdi. "Doğru olanı yaptın Lane," dedi. Kamyoneti vitese takmaya yeltenmedi.

"Biliyor muydun?" diye sordum. "Eskiden yani?"

"Hayır. Kesin bilmiyordum. Babam birkaç söylenti duymuştu. Küçük kasaba saçmalıklarından. Uzun bir süre asılsız olduğunu düşündüm. Büyükbaban çok zengin olduğu için insanların kıskandığını. Ama sen gittin ve Allegra daha kötüye gitti." Elini saçımdan indirip ön camdan dışarı baktı. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Bir şey demeliydim... konuşmalıydım."

"Yapma," dedim. "Allegra onu bırakmazdı. Ne denildiği ya da kimin dediği fark etmezdi. O yüzden yapma böyle."

Cooper doğruca ileri baktı. Kirpiklerinin ucu hafif güneşte altın sarısı gibi parlıyordu. "O hiç... sana..."

Gözlerimi kapattım. Bazen yorulduğumda ya da savunma mekanizmam devre dışı kaldığında, büyükbabamın benimkileri okşayan dudaklarını, kirli sakalının sertliğini ve dilinin tadını hâlâ hissedebiliyordum. Bu, Allegra'ya ya da anneme olanların yanından bile geçmiyordu ama yeterdi. Güneş enseme vurarak sözcükleri sıcak parmaklarla boğazımdan dışarı doğru ittiğinde, "Düşündüğünü yapmadı," dedim sonunda. "Beni bir kez öptü. Hepsi o kadar. Ama ona izin verdim. Ona izin verdim."

Bu itiraf aramızdaki sessizlikte öylece asılı kaldı ve gözlerimi açmadım. Cooper'ın dudaklarının tiksintiyle büzüldüğünü ya da gözlerinin aşağılayıcı zalim bakışlarını görmeye dayanamazdım. Cooper koltukta aramızda duran elimi tuttu. Başparmağıyla avucumu okşadı. "Ona sen izin vermedin Lane. Bir çocuktun sen. O da senin büyükbabandı. Suç onun. Bunların hiçbiri senin suçun değildi."

Nefesim bedenimden titreyerek çıktı ve Cooper bana doğru eğilerek hassas kulağıma tekrar aynı şeyi fısıldadı. "Senin suçun

değildi." Görmeden onu tuttum. Parmaklarımla tırmalarcasına tişörtünü tuttum. Yüzümü boynuna gömerek sıkıca tutundum.

"Seni burada bırakmam."

"Arabam ne olacak?"

"Arabanı boş ver. Tommy'yle ben sonra geri gelip onu alırız. Ya da işin bitince peşimden gelebilirsin. Ama buradan seni almadan gitmem imkânsız."

"Tamam. İçeri gelmek ister misin?"

Cooper kamyonetinin arkasından dolandı ve Roanoke'un merdivenlerine oturdu. "Burada bekleyeceğim. Onu görürsem öldürebilirim. Böylesi muhtemelen daha güvenli."

İçeri attığım adım evde yankılandı. Bütün yaşam gücü tükenmişti. Temkinli adımlarla ön merdivenleri çıkıp odama giden koridorda ilerledim. Her şeyi tekrar annemin eski valizine koydum. Bütün o yıllar önce Roanoke'a getirdiğim ve kaçarken yanımda götürdüğüm valizdi. Allegra'nın odasındaki fotoğrafları aldığımdan emin olmak için iki kez kontrol ettim. Yatak odasından çıkarken bu eve bir daha asla dönmeyeceğimi bildiğimden bir an durdum. Bu duvarların arasında tüm yaşananlara rağmen, burası tiril tiril beyaz perdeleri ve jilet gibi, temiz çarşaflarıyla güzel bir odaydı. Uzun zaman önce, burada, çok kısa bir süreliğine mutluydum.

Valizimi aldım ve gitmek için sabırsızlanarak koridorda ilerlemeye başladım.

"Lane?"

Durup yavaşça büyükbabamın sesinin geldiği yere doğru döndüm. Allegra'nın odasına çıkan kapının eşiğinde duruyordu. Bir elini destek almak için kapının çerçevesine yaslamıştı. Oraya kapanmış Allegra'nın yasını mı tutuyordu acaba? Bu fikir annemin mezarında durduğunu düşündüğümde olduğu gibi içimi kemirdi. Bütün bu ıstırabın nedeni oyken yas tutmasına izin verilmemeliydi.

Ona, "Gidiyorum. Cooper beni aşağıda bekliyor," dedim.

Bitkin bir surat, üzüntü dolu gözlerle anladığını gösterircesine başıyla onayladı. "Büyükanneni tutukladılar."

"Seni de tutuklamalıydılar."

Gerçekten şaşkın görünerek, "Ne için?" diye sordu. "Benim tek istediğim siz kızların mutlu olmasıydı. Hepinize hak ettiğiniz gibi davranmak."

"Ama rezalet bir iş çıkardın," diyerek valizimi çat diye yere bıraktım. "Neredeyse hepsinin ölmesinin nedeni sensin. Sophia'nın, annemin, Allegra'nın, Emmeline'in. Muhtemelen Penelope'nin de. Sen hepimizi mahvettin. Büyükannemi bile."

"Bu doğru değil. Ben sizleri sandığınızdan çok daha fazla seviyorum."

"Beni öldüren kısım da bu," dedim ona. "Geceleri uykumu kaçıran. Bence bizi seviyorsun. Beni seviyorsun ve beni seven tek kişisin," derken sesim çatladı ve kafamı çevirdim. "Bununla yaşamak nasıl bir şey biliyor musun?"

Alt kattan ayak sesleri duydum ve Cooper'ın merdivenlerin dibinde dinlediğini, beklediğini, güvende olduğumdan emin olduğunu biliyordum.

Büyükbabam, "Sen gittikten sonra seni özlemeyi hiç bırakmadım. Hepsinin içinden, bırakamadığım tek kişiydin sen. Seni içimden bir türlü çıkaramadım." Zeminde çıt sesi çıktı. Bana doğru bir adım yaklaştığını biliyordum. Tenim yoğun bir korkuyla elektriklendi. Umutla örülü bir sesle, "Kalabilirsin. Bunu hâlâ yürütebiliriz. Sen ve ben," dedi. Gülsem mi, ağlasam mı yoksa yüzüne tokat mı atsam, avaz avaz bağırarak kaçsam mı bilemedim.

Başımı çevirip gözlerinin içine baktım. "Tek istediğim buradan uzaklaşmak. Kalmayacağım."

Büyükbabam bizi ayıran son adımı da atarak yaklaştı. Vücutlarımızın arasında sadece birkaç santim kaldı. Çok kısık bir sesle, "O zaman neden geri döndün Lane?" diye sordu, duymak için ona doğru eğilmek zorunda kaldım.

"Allegra için," dedim ama sesim bir dakika önceki kadar güçlü değildi.

Büyükbabam başını iki yana sallayıp bir elini kaldırarak hafifçe atkuyruğumun ucunu çekti. Bu dokunuşu ayak parmaklarıma kadar hissettim. "Allegra gitti ama sen hâlâ buradasın. Bunun bir nedeni var. Olduğunu biliyorsun," derken sesi vücudumda kayan sıcak güneş ışığı, ahırdaki sabahlar, bir gelecek vaadi gibi yumuşaktı.

Kaç Lane. Bu sözcükleri Allegra yanımda durmuş, kulağıma haykırıyormuş gibi açık ve net bir şekilde duydum. *Kaç Lane.* Kafamı kaldırıp büyükbabama, gözlerinin içindeki sıcaklığa baktım. Çok kolay olurdu. Benim için kurduğu bu hayata teslim olmak. Artık yalnız olmaya, parayı ya da bundan sonra ne yapacağımı, hiçbir şeyi düşünmeme gerek kalmazdı. Ona izin verirsem beni sonsuza kadar severdi. Ancak onun sevgisi içerden dışarıya doğru öldürüyordu insanı. Kızları çiğneyip tükürüyor ve o an acıkıyordu. Tekrar tekrar. Hiçbir zaman sonu gelmiyordu. Çünkü bizi sevse de en çok kendisini seviyordu. Her birimiz onun tavan yapmış egosunun bir yansımasıydık. Bize her özel dediğinde, ona her güldüğümüzde, vücutlarımızı ve sadakatimizi sunduğumuzda, onun ne kadar güçlü olduğunu kanıtlıyor, kendisine verileni ne kadar hak ettiği inancını pekiştiriyorduk.

Allegra atlıkarıncadaki ata büyükannemin adını kazımış olabilirdi ama makyaj masasındaki uyarı hep büyükbabamla ilgiliydi. Allegra'nın canını alan, bir cam kırığıyla benim hayatıma son vermeyi deneyen büyükannemdi. Ancak o, bu duvarlar arasındaki gerçek tehlike olmamıştı asla. Asıl tehlike büyükbabamın nazik sesinde, okşayışlarında yaşıyordu hep. Bunların hepsi masum gibi duruyordu ama aslında ilgiye aç, birinin kendilerini sevmesine muhtaç kızlar için çıkış yolu niteliğinde bir uyuşturucuydu. Ağır bir elle zorlamıyordu bizi. Nazik bir dokunuşla aklımızı çeliyor ve bizi tam olarak istediği yere yönlendiriyordu. Böylece de en sonunda, sadece kendimizi suçluyorduk.

Bir hışımla ondan geriye çekildim. "Burada seninle kalmamı

sağlayacak hiçbir şey yok. Senin Roanoke kızlarından birisi olmayacağım," dedim.

Valizimi aldım ve büyükbabam sendeleyerek öne doğru geldi. Yalvarır gibi bir sesle, "Şimdi ne yapacağım ben?" diye sordu. Bütün bu sahte erkek görünümünün altında tam bir çocuktu. Dünyadaki her şeyin kendisi için yaratıldığını düşünen bencil bir çocuk.

Omuz silktim ve merdivenlere yöneldim. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım kendi kendine yaşamanın bir yolunu bulacaksın. Herkes gibi."

Cooper merdivenlerin dibinde valizimi alıp peşimden kamyonetine geldi. Ön bahçe sessizdi. Ahırdan da hiçbir ses gelmiyordu. Çoktan yapmadıysa, Charlie'nin gitmek, büyükbabamın kontrolünden çıkmak için bu fırsatı değerlendirmesini umdum. Evsiz, yurtsuz ve yalnız olması, burada kafese tıkılı kalmaktan daha iyiydi. Ben bu dersi bizzat yaşamışım. Onun acı gerçeğini biliyordum.

Cooper'a, "Keskin bir şeyin var mı? Bıçak gibi?" diye sordum.

Bana kaşlarını kaldırdı ama soru sormadan torpido gözünden aşınmış bir çakı çıkardı. Bıçağı açıp verandanın basamağına batırarak keskin ucunu ahşabın üzerinde gezdirerek derinlemesine kazıdım: ÖZGÜR. Bitirdiğimde de bıçağı tekrar içine soktum ve gözlerimi kapattım. Affını dileyerek Allegra için bir dua ettim. *Özür dilerim. Seni seviyorum. Bitti.*

Arabayla uzaklaştığımızda, koltukta dönüp tozla kaplı arka camdan dışarı baktım. Roanoke mavi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Bulutlar yüksek çatısını çevreliyordu. Ev hiç olmadığı kadar büyük, mağara gibi ve tuhaf görünüyordu. Büyükbabamı sonsuz koridorlarda, yankı yapan odalarda gezinirken, günlerinin geri kalanını, bütün kaybolan kızlarını son bir kez olsun görme özlemi duyarak geçirirken hayal ettim. Tercih sunulsaydı eğer, onun bir hapishane yerine Roanoke'da kalmasını tercih ederdim. Bu daha uygun geliyordu. Boş kalesinde yolunu şaşırmış ve yıkılmış bir kral.

* * *

Daha sonra Cooper'ın arka verandasında, elimde soğuk bir bira ve tepemde akşam havası uzanıyorken gözyaşlarım döküldü. Bu kez Cooper bana sarılmadı. Sadece yanımda oturdu ve koluma değen kolunun sıcaklığıyla beni olduğum yere demirledi. Kısık sesle söylenen sözcükler yerine, gece ortaya çıkan sineklerin titrek sesleri ve bir boğa kurbağasının derin vıraklaması beni yatıştırıyordu.

"Keşke bütün bunlardan arınmanın bir yolu olsaydı. Tertemiz bir sayfa açmanın," dedim. Bunun mümkün olmadığını biliyordum zaten. Bunu, daha önce Kaliforniya'ya kaçtığımda denemiştim. Okyanus beklediğimden daha soğuk, kumlu ve sertti; ıslak dokunuşu hiçbir haltı değiştirmemişti.

Cooper düşüncelerimi yansıtarak, "İşlerin o şekilde yürüdüğünü sanmıyorum. Keşke öyle olsaydı. Ama bence bütün o berbat şeyler insanın içinde kalıyor. Babamın benim içimde kaldığı gibi. İnsan sadece onun etrafından dolanmanın bir yolunu buluyor."

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, "Nasıl yapılacağını bildiğimden emin değilim," dedim. Hiç ağlamayan bir kadından fıskiyeleri kapatmasını bilemeyen birine dönüştüm. Gözyaşı kanalları kayıp zamanı telafi ediyorlardı.

"Tabii ki de biliyorsun. Bunca yıl yaşamaya devam ettin, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Pek iyi değil ama."

"Bence elinden gelenin en iyisini yaptın Lane. Allegra konusunda, birçok şey konusunda."

Onun söylemesine gerek kalmadan da bebekten bahsettiğini biliyordum. O Cooper'la benim aramdaki üçgenin görünmez noktasıydı. "Bebek konusunda üzgünüm," diye fısıldadım. Özür dilemek konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Bu da bir günde iki özür ediyordu. Bu sözcükleri dile getirmenin özgürleştirici bir yanı vardı.

Cooper, "Üzgün olduğunu biliyorum ve sana kendini suçlu ya da daha beter hissettirmeye çalışmıyorum ama keşke onu kucağıma alabilseydim. Sadece bir kez," dedi.

Kafamı kaldırıp tekrar yıldızlara baktım, soğuk ışıklarının sıcak gece havasını kestiğini hissedebildiğime yemin edebilirdim. "Çok güzeldi. Tıpkı sana benziyordu. Benimle hiçbir alakası yoktu." Doğduktan sonra ilk kontrol ettiğim şey buydu. Yani bir Roanoke kızına benzeyip benzemediği. Onun küçük suratına bakıp, *Tanrı'ya şükür! Tanrı'ya şükür*, diye düşündüğümü hatırlıyordum.

Cooper, "Eğer bir yardımı dokunacaksa, bence doğru şeyi yapmışsın. Çocuktuk biz. Berbat haldeki çocuklar... ve sen onu buradan, ondan uzaklaştırdın. Ona bir fırsat sundun," deyip sandalyesinde hareket etti ve omzu omzuma değdi. "Bugün seni duydum. Büyükbabanın seni seven tek kişi olduğunu söylediğinde. Bu doğru değil. Biliyorsun, değil mi?" Ağlamaktan sırılsıklam olmuş yüzümü ona döndürdüm ve onu beni izlerken buldum. "Seni diğer insanlar da sevdi, hâlâ seviyor. Annen, Allegra," dedi. Sıcak parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. "Ben," dedi.

Cooper'ın nasıl bu kadar güçlendiğini, ona bıçak gibi kolaylıkla geri fırlatabileceğim sözcükleri söyleme riskini göze alacak kadar güçlendiğini merak ettim. Ne kadar berbat bir insan olabileceğimi biliyordu ama yine de bana güveniyordu. Hayatımda ilk kez Cooper'daki değişiklikler bana umuda benzer bir şey hissettirdi. Bütün zavallı yanlarımın toplamından daha farklı bir şey olabileceğime dair bir umut.

Aldığım nefes âdeta içimi yakmıştı. Saçını geriye doğru taramak için kaldırdığım elim titredi. Onu şimdi incitebilirdim ve beni yine de affedebilirdi ama ben kendimi affetmezdim. Bu sefer affetmezdim. İyi bir şeyi, bu çivisi çıkmış dünyada sonunda bulduğum tek iyi şeyi alıp onu çirkin bir şeye dönüştürürsem affetmezdim. Zaten benim katkım olmadan da yeterince çok şey kendi kendilerine berbat bir hal alıyordu.

Gözyaşlarından tıkanan boğazımla konuşarak, "Mutfağında tam bir sürtük gibi davrandığım o sabah var ya?" dedim. Kalbim göğüs kafesime çarparak dışarı çıkmaya çalışıyordu âdeta ve kendimi sakinleştirmek için Cooper'ın elini daha da sıkı tuttum. Kendi kendime o cesur olabiliyorsa bende olabilirim dedim.

"Evet?"

"Onu tekrar deneyebilir miyiz?"

Cooper kafa sallayarak onayladı. Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılınca yüzünde bir gülümseme belirdi. Mutfaktaki sözleri tekrar ederek, "Yeniden başlayabiliriz," dedi. "Olmaz mı?" diye sordu.

Ona, "Temiz sayfalar olmadığını sanıyordum," dedim.

"Temiz bir sayfa değil," dedi ve bir şekilde hâlâ nazik gelen sert bir elle ensemi kavradı. "İkinci bir şans."

Dudakları dudağıma ulaşmadan, göğsüne elimi koyarak onu durdurdum. "Bunu bazen berbat edeceğim," dedim.

Hiç tereddüt etmedi. "Orası kesin zaten. İkimiz için de."

Öpücüğü içimdeki sızıyı yok etmedi. Mucizevi bir şekilde beni iyileştirip her şeyi düzeltmedi de. Ancak bir başlangıçtı. Çok iyi bir başlangıç.

Cooper'ın son kutuyu nakliye kamyonetine yüklemesine yardım edip kapıyı sertçe kapattım. "Hepsi bu mu?"

"Evet," diyerek bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. "Hazır mısın?"

Başımla onaylayıp kamyona bindim. Çoktan içeride olan Punk, beni köpek nefesli ıslak bir öpücükle karşıladı. Cooper'ın dış kapısını kilitleyip anahtarı posta kutusuna sokuşunu izledim. Direksiyonun arkasına geçince Punk'ın kafasının üstünden bana baktı. Beklentiyle içim kıpır kıpır oluyor, o his uzuvlarıma yayılıp parmak uçlarımda atıyordu. Böyle hissetmeye, bundan sonra olacak bir şeyi dört gözle bekleme alışkın değildim.

"Eee? Nerede?" Cooper tamirhaneyi satıp, tası tarağı topla-

yıp benimle birlikte Osage Flats'i terk etme kararını çabuk vermişti ama varış noktamızı aslında düşünmemiştik. Sadece burası dışında bir yer, ikimiz için de yeni bir yer aşamasına kadar gelebilmiştik. Cooper, "Batıya mı? Doğuya mı? Kuzeye mi? Güneye mi?" dedi.

"Bütün yönler bunlar mı?" dediğimde üst bacağıma bir fiske atınca kıvranarak ondan uzağa çekildim. Gülümseyerek koltuğumda arkama yaslandım. "Şaşırt beni."

Cooper'ın yüzünde dişlerini gözler önüne seren kocaman bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," deyip ona baktım. "Tanrı biliyor ya bu ilk seferim olmayacak."

Cooper kahkaha atarak kamyonu vitese taktı ve otobana çıktı. Gözlerimi kapattım. Hangi yöne gittiğimizi ya da sonumuzun neresi olacağını bilmeme gerek yoktu. Roanoke'u temelli arkamda bıraktığımı bilmek yetse de bir yanı, Allegra'nın gülümsemesi, annemin gözyaşları, büyükbabamın kavurucu ve sözcüklerle anlatılamayacak sevgisinin anısında yaşayacaktı. Aynaya her bakışımda gördüğüm bütün Roanoke kızlarının yüzlerinde... Ama bu kez kaçmıyordum. Kaçmanın insanı bir yere götürmediğini biliyordum. İnsan içindekinden kaçamazdı. Sadece onu kabullenir ve etrafından dolanarak onu daha iyi bir şeye dönüştürebilirdi. Ben tam olarak nereye gittiğimi bilmiyor olabilirdim ama bu kez kendi kaderimi seçiyordum. Kolumu açık camdan dışarı çıkardım ve uzattığım elimle sıcak melteme kapıldım.

TEŞEKKÜRLER

Muhteşem menajerim Jodi Reamer'a teşekkürler. Sen hep benim "hayalimdeki menajerdin" ama o rüyanın bir gün gerçeğe düşüneceğini hiç düşünmezdim. Ya da rüyanın hayallerimdeki kadar harika olacağını. Sen, isteyebileceğim ve yanımda olduğu için şükrettiğim, en iyi destekçi, amigo kız ve ara sıra terapistsin (Bütün yazarlar sinir hastasıdır, değil mi?). Ayrıca bu kitabın Jodi'nin ellerine ulaşmasını sağlayan Alec Shane'e özellikle teşekkürler.

İlk okuduğu andan itibaren bu kitaba inanan ve "anlayan" editörüm Hilary Teeman'a kocaman bir teşekkür. Seninle çalışmak hep bir keyif oldu. Bana yol gösterdin. Sonra da ellerini direksiyondan çekerek benim yön vermeme izin verdin ki bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Rose Fox, sana ince düzelti becerilerin ve sabrını hiç yitirmeden sonsuz e-postalarıma cevap verdiğin için teşekkür ediyorum. Molly Stern'e, Lance Fitzgerald'a, Rachel Rokicki'ye, Sarah Breivogel'a, Jillian Buckley'ye, Danielle Crabtree'ye ve Crown'daki herkese, bu kitap için harcadığınız emeklere teşekkür ederim. Şimdiye kadar benimle üç kitap üzerinde çalışmış ve benden hâlâ bıkmamış olan Birleşik Krallık'taki Emily Kitchin'e özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu teşekkürler kısmı, muhteşem kapaktan sorumlu Tal Goretsky'ya ve güzel iç sayfaları tasarlayan Anna Thompson'a

içten bir teşekkür etmeden tamamlanmış olmazdı. İkiniz de inanılmaz bir iş çıkardınız ve sabrınız, vizyonunuz ve yaratıcılığınız için size çok minnettarım. Ayrıca bütün kütüphanecilere, blog yazarlarına, kitapçılara ve okuyuculara, kitaplarımı desteklemek için yaptığınız onca şey için hepinize çok teşekkürler. Hiçbir yazar bunu sizsiz başaramaz.

Roanoke Kızları'nı yazarken, bilgilerimin doğru olduğundan emin olmak için çeşitli insanların uzmanlıklarından faydalandım. Öncelikle bitmek bilmeyen sorularıma (Sanırım bir noktada beş dakikada beş tane e-posta falan gönderdim.) hem sabır hem de iyi bir espri anlayışıyla cevap veren Dr. Adam Wineinger'a kocaman teşekkürler. Misouri, Clay County Polis Merkezi'nden Şerif Yardımcısı Devin Phillips'e ve emekli adli tabip yardımcısı John Zieren'a çeşitli konuları kavramamı sağladıkları ve verdikleri bilgiler için teşekkürler. Her türlü hata ya da sunulan gerçeklere getirilen yorumlar bana ait.

Bu kitabı okuduğun (hem de birçok kez) ve her zaman ilk seferindeki gibi hevesli olduğun için ama daha da önemlisi bana karşı olduğun gibi olduğun için teşekkürler. Sensiz bu çılgın hayatla başa çıkamazdım. Meshelle, Michelle ve Trish'e sadık, komik, her zaman arkamı kollayan ekibim olduğunuz için. Sonunda, "kendi insanlarımı" bulduğum için şanslı hissediyorum. Annem, Marry Anne, babam Rod ve kayınvalidemle kayınpederim Fran'le Larry, desteğiniz ve sevginiz ve ne zaman "gerçek bir iş" bulacağımı hiç sormadığınız için size teşekkür ediyorum. Üvey babam Bob, senin hepsinden daha coşkulu tezahüratlar yaptığını biliyorum. Seni her gün özlüyorum. Yakında ve uzaktaki bütün ailem ve arkadaşlarım, hepinize bana inanıp beni sevdiğiniz için teşekkür ediyorum. Dünyamı daha aydınlık bir yer haline getiriyorsunuz.

Çocuklarım Graham ve Quinn, size de teşekkürler. İkiniz yaratılmasında payım olan en iyi iki şeysiniz ve sizin iyi kalpli, akıllı, ilginç ve fikir sahibi insanlara dönüşmenizi izlemek hayatımın en büyük coşkusu. Her gün birlikte yaşayabildiğim ve yas-

tıkla boğmak istemediğim tek kişi olan Brian, sana da teşekkürler. Sen, bunca zamanın ardından hâlâ kalbimi biraz daha hızlı çarptırıyorsun. Bir de bacaklarımı yastık olarak kullanan ve yazı yazarken asla yalnız hissetmediğimden emin olan kedi Larry'ye de çok minnettarım.

Son olarak da Stevenson ve Stafford olan büyükannelerim ve büyükbabalarım, büyük büyükannelerimle büyük büyükbabalarım, size de teşekkürler. Beni küçük bir kasabadaki Kansas hayatıyla (Neyse ki bu kitapta yansıtıldığından çok daha güneşliydi.), ev yapımı dondurma, şehre yolculuklar, parktaki atlıkarıncalar, 4 Temmuz geçit törenleriyle tanıştırdınız. Onlar hikâyemin bir parçasılar ve bu kitabı yazmak için oturduğumda onların Lane'in hikâyesinin de bir parçası olmaları gerektiğini biliyordum. Bana ne nasıl yapılır gösterdiğiniz için teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

AMY ENGEL genç yetişkin romanları olan *Kurucunun Kızı* ve *Devrimin Kızı* romanlarının yazarı. Missiouri'de ailesiyle birlikte yaşıyor. Bu, kendisinin ilk yetişkin romanı.

AMY ENGEL *Kurucunun Kızı* ve *Devrimin Kızı* romanlarının yazarı. Missiouri'de ailesiyle birlikte yaşıyor. Bu, kendisinin ilk yetişkin romanı.

KAPAK TASARIMI: TAL GORETSKY

KAPAK GÖRSELLERİ: Girl © Milton Wordley/Hulton Archive/Getty Images; Frames © Westend61 / Getty Images; Oval frame © sp>Chrome/E+/Getty Images; Wallpaper © CSA Images/Printstock Collection/Getty Images; House © Ottmar Bierwagen/ImageBrief.com; Background of house © Pete Ryan/National Geographic/Getty Images

YAZAR FOTOĞRAFI © Trish Brown Photography